JOHN LESCROART

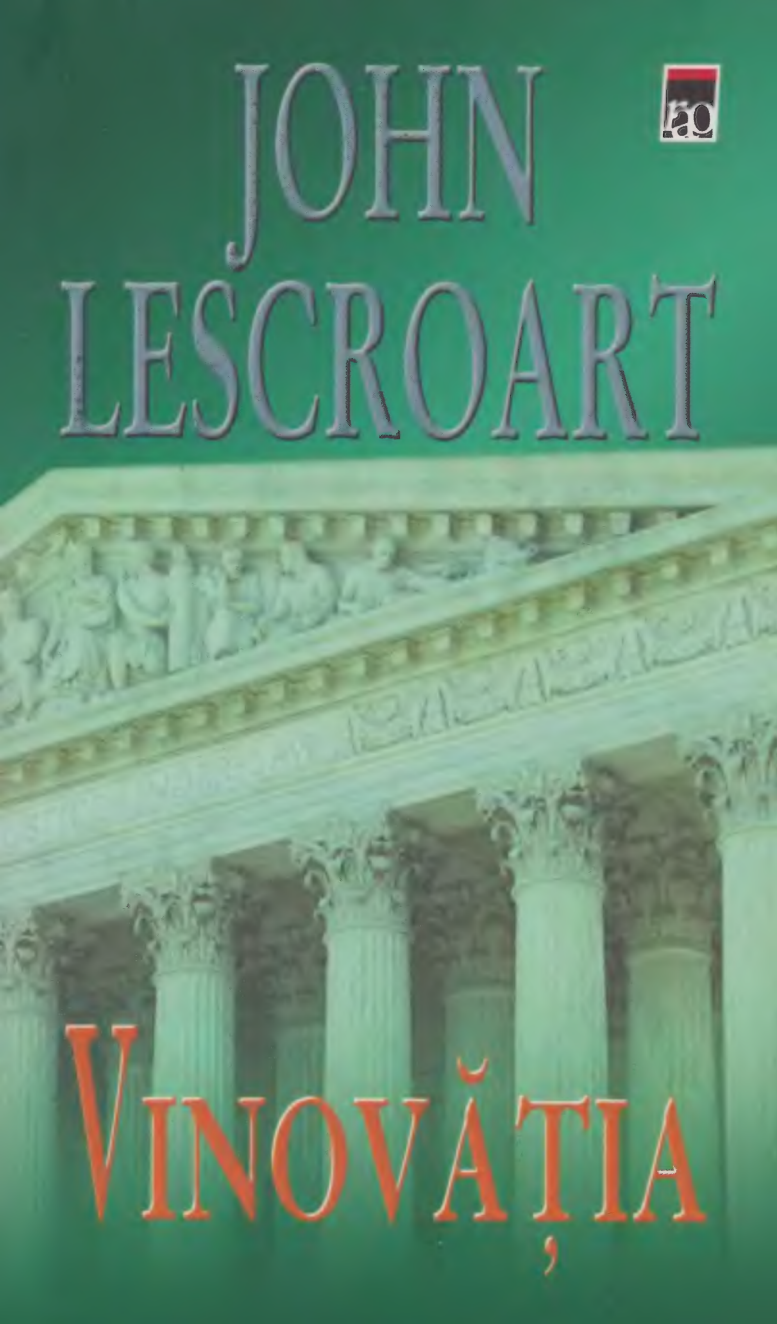

VINOVĂȚIA

JOHN LESCROART

Vinovăția

rao international publishing company

Pentru Al Gianini, pentru Don Matheson
și – întotdeauna – pentru Lisa

MULȚUMIRI

Nu sînt avocat și nu am urmat niciodată cursurile Facultății de Drept. Un grup de oameni deosebiți, cu meseria cea mai defăimată din lume, au contribuit, în decursul anilor, la verosimilitatea cărților mele. Le mulțumesc, pentru ajutorul acordat la realizarea acestei cărți, lui Peter J. Diedrich și lui Jim Costello.

Am mai primit prețioase sfaturi tehnice de la Peter S. Dietrich, doctor în medicină; de la doctor Boyd Stevens, medicul legist al orașului San Francisco; de la Dianne Kubancik, asistentă medicală; de la Bonnie Harmon, asistentă medicală; de la medicii Mark și Kathryn Detzer; de la medicii Chris și Michelle Landon; de la părintele Dan Looney; de la Bill Mitchell, directorul pentru relații cu presa al arhidiecezei San Francisco, care a fost atît de amabil, încît mi-a arătat birourile cancelariei și mi-a povestit multe lucruri tainice despre Biserica Catolică.

Mulțumiri pentru sprijinul lor personal suspecților obișnuiți: Karen Kijewski, William P. Wood, Richard și Sheila Herman, care mi-au fost alături plini de bunăvoință, cu sfaturi și cu generozitatea spiritului. Max Byrd este un scriitor excepțional, ca atare mi-a dat cîteva sfaturi excepționale. Mulțumiri fratelui meu, Emmett, pentru încredere; lui Robert Boulware, pentru încurajări, lui Jackie Cantor pentru tot și lui Andy Jalakas, pentru că a crezut în mine. În cele din urmă, îmi face plăcere să-i mulțumesc agentului meu literar, Barney Karpfinger, pentru că m-a ajutat să transform visul în realitate.

„Nu vedem lucrurile așa cum sînt ele;
vedem lucrurile așa cum sîntem noi."

Talmudul

PRIMA PARTE

1

Mark Dooher nu-şi putea lua privirea de la tînăra care abia intrase în restaurantul Fior d'Italia şi care se aşezase cu faţa spre ei, la o masă aflată la vreo trei metri.

Dooher prînzea împreună cu un avocat. Acesta se numea Wes Farrell şi lucra în alt mediu social – unul inferior – decît Mark. Cei doi erau foarte buni prieteni încă din copilărie. Farrell îşi ridică privirea de la calmarul din care mînca şi, cu ochii sclipind de umor, zise, încercînd să fie subtil, în timp ce se uita la zeiţa din cealaltă parte a încăperii.

– E prea tînără.

– Nu-mi pasă, Wes.

– Iar tu eşti însurat, continuă Farrell.

– Sînt însurat.

Farrell dădu din cap şi-l sfătui:

– Continuă să repeţi vorbele astea. Îţi vor folosi. Şi eu am divorţat.

– Eu n-o să divorţez niciodată. Sheila nu va fi de acord.

– Poţi să divorţezi, dacă vrei neapărat...

– E imposibil. Nu că aş vrea, se grăbi Mark să se justifice, dar e imposibil.

– De ce?

Dooher îşi făcu de lucru un timp cu pastele sale, apoi răspunse:

– Pentru că, fiule, dacă ai fi în situaţia în care sînt eu, adică un membru de vază al comunităţii romano-catolice, iar nouăzeci la sută din venit ţi-ar roveni din activitatea de

consilier juridic al arhidiecezei San Francisco, un divorț ți-ar face praf afacerile. Ai fi aruncat peste bord. Nu de biserică, ci de slujitorii ei...

Farrell rupse o îmbucătură din pîinea italienească și o înmuie într-un castronel cu ulei extrapur de măsline, aflat între ei.

– Mă îndoiesc. Oamenii divorțează mereu. Bunăoară, prietenul tău cel mai bun tocmai a divorțat. Nu ți-am povestit?

– Wes, Lydia s-a despărțit de tine, nu tu de ea. E o deosebire. Doamne, uită-te la ea!

Farrell privi din nou femeia și replică:

– Arată bine.

– Bine? zise Dooher, continuînd să se uite la tînără. Tipa asta e la un an-lumină de „bine".

– Asta înseamnă că nu vei reuși să ajungi niciodată la ea. Dă-mi untul!

– Știi că untul te omoară.

Farrell dădu din cap și spuse:

– Untul sau altceva. De exemplu, calmarul *milleottocentoottantasei.*

– Te omoară doar pronunțatul numelui...

Un tînăr arătos, în costum de culoare închisă – toți clienții bărbați din restaurant purtau costume de culoare închisă – se apropie de masa femeii. Își trase un scaun și spuse ceva, zîmbind. Tînăra se uită la el cu o expresie rezervată. Farrell observă acest lucru. Și încă ceva.

– Nu te uita acum, zise el, dar tipul care s-a așezat lîngă ea nu lucrează pentru tine?

Wes Farrell porni încetișor către Columbus, către casa din North Beach unde își avea sediul firma sa de avocatură. Dooher rămase în ușa restaurantului Fior d'Italia, apoi intră din nou înăuntru și se duse la bar, unde comandă un Pellegrino.

Sorbi din apa îmbuteliată și-și privi imaginea reflectată în oglinda barului. Arăta încă bine. Avea părul în întregime castaniu, cu șuvițe blonde care camuflau urma de cenușiu care

începuse să-i apară pe la tîmple. Pielea de pe față nu i se ridase deloc, era exact așa cum fusese la treizeci de ani.

Împlinise patruzeci și șase de ani, dar părea mai tînăr cu zece ani, ceea ce era suficient, pentru că i-ar fi dăunat afacerilor dacă ar fi arătat prea necopt. Avea nouăzeci de kilograme și o înălțime de un metru și optzeci de centimetri. Purta un costum italian, de o nuanță rafinată de verde, care îi scoatea în evidență culoarea ochilor.

Din locul în care stătea la bar, o vedea din profil. Tînăra se relaxase puțin, dar Wes avusese dreptate – modul în care stătea pe scaun, felul în care se mișca trăda o anumită încordare. Bărbatul care era cu ea se numea Joe Avery și lucra de șase ani la firma pe care o conducea Dooher – Wes avusese iarăși dreptate. Firma se numea McCabe & Roth, dar atît McCabe, cît și Roth fuseseră siliți să se pensioneze în urma reduceriii activității din ultimii doi ani. Acum, în ciuda numelui, firma îi aparținea lui Dooher și începuse iarăși să aibă profit.

Mark își bău apa italienească și se privi în oglinda de deasupra barului. Ce căuta el acolo?

Nu era în stare să se ridice. Simțea ceva ce crezuse că nu va mai simți vreodată: o copleșitoare atracție fizică.

Sigur, cînd fusese mai tînăr... de vreo două ori, pe cînd fusese în colegiu... chiar și în primii ani ai căsniciei, hîrjoane întîmplătoare, femei care îi făceau avansuri, de obicei în timpul unei călătorii de afaceri sau la vreo petrecere a firmei...

Dar toate astea încetaseră după singurul moment de criză din viața sa de familist. Sheila fusese foarte clară. Nu avea de gînd să-i suporte vreo infidelitate. Dooher trebuia să aleagă: își face de cap sau păstrează copiii.

Mark își spusese de atunci de o sută de ori că ar fi făcut mai bine dacă ar fi lăsat-o pe Sheila să plece, cu copii cu tot.

Adevărul era că atunci, cu cincisprezece ani în urmă, nu putea risca un divorț, căci începuse deja să lucreze pentru fundații de binefacere, chiar și pentru arhidieceză. De acolo se

scoteau bani buni și era o treabă curată. Iar Sheila putea distruge totul dacă lucrurile se înrăutățeau.

El știuse că Sheila ar fi fost în stare de așa ceva. Și era în stare și acum.

Așa că își potolise hormonii și-și consumase energia în viața obișnuită: muncă, soție, copii, casă. Se mulțumea cu cincisprezece-douăzeci de zile de vacanță, cu o mașină nouă...

Oricare altul ar fi fost mulțumit cu modul acela sigur de viață. Nu era atît de rău.

Numai că lui Mark Dooher nu-i plăcea o astfel de viață. Nu-i plăcuse niciodată. Nu trebuise niciodată să joace după regulile respectate de toți ceilalți. El era mai bun în toate, mai deștept, mai fermecător.

Merita mai mult. Merita ceva mai bun.

Nu se putea mulțumi cu ce avea. Să lucrezi la serviciu, să trăiești conform rutinei, să îmbătrînești, să mori... Nu era de el o asemenea viață.

Nu putea să și-o scoată din minte pe femeia aceea.

Dar trebuia să facă acest lucru. Trebuia să apeleze la celebra lui disciplină și să uite de ea. Oricum nu putea să facă nimic cu ea. Dooher nu credea în patimă, în năvala hormonilor, urmate de regrete îndelungate. Nu avea de gînd să se implice în așa ceva.

Cel mai bine era să înceteze să se gîndească la ea. Sau măcar să nu încurce lucrurile, să se mențină pe tărîmul fanteziilor. Dacă nu știa nimic despre ea, poate că nu putea exista o atracție adevărată...

De fapt, dacă ar fi cunoscut-o, lucrurile s-ar fi complicat. Ce i-ar fi rămas de făcut? S-o părăsească pe Sheila?

Cel mai bine era să nu continue povestea. Simțea însă spaima că lăsa să treacă pe lîngă el o ocazie care ar fi putut da un nou sens vieții sale.

Știa însă că, de fapt, erai întotdeauna dezamăgit. Nimic nu ieșea așa cum sperai.

Trebuia să-și revină, să uite de ea, să nu continue fantezia aceea. Nu voia să facă primul pas, pentru că cine știe unde putea să ajungă? O s-o uite. N-o să facă nimic.

Fusese o prostie să-și imagineze că ar fi putut să facă totuși ceva.

Joe Avery își ridică privirea de pe hîrtiile care-i acopereau biroul, un dosar juridic destul de voluminos.

– Domnule?

Dooher, șeful cel mai prietenos de pe planetă, stătea în prag, cu o mînă rezemată de ușă, iar cu cealaltă la curea, cu zîmbetul pe buze.

– O petrecere de Miercurea Cenușii. Sărbătoare înainte de post. Dacă n-ai alte planuri...

– Eu...

– O să-ți facă plăcere. Eu și Sheila organizăm o asemenea petrecere în fiecare an. Ceva obișnuit, fără costume de carnaval, măști și participat la defilare. Mîncare bună, dacă îți place bucătăria cajună[1]. Oricum, te așteptăm la ora opt, dacă ești liber...

Avery era tînăr, zelos și nu discutase cu Dooher mai mult de o sută de ori în cei șase ani de cînd lucra în firmă, și nici nu avusese vreodată de-a face cu acesta în afara treburilor de serviciu. Rămase cu gura căscată cînd primi invitația, dar dădu din cap, gîndindu-se deja să se ducă, întrebîndu-se însă ce se întîmplase.

Dooher continuă:

– Dacă ai alte planuri, nu-ți face griji. Cred însă că ți-ai făcut datoria față de firmă. Dacă nu mă înșel, ai adus cele mai mari profituri.

– De fapt, sînt pe locul doi, mărturisi Avery.

Dooher dădu din mînă:

– Nu contează! Te așteptăm. Adu-ți și prietena cu tine! Sau vino singur, după cum vrei. Anunță-ne însă din timp.

Apoi Dooher plecă.

---

[1] Bucătărie tradițională franceză, a locuitorilor din New Orleans (n.tr.)

2

Peste o săptămînă, în ziua petrecerii, se pornise ploaia.

Dooher observase norii care începuseră să se strîngă dinspre ocean, în timp ce mergea spre casa lui din St. Francis Wood.

Considera că locuia în cel mai bun cartier din lume. Era, în același timp, oraș și suburbie, fără a avea defectele vreunuia. Mark avea vecini civilizați. Copaci bătrîni cu ramuri elegante, grațioase umbreau străzile în timpul zilei și le ofereau noaptea un acoperiș protector. Aerul era parfumat toamna de șiruri de eucalipți, iar vara de magnolii.

Strada era liniștită, cu case mari, plasate la distanțe apreciabile. Majoritatea mașinilor se aflau în garaje, dar în fața caselor cu copii mici se aflau camionete parcate pe alei.

Soarele după-amiezii arunca săgeți aurii printre nori. Mark se opri să le privească un moment, înainte de a pătrunde pe aleea din fața casei sale.

Hacienda lui veche, în stil spaniol californian, era impresionantă, ca și celelalte clădiri din zonă. Avea în față o curte pardosită cu plăci din ceramică, împrejmuită de un gard scund din stucatură, pe peluză se aflau magnolii bătrîne, iar pe cornișe, glicine și bougainvillea.

Sus, în foișor, în biroul Sheilei, fusese aprinsă lumina, deși nu se întunecase. Dooher simți nostalgia după ceea ce el numea

„ocazia de a păcătui", un fior de excitare. Respiră adînc și se potoli. La urma urmei, nu făcuse nimic rău.

Trase mașina pe alee.

Duse automobilul în garaj și închise ușa automată în urma lui, apoi o luă pe alee și se duse în casă, prin ușa laterală, așa cum făcea de obicei.

– Salut! își anunță el, vesel, sosirea.

Știa că soția sa se afla în foișor, discutînd probabil cu vreunul dintre copii, așa cum făcea cînd nu era el prin preajmă. Văzuse lumina aprinsă și știa că Sheila nu-l putea auzi, dacă nu striga.

Așa că nu se miră cînd nu-i răspunse nimeni.

– Salut! strigă el din nou, supărat un pic.

Se duse la frigider – care era umplut cu provizii pentru petrecere – și-și luă o bere. O deschise și-și aminti zilele în care nevasta îl întîmpina în ușă, avînd în mînă paharul cu băutura pe care o pregătise pentru el. Se duceau în camera de zi și petreceau împreună vreo jumătate de oră.

Își aminti, după mult timp, de anii lor de început. Fusese frumos, chiar și după ce avuseseră copiii. Cînd se terminase perioada aceea? Nu-și aducea aminte, dar anii aceia trecuseră de mult timp... Sorbi din bere și se uită prin glasvand la curtea din spate.

Vîntul adusese norii, iar un stop de ploaie izbi lucarna de deasupra lui.

– Te-am auzit cînd ai intrat în casă.

– Da? Am crezut că nu m-ai auzit. Nu mi-ai răspuns.

Sheila era foarte frumoasă: scundă, cu talie subțire, sîni mari. Își exploata la maximum ceea ce avea. Putea să arate foarte bine, atunci cînd dorea. Însă nu mai făcea acest lucru cînd era acasă, cînd ar fi fost frumoasă doar pentru el. N-o mai

interesa. Mark știa cum arată pe sub haine. Talia subțire și sînii mari țineau de trecut. Sheila avea patruzeci și șapte de ani și o înfățișare decentă, dar nu mai arăta ca la douăzeci și cinci de ani. Nu puteai să-i ceri așa ceva.

În ziua aceea, Sheila purta un trening verde, cu papuci de același culoare. Părul ei, cîndva lung și negru, era acum încărunțit în parte, tuns și prins într-o panglică verde. Fața ei nu arătase urît atunci cînd o cunoscuse Mark: ochi căprui, cu spațiu mare între ei; frunte înaltă, fără riduri; un zîmbet larg, expresiv. Nici acum nu arăta rău, dar Mark cunoștea toate expresiile care puteau apărea pe acest chip și nici una dintre ele nu mai era în stare să-l emoționeze.

Sheila veni lîngă el, își lipi obrazul de al lui și sărută aerul – un semn de prietenie.

– Vorbeam la telefon, Mark. Cu firma care aduce mîncarea la petrecere. Va întîrzia o jumătate de oră.

– Iarăși? Ar trebui să nu-i mai angajăm.

Femeia îl bătu ușor pe braț.

– Oh, potolește-te! Sînt foarte buni și fac o mîncare excelentă. Ești nervos, din cauza petrecerii.

Sheila se duse la chiuvetă și-și umplu un pahar. Mark sorbi din bere, stăpînindu-se. Nevasta lui bea apă.

– Ai dreptate, zise el. Sînt nervos. Nu vrei să bei ceva cu mine?

Femeia clătină din cap.

– Termină-ți berea. Eu o să-ți țin de urît.

– O să bei în seara asta, la petrecere?

Ea îl privi și-i răspunse:

– Dacă o să am chef. Știi că pot să nu beau.

– N-am spus că nu poți.

– Ba da.

Mark își goli sticla de bere, apoi o așeză cu grijă în chiuvetă.

– Îmi pare rău, zise el. Ai dreptate. Sînt cam nervos. Mă duc să fac un duș.

Sheila stătea la măsuța de toaletă din camera de lîngă baie, îmbrăcată doar în slip, cu picioarele încrucișate, și se farda. Afară, noaptea își apăsa mîinile întunecate pe ferestre. Lumina din încăpere pîlpîi, atunci cînd vîntul și ploaia loviră în geamuri. În baie, Dooher își scăpă un buton de la cămașă pe măsuță. Acest lucru se repetă de trei ori.

Sheila se răsuci spre el cu pudriera în mînă.

– Te simți bine, Mark?

Acesta reuși să-și pună butonul și răspunse:

– Foarte bine. N-am nimic, poate că vremea e de vină...

Sheila se întoarse din nou la oglindă și zise:

– O să fie totul perfect. Nu fi îngrijorat! O să ne simțim bine în casă. S-ar putea să fie chiar foarte amuzant.

Dooher se strîmbă.

– Amuzant! mormăi el, de parcă n-ar fi cunoscut înțelesul cuvîntului.

Sheila se răsuci din nou spre el și-l întrebă:

– Ce s-a întîmplat? Ești supărat că nu l-ai invitat pe Wes?

Pentru că Wes Farrell și soția acestuia, Lydia, divorțau, Sheila decisese că ei vor fi împărțiali. Ca urmare, nu-l invitaseră pe nici unul. Era prima petrecere la care nu participau cei mai buni prieteni ai lor.

Mark Dooher nu-i putea spune nevestei sale că se săturase să fie bărbatul care pretindea de multă vreme că este. Ceva trebuia să se schimbe, era pe cale să se schimbe.

– Nu-s supărat din cauza asta. M-am distrat și fără Wes Farrell.

– Nu prea mult, îl tachină Sheila.

– Mulțumesc! bombăni el.

În timp ce femeia se pregătea să-și ceară scuze, se auzi soneria. Dooher se uită la ceas.

– Probabil că-i orchestra.

Se răsuci pe călcîie și părăsi încăperea. Soția lui se uită după el, întristată, și oftă.

Oaspeții sosiseră în mijlocul furtunii, iar Dooher și Sheila îi întîmpinaseră pe primii sosiți în holul lor spațios. Angajaseră o echipă de cinci oameni să aibă grijă de mîncare și de băuturi. Aveau și o orchestră, care începuse devreme să cînte *When the Saints Go Marching In,* iar acum ajunseseră la a douăzecea sau treizecea reluare a melodiei.

Lui Dooher îi transpirau palmele. Nu știa dacă femeia din restaurant era prietena lui Avery. Putea să fie sora, verișoara, consilierul financiar sau arhitecta acestuia. Știa doar că Avery va veni în seara aceea acolo, însoțit de cineva.

Nu se gîndise ce va face după ce o va întîlni. Pînă atunci, totul se redusese la nevoia de a o revedea. Dacă nu venea în seara aceea, împreună cu Avery, nu știa ce avea să facă.

Dar veni.

Dooher le ieși în întîmpinare cu Sheila alături și-i strînse mîna lui Avery, în timp ce femeia își scoase pardesiul și i-l dădu unuia dintre chelneri, apoi își scutură stropii de ploaie din părul împletit în coadă. Tînăra purta o rochie din catifea cafenie, cu dungi albe. Avea o aluniță mică deasupra unui sîn. Trupul ei se mișca ușor, prinzînd ritmul muzicii. Avery o prezentă, mai întîi Sheilei, apoi...

– ... Acesta este domnul Dooher, adică Mark, gazda noastră. Mark, ea este Christina Carrera.

Mark îi luă mîna și – fără nici o intenție conștientă – o duse la buze. Simți aromă de migdale. Privirile li se întîlniră. Suficient pentru ca tînăra să privească în jos.

Nimeni nu observase. Soseau alți oaspeți. Mark își dădu seama că îi ținea încă mîna. Îi dădu drumul și-l incluse și pe Avery în urarea de bun venit.

– Vă mulțumesc amîndurora că ați înfruntat musonul din New Orleans. Eu și Sheila am comandat ceva umiditate... de

dragul verosimilitudinii, dar lucrurile au mers prea departe, nu credeți?

Găsise tonul potrivit. Rîseră cu toții, musafirii se simțeau ca acasă, acceptați de gazde. Sheila își menținu mîna pe brațul lui Mark, apreciind buna dispoziție a acestuia. Mark îi făcu semn lui Avery.

– Intrați, luați-vă ceva de băut, încălziți-vă și amuzați-vă.

Acum, știind că ea se afla acolo, putea să fie amabil. După teama dinainte, îl copleșise un calm apropiat de narcoză. Avea tot timpul s-o întîlnească, s-o cunoască. Dacă nu în seara aceea, altădată...

Era în casa lui. Știa cum o cheamă: Christina Carrera. Nu avea să dispară.

Își renovaseră bucătăria în urmă cu cinci ani, iar acum arăta ca un spațiu vast, cu o insuliță pentru gătit. Un bazin adînc, săpat în marmură, fusese umplut cu gheață și cu sticle de șampanie. În fundul încăperii – în partea opusă chiuvetelor – se afla o masă de patru metri, încărcată cu stridii abia desfăcute, somon afumat, trei soiuri de caviar, raci, crabi și creveți mari cît coada de homar.

Orchestra – corn, trompetă, trombon, banjo și bas – cînta jazz din New Orleans. Oamenii dansau pe coridoare, dar în bucătărie ușile batante asigurau suficientă liniște ca să se poată discuta.

Christina era singură lîngă bazin și turna șampanie în două cupe, pe care le așezase pe marmură. Dooher o văzuse lăsîndu-l pe Avery să discute cu alți tineri din firmă, luîndu-i paharul și ducîndu-se în bucătărie.

Veni după ea și zise:

– Dacă tot torni, nu te superi să mă servești și pe mine?

Își așeză paharul lîngă celelalte două.

Tînăra se întoarse și-i zîmbi.

– Nu, sigur că nu, zise ea, privindu-l pentru o clipă. E o petrecere grozavă. Mulțumesc.

Îi luă paharul, turnă puțină șampanie, lăsă bulele să iasă și apoi turnă din nou.

– O femeie care știe cum să toarne șampanie! exclamă Dooher. Credeam că-i o artă dispărută.

Christina se concentrase asupra activității ei, dar îi răspunse:

– N-a dispărut și din familia mea.

– Familia ta e de aici?

– Nu. Din sud. Din Ojai.

– Da? Îmi place Ojai. M-am gîndit deseori că mi-ar plăcea să mă stabilesc acolo, după ce o să ies la pensie.

– Va mai trece mult timp pînă atunci...

– Nu atît de mult pe cît crezi...

Tînăra îi întinse paharul, iar Mark îl ciocni de al ei.

– Cînd mă gîndesc la momentul roz...

– Se vede că ai cunoscut cu adevărat Ojai, rîse Christina.

Orașul Ojai se afla într-o vale, dincolo de Ventura. De multe ori, razele soarelui care apunea treceau prin ceața care se ridica lîngă ocean și colorau stîncile văii într-un roz intens. Localnicii făceau mare caz de asta.

Dooher dădu din cap:

– Ți-am spus, îmi place acolo.

– Și mie.

– Dar ești aici.

Ochii tinerei sclipiră. Aceasta se bucura de clipă, de șampanie.

– Am venit la studii. La facultate. La Universitatea San Francisco. Ezită un moment, apoi adăugă: Mai exact la Facultatea de Drept.

Dooher își duse mîna la inimă.

– Nu-i adevărat!

– Ba da. Mi s-a spus că o să-mi placă, dar termin în iunie și încă nu mă simt atrasă. Oh, zise ea, zîmbind. Vorbesc prea mult. De fapt, vorbește șampania. N-ar fi trebuit să spun așa ceva unui șef.

Dooher se trase mai aproape de ea și-i spuse în șoaptă:

– Să-ți mărturisesc un secret: există momente, în această meserie, care nu-ți aduc nici un strop de bucurie.

– Mă șochezi!

– Și totuși... zise el.

– Totuși...

După o clipă, Mark zise, aproape speriat de legătura stabilită între ei:

– Șampania lui Joe se încălzește, stînd aici... ăsta-i paharul lui Joe?

– Sînt o femeie supusă, zise tînăra, zîmbind, dar fără să reușească să ascundă faptul că între ea și Avery exista o anumită tensiune.

Apoi luă paharul.

– Lucrezi undeva, în timpul verii? Ai încercat să te angajezi la noi?

Mulți studenți la drept își petreceau verile lucrînd ca funcționari la firme cu renume, din multe motive: să cîștige experiență, să facă rost de bani, să se facă apreciați și să obțină o slujbă.

Christina clătină din cap.

– Joc m-ar fi ucis.

– De ce?

Tînăra ridică din umeri.

– Știi... Joe face parte din comisia de angajări... crede că ar fi un semn de nepotism...

– Termenul ăsta vine din latinescul *nepos,* care înseamnă nepot. Ești, cumva, nepoata lui Joe? Sau poate că el e nepotul tău. Sînteți rude de gradul al treilea? Îmi plac termenii juridici, zise el, strîmbîndu-se.

Christina se amuza, dar îi răspunse serioasă:

– Nu. Nimic din toate astea, dar Joe crede că n-o să meargă.

– Înseamnă că trebuie să discut cu domnul Avery.

– Nu! Te rog!

Mark se apropie și mai mult de ea.

– Christina... pot să-și spun Christina?

Tînăra dădu din cap.

– Vei fi un avocat bun?

– Da. Cred că da. Fac analiză juridică.

Numai studenții cei mai buni făceau analiză juridică.

Dooher zise:

– Așadar, faci analiză juridică și... Puse paharul jos și continuă, mai încet: Christina, ascultă-mă, nu-ți faci nici o favoare, nu faci nici firmei o favoare, nesolicitînd un post care ți se potrivește. O femeie care face analiză juridică și...

Era gata să facă un comentariu despre frumusețea ei, dar se opri. În zilele noastre trebuia să fii foarte atent în ceea ce privește hărțuirea sexuală.

– O să faci o muncă folositoare și o să aduci clienți, ceea ce înseamnă foarte mult. Ăsta-i un secret murdar, pe care n-ar fi trebuit să-l destăinui unei studente tinere și idealiste...

– Nu-s chiar atît de tînără, domnule Dooher...

– Mark. Eu îți spun Christina, deci tu trebuie să-mi spui Mark.

Tînăra dădu din cap și zise:

– Nu-s chiar atît de tînără. Am douăzeci și șapte de ani. Am început Dreptul la doi ani după ce am terminat colegiul.

– ... Deci ai deja experiență în muncă. Christina, după ce-am auzit toate acestea, dacă nu vii să ceri o slujbă la McCabe & Roth, o să vin eu însumi la Universitatea San Francisco și o să te recrutez! o amenință el, rînjind.

Tînăra băuse deja jumătate din paharul de șampanie.

– Trebuie să fiu foarte atentă ce vorbesc, atunci cînd beau, zise ea. Joe va fi foarte supărat.

– Pun pariu că n-o să fie. Nici tu nu trebuie să te superi. E o petrecere. N-am vrut să te silesc...

– Joe o să se supere. El crede că n-are rost să cer o slujbă, dacă o să ne căsătorim, pentru că firma are o anumită politică în ceea ce privește avocații căsătoriți...

– Ești logodită? Nu văd nici un inel.

– Încă nu-s logodită, dar...

Dooher forță nota:

– Christina, Joe este un avocat bun, dar treaba asta n-are nici o legătură cu el. Are legătură cu ce este mai bine pentru cariera ta. Tu hotărăști. O să vii și o să soliciți o slujbă, ai înțeles?

– Bine.

– Îmi promiți?

Tînăra dădu din cap.

Mark ciocni paharul de paharul ei, iar cei doi băură.

3

Se trezi fără să sune ceasul. Rămase în semiîntuneric, ascultînd apa care curgea din streașină. Ceasul digital de pe noptieră arăta ora cinci și treizeci de minute.

El și Sheila se culcaseră abia pe la două, dar Dooher fusese întotdeauna în stare să se trezească la ora la care dorea, indiferent cît de puțin dormise. Era o problemă de autocontrol, de disciplină.

Își făcuse planuri din timp.

Sheila dormea în partea ei de pat, cu pătura trasă peste ea. Mark coborî din pat și se duse la fereastră. În cameră era frig, dar răcoarea îl revigoră. Stătu în picioare, tremurînd, bucurîndu-se de frig.

Furtuna continua, fără să dea vreun semn că s-ar potoli. Peluza întinsă din spatele casei arăta cenușie, sumbră, murdărită de bucăți umede de plante. Ulmul cel bătrîn, rămas fără frunze, arăta scheletic, iar tufișurile din grădina de trandafiri își întindeau în sus degetele bolnave de artrită. Locul arăta macabru, împrejmuit cum era de gardul viu.

Era Miercurea Cenușii.

Abe Glitsky deschise ochii în beznă. Fu trezit brusc din somnul chinuit de mecanismul cu arc care-i controla metabolismul de peste cinci luni, de cînd i se pusese diagnosticul lui Flo.

Însă, în ciuda mecanismului, nu se mișcă, ci își deschise doar pleoapele. În afară de întuneric, nu se vedea nimic.

Rămase întins, ascultînd tăcerea din încăpere. Soția sa respira lin, regulat. Capul lui răsuna, ca o nicovală pe care bocănea iute inima sa.

Glitsky era inspector la Departamentul criminalistică al poliției. Zilele îi treceau făcînd ceea ce avea de făcut în segmente de cîte cinci minute, bazîndu-se pe teoria că, dacă va rezista următoarele cinci minute, totul va fi în regulă.

Cînd începuse lunga lui veghe, pe cînd simțea că mai are încă putere de analiză, încercase să reziste întreaga zi, prin forța voinței. Nu voia să se gîndească la ceea ce îl aștepta, la ceea ce va fi. Dar de cîteva zile, puterea lui de concentrare se tot risipea, se dezintegra în nimicuri mărunte, pointiliste, iar amănuntele vieții sale își pierdeau legăturile, se separau.

Acum ajunsese la intervalele de cinci minute. Se străduia să funcționeze cîte cinci minute, să se concentreze. Existau douăsprezece intervale de cinci minute într-o oră, două sute patruzeci în douăzeci de ore. Făcuse socoteala cu conștiinciozitate. Rezista douăzeci de ore pe zi, în medie. Asta însemna că se tot ridica de la pămînt, de două sute și patruzeci de ori în fiecare zi. Ridicatul ajunsese un simbol.

Se întreba cum putea să fie atît de obosit și să nu-i fie somn deloc. Nu-i era niciodată somn. Era obosit mai mult decît își putea imagina, mai mult decît ar fi crezut că-i posibil din punct de vedere al rezistenței fizice, dar creierul lui nu își încetinea în nici un fel activitatea.

Uneori, în timpul nopții sau în zori, mașinăria care era trupul său își înceta activitatea, iar el zăcea inconștient cîteva ore, dar acest lucru nu i se părea a fi somn.

În ultima noapte avusese parte de o adevărată binecuvîntare: agitația se potolise în timp ce zăcea în pat, lîngă soția sa, rugîndu-se.

Apoi se trezise brusc.

Cifrele ceasului se schimbară. Le percepu cu coada ochiului, fiind singura lumină din încăpere. Arătau ora cinci și cincisprezece minute. Era încă beznă, dar se făcuse dimineață. Mult

mai bine decît atunci cînd se trezea la trei și jumătate, cînd știa că îl aștepta o zi întreagă și era încă noapte.

Își dădu picioarele jos din pat.

La ora șase și cincisprezece minute, Dooher se afla în al cincilea șir de bănci din Biserica St. Ignatius, din campusul Universității San Francisco, pentru că bănuia că o să apară acolo Christina Carrera, așa cum îi sugerase aceasta în glumă atunci cînd își luase rămas-bun de la ei, în seara trecută.

Dooher își dădea seama că erau puține șanse ca tînăra să se trezească și să vină la biserică pentru cenușă, dar nu-l deranja că avea șanse reduse.

La urma urmei, ce șanse avusese echipa de baseball din San Carlos, California, pentru care jucase el, pe cînd era de cincisprezece ani, să ajungă în Campionatul Babe Ruth? Și ce șanse existaseră ca, mai mult decît atît, Dooher să fie la bătaie în a șaptea repriză, la scorul de doi la unu, iar Wes Farrell, cel mai bun prieten al său să fie la a doua bază? Ce șanse existaseră ca el să lovească mingea și să cîștige meciul?

Extrem de mici.

Ce șanse avusese, pe cînd conducea McDonald-ul din Menlo Park, în 1966 și 1967, în timpul primilor săi doi ani la Stanford, cînd decisese să accepte acțiunile care erau oferite „angajaților cu funcții de conducere", chiar dacă acest lucru însemna o scădere a salariului cu zece la sută și ajunsese să cîștige sub trei dolari pe oră? Prietenii îi făcuseră mult scandal pentru că arunca pe apa sîmbetei o mie de dolari, dar Mark avusese o inspirație, iar opt ani mai tîrziu, cînd terminase Facultatea de Drept, acțiunile valorau peste șaizeci și cinci de mii de dolari. El și Sheila folosiseră banii ca să plătească locuința pe care o aveau și acum. Costase nouăzeci și șapte de mii de dolari în 1975, iar acum valora peste un milion.

Avusese șanse extrem de mici.

Îngenunche lîngă strană. Genunchiul său nimeri într-un gol din pardosea și se lovi. Asta îi aminti de alte dăți cînd riscase. Atunci cînd...

Se opri din reverie. O zărise cu coada ochiului pe Christina. Mark își plecă fruntea, într-o atitudine de rugăciune. Tînăra purta blugi, cizme, o scurtă Gore-Tex. Nu-l văzuse. Continuă să înainteze, cu capul plecat. Se opri cu două șiruri de bănci în fața lui, făcu o genuflexiune, pătrunse în șirul de bănci și îngenunche.

Familia Glitsky locuia într-un apartament pe Lake Street. Abe se duse în bucătărie și-și dădu cu apă rece pe față. O ploaie încăpățînată bocănea pe acoperiș, dar în partea de răsărit a cerului, spre dreapta, prin fereastra de deasupra chiuvetei, se zărea o fîșie roz.

Trebuia să se apuce de treabă, dar nu se putea mișca. Ordinea lucrurilor nu mai era respectată.

Cum să se descurce singur?

Nu trebuia să se întrebe asta, nu în aceste cinci minute. L-ar fi paralizat. Nu trebuia să se gîndească la asta.

Depindea de Flo – ea era una dintre cele mai pricepute ființe din lume. Ei doi își împărțiseră sarcinile casnice cu mult timp în urmă. El repara, ridica și muta diferite lucruri, spăla și ștergea farfuriile, aranja camerele, dulapurile și rafturile. Cînd se născuseră băieții, le schimbase scutecele și le încălzise mîncarea, dar mai tîrziu îngrijirea lor – îmbrăcat, hrănit, liniștit – îi revenise în cea mai mare parte lui Flo.

Iar acum totul îi revenea lui.

Cum să se descurce?

„Încetează!"

Nu-i păsa că urma să aibă mai mult de muncit. Nu la muncă se gîndea. Flo nu era cineva care muncea pentru el. Era partenerul lui. El simțea, într-un mod fundamental, că el era jumătate din ea, iar ea jumătate din el.

Viața pe care o duseseră împreună – slujba lui, priceperea ei, băieții – unise într-un întreg fiecare bucățică din ei. Cum să continue să trăiască, avînd doar jumătate din sine?

Se sprijini cu mîinile și brațele de chiuvetă, luptîndu-se cu amețeala. Simțea că-i fuge podeaua de sub picioare, că aceasta face loc unui abis fără fund.

Își ridică fruntea. Fîșia dimineții nu se lățise în mod vizibil.

După slujbă, după cenușă, Dooher se gîndi că ar fi mai bine s-o lase pe Christina să-l caute, decît s-o acosteze el. Rămase pe treptele bisericii, privind ploaia.

– Domnule Dooher!

Se întoarse, avînd o înfățișare de om surprins, dar curios, se prefăcu apoi că încearcă să-și aducă aminte cu cine are de-a face. O cunoștea, dar nu știa exact cum o cheamă...

– Christina, îi reaminti ea.

– Sigur, Christina! Scuze, nu m-am trezit pe deplin.

– Știu. În dimineața asta a fost cam greu să...

– Dar sîntem aici. Asta contează, în ochii lui Dumnezeu.

– În ochii lui Dumnezeu, repetă ea.

– Penitența, explică el. Postul. Unii oameni au nevoie de Crăciun sau de Ziua Recunoștinței. Eu simt nevoia să-mi amintesc că țărîna se întoarce în țărînă și cenușa în cenușă. Una dintre bolile profesionale ale avocaților este că tindem să credem că ceea ce facem zilnic este important.

– Dar este important! E vorba de viața oamenilor, de rezolvarea problemelor acestora...

Mark atinse punctul de cenușă de pe fruntea ei și zise:

– Pînă la urmă, totul se transformă în asta. Apoi zîmbi a scuză și zise, autoironic: Cugetare de Mark Dooher. Îmi cer scuze.

Tînăra se uită atentă la el și spuse:

– Ești un om interesant...

Glitsky întinsese zece felii de pîine pe masă. Cinci sandviciuri. Cîte două pentru băieții mai mari, Isaac și Jacob,

unul pentru copil – nu, își aminti el, nu mai era copil, avea zece ani – O.J.

– La ce te uiți?

Fiul său cel mic nu dormea prea mult, din cauza spaimelor nopții. Fiecare dintre locatarii apartamentului le înfrunta altfel. O.J. purta un costum de Om Păianjen în timpul somnului. Acum stătea în pragul bucătăriei. Glitsky nu știa de cît timp stătea acolo.

– Pregătesc gustarea pentru prînz.

– Iarăși?

– Iarăși.

– Dar ai pregătit-o și ieri.

– Știu. O s-o pregătesc de multe ori. Hai să vorbim încet. Ceilalți nu s-au trezit. Ce vrei să mănînci?

– Nimic. Nu am chef să mănînc.

– O.J., trebuie să mănînci în fiecare zi. Ce vrei să mănînci?

– Nimic.

În spatele ferestrei începură să se zărească arborii din Presidio. Se făcea dimineață, încet-încet...

Nu avea chef să se certe cu copilul în privința gustării. O să-i pregătească ceva și o să-i pună în cutie, iar O.J. o să mănînce sau nu, după cum o să aibă poftă. Glitsky avea vreo patruzeci și cinci de ani. Purta pantaloni verzi de pijama, fără bluză. Traversă bucătăria și se lăsă într-un genunchi. Îl așeză pe băiat pe celălalt genunchi.

– Cum ai dormit?

– Foarte bine.

Trebuia să insiste, dacă voia să-l convingă pe O.J. să spună ceva.

– N-ai avut coșmaruri?

– Nu.

– Asta-i bine.

Dar băiatul se prinse cu brațele de gîtul tatălui său, lipindu-și trupul micuț de cel al lui Glitsky. Rămase un moment așa. Nu fusese chiar o îmbrățișare. O îmbrățișare l-ar fi emoționat prea mult.

– Știu că nu vrei să mănînci nimic la prînz, dar dacă ai mînca, ce ți-ai dori?

Se priviră ochi în ochi. Apoi băiatul dădu din umeri.

– Cred că unt de arahide cu gem.

Durase doar un minut ca să-l convingă.

– Bine. Acum poți să te îmbraci.

O.J. nu era încă pregătit pentru asta. Rămase pe genunchiul tatălui său și zise:

– Dar să mi-l faci așa cum îl făcea mama.

Glitsky oftă:

– Bine. Și cum îl făcea?

– Nu-i cazul să țipi la mine. Nu-i chiar atît de greu.

– Nu țip. De fapt, vorbesc în șoaptă. Și nu m-am văitat că-i greu. Voiam doar să știu cum îți place să fie sandviciul, ca să-l pot face așa cum îl dorești.

– Ți-am spus că nu vreau de mîncare, zise copilul, cu ochii plini de lacrimi. N-am nevoie.

Glitsky nu-i dădu drumul.

– Ba ai nevoie și vreau să-l fac așa cum îți place.

Se străduia din greu să nu vorbească precum un polițist. Discuta cu fiul său, pe care-l iubea.

– Spune-mi cum îți făcea mama sandviciul.

– E *ușor* de făcut.

– Sînt convins. Dar spune-mi cum.

O.J. tăcu un timp, gîndindu-se.

– Întinzi unt pe pîine. Tu nu pui niciodată unt, dar mama pune. Trebuie să pui mai întîi unt, apoi unt de arahide, peste unt. După aceea, pe cealaltă felie de pîine, gem.

– Unt, apoi unt de arahide, după aceea gem. Am înțeles.

– Pe *cealaltă* felie de pîine.

– Am priceput. Dar dacă lipești feliile de pîine, untul de arahide și gemul nu se amestecă între ele?

– Ba da, dar nu așa cum le amesteci tu. Așa cum ai făcut ieri.

– Dar ieri n-am pus mai întîi unt.

– Și ai întins gemul direct peste untul de arahide.

– Cred că ai dreptate.

Lui Glitsky nu-i venea să creadă că avea o asemenea conversație. Lumea lui se prăbușea, la fel și cea a fiului său, iar ei discutau despre o diferență greu de detectat referitoare la modul de plasare a gemului pe sandvici!

Însă nu se simțea în stare să-i spună lui O.J. că era o prostie. Poate nu era o prostie. Poate că așa își manifesta O.J. nevoia de ordine, în timp ce universul lui se descompunea în haos – gemul direct pe pîine, nu peste untul de arahide.

Ăsta era un lucru pe care putea să-l facă.

Îl trase pe fiul său mai aproape de el, îl bătu prietenește pe umăr apoi îl trimise în camera lui, să se îmbrace.

– Am înțeles, îl întind pe pîine.

Știa însă că nu pricepuse. Untul de arahide cu gem era ceva întîmplător și irațional, un cuvînt dintr-o limbă nouă, pe care nu voia s-o audă.

Celelalte opt felii de pîine rămaseseră pe masă. Nu putea să-și închipuie la ce trebuia să le folosească.

Ploaia continua să cadă ritmic, ca un metronom. Vîntul se potolise, iar stropii picau perpendicular din norii negri. Localul lui Miz Carter, de pe California Street, oferea cafea foarte tare de vreo patruzeci de ani. Dooher și Christina stăteau într-un separeu de lîngă fereastră. Miz Carter servea cafeaua în căni foarte mari, majoritatea crăpate, cumpărate cu douăzeci de ani în urmă, la lichidarea unui depozit.

– Chiar am încercat să devin un fost catolic timp de mulți ani, zise Dooher. Să încetez să mă mai duc la biserică, deși începusem să lucrez pentru arhidieceză. Pe atunci, mulți *preoți* cu care colaboram încetaseră să mai meargă la biserică. Dar eu nu puteam să fac asta. Presupun că aveam nevoie de ritual.

– Nu cred că așa stau lucrurile, zise tînăra. Și nu trebuie să-mi dai explicații. Cred că ești credincios.

– Asta-i problema. Sînt.

– Asta nu-i o problemă.

– Ei bine... mormăi el, apoi sorbi din cafea și-și făcu de lucru cu mîncarea din farfurie.

– De ce-i o problemă? insistă Christina.

Mark decise să-i răspundă și oftă.

– Așa cum știi, noi, avocații, obișnuim să ne apărăm poziția. E dificil să te afli într-o postură care nu are un suport logic. Adică să fii credicios. Ești credincios sau nu ești. Nu există nici un motiv să fii credincios.

– Sau să nu fii.

– Nu poți să dovedești contrariul.

– Nici nu-i nevoie, îi replică ea. E o opțiune personală.

– Sigur. Dar... chestia asta mă deosebește de colegii mei. E ceva de modă veche...

– Fii serios! Nu-i de modă veche. Cel puțin la tine.

– Așa zici tu.

– Da, așa spun eu.

– Bine, am încheiat discuția. Dar cu tine cum e?

– În ce privință?

– A credinței. De ce aveai cenușă pe frunte la șapte dimineața, într-o zi foarte urîtă?

Christina se uită în farfurie, își tăie vafela, o înmuie în sirop. Nu-și duse furculița la gură.

– Eviți să răspunzi, zise Dooher.

Tînăra dădu din cap, uitîndu-se încă în jos.

– Ai dreptate.

– Îmi pare rău. N-am vrut să fiu insistent.

Christina trase aer în piept și-și ridică privirea. Ochii îi sclipeau.

– În cea mai mare parte, e vorba de penitență.

Dooher așteptă, apoi zise:

– Nu-i o conversație prea modernă. Credință și penitență. Parc ceva din Evul Mediu sau o discuție dintre mine și Wes.

Tînăra păru bucuroasă să schimbe vorba.

– Cine-i Wes?

– Wes Farrell, prietenul meu cel mai bun.

– Cel mai bun prieten... nici acesta nu-i un concept prea modern.

Dooher o privi atent. O tulbura ceva, o supăra ceva. Continuă să discute despre același subiect, ca să-i ofere șansa să nu mai vorbească despre lucruri care o deranjau.

– Eu și Wes sîntem doi retrograzi. Ne retragem undeva și ne bucurăm sufletele, discutăm despre lume în general, ne refacem...

– Ești norocos să ai un asemenea prieten. Care mai crede încă în legături, adăugă ea, după o pauză.

Mark așteptă un timp, să fie sigur. Christina nu voia să se destăinuie, nu voia să fie protejată, să fie izolată de ceva. Nu în momentul acela. Ea decisese să nu spună nimic, dar prin asta îl invita pe el să întrebe.

– E ceva banal.

Christinei îi plăcu modul în care Mark își ridicase ușor colțurile gurii.

– Există banalitate, zise el.

Tînăra se aplecă spre el:

– Îți amintești că seara trecută te-am lăsat să crezi că, după ce am terminat colegiul, am lucrat vreo doi ani? N-a fost așa.

Se uită la el, să vadă vreun semn de dezinteres, de plictiseală. Gata să se retragă, dacă ar fi fost provocată. Dar Mark dădu din cap, încurajînd-o răbdător. Atunci ea trase aer în piept și continuă:

– Era profesor în Santa Clara. Însurat. Probabil că știi tot ce am să-ți spun, nu-i așa?

– Ai discutat vreodată despre asta?

– Nu, este prea...

– Sînt aici, sînt interesat și n-o să spun nimănui. Dacă te ajută cu ceva...

Prin vitrină se vedea cum ploaia izbea parcarea. Apoi stropii loviră geamul de lîngă ei, după care trecură mai departe.

– Voia să-și părăsească soția, începu ea să povestească. Presupun că asta m-a tulburat cel mai mult cînd a început

povestea noastră: că îi distrug căsnicia fericită. Dar el mi-a spus că el și Margie nu se mai iubeau, că oricum voia s-o părăsească, că asta nu avea nici o legătură cu mine... presupun că eu îmi doream să-l cred.

– Nu ești prima căreia i s-a întîmplat așa ceva.

Christina se răsucise în scaun, își întinsese un picior pe bancă și stătea cu cotul pe masă, aplecîndu-se spre el. Chelnerița veni să strîngă farfuriile, iar ei doi tăcură, privind-o cum adună tacîmurile și șterge tăblia mesei.

– Mai doriți cafea?

După ce femeia le reumplu cănile, Dooher îi spuse Christinei:

– Trebuie să fi fost dureros. Dar nu-i nimic banal.

Tînăra își mușcă buza.

– Ai auzit doar versiunea scurtă – o fată se îndrăgostește de profesorul de la colegiu, care își va părăsi soția pentru ea, de îndată ce va absolvi cursurile...

– Christina...

Tînăra ridică mîna, oprindu-l:

– Ascultă-mă! Lucrurile au mers foarte prost. Fata avea o prietenă din copilărie, hai să-i spunem Ginny, care făcea legătura între cei doi, îi ferea de soție și altele de felul ăsta. Fata a rămas însărcinată. Profesorul nu avea copii cu soția lui, îi spusese fetei că este steril, că avea un număr redus de spermatozoizi. A acuzat-o pe fată că se culcase cu altcineva, pentru că nu putea rămîne gravidă cu el. A părăsit-o de îndată ce ea a terminat colegiul.

Christina se întinse după cană, sorbi din ea și înghiți. Se uită la Dooher, îl privi în ochi.

– Fata a avortat. Ăsta-i sfîrșitul poveștii. Vezi? Ceva banal. Iar domnul profesor și-a părăsit nevasta și s-a însurat cu prietena fetei, Ginny.

Dooher își luă cana și o ținu cu ambele mîini. Se uită la ea, se uită la ploaia de afară.

– Pentru asta faci penitență?

Christina dădu din cap.

– Încă nu știu ce să fac. Au trecut aproape cinci ani... zise ea și oftă. E amuzant, pentru că ar trebui să știu. Sînt școlită și destul de deșteaptă. Dar m-a afectat nu numai faptul că Brian... Păru stînjenită de faptul că-i scăpase numele, dar continuă: ... că Brian și Ginny m-au trădat. Cred că avortul a avut contribuția cea mai importantă.

Urmă o perioadă de tăcere, apoi Dooher întrebă:

– Și ce-ai făcut în cei doi ani, înainte să începi Dreptul?

– M-am întors acasă, în Ojai. Am stat acolo, i-am lăsat pe mama și pe tata să aibă grijă de mine. Apoi, într-o zi, tatăl meu mi-a spus că nu-i bine să te lași cuprins de mîhnire. Asta mi-a atins o coardă sensibilă și am ajuns la concluzia că trebuia să fac ceva, să trăiesc din nou. Așa că m-am hotărît să urmez Dreptul. Asta, zise ea, zîmbind fără vlagă și atingîndu-și fruntea, explică cenușa și penitența...

– Și logodna cu Joe Avery...

Vorbele lui o făcură să tresară.

– N-am spus asta. De ce crezi așa ceva?

Dooher dădu din umeri și zise:

– Nu știu, mi s-a părut că există o legătură.

– Nu există nici o legătură. Îmi place foarte mult de Joe. Adică îl iubesc. Nu te uita la mine așa!

Dooher spuse, cu glas măsurat:

– Nu mă uit în nici un fel la tine. Am făcut doar o observație. Și mie îmi place de Joe. Eu l-am angajat. N-ar fi trebuit să vorbesc atît de deschis. M-am gîndit că ne goleam sufletele. N-am vrut să te jignesc. Îmi pare rău.

Christina se potoli.

– Și mie îmi pare rău. N-am vrut...

– Nu-i nimic, zise Dooher și se uită la ceas. E timpul să mă duc la serviciu. Pot să te duc pînă la facultate?

Christina se îndreptă, lipindu-și spatele de spătar.

– Acum te-ai supărat pe mine...

Dooher se aplecă spre ea.

– Nici un pic. Mai vrei să te angajezi la firmă? Azi, mîine sau poimîine?

– Am spus că vreau.

– Dar mai vrei și acum, după prima noastră ceartă?

Treptat, figura ei se îmblînzi. Christina dădu din cap și răspunse:

– Da.

– Atunci nu mai sînt supărat pe tine.

Glitsky închise ușa. Cei trei băieți plecară la școală.

Rămase un timp în holul micuț de la intrare și închise ochii, copleșit de oboseală. Îi auzea pe băieți discutînd pe scări.

Nu rămase în hol prea mult timp. Astăzi avea de lucru cît pentru o săptămînă. Așa își aranjase programul, să fie întruna ocupat. Ăsta era trucul lui.

Astăzi, Flo trăia, băieții erau sănătoși și se descurcau bine la școală. Trebuia să se concentreze asupra acestor lucruri. Avea de investigat cinci crime și învăța pentru examenul de locotenent, deși nu se decisese încă dacă să participe sau nu. Toate astea îl țineau ocupat.

Se uită la ceas. Trebuia să se ducă în bucătărie, să-și toarne niște ceai, să-și înceapă ziua.

– Abe?

Flo se trezise și-l striga, din dormitor.

– Da? răspunse el, cît de bucuros putea.

Traversă camera de zi și se opri în ușa dormitorului. Soția sa se ridicase și-i zîmbea.

– Ai scăpat de ei? întrebă ea, referindu-se la copii.

Glitsky raportă:

– I-am dat afară la timp și în bună stare.

Flo se trase într-o parte și-i făcu semn să se așeze lîngă ea.

– La ce oră te-ai trezit?

– Am petrecut o noapte foarte bună. M-am trezit înainte să sune ceasul, dar nu cu mult, pe la șase și jumătate.

Flo îi privi fața, își trecu degetul peste obrazul lui.

– Ai cearcăne.

– Așa sînt ochii mei. Îi folosesc în investigații, ca pe niște instrumente de lucru. Mă împiedică să par prietenos.

– Oh, da, zise ea, asta e adevărat.

– Ai fi surprinsă să afli cît de mulți martori mă consideră amabil și amuzant. Am decis să par mai dur.

– Bună idee! Să nu lași să se întrevadă firea ta cea blîndă.

– Oamenii profită de firea mea. N-o să-ți vină să crezi...

Mama lui Glitsky, Emma, fusese negresă. Tatăl lui, Nat, era evreu. Ca urmare, Glitsky avea o față cu piele întunecată la culoare, dar cu nas coroiat. În ciuda acestor trăsături, oamenii aveau tendința să zărească înainte de orice cicatricea albă, neobișnuită, care se întindea de pe buza superioară pe buza inferioară. Chiar și atunci cînd nu avea cearcăne, ca în momentul acela, zîmbetul său arăta teribil.

Abe își puse mîna pe șoldul soției sale și o întrebă:

– Tu cum te simți? Vrei ceva de mîncare? Cafea? Sex tantric?

Flo dădu din cap și zise:

– Vreau tot ce-ai spus.

– Ești sigură?

– Dacă vrei, poți să începi cu sexul tantric, dar cred că merge mai bine după cafea.

– Bine, o să aștept.

Glitsky se duse în bucătărie. Pe masă se aflau resturile de la micul dejun al băieților, împrăștiate peste tot: castroane goale, cutii cu cereale, lapte și zahăr.

Și rapoartele lui polițienești, despre cei cinci morți și despre victile lor, atît cît putuse Glitsky să afle. Cazul cel mai impresionant era al unei tinere, numită Tania Willows, care fusese violată și ucisă în propriul apartament.

Puse cerealele în dulap, zahărul pe raft, laptele în frigider. Trebuia să curețe frigiderul. Dacă se făcuse mucegai pe brînză, cine știe cum arăta sertarul cu carne...

Șterse zahărul de pe masă. Buretele puțea. Era vechi de cel puțin trei luni. L-ar fi aruncat, dar nu aveau altul. Unde putea să găsească bureți? Nu-și amintea să fi cumpărat vreunul, în toată viața lui.

Ah, da, cafeaua, apa fierbea, iar el nu măcinase încă boabele! Ar trebui să macine mai multă, ca să nu aibă grija asta în fiecare dimineață, dar lui Flo îi plăcea proaspătă, iar el dorea ca ea să aibă...

Cel puțin în dimineața asta și el, și Flo se treziseră simțindu-se bine. Trebuia să rămînă vesel cîteva minute, poate o jumătate de oră, ca să fie și ea veselă, apoi o să urmeze altă dimineață, dacă se vor trezi...

4

Toyota veche de șapte ani a Christinei pornise cu greu. Iar după ce motorul începuse să meargă, tînăra descoperise că ștergătoarele de parbriz refuzau să funcționeze. Coborîse pe jos colina, pe lîngă spitalul St. Mary. Christina plănuise ca în ziua aceea ploioasă, de Miercurea Cenușii, să o ia pe o alee din parcul Golden Gate; scurtătura i-ar fi permis să ajungă la timp la serviciu.

Nu ținuse cont de capacitatea nesfîrșită a orașului San Francisco de a-și manifesta culoarea locală. În dimineața aceea avea loc o adunare a unor druizi îmbrăcați doar pe jumătate, care țineau un fel de ceremonie de adorare a arborilor, cîntînd, bătînd din palme și distrîndu-se de minune.

Christina încercă să treacă printre ei, dar o femeie scundă și grasă, de-o vîrstă incertă, dar destul de tînără totuși, o apucă de mînă. Femeia avea umerii acoperiți cu un șal și-și prinsese flori în păr. Purta o fustă lungă, din piele, dar avea sînii complet dezgoliți. Cînd Christina o lămuri că nu are de gînd să li se alăture și că se ducea să lucreze, individa renunță la postura de mare preoteasă aflată plin în misionarism și redeveni o artistă deghizată.

În momentul în care Christina ajunse pe Haight Street, unde se afla biroul Centrului de Consultanță pentru Victimele Violurilor, era udă complet și întîrziase douăzeci de minute față de ora stabilită pentru întîlnire.

Șefa ei era o femeie necăsătorită, atrăgătoare, de treizeci și cinci de ani, slobodă la gură. Se numea Samantha Duncan, iar

convingerea ei fermă că avea loc un război între sexe o ajuta în rolul pe care-l avea în cadrul centrului, acela de a le sfătui pe femeile care fuseseră violate.

Din nefericire, compasiunea ei sinceră pentru aceste victime era limitată de faptul că nu avea răbdarea necesară ca să aștepte vindecarea acelor femei, nici să parcurgă procesul juridic de identificare și pedepsire a agresorilor. Fără a mai pomeni de faptul că funcționarea centrului depindea de activitatea unor voluntari, fără normă întreagă.

Cînd Christina își susținuse interviul pentru această activitate, Sam o impresionase cu umorul și pasiunea ei. După aceea, îi explicase regulile de bază, în termeni foarte clari:

– Știu că slujba nu-i plătită, dar vreau ca voluntarii mei să creadă că-i vorba de o slujbă adevărată și să se comporte ca atare. Vreau să fii aici, atunci cînd mi-ai spus că o să fii. Nu accept scuze.

Pînă în ziua aceea, Christina fusese punctuală și de nădejde. Sam avea în ea o *flacără,* iar Christina o admira mult și dorea să n-o dezamăgească. Mai voia să-i arate că nu-i o diletantă, că prezența ei la Centru era rezultatul unei opțiuni sincere.

Înlăturaseră deja multe bariere, fuseseră de două-trei ori împreună la o cafea, în afara orelor de lucru, discutaseră probleme în litigiu și politică... Christina credea că erau pe cale să se împrietenească.

Dar Sam era foarte suspicioasă în privința voluntarilor ei, mereu gata să descopere semne care să dovedească lipsa lor de implicare și, în baza acestora, dispusă să întrerupă orice legătură personală cu colaboratorii ei.

În dimineața aceea, în timp ce Christina își scutura apa de pe ea, își dădu seama că relația lor, aflată în faza de tatonare, dăduse mult înapoi.

Sam n-o întîmpinase zîmbind.

– Oh, a venit, în sfîrșit! Christina, acesta este sergentul Glitsky, de la poliție. Dumnealui anchetează... știi tu ce. Îl las

pe el să-ți spună. Domnule sergent, mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Sam nu-i făcu Christinei favoarea de a o privi, înainte să părăsească biroul.

Christina nu se sinchisea în momentul acela de Sam, ci își îndreptase toată atenția spre bărbatul din fața ei. Acesta părea – chiar pentru un privitor neatent – să fie într-o tensiune teribilă, că fusese copleșit de emoții foarte puternice, pe care se străduia și să le stăpînească. Tînăra remarcase că își încleștase și-și descleștase pumnii, înainte de a-i strînge mîna. Spre surprinderea ei, fusese o strîngere de mînă blîndă, mai blîndă decît și-ar fi imaginat.

Cu toate acestea, încercarea lui de zîmbet nu-i îmblînzise cîtuși de puțin înfățișarea.

– Anchetez uciderea Taniei Willows, iar Sam mi-a spus că ai discutat cu ea.

Christina dădu din cap.

Tania Willows, o fată timidă și nesigură, reprezenta tragedia lor cea mai recentă. Avea nouăsprezece ani și abia sosise în San Francisco din Fargo, Dakota de Nord. Venise de trei ori la centru. Credea că fusese violată. Adică fusese viol, din punct de vedere juridic. Nu avea o relație cu individul, care era mai în vîrstă decît ea. Era tulburată de faptul că îl cunoștea pe agresor. Acesta nu sărise asupra ei din spatele unui tufiș. De aceea Tania nu era sigură că fusese vorba de un viol.

Bărbatul începuse să vină în apartamentul ei, devenise treptat tot mai agresiv, apoi o siluise – Tania era sigură de asta –, dar era la fel de sigură că nu păruse gata s-o bată sau să-i facă vreun rău.

N-o lovise niciodată, deși îi fusese frică de el, avusese impresia că, dacă n-o făcea... poate că fusese vina ei, poate că-l provocase – Christina înțelegea ce voia să spună? Poate că-i trimisese niște semnale pe care el le interpretase greșit...

Dar se simțea violată, *fusese* violată – îi spusese că nu voia, iar el nu se oprise –, însă Tania nu credea că individul se purtase

ca un delincvent, voia doar să o lase în pace. Nu voia să-i provoace necazuri bărbatului, poate că nu făcuse bine că venise la centru...

Iar după patru zile, aflaseră de la știri de uciderea Taniei. Fusese violată în apartamentul ei, fusese legată de pat, i se vîrîse un căluș în gură, apoi fusese strangulată.

Centrul anunțase de îndată poliția.

Christina își drese glasul. Glitsky o întrebase ceva, iar ea nu fusese atentă.

– Îmi cer scuze...

Sergentul nu păru deranjat că trebuie să repete întrebarea.

– Mă întrebam cît de mult v-a povestit despre bărbatul acela.

Christina stătea pe marginea canapelei jerpelite, cu coatele pe genunchi și cu mîinile încrucișate. Părul, încă ud din cauza ploii, îi atîrna pe față.

– Aproape nimic, spuse ea. Îl cunoștea. Locuia în apropiere, poate chiar în același bloc. Credea că ar fi scăpat de el, dacă s-ar fi mutat de acolo, dar nu-și permitea să se mute în altă parte...

Glitsky dădu din cap și adăugă:

– Nici nu voia să-l acuze...

– Am sperat că o să trecem pe acolo, dar n-am făcut-o la timp...

– Nu v-a spus nici un nume, nici o inițială, vreo poreclă?

Christina clătină din cap:

– Nu, nu mi-a spus nimic. Nu cred... Îmi pare rău.

– Nu v-ați notat nimic? M-aș putea uita pe notițe, poate găsesc ceva...

– Știu că am notat ceva... Să verific. Nu-i mare lucru, dar, poate...

Figura sergentului se întunecase. Privea în gol, cu ochii îndreptați spre fereastră, spre traficul sporadic de pe Haight.

– Pot să vă ofer ceva? întrebă Christina. O ceașcă de cafea?

Glitsky nu-i răspunse.

Tînăra îi atinse brațul și zise:

– Domnule sergent...

– Îmi pare rău, zise el, revenind în lumea ei. Mă gîndeam la ceva.

– Vă simțiți bine?

Brusc, figura lui nu mai păru deloc înspăimîntătoare. Pe ea se vedea doar tristețe.

– Sînt puțin îngrijorat, zise el. Soția mea e bolnavă. Niște ceai ar fi bine-venit, mulțumesc.

Nu se făcuse încă amiază.

Era doar obosită, își spuse Christina. La urma urmei, din cauza petrecerii nu se culcase decît pe la două noaptea. După ce se certase cu Joe. Dimineața se trezise devreme, să se ducă la biserică. Apoi urmase acel mic dejun îndelungat și ciudat de impresionant cu Mark Dooher, i se stricase mașina, se întîlnise cu femeia aceea hipiotă în parc, o dezamăgise pe Sam...

Apoi discuția despre Tania Willows, Abe Glitsky cu supărarea lui, legată de soția bolnavă...

Deodată, ploaia lansă un nou atac în spatele ei, izbind fereastra murdară și întunecînd încăperea micuță în care stătea singură. Ceva se frînse în ea. Își șterse ochii cu dosul palmei, așa cum fac copiii, încercînd să oprească lacrimile, dar acestea continuau să curgă.

Era doar obosită.

Nu mai pățise așa ceva de aproape doi ani. Nu trebuia să se gîndească la faptul că ar putea avea legătură cu copilul pe care-l pierduse, cu trecutul ei. Nu trebuia să facă asta din nou. Toate acele lucruri trecuseră și nu aveau să se mai repete. Era obosită din cauza întîmplărilor din dimineața aceea, asta era tot.

Trebuia să fie tare.

Își șterse fața și se ridică de la birou. Își întinsese machiajul pe față. Ploaia avea să-i ascundă lacrimile.

N-o să i le vadă nimeni.

5

Excelența Sa nu trebuia să-i explice nimic lui Dooher, dar dacă îi făcea plăcere... Mark nu avea de gînd să-l întrerupă. Era clientul său, iar o oră de consultație juridică îl costa trei sute cincizeci de dolari. Stăteau în biroul arhiepiscopului, de lîngă terenul de joacă pentru copii din Misiunea Dolores. Ședințele de informare aveau loc întotdeauna aici, în pacea rîsetelor de copii ce ajungeau pînă în refugiul lui Flaherty.

Deși arhidieceza avea angajat un avocat cu normă întreagă, problemele acesteia erau prea multe și prea variate pentru un singur om, de aceea pentru rezolvarea unora dintre ele se foloseau serviciile unor firme particulare. În decursul anilor, firma lui Dooher se specializase în afacerile laice ale bisericii: zeci de cazuri întîmplătoare, de responsabilități, gestiune de proprietăți sau probleme de personal.

Dooher ajunsese un apropiat al lui Flaherty nu numai pentru abilitatea lui de a rezolva în mod diplomatic și cu discreție cazuri dificile, ci și pentru că în amîndoi exista o anumită cruzime ce se înțelegea de la sine.

Amîndoi rezolvau probleme. Uneori, ceea ce dorea arhiepiscopul să facă se îndeplinea mai bine în afara biroului său. Dooher acționa ca un consilier al său, neoficial.

Ca și Dooher, Flaherty era un bărbat atletic, care arăta cu un deceniu mai tînăr decît era în realitate. La cincizeci și șapte de ani, cîștiga cam jumătate din jocurile de squash pe care le disputa cu Dooher. (Acestea nu aveau loc în timpul pe care Dooher i-l factura.) Acum, cînd discutau în particular, arhiepiscopul era

îmbrăcat cu pantaloni negri, pantofi de aceeași culoare și cămașă albă. Dooher, cufundat într-un fotoliu din piele roșie, își scoase haina și-și lărgise nodul la cravată.

– Nu știu de ce asemenea lucruri mă iau întotdeauna prin surprindere, zicea Flaherty. Continui să mă aștept la lucruri mai bune de la oameni, iar aceștia mă dezamăgesc. Ar trebui să mă obișnuiesc.

Dooher dădu din cap și zise:

– Alternativa ar fi să nu te aștepți la nimic din partea oamenilor.

– Nu pot să trăiesc așa. Cred că în adîncul nostru sîntem făcuți după chipul lui Dumnezeu, deci firea noastră nu poate fi rea. Greșesc, Mark? Nu se poate să greșesc.

Dooher își spuse că nu era bine să-i amintească Excelenței Sale că el prevăzuse din timp ce avea să se întîmple încă din primele faze ale luării deciziilor din cadrul procesului ce se judeca în acel moment. Nu se ținuse seama de spusele sale.

– Nu greșești în totalitate, Jim. Dar trebuie să judeci fiecare caz în parte.

Flaherty stătea lîngă fereastra deschisă, uitîndu-se în curtea școlii. Se întoarse către avocat și zise:

– Ai schimbat bine vorba. Bine, ne întoarcem de la filosofie la afaceri. Ce avem de făcut astăzi?

Dooher să întinse să-și ia notițele, deși nu avea nevoie de ele. Luă servieta de pe podea, o deschise și scoase un dosar, pe care scria „Felicia Diep".

Doamna Diep venise în Statele Unite în 1976 din Saigon, o mamă tînără, văduvă, cu o avere substanțială rămasă de la soțul ei, decedat în Vietnam. Se stabilise în districtul Mission din San Francisco, unde devenise enoriașă a parohiei St. Michael și, nu în mod întîmplător, amanta preotului de acolo, părintele Peter Slocum.

În timpul următorilor douăzeci de ani, doamna Diep îi dăduse părintelui Slocum aproximativ cincizeci de mii de dolari, pentru diverse lucruri. Totul ar fi fost în regulă, dacă

preotul n-ar fi acceptat să fie promovat și să plece de lîngă ea, ducîndu-se undeva, în peninsulă, la Menlo Park.

Preotul o părăsise, iar ea dorea să-și primească banii înapoi. De aceea angajase un tînăr avocat din comunitatea ei, pe nume Victor Trang.

Trang era un avocat fără clienți, care abia reușea să-și cîștige existența, deși trecuseră trei ani de cînd absolvise cursurile serale ale unei facultăți de drept. Acceptase cazul, sperînd să se aleagă cu treimea ce i se cuvenea din cei cincizeci de mii de dolari pe care-i voia doamna Diep.

Dăduse în judecată arhidieceza pentru înșelăciune: părintele Slocum nu-și respectase celibatul, așa cum promisese, și luase banii doamnei Diep făgăduindu-i că va renunța la preoție și se va căsători cu ea.

În acel moment fusese implicat Dooher, deși cazul nu-l atrăgea prea mult. Luptase în Vietnam, după ce terminase colegiul, și nu avea amintiri prea plăcute despre perioada aceea.

Se gîndise însă că ar fi mai bine să preia cazul. Erau destui asiatici în San Francisco, un oraș care sacrifica totul pe altarul diversității. Inamicul tuturor devenise americanul obișnuit, iar Mark nu înțelegea de ce.

Oricum, la început, nu considerase cazul Diep ca fiind deosebit de important. Unul dintre asociații săi avusese grijă să depună moțiunile preliminare, ca răspuns la acuzații, apoi îi predase problema. (Cu toate că nu-i plăcea să aibă de-a face cu vietnamezii ăia, Dooher nu avea chef să le dea asociaților săi ocazia să aibă acces personal la arhiepiscop. Știa din proprie experiență unde putea să ducă acest lucru.) În cele din urmă, decisese împreună cu Flaherty să-i ofere doamnei Diep zece mii de dolari pentru închiderea cazului, iar dacă doamna Diep nu-i accepta, atunci arhidieceza urma să-și încerce norocul în sala de judecată.

Ca urmare, Dooher îl sunase pe Victor Trang, la mijlocul săptămînii trecute, și-i făcuse oferta. Descoperise însă că lucrurile se schimbaseră și solicitase o întrevedere cu Flaherty.

Fața arhiepiscopului nu devenise chiar palidă, dar se vedea că era șocat:

– Trei milioane de dolari?

Avocatul dădu din cap și spuse:

– Jim, Trang nu poate să facă altceva. Biserica are buzunarele pline, iar el încearcă să se aleagă cu ceva.

Flaherty se străduia să citească și să asculte, în același timp.

– Se pare că are șanse, zise arhiepiscopul.

– Așa e.

– Slocum se culca și cu fiica?

– Cu Veronica. Are acum nouăsprezece ani. Așa susține Trang. Ca să nu pomenim și de alte femei, al căror nume nu-l spune. Poate că încearcă o cacealma...

Flaherty închise brusc dosarul.

– Îl cunosc pe Slocum. E posibil ca Trang să nu încerce nici o cacealma.

Nu era o știre plăcută. Dooher întrebă:

– Dacă știai ceva, de ce ai vrut să-l promovezi?

Flaherty zîmbi strîmb.

– Nu *știam*. Am auzit niște zvonuri. Ne-am gîndit să-l mutăm de lîngă ispită, să-l punem într-un loc în care să nu mai aibă aceeași libertate de mișcare și să aibă responsabilități mai mari.

– Și prin asta să-i schimbați firea?

– Știu ce vrei să spui, Mark. De vină este firea mea. Eu sînt cel care crede în oameni, care are încredere în ei.

– De aceea ai angajat un mercenar ca mine, replică Mark, izbind cu palma în genunchi. Eu nu am încredere în nimeni. Ai citit tot? întrebă el, arătînd spre dosar.

– Nu. M-am oprit la cele trei milioane.

– Bine, o să-ți fac un rezumat. Situația s-a înrăutățit mult.

Începu să explice tot ce îi spusese Trang la telefon. Tînărul avocat intenționa să înceapă o serie de anchete printre ceilalți imigranți din San Francisco, pentru a descoperi cît de dese erau aceste abuzuri ale clericilor. Se aștepta să afle că arhidieceza

trecea cu vederea în mod sistematic acest mod de comportare al preoților.

– Jim, individul susține că există o adevărată politică de tolerare. Vrea să te acuze personal.

Arhiepiscopul se duse din nou lîngă fereastră și se uită în jos, spre copii.

– Să-l omorîm pe Slocum? întrebă el, apoi se întoarse repede. Glumeam.

– Bineînțeles.

– Mark, hai să lăsăm gluma! Ce trebuie să facem?

Flaherty nu avusese un an bun.

Cu șase luni în urmă, un studiu efectuat pe durata a doi ani de către Comisia de Planificare Pastorală a Arhidiecezei confirmase ceea ce se prevăzuse deja, iar Flaherty fusese silit să anunțe închiderea a zece parohii din oraș, cele mai puțin viabile din punct de vedere financiar. El știa că arhidieceza nu va putea să supraviețuiască în secolul al XXI-lea dacă nu vor fi luate măsuri încă de acum. Municipalitatea luase măsuri dure după cutremurele care avuseseră loc în lume și adoptase o decizie care obliga arhidieceza să cheltuiască o sută douăzeci de milioane de dolari pentru a-și consolida bisericile. (Dooher reușise să reducă suma la șaptezeci de milioane, dar municipalitatea ar fi putut la fel de bine să ceară trei miliarde, că biserica tot nu avea de unde să plătească.)

Adevărul era că arhidieceza nu-și putea permite să păstreze parohiile mici. De exemplu, Biserica Sfintei Familii, din North Beach, avea, în medie, doar șaptezeci și cinci de enoriași la cele patru slujbe de duminică. Și nu existau donații particulare semnificative care să compenseze daniile reduse din timpul duminicilor.

Dar, după ce fusese anunțată închiderea parohiilor, se dezlănțuise o furtună de proteste. Flaherty primise critici chiar de la Roma.

Arhiepiscopul nu ținuse seama (iar Dooher îi atrăsese atenția) de șarpele cu două capete al San Francisco-ului: aspectul etnic și banii. Majoritatea parohiilor care fuseseră închise se aflaseră în zonele cele mai sărace – Hunters Point, districtul Mission, Western Addition, Sunset, parcul Balboa. Flaherty fusese criticat pentru că-i abandonase pe cei săraci, iar acțiunea sa, deși avusese motive pur financiare, fusese răstălmăcită.

Flaherty își imaginase că enoriașii catolici din parohiile închise se vor muta la alte biserici și vor fi acceptați în acestea de catolicii care se rugaseră pînă atunci acolo.

– Jim, așa ceva funcționează doar în teorie, într-o lume perfectă, îl avertizase Dooher. Eu prevăd însă că enoriașii din parohia mea – St. Emygdius, din St. Francis Wood – nu-i vor primi cu bucurie pe vietnamezii din parohia St. Michael.

Arhiepiscopul îi răspunsese ca întotdeauna că oamenii erau mai buni decît credea Dooher. Comisia făcuse anumite recomandări, nu fusese o decizie luată doar de Flaherty. Oamenii se vor obișnui cu situația și vor deveni o forță care să ajute la dezvoltarea întregii comunități catolice.

– Da, Jim, cred că ai dreptate. S-ar putea să meargă, spusese în cele din urmă Dooher, gîndind însă: „Iar eu sînt regele Etiopiei".

Iar acum Trang amenința să-l dea în judecată pe Flaherty pentru că tolerase înșelăciunea și libertinajul printre preoți. Înainte să aibă asemenea probleme, se zvonise că Flaherty fusese propus ca să fie numit cardinal. Îi mărturisise lui Dooher că visa să fie primul papă american. Iar acum, nu știa dacă avea să mai rămînă arhiepiscop...

Flaherty stătea la birou, mutînd diferite lucruri la întîmplare, enervat.

– Trang n-a depus încă reclamația?

Dooher, care se plimba prin încăpere, se opri și zise:

– Tocmai de aceea mai discutăm încă. Individul vrea să fie remarcat de presă, vrea să-și facă un nume în cadrul comunității

sale, vrea să găsească niște clienți. Vreau să-l fac să-și bage mințile în cap.

– Ce-o să-i spui?

– O să-i spun că o să-i fim recunoscători pentru colaborare. Jim, trebuie să scăpăm de problema asta sau poți să-ți iei adio de la pălăria roșie[1].

Flaherty întrebă:

– Cît de recunoscători?

– Pînă la șase sute de mii, dacă va fi nevoie...

– Doamne...

– Dar să-și țină gura. Fără conferințe de presă. Fără pălăvrăgeli despre „conștiința comunității". Trang o să încaseze două sute de mii de dolari, doamna Diep o să primească o despăgubire frumoasă pentru cei cincizeci de mii ai ei și pentru inima zdrobită. Toată lumea va fi fericită.

Arhiepiscopul clătină din cap.

– Eu nu sînt. Începem prin a-i oferi șase sute de mii?

– Jim, discuți cu Mark Dooher! O să începem prin a-l amenința pe Trang că-i rupem picioarele. Să sperăm că ne vom opri cu mult înainte de șase sute de mii.

– Dacă poți, aș dori să fie mult mai puțin.

Dooher se înclină ușor și zise:

– Am înțeles. O să am grijă.

– Te întîlnești cu ea?

– Wes, am dat de ea în biserică. Asta-i tot.

– La biserică. Asta-i foarte bine, șopti Farrell. În dimineața după petrecerea dată de tine, unde a venit și ea, pentru că prietenul ei fusese invitat. Markus, avem de-a face cu o coincidență destul de ciudată.

Wes Farrell stătea în biroul său micuț, cu picioarele pe masă. Ploaia bătea în geam, prin jaluzelele de lemn. Dooher îi

[1] Pălărie specifică unui cardinal (n.tr.)

prezentase o versiune romanțată a întîlnirii sale cu Christina, iar Farrell îl oprise.

– E un basm frumos și, fiind un prieten vechi al tău, te cred întru totul. Dar îmi permit să-ți dau un sfat, ca între noi, avocații.

– Ce sfat?

– Nu încerca să convingi și pe altcineva. Eu te cred, pentru că știu că nu m-ai minți. Cum arată tipa?

Dooher se gîndi și răspunse:

– După opinia ta, care-i femeia cea mai frumoasă din lume? Ca figură, trup... Totul.

Farrell zise, după un timp:

– Demi Moore.

Dooher dădu din cap și-i explică:

– Demi Moore arată ca un *cîine* față de Christina Carrera. Chiar și cînd aceasta are părul ud și cenușă pe frunte.

– N-am văzut-o niciodată pe Demi Moore într-o asemenea ipostază, spuse Farrell. De obicei, cînd ne întîlnim, după ce scapă de Bruce, e îmbrăcată elegant, fardată... Dacă tot veni vorba, mă întreb dacă Lydia n-a divorțat din cauza ei. O fi aflat de legătura mea cu Demi.

– Tot ce se poate, zise Dooher.

– Paparazzii sînt de vină.

Dooher rînji:

– Fanteziile tale sînt prea bogate ca să fii un avocat bun.

– Asta îmi spune individul care se întîlnește cu logodnica asociatului său la biserică! Și ce planuri ai în legătură cu ea, dacă-mi dai voie să te întreb?

Mark dădu din umeri, de parcă nu s-ar fi gîndit niciodată la asta.

– Nu știu. Cred că o s-o angajez. Văzînd expresia lui Farrell, adăugă: Ca simplu funcționar. Face analiză juridică. E o puștoaică foarte deșteaptă.

– Trebuie să-ți atrag atenția că te-ai cam încins, zise Farrell.

– E ceva nevinovat. Jur. N-o să se întîmple nimic.

– Atunci fă-ți un bine și angajează pe altcineva.

– Vom angaja zece funcționari. Christina va fi unul dintre ei.

Wes își scărpină bărbia, mormăind:

– Ohoho...

– Mark mă îngrijorează. Parcă nu-i el însuși.

Lydia Farrell – soția lui Wes – o privi de Sheila Dooher pe deasupra ceștii de porțelan, ca și cum i-ar fi zis: „Ce spui, dragă?"

Cele două femei stăteau în spațiul special amenajat pentru micul dejun, înconjurat cu geamuri și împodobit cu motive țărănești franțuzești. Ploaia torențială din cursul dimineții se transformase într-o burniță romantică, de felul celei întîlnite în Normandia. Remarcîndu-i privirea, Sheila zise:

– Lyd, nu-s toți bărbații la fel de răi.

Lydia puse ceașca pe masă și zise:

– Nici n-am spus că sînt. Știi că n-am crezut că Wes face ceva rău. Pur și simplu nu făcea nimic. În ceea ce-l privește pe Mark, nu știu ce să spun.

– Mark e un om bun. Asta contează.

Cîndva, demult, Mark se dăduse într-un mod subtil, dar foarte explicit, la Lydia, soția celui mai bun prieten al său. Cînd aceasta îi reproșase gestul, Mark dăduse înapoi, spunînd în felul lui încîntător că îl înțelesese greșit. Însă Lydia știa că-l înțelesese foarte bine.

Nu spusese niciodată nimic, nici lui Wes, nici Sheilei. Într-un fel, se simțise flatată și amuzată. Îl impresionase suficient pe marele Mark Dooher, iar acesta considerase că-i atît de atrăgătoare încît își asumase riscul. Ce chestie!

Însă își făcuse propria părere cu privire la bunătatea lui Mark.

Iar Sheila era prietena ei. Rămăseseră prietene în ciuda mutărilor, a copiilor, a școlii și a carierei soților lor. Sheila merita să fie ascultată.

– Îmi pare rău. Ai dreptate. Bunătatea contează. Sînt puțin cam nervoasă astăzi. O să mă întîlnesc mîine cu Sarah –

avocata ei pentru divorț – și vreau să fiu în formă. Mereu am fost tentată să fiu amabilă, să-i las lui Wes ceva la care am dreptul legal. Dar Sarah mi-a spus: „Începe să gîndești cu ură cu o zi înainte. Gîndește-te la toate lucrurile urîte pe care le-a făcut Wes, la momentele în care a întîrziat, la prînzurile care s-au răcit, la cămășile pe care i le-ai călcat, ca să nu mai vorbim de... lucruri mai personale. N-o să regreți". Sarah e o comoară.

– Nu vreau să trec prin așa ceva.

– Nici eu n-am vrut, dar divorțul e ca războiul. Dacă l-ai început, e mai bine să-l cîștigi. Oricum, tu și Mark n-o să divorțați.

– Nu, nu cred că...

Lydia îi zîmbi prietenei sale și-i zise:

– Atunci de ce?

– Ce vrei să spui?

– De ce crezi că mariajul vostru suferă?

Sheila își puse ceașca pe masă, luă lingurița și amestecă. Răspunse abia după un timp:

– Pentru că Mark suferă.

– De ce?

Sheila se gîndi cum să explice, pentru că nu era sigură.

– Am impresia că-i deprimat. Copiii au crescut, iar el se simte fără rost... Mi-e teamă că ar putea să se sinucidă...

– A spus el așa ceva?

– Nu. Știi cum e Mark, dar a făcut unele comentarii...

Lydia își luă ceașca și sorbi din ea, continuînd s-o privească pe Sheila.

– De ce să se sinucidă? Are tot ce-și dorește.

– Poate că tot ce are nu contează pentru el. Sau nu mai contează îndeajuns.

Sheila nu plîngea și vorbea cu mult calm.

Dar Lydia o cunoștea din colegiu și știa că era vorba de ceva grav, tocmai din cauză că Sheila nu se dădea în spectacol.

– Cum se poartă? o întrebă ea.

– E tăcut. Nu doarme. Doctorul i-a dat niște pastile, dar nu le ia. Azi-dimineață cînd m-am trezit eu, pe la șapte, am

descoperit că el plecase deja, deși ne-am culcat foarte tîrziu. Pe la ora două.

– S-a sculat și a plecat?

– Da.

– La serviciu?

– Nu. Am dat telefon. A ajuns la slujbă abia pe la zece.

– Nu știu ce să spun...

– Nu, nu are nici o legătură amoroasă, spuse Sheila. Nu are timp. Nu te întîlnești cu amanta pe la șase dimineața. Se dusese la biserică, pentru cenușă, fusese Miercurea Cenușii. L-am întrebat și mi-a spus.

– A rămas un bun catolic.

– Așa e el. Problema e că nu doarme. Asta se întîmplă de aproape un an. De parcă simte că-i lipsește ceva. Și-i mereu dezamăgit că nu se întîmplă nimic.

– Între voi lucrurile merg bine?

Sheila păru rușinată.

– Crezi că m-am referit la viața noastră sexuală cînd am zis că nu se întîmplă nimic? Apoi adăugă, ca și cum ar fi spus mai mult decît intenționa: E grozavă...

Lydia se uită afară, la burniță și la pajiștea îngrijită.

– Așa s-a întîmplat și cu Wes. Tot ce-ai descris. M-am străduit cît am putut, dar n-am mai rezistat. Nu cred că era deprimat. Pur și simplu, încetase să mă iubească. Nu vreau să spun că asta se întîmplă între tine și Mark, dar asta a fost între mine și Wes.

Sheila se gîndi un timp, apoi zise:

– Nu cred că-i vorba de asta. Cred că-i ceva mai profund. Dacă aș descoperi despre ce-i vorba, lucrurile s-ar îmbunătăți.

Lydia se întinse peste masă și o bătu pe mînă:

– Îl cunoști mai bine decît mine. Sînt convinsă că ai dreptate. Sper să ai dreptate.

Sheila se învinovățea.

Așa fusese obișnuită și asta era tendința ei naturală. Întotdeauna se învinovățea pentru tot ce nu mergea bine – din cauza copiilor, a nemulțumirilor lui Mark. Era vina ei.

Știa că nu putea fi vina lui Mark, care nu greșea niciodată – nu în felul în care greșeau alții. Erori într-o conversație obișnuită? Să fim serioși! El știa totul și nu uita nimic. Sheila își făcea liste ca să țină minte tot ce trebuia să facă în fiecare zi sau în fiecare săptămînă. Mark își făcea treburile, pur și simplu – și întotdeauna perfect. Nu avea nevoie să-i aducă aminte cineva. Nu se enerva niciodată. (Se întîmpla rar, doar cînd ea îl provoca dincolo de limita suportabilității.) Mark Dooher își făcea datoria fără cusur.

Prin urmare, dacă era ceva în neregulă – și nu era – atunci vina îi aparținea Sheilei.

Se gîndise că acest lucru se datora faptului că ea ajunsese la menopauză, iar Jason – mezinul lor – terminase școala. Plecase la Boulder, unde putea să se dea cu snowboard-ul toată iarna. Iar Mark Jr. lucra în Alaska, încercînd să cîștige suficient ca să-și plătească o vară într-o tabără de sculptură, din moment ce tatăl lui nu voia să-l ajute, dacă insista să se ocupe de felul acela prostesc de artă. Susan se mutase la New York.

Măcar Susan suna în fiecare săptămînă și încerca să le facă loc în viața ei, deși Sheila și mai ales Mark nu înțelegeau de ce n-o interesează bărbații...

Sheila mai era deprimată și din cauza hormonilor. Nu putea nega acest lucru și nu putea să dea vina pe Mark. Se chinuia și-i venea greu să accepte acest adevăr, pentru că Sheila Graham Dooher fusese – pînă cînd împlinise patruzeci și cinci de ani – una dintre petrecărețele celebre în tot orașul.

Dar de cînd începuse s-o copleșească melancolia și nu mai putea să scape de ea, se simțea tot mai puțin dispusă să încerce s-o înlăture. Cam de un an, tot ce făcea Mark o enerva, o scotea din sărite perfecțiunea lui, zîmbetul său fermecător, trupul lui îngrijit, răbdarea pe care o manifesta față de ea. Nu-l putea condamna pentru că se retrăsese în sine, în munca lui și pentru că nu mai făcea sex cu ea. Iar dacă încerca, ea îl refuza.

Apoi încetaseră nopțile în care se duceau la petreceri, chiar și cinele acasă, pline de veselie și cu mîncăruri bune, împreună

cu Wes și Lydia. În loc de asta, aveau parte de atmosfera sumbră dintr-o casă mare și goală.

Nu era de mirare că Mark clacase.

Acest lucru o făcuse să se trezească. Nu intenționase să-i facă rău lui Mark. Se lăsase doar cuprinsă de propria panică, sperînd că aceasta va înceta, în vreun fel. Era problema ei și, ca o adevărată Dooher, trebuia să sufere în tăcere.

Nu ținuse seama de efectul pe termen lung pe care-l putea avea deprimarea ei asupra lui Mark. Acesta se îndepărtase de ea, iar Sheila nu știa dacă putea să-l recîștige.

Decisese că trebuia să se vindece, se dusese la doctor, iar acesta îi prescrisese Nardil – un antidepresiv – care avusese efect.

Singura problemă era că nu avea voie să bea alcool în timp ce lua medicamentul, ceea ce însemna că nu mai bea nici un cocktail cu Mark, atunci cînd acesta venea acasă după o zi grea, și nu mai împărtășea plăcerea acestuia – care fusese și a ei – pentru un pahar de vin la prînz. Nu mai putea să se prostească și să se frece de el...

Ar fi putut să-i spună despre rețetă, dar îi fusese frică de modul în care ar fi reacționat, de faptul că Mark ar fi putut avea o părere proastă despre ea. Cei din familia Dooher nu aveau nevoie de antidepresive, ei alungau orice slăbiciune doar prin puterea voinței.

De aceea îi spusese soțului său că se gîndise că deprimarea ei se datora faptului că *bea prea mult* și că va înceta să consume alcool. Aceasta era o decizie pe care ar fi luat-o un Dooher, o manifestare a voinței de a-și face bine. Mark trebuia să respecte acest lucru, chiar dacă nu-i plăcea. Sheila se gîndise că ar fi fost mai bine să renunțe la băutură și să-și trateze soțul într-un mod civilizat, decît să-l lase pe acesta s-o creadă slabă și depinzînd de antidepresive, poate pentru totdeauna.

Dar ideea ei nu avusese nici un efect. Mark se îndepărtase, iar ea nu era sigură că se va repara ceva. Și fusese numai vina ei...

6

Joe Avery nu era răutăcios sau abuziv. Christina nu voia să-i caute nod în papură. Joe avea o mulțime de calități.

Dar o scotea din minți.

Joe avea niște tabieturi care o zăpăceau, încercînd să-i dovedească faptul că era un tip drăguț, chiar dacă era avocat. De exemplu, pescuia folosind cîrlige fără ghimpe, încît să nu facă rău peștilor, pentru că, după ce-i prindea, le dădea drumul înapoi în apă.

Sau activitatea sa de voluntariat la Sierra Club. Chiar dacă el cîștiga bani frumoși – nu avea de ce să-i fie rușine cu asta – îl preocupa starea mediului înconjurător.

Christina avea și ea activitate de voluntariat, deci ar fi putut să-i riposteze. Era important să ai o gamă largă de interese și să te implici în multe. Nu trebuia să pierzi imaginea de ansamblu, dacă voiai să ai o viață de bună calitate.

Asta era o altă expresie favorită a lui: viață de bună calitate.

Mai obișnuia să spună: „Uită-te la fapte", continuînd apoi cu: „Asta-i foarte interesant". Aceste două expresii o scoteau din minți pe Christina.

Cînd începuse să se întîlnească cu Joe, fusese atrasă de blîndețea acestuia. Trecuseră aproape trei ani de la povestea ei cu profesorul. Iar Joe se nimerise să-i iasă în cale.

Fusese asistentul profesorului ei, la cursul de contracte. După un timp, unii dintre studenți se împrieteniseră, începuseră să se întîlnească, să meargă împreună la pizza, să aibă discuții

fascinante despre legi. Și, într-o seară, toți ceilalți plecaseră devreme acasă.

Ea și Joe rămăseseră ultimii, iar în cursul serii descoperiseră că aveau multe lucruri în comun, că-i interesau excursiile, schiul, viața în aer liber. Christinei îi plăcuse cum arăta Joe, cu păr des și trăsături cizelate. Avea o gropiță în bărbie, la fel ca tatăl ei.

Joe voia să se ducă pentru cinci zile, împreună cu cîțiva prieteni, în pădurile din Tahoe. În perioada vacanței de Ziua Recunoștinței. Dorea Christina să meargă cu ei?

Nu forțase nota, iar ei îi plăcuse felul în care o invitase.

După un timp, tînăra își dăduse seama că-i plăceau manierele și personalitatea lui, într-un fel oarecum moderat, care dădea impresia de pasiune. N-o deranja. Poate asta avea să se schimbe. Putea să aștepte. Nu mai avea încredere în prea multă pasiune. Și dorea cu disperare să creadă că faptul că-l plăcea avea să se transforme cu timpul în dragoste. De aceea alesese, după atîta vreme, un om drăguț, a cărui companie să nu fie aținătoare, ci plăcută, suportabilă.

Joe stătea la birou, la ora patru după-amiaza, răsucind un creion între degete și uitîndu-se la Christina. Încerca să-și stăpînească furia.

– Nu înțeleg de ce te-ai supărat în halul ăsta, zise ea.

– Nu m-am supărat. Dar credeam că ne-am înțeles. Nu mi-ai spus nimic aseară, iar acum apari aici, îmbrăcată astfel încît să faci impresie bună...

– Joe, e un costum obișnuit, de serviciu...

– Da, dar ceilalți solicitanți ai unor posturi de funcționar pe perioada verii – sau pentru oricare altă funcție – trimit o scrisoare și un CV. Le citim și decidem dacă...

– Știu toate astea. Mark Dooher mi-a cerut să vin aici, de aceea m-am gîndit că trebuie să mă îmbrac așa cum se cuvine.

– Ceea ce...

Avery se opri, nedorind să spună că, indiferent dacă ei îi plăcea sau nu, frumusețea sa era un capital pe care și-l folosea.

– Poate că sînt un pic dezamăgit...

Creionul se rupse, iar Joe se uită la el, surprins.

– Nu-mi dau seama cu ce te-am dezamăgit. Mark spunea...

– Mark. Adică domnul Dooher.

Christina strînse din buze, enervată:

– Mi-a spus să-i zic Mark. E un om amabil.

– E un om amabil! exclamă Avery, încercînd să se stăpînească. Am mințit. Sînt cu adevărat supărat.

Se uită peste umărul Christinei, să fie sigur că ușa era închisă.

– Domnul Dooher nu-i un om amabil. Să spunem lucrurilor pe nume. Uită-te la fapte. E un tip dur. I-a zvîrlit de aici pe McCabe și pe Roth, după ce-au muncit treizeci de ani și...

Christina clătină din cap.

– Bine. E dur în afaceri. El e șeful. Așa trebuie să fie un șef. Dar m-a invitat să vin aici. Ce trebuia să fac?

– Eu ți-am cerut să nu vii. Cum crezi că mă simt văzînd că o să capeți o slujbă aici, împotriva voinței mele?

– Joe, ți-am spus că l-am întîlnit la biserică. Nu mai fi atît de... de...

– Cum? se răți Avery.

– Atît de autoritar.

Joe se rezemă de speteaza scaunului și zise, aproape în șoaptă:

– Sînt autoritar? Se pare că nu mă pricep să fiu autoritar!

– N-ar trebui să fii. E vorba de viața și de cariera mea. Ce-ar trebui să fac, dacă șeful firmei mă invită aici pentru un interviu? Să-i spun: „Îmi pare rău, sînt o femeie modernă, dar prietenul meu se va supăra"?

– Nu m-am supărat.

– Și nici nu te-ai înfuriat. Joe, n-ai dreptul să te înfurii pe mine, zise Christina și-și luă poșeta.

– Unde te duci?

– Să discut cu domnul Dooher, spuse ea, apoi adăugă, după o scurtă ezitare: Cu *Mark*.

Asta îl făcu pe Joe să se ridice în grabă, aproape răsturnîndu-și scaunul.

– Christina, stai o clipă! Stai o clipă!

Tînăra se opri, cu mîna pe clanță:

– Bine, doar o clipă. Ce vrei?

Avery ieși din spatele biroului și se opri la o lungime de braț de ea:

– Uite ce-i... Se sili să se stăpînească, apoi continuă: Uite ce-i... îmi pare rău. N-ai de ce să te duci la domnul Dooher. Nu în halul ăsta.

– În ce hal? Furioasă pe tine? Ca să nu-ți fac necazuri? Îți promit că n-o să amintesc de tine.

– Christina...

– Nu înțeleg de ce nu vrei să lucrez aici. Credeam că o să-ți facă plăcere. Am fi împreună, ne-am vedea în timpul zilei, am merge împreună să prînzim... Am crezut că ar fi amuzant...

Joe se duse lîngă ea și o prinse cu blîndețe de braț.

– Știu, zise el. Ar fi fost plăcut.

– Atunci, care-i problema?

– Am fost surprins, asta-i tot. Am crezut că o să hotărîm altceva, apoi ai tăbărît pe mine, deodată...

– N-am tăbărît pe tine. N-am crezut că trebuie să-ți cer voie. Am venit aici și am trecut pe la tine, să-ți spun și ție. N-am ascuns nimic.

– Bine. Îmi pare rău. Nu vreau să ne certăm din cauza asta.

– Nici eu.

– Bine, zise el, făcînd un pas înapoi. Ai adus CV-ul cu tine? Dar scrisoarea de intenție?

Christina dădu din cap, veni lîngă el, își puse poșeta pe birou și o deschise. Îi întinse plicul și-l întrebă ce mai trebuia să facă.

Văzu în privirea lui ceva ce nu-i plăcu prea mult. Joe încercă să-i zîmbească și-i făcu semn să fie atentă la ceea ce avea să facă. Pe podea, lîngă unul dintre rafturile cu cărți din

încăpere, se afla o cutie din carton, în care fuseseră cîndva niște sticle cu vin.

Ca responsabil cu programul funcționarilor angajați pe timpul verii, Avery primea toate CV-urile pline de speranțe ale solicitanților. Un comitet alcătuit din patru persoane le analiza, o dată la două săptămîni. Între două reuniuni ale comitetului, Avery punea CV-urile în cutia din carton. De obicei, aceasta avea în ea un strat de cinci, zece centimetri de cereri.

Aruncă plicul Christinei deasupra.

– Bine, zise el, acum urmează să o vadă comitetul. Acesta este foarte obiectiv. Nu ne rămîne decît să așteptăm și să vedem ce se va întîmpla.

Atîta scandal ca să arunce un plic într-o cutie! O fraierise.

Christina era atît de furioasă, încît nu-și dădu seama ce simte pînă cînd nu-l sărută pe Joe de rămas-bun în fața liftului care o duse de la etajul douăzeci și unu în holul ce dădea în Market Street. Acolo rămase locului, cu inima bătîndu-i nebunește.

Deși abia fusese anunțat, Victor Trang fusese foarte încîntat să se întîlnească în acea după-amiază cu domnul Dooher, care reprezenta arhidieceza.

Ca de obicei, Trang nu era pus copleșit de cazuri și fusese plăcut impresionat de răspunsul aproape imediat pe care-l primise la solicitarea sa, prin intermediul apelului lui Dooher. Abia așteptase să-și părăsească biroul cu o singură cameră, dintr-un colț întunecos, din spate, al unui zgîrie-nori de pe Junipero Serra, în apropiere de Geneva Avenue. Un loc sumbru, jalnic, cum numai San Francisco putea să ofere.

Putea să vină cît mai curînd posibil în centrul orașului, la etajul douăzeci și unu din clădirea One California, ca să discute? De ce nu? Va sosi de îndată ce-și va face timp.

Joia trecută analizase problema cu Dooher, iar răspunsul atît de prompt putea să ducă la o rezolvare rapidă. Exact ceea ce își dorea.

Mark Dooher nu bea nimic, dar secretara sa intră și-i servi cu o cafea franțuzească proaspăt prăjită, în cești aproape transparente din porțelan chinezesc alb, cu o dungă subțire, aurie, pe margine. Trang stătea pe o canapea Empire, lîngă o măsuță din mahon, uitîndu-se la biroul spațios al lui Dooher și la ferestrele înalte, din podea pînă în tavan.

Biroul intimida. Mesajul pe care-l transmitea era foarte limpede: Dooher nu ajunsese acolo pierzînd deseori. Vremea fusese mohorîtă toată ziua, iar acum norii negri, mînați de vîntul puternic, ascundeau, apoi lăsau să se vadă peisajul – Bay Bridge și Treasure Island. Dealurile de dincolo de golf arătau ca niște forme neclare, de-un cenușiu metalic.

Trang sorbi din cafea, dădu din cap și-i zîmbi gazdei sale. Vietnamezul avea treizeci și trei de ani. Era cetățean american de cincisprezece ani și se obișnuise cu figurile caucazienilor, dar cea din fața lui nu putea fi descifrată – deschisă, cinstită, aparent prietenoasă, educată și binedispusă. Tipul de față care-l speria cel mai mult. Iar individul căruia îi aparținea figura aceea stătea în fața lui, cu mîinile încrucișate, cu coatele pe genunchi, aplecat un pic în față, și trecu direct la subiect.

– În primul rînd, arhiepiscopul vrea să vă transmit că nu există o politică intenționată de tolerare a acelui mod de comportare. Dacă părintele Slocum a avut acea relație cu doamna Diep...

– A avut. Și cu fiica ei.

– *Dacă* a avut, părintele Slocum a greșit și noi condamnăm comportarea sa. Dar, continuă Dooher, situația este foarte periculoasă, mai ales în ceea ce privește varianta referitoare la ignorarea oficială a problemei.

Trang dădu din cap și zise:

– Așa este, dar la fel de adevărat este că mulți oameni au suferit pierderi substanțiale.

Dooher tresări, auzind expresia juridică. Fără „pierderi" nu există despăgubiri. Trang îi atrăgea atenția că venise acolo pentru a discuta despre cei care fuseseră păgubiți.

– *Unii* oameni *s-ar putea* să fi suferit pierderi, domnule Trang. Pentru moment, să ne rezumăm la doamna Diep. Dumneaei este clientul dumneavoastră inițial, nu-i așa?

Trang puse ceașca de cafea pe măsuță și zîmbi. Avea impresia, pentru prima oară, că s-ar putea să reușească. Iar dacă avea să reușească, atunci va fi așa cum voia el.

– Asta pînă cînd voi completa o altă reclamație, spuse el, zîmbind încă o dată. Cred că ați mai văzut asta...

– Da, desigur. De aceea am dorit să vă întîlnesc. Nu-i nevoie să vă spun că am prefera să nu completați plîngerea.

Trang abia putea să-și ascundă emoția. Arhidieceza voia să-i propună lichidarea litigiului. Ridică un pic din umeri.

– Sigur, dacă ne-am putea înțelege...

Dooher zîmbi, dădu din cap și se ridică.

– Bine, zise el. Cred că putem să ne înțelegem.

Se duse pînă la birou, luă o mapă din piele și o deschise.

– Am aici un cec în valoare de cincisprezece mii de dolari, ca despăgubire pentru pretențiile doamnei Diep.

Trang simți un gol în stomac. Cu zece secunde în urmă, se gîndise la milioane de dolari, iar acum...

– Cincisprezece mii!

– Este o ofertă generoasă, explică Dooher. Știu că doamna Diep simte că a fost înșelată, dar nu poate să pretindă că n-a participat de bunăvoie la povestea asta nefericită. Atît sîntem dispuși să dăm. Îl cunosc pe arhiepiscop. În locul dumneavoastră, aș accepta. E un sfat sincer.

Trang se sili să rămînă pe scaun, să-și mențină vocea calmă.

– Noi ceream...

– Știu, știu, dar uite ce-i, Victor... pot să-ți spun Victor? Hai să lăsăm prostiile. Știm amîndoi ce-ai făcut. Ai scotocit peste tot, încercînd să găsești martori sau victime – sau cum vrei să le zici – ca să-i acuzi pe preoți de lucruri care nu s-au întîmplat sau care sînt foarte greu de dovedit. E vorba de ceva urît, va dura foarte mult și, pînă la urmă, o să pierzi. Îți vei irosi degeaba

cinci ani din viață. Vino aici, pentru o clipă, zise Dooher, care stătea lîngă fereastră.

Ascultător, Trang se ridică și traversă încăperea. Înălțimea era amețitoare. Podeaua pe care stăteau părea că se sfîrșește în gol, fără să se sprijine pe ceva. Dooher se apropie de fereastră, aproape atingînd geamul. Îi făcu semn lui Tang să stea lîngă el, foarte aproape.

Dooher schimbă vorba:

– Știi, nu trece o zi fără să stau aici și să privesc orașul, meditînd la frivolitatea semenilor noștri. Toate clădirile astea, toată activitatea asta frenetică... toți oamenii ăia din stradă, mărunți și ocupați, precum furnicile... fac atît de multe, încît nu mai au nici o valoare. Înțelegi ce vreau să spun?

– Mă avertizezi asupra pericolului de a intenta un proces fără suficiente probe.

Dooher se lumină la față.

– Exact, Victor. Asta fac. Pentru că trebuie să-ți spun – deși s-ar putea să știi de multă vreme – că tribunalele sînt aglomerate și nu acceptă acțiuni fără probe convingătoare. Judecătorii miros de la o poștă chestiile astea. Poți să te alegi cu o amendă, chiar cu o suspendare. E o treabă urîtă, care se poate termina rău. Mai ales pentru avocații singuri, precum ești tu. Judecătorii îi scot din circulație.

Trang se îndreptă și plecă de lîngă fereastră. Apoi zise:

– Acest proces are suficiente probe.

– S-ar putea ca doamna Diep să aibă un motiv temeinic. Sîntem de acord cu asta, de aceea am oferit cele cincisprezece mii. Aș fi putut să fiu dur cu tine, Victor, și să nu-ți fac nici o ofertă. Dar cînd i-am spus lui Jim Flaherty – arhiepiscopul – că s-ar putea să fii amendat și că vei fi obligat să ne plătești cheltuielile de judecată, că s-ar putea să fii suspendat din barou... ei bine, el a insistat să te avertizez și să-ți ofer o rezolvare cu adevărat generoasă. Mie nu-mi place să renunț la strategia pe care am stabilit-o, dar Excelența Sa nu dorește să suferi. Dacă o să continui procesul, o să ai necazuri.

– Asta-i o amenințare foarte directă, domnule Dooher.

– Absolut deloc. E un sfat prietenesc. Hai să stăm jos!

Dooher îl conduse pînă la canapea.

– În decursul anilor am avut sute de cazuri, cu reclamanți care vedeau biserica doar ca un sac cu bani. Un puști s-a dat cu rolele pe treptele unei biserici și și-a rupt piciorul. Tatăl lui ne-a dat în judecată. Uneori, în asemenea cazuri, ne înțelegem. Dar unii oameni lacomi au avocați care nu se opresc aici – solicită condamnare pentru neglijență provocată de întreținere defectuoasă, cer dezpăgubiri punitive și alte lucruri de felul ăsta. Și pierd, întotdeauna.

Dooher luă cecul de pe măsuță și-l aruncă în poala lui Trang.

– Îți dai seama de ce pierd și știi de ce o să pierzi dacă modifici plîngerea actuală? Pentru că, în situația în care vei cere trei milioane de dolari, vei pătrunde în domeniul escrocheriilor, Victor, iar escrocheriile nu-s agreate în orașul ăsta. Am văzut asta de sute de ori. În poala ta sînt cincisprezece mii de dolari adevărați – tu vei lua o treime, nu-i așa? – din care cinci mii pentru osteneala ta și zece mii pentru doamna Diep, iar în următorii cinci ani te vei descurca mai bine.

Trang simți că i se face rău. *Nu se putea* ca Dooher să aibă dreptate, el *trebuia* să fie cîștigător, cu un asemenea caz. Fusese cea mai bună idee pe care o avusese Trang. Dacă nu putea face bani cu acest caz însemna că nu putea să supraviețuiască în lumea avocaților. I se uscase gura. Se uită în jos, văzu ceașca cu cafea și se întinse s-o ia. Cafeaua se răcise. Sorbi din ea, fu gata să se înece. Încercă să se gîndească la un răspuns.

– Nu pot să accept cecul fără să mă consult cu clienta mea.

Bîzîitul telefonului îi oferi un moment de păsuire.

Dooher ridică receptorul, ascultă și răspunse:

– Bine, las-o să intre.

Bîigui o scuză față de Trang, în timp ce ușa se deschise și apăru una dintre femeile acelea imposibile – mai înaltă decît Trang, cu pielea impecabilă, cu dinții egali.

Femeia făcu un pas și se opri:

– Îmi pare rău. Janey a spus... n-am vrut să vă întrerup.

Dooher îi ieși în întîmpinare.

– Nu-i nimic, Christina. Tocmai terminam discuția cu domnul Trang.

Făcu prezentările. Trang strînse mîna puternică și rece a femeii cu mîna sa, caldă și umedă.

Din punctul de vedere al lui Trang, urmă un moment lung și stînjenitor, în care femeia și Dooher se priviră ochi în ochi. Tînăra părea conștientă de faptul că-i întrerupsese, că în încăpere se afla și altă persoană. Se vedea că se așteptase la o clipă de intimitate și că era dezamăgită.

În același timp, fanfaronada lui Dooher încetă. Se vedea că femeia era una dintre asociații săi tineri, dar la fel de bine se vedea că acesta amuțise în prezența ei.

„Nu, își zise Trang, era ceva reciproc, se întîmpla ceva cu amîndoi."

– Pot să plec, zise vietnamezul.

Christina își reveni.

– Nu-i nevoie, vreau doar să transmit un scurt mesaj. Se întoarse către Dooher și zise: Voiam doar să vă spun că i-am lăsat CV-ul lui Joe, așa cum am promis.

– Foarte bine.

Tînăra dădu din umeri și adăugă:

– Joe a spus că de aici încolo nu mai depinde de el. Își îngroșă glasul și îl imită: Christina, comitetul este foarte obiectiv.

Era limpede că între ei se stabilise iarăși o legătură.

– Obiectivitatea e în favoarea ta. Mă bucur că m-ai anunțat. O să discutăm mai tîrziu?

Trang avu impresia că sesizase o notă de panică în întrebare. Se vedea clar că Dooher dorea cu disperare s-o vadă din nou, *simțea nevoia* s-o vadă din nou. Dooher putea să facă tot ce dorea în cazul negocierii dintre ei doi, dar Trang era sigur că Dooher devenise, într-un fel, vulnerabil.

Tînăra îi răspunse că vor discuta, îi ceru încă o dată scuze lui Trang și îi părăsi.

După plecarea ei, Dooher rămase un timp cufundat în gînduri. Apoi, părînd surprins că Trang era încă acolo, zîmbi și-i spuse.

– Așadar, domnule Trang – Victor – dacă vrei s-o suni pe doamna Diep de aici, ești invitatul meu.

Dar odată cu intrarea femeii Dooher îți pierduse aplombul. Nu mai emana putere, ca înainte. Dispăruse brusc intenția de a rezolva problema imediat. Trang începu să spere. Dooher nu era chiar atît de dur pe cît voia să pară. Putea fi învins, iar Trang nu avea de unde să știe acest lucru, dacă nu insista un pic.

– Cred că ar trebui să discut personal cu doamna Diep.

Dooher ridică din umeri. Nu păru dezamăgit. Își revenise complet.

– Tu hotărăști. Cecul va fi aici pînă mîine la amiază. După aceea, ne retragem oferta. Înțelegi ce vreau să spun?

Trang se ridică și răspunse:

– Sigur că înțeleg. Mulțumesc pentru avertisment. O să mă gîndesc serios.

Pe biroul sergentului Glitsky se întinse o umbră. Polițistul ridică privirea de pe raportul pe care se prefăcea că-l citește. În fața lui stătea o femeie, luminată din spate de tuburile fluorescente din tavan. Glitsky își împinse spre spate scaunul și se uită la ceasul de pe perete. Ora cinci fără cinci minute și tocmai atunci sosise la Palat un martor întîmplător. Ziua lui norocoasă...

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el.

– Se pare că mi-am amintit ceva.

Glitsky nu avea idee cu cine discuta. Se ridică și zise:

– Îmi pare rău...

Femeia îi întinse mîna și zise:

– Sînt Christina Carrera. În legătură cu Tania Willows. Ne-am întîlnit azi-dimineață, la Centrul de Consultanță pentru Victimele Violurilor.

Glitsky își miji ochii. Era posibil. În ultima vreme, nu prea ținea minte femeile. Tînăra din dimineața aceea purta blugi și o jachetă udă. Părul jilav îi atîrna pe față. Însă n-ar fi recunoscut-o pentru nimic în lume ca fiind persoana cu care discutase în cursul dimineții...

Își trecu mîna pe frunte și încercă să zîmbească.

– Un polițist bun e foarte atent la amănunte...

Se așeză și-i făcu semn să se așeze și ea, pe scaunul de lemn din fața biroului.

– Ce v-ați amintit?

– Nu-s sigură că are vreo importanță. Am fost în centru ca să solicit o slujbă și m-am gîndit că ar fi bine să trec pe aici, chiar dacă nu am stabilit o întîlnire.

– E bine, zise Glitsky, apoi repetă: Ce v-ați amintit?

– Avea un tatuaj.

Glitsky își spuse că într-un viitor îndepărtat, perioada pe care-o trăim va fi considerată drept Epoca Mutilării Trupurilor. Toată lumea avea un tatuaj. Sau un inel în sfîrc. Sau ceva din metal vîrît printr-un țesut erectil.

Dacă asasinul și violatorul Taniei Willows nu avea tatuat numele lui complet, cu inițiala din mijloc, atunci probabil că tatuajul acela nu se deosebea de altele și nu îi permitea lui Glitsky să-l identifice. Dar femeia aceea, Christina, continuă:

– Nu știu de ce nu m-am gîndit de dimineață, cînd am discutat. Nu mi-a trecut prin minte. Eram preocupată de alte lucruri. Apoi, cînd m-am gîndit la Tania, la ce i s-a întîmplat – în timp ce așteptam autobuzul – mi-am adus aminte de tatuajul individului...

– Bine.

Tînăra tăcu un timp, înghiți în sec și zise:

– Tatuajul e pe penisul lui.

Glitsky se trase înapoi, se îndreptă. Da, asta putea fi ceva...

– Pe penis?

Christina dădu din cap.

– A întrebat-o dacă vrea să-i vadă tatuajul, iar ea a fost de acord, gîndindu-se că... știți, că-i în altă parte. Nu-și imaginase așa ceva.

Glitsky zîmbi.

– Vechiul truc „vino să ne uităm la gravurile mele", adaptat la romantismul anilor nouăzeci... Tania a observat ce scria acolo?

Christina clătină din cap.

– Sînt convinsă că n-a observat. N-ar fi...

Tînăra părea stînjenită. Glitsky se uită la ea și observă că, de fapt, Christina încerca să se stăpînească să nu izbucnească în rîs.

Își dădea seama ce gîndea.

– Nu scria Wendy?

– Nu-i amuzant, replică tînăra. Nu, nu cred că scria Wendy.

Gluma cu Wendy suna așa: Cînd individul avea o erecție, tatuajul devenea *Welcome to Jamaica. Have a nice day*[1].

Deodată, Glitsky, a cărui viață profesională era alcătuită dintr-un șir de decese violente, care nu dormise mai mult de patru ore pe noapte în ultimele luni, care avea puțini bani, trei copii și a cărui nevastă de treizeci și nouă de ani murea de cancer, izbucni în rîs.

Șeful Departamentului criminalistică, locotenentul Frank Batiste, ieși din cămăruța lui, să vadă ce se întîmplase. Nu-și aducea aminte să-l fi auzit vreodată pe Glitsky rîzînd în birou. Nici în altă parte.

– Te simți bine, Abe?

Glitsky reuși să se stăpînească. Ridică mîna spre Batiste și-i spuse Christinei:

– Nu mi s-a întîmplat niciodată. Îmi cer scuze.

---

[1] „Bine ați venit în Jamaica. O zi bună!" (n.tr.)

Avea ochii plini de lacrimi. Accesul durase o jumătate de minut.

– Nu-i nimic, răspunse Christina, care își pierduse și ea cumpătul pentru o secundă, două. Ar trebui să vă facă bine.

Glitsky își șterse ochii și oftă. Batiste se înapoie în încăperea lui.

– Îmi cer scuze, repetă Glitsky. Nu știu ce mai caut aici.

– Ce vreți să spuneți?

– Nu v-am recunoscut, la patru ore după ce am discutat. Am făcut o cădere nervoasă din cauza tatuajului unui violator. Ar trebui să-mi iau concediu, să mă întorc atunci cînd o să fiu în stare de ceva...

Tînăra nu știa cum să-i răspundă la o destăinuire atît de intimă, dar simțea că trebuie să-i spună ceva.

– Ați spus că soția dumneavoastră este bolnavă. Poate că sînteți foarte preocupat de acest lucru...

Glitsky, care își revenise complet, luă dosarul Willows și zise:

– S-ar putea să aveți dreptate.

– Poate că ar trebui s-o sunați. Să vedeți dacă se simte mai bine.

Sergentul tăcu o clipă, întrebîndu-se dacă să-i spună sau nu. Nu-i folosea la nimic să nege situația, iar recunoașterea ei nu avea cum să-i facă rău.

– N-are cum să se simtă mai bine, mărturisi el. Are cancer.

Christina tresări.

– O, îmi pare rău...

Glitsky dădu din mînă, deschise dosarul și se uită în el cîteva secunde.

– Vă mai amintiți ceva?

7

Prin ferestrele lui Dooher, luminile oraşului răzbăteau printre nori. Mark stătea în biroul întunecat, cu coatele pe braţele fotoliului, cu degetele la buze. Din cînd în cînd, pe coridor se auzeau voci – toţi asociaţii firmei McCabe & Roth lucrau pînă tîrziu.

Dooher conducea o navă zdravănă. Echipajul său – alcătuit din tineri, bărbaţi şi femei, care sperau ca după şapte ani de muncă să devină parteneri şi astfel să fie asiguraţi, măcar teoretic, din punct de vedere financiar – trebuia să deconteze patruzeci de ore pe săptămînă, cincizeci şi două de săptămîni pe an. Nu le rămînea timp, în programul normal, de la nouă la cinci, să facă şi munca administrativă, să răspundă la scrisori, să vorbească la telefon cu soţul sau soţia, să mănînce, să-şi ia o pauză (ca să nu mai vorbim de concedii), să se ducă la baie sau să se ocupe de alte mici amănunte de felul celor de mai sus.

Pentru a factura zilnic opt ore, asociaţii trebuiau să lucreze cel puţin zece ore – de obicei douăsprezece. Dacă doreau cele două săptămîni de vacanţă, trebuiau să lucreze cel puţin zece weekenduri pe an. Aşa că la acea oră firma fremăta de activitate. Mark Dooher, care controlase reducerile de personal şi economiile ca să facă firma din nou profitabilă, era foarte mulţumit de ce realizase. Oamenii lui nu erau neapărat fericiţi, dar făceau treabă bună.

Dar, îşi reaminti el, pentru asta erau bine plătiţi. Şi nimeni nu spunea că o firmă de avocatură trebuia să-şi facă salariaţii fericiţi.

Se ridică și se duse lîngă fereastră, ca să privească afară. Acum, din cauza norilor, nu se zărea nimic. Aveai doar senzația că plutești...

Își lăsase CV-ul!

Și-i spusese că era rîndul lui să acționeze.

Joe Avery stătea la biroul său, trudind din greu. Dooher ciocăni la ușă, iar Avery îl privi surprins. Două vizite ale directorului, în două săptămîni. Nu se mai pomenise așa ceva.

– Lucrezi? întrebă Dooher. Credeam că după noaptea trecută o să pleci mai devreme...

Avery se strădui să găsească tonul potrivit:

– A fost o petrecere frumoasă, domnule. Am vrut să vin și să vă mulțumesc, dar dosarul *Baker*...

Dooher îi făcu semn că nu-i nimic.

– Sînt convins că dosarul e pe mîini bune, Joe. Am venit să iau solicitările de slujbă pentru perioada verii.

Avery întrebă, îngrijorat:

– E vreo problemă, domnule?

– Nici una, răspunse Dooher, intrînd în birou și închizînd ușa după el. N-o să te mai ocupi de funcționarii angajați pe timpul verii. O să-ți încredințăm sarcini mai importante.

– Domnule...

Dooher ridică din nou mîna, oprind șuvoiul de întrebări.

– Am spus mai mult decît trebuia. Poate că nu trebuia să spun nimic, dar trebuia să știi. Nu vei mai fi implicat în activitatea funcționarilor angajați pe timpul verii. În programul tău există treburi mai importante. Nu pot să-ți spun mai mult.

După un minut, Dooher plecă, avînd sub braț cutia cu CV-uri.

În timp ce se îndrepta spre casă, lăsă un mesaj, prin intermediul telefonului celular:

– Christina, sînt Mark Dooher. Voiam să-ți mulțumesc pentru că m-ai anunțat că ți-ai depus cererea. Sînt mîndru de tine.

Ai luat decizia corectă. Dacă vrei să vorbești cu mine, la orice oră, numărul la care mă poți găsi este...

Îi lăsă atît numărul celularului, cît și pe cel de acasă.

Christina nu auzise mesajul lui Dooher. Cînd ajunsese acasă, după ce terminase discuția cu Glitsky, vorbise la telefon cu părinții ei din Ojai. Apoi decisese că n-o să mai facă nimic, pentru că avusese o zi încărcată, care începuse la șase și jumătate, atunci cînd se dusese la biserică.

Dacă telefonul ar fi sunat tîrziu, seara, nu putea fi decît Joe, iar ea nu avea nici un chef să discute cu el. Așa că închise sonorul robotului telefonic, se băgă în pat, trase plapuma peste ea și ațipi.

Auzi soneria, apoi vocea lui Joe:

– Christina! Christina, ești acasă?

Ar fi putut să mintă, să pretindă că doarme, dar nu se simți în stare. Furioasă și obosită, își luă halatul și se înfășură în el.

– O clipă!

Descuie ușa și o deschise.

– Te-ai culcat?

– Nu. Stau aici, în prag. Ce-ți pasă ție?

– Nu-mi pasă. Am crezut că... Ce s-a întîmplat?

– Nu s-a întîmplat nimic.

Christina se răsuci, traversă încăperea, aprinse veioza și se așeză pe canapea.

– Intri sau rămîi acolo?

Joe închise ușa și întrebă:

– De ce ești atît de supărată?

Tînăra își strînse halatul în jurul trupului și replică:

– Să vedem dacă ghicești.

Avery făcu pe nevinovatul:

– Chris, a fost o simplă neînțelegere. CV-ul tău este acum la dosar.

– La dosar. Grozav!

– De fapt, e pe biroul lui Mark Dooher.

– De fapt, repetă ea.

Joe continuă:

– A luat toate solicitările, în seara asta. Se va ocupa altcineva de angajările pe perioada verii.

– De ce?

– Pentru că o să avansez. Chris, nu mai fi supărată pe mine! În seara asta ar trebui să sărbătorim.

– Nu vreau să sărbătoresc nimic. Nici nu știu ce ar trebui să sărbătorim. Nu știu dacă mai putem vorbi de „noi".

– Chris...

Avery se așează la celălalt capăt al canapelei.

– Nu știu, Joe. Bine, vei fi avansat și mă bucur pentru tine, dar cu noi ce se întîmplă? Ne-am logodit? Ne vom căsători? Nu pot să mă angajez la firma la care lucrezi, pentru că vom fi împreună, cîndva...

– Sîntem împreună...

– Nu, nu sîntem, zise ea, ridicînd mîna stîngă. Vezi vreun inel? Eu nu văd. Încercăm să ne hotărîm, Joe. Ne uităm la fapte!

– Cum să răspund la asemenea acuzații, Chris? Știi că...

– Nu! Sîntem în situația în care tu consideri că, după tot timpul pe care l-ai investit în relația asta, ar fi drăguț dacă s-ar finaliza. Își șterse lacrimile de furie care îi apăruseră în ochi. Adevărul e că nu-ți place cum mă port și cum sînt. Se vede că nu vrei să lucrez în apropierea ta.

– Dar vreau!

– De aceea n-ai vrut să solicit slujba?

– Nu-i adevărat! Știi regulile...

– Nu mă mai minți! Nu există nici un fel de reguli! *De fapt,* noi nu sîntem logodiți. Îți dai seama? Prin urmare, nu există nici un motiv...

– Dar vom fi...

Christina izbucni în rîs.

– Știi cum se întîmplă asta? Ascultă-mă cu atenție, Joe. O persoană întreabă, iar cealaltă răspunde „da". Nu-i prea greu. Vasăzică, vrei să te căsătorești cu mine?

– Chris, tu știi...

– Ce naiba, Joe! E o întrebare la care se răspunde cu da sau nu!

– Nu-i așa! Tu spui că nu vrei copii, iar eu nu cred...

Deodată, Christina se repezi la el și începu să-l lovească.

– Ieși afară! Du-te naibii!

Barca de salvare din golful Santa Barbara avea un clopot cu sunet profund. Nu părea să fie prea departe, deși nu putea să o vadă, din cauza ceții. Încerca să-și salveze copilul de la înec. Însă nu-l vedea. Nu-și amintea nici măcar dacă era băiat sau fată, însă era convinsă că știa. Numai că nu-i venea în minte, în clipa aceea...

Sunetul clopotului nu înceta. O făcea să înainteze spre el, prin apă, deși aceasta părea din ce în ce mai tulbure...

Copilul ei se afla aproape, la o întindere de mînă, și se scufunda în apa sărată.

– Stai! Stai! Nu...

Se trezi, leoarcă de sudoare. Deschise ochii și se uită la ceasul de pe noptiera de lîngă pat. Ora două și cincisprezece minute.

Zgomotul se auzea în continuare. Era soneria de la ușă. Ieși de sub pătură și-și puse iarăși halatul pe ea.

– Cine e?

– Eu sînt, Joe.

Amețită și prea obosită pentru a fi furioasă, Christina oftă, aprinse lumina și deschise ușa, lăsînd însă lanțul. Joe stătea umil, cu părul ud, cu haina jilavă. Probabil că se plimbase prin jurul casei de cînd plecase.

– Sînt un ticălos, zise el.

– E un început bun.

– Îmi pare rău.

Christina continuă să se uite la el, prin crăpătura din ușă. În cele din urmă, scoase lanțul și deschise ușa complet. Joe intră, ud și mirosind a lînă. Christina îl luă în brațe. Rămaseră așa

mult timp, înainte ca Joe să se desprindă din îmbrățișare, să se dea înapoi un pas și să se așeze într-un genunchi, cu un gest teatral.

– Joe...

– Nu glumesc. Vrei să te măriți cu mine?

– Discutăm ipotetic?

Nu dorise să sune atît de aspru, dar nu așa visase că va fi cerută de nevastă (dacă visase vreodată s-o ia de soție Joe Avery).

Acesta nu se lăsă atras în discuții semantice.

– Nu, nu discutăm despre ceva ipotetic. Dacă m-am exprimat greșit, îmi cer iertare. E vorba de viața noastră. Christina, vrei să te măriți cu mine?

O prinse de poala halatului și o privi cu disperare.

– Te rog, spune că vrei să te măriți cu mine! Nu pot să trăiesc fără tine!

Christina fu surprinsă că nu era deloc patetic, așa cum ar fi putut să fie. În cele din urmă, Joe se trezise și-și dăduse seama că risca s-o piardă. Se vedea pe figura lui. Abia în momentul acela realizase că o iubea. Poate că ea ar fi trebuit să profite de situație, să întîrzie cu răspunsul. Dar își dădu seama că era cel mai bun lucru pe care putea să-l facă. Că nu îi displăcea deloc...

În cele din urmă, dădu din cap și șopti:

– Da. Bine.

Apoi se aplecă și-i trase capul spre ea. Joe o cuprinse cu brațele, strîngînd-o lîngă el.

8

În dimineața zilei de Sfîntul Patrick, Mark Dooher stătea în ușa apartamentului lui Wes și clătina neîncrezător din cap.

– Cum poți să trăiești așa?

Farrell se uită la camera de zi, căreia se încăpățîna să-i spună salon. I se părea că arată la fel ca atunci cînd se mutase acolo, cu o jumătate de an în urmă. Cărțile și ziarele vechi erau ingrămădite pe podea, televizorul fusese pus pe un scaun pliant, iar salteaua rămăsese în cadrul ei, din lemn de stejar negeluit.

E adevărat că în dimineața aceea apăruseră cîteva lucruri noi, care puteau să displacă indivizilor cu pretenții, precum Dooher. Boxerul său, Bart, petrecuse cîteva momente de delir, savurînd aroma unui prosop vechi de baie. Resturile acestuia erau împrăștiate pe covor. Wes comandase cu o seară în urmă mîncare chinezească și nu strînsese din cameră toate ambalajele din carton. Și, dacă tot veni vorba de ambalaje, mai era și cutia pentru pizza, care rămăsese de trei zile pe raftul improvizat pentru cărți... Farfuria din hîrtie, din care Wes mîncase la micul dejun spaghete reîncălzite, zăcea pe podea, lîngă saltea, în apropierea cafetierei.

Și mai era Bart – un cîine bălos, de treizeci și trei de kilograme, care răspîndea un anume miros și care stătea întins pe saltea, mestecînd un os din plastic.

– Eu fac mișto de casa ta, cînd vin în vizită?

– Nu fac nici un fel de mișto. Sînt doar îngrozit.

Farrell privi din nou încăperea.

– Arată ca o casă. Arată locuită. Agenții imobiliari plătesc scump specialiști care să facă locuințele să arate astfel...

Dooher păși pe covorul înnegrit și ocoli niște pete ciudate.

– Nu-i decît cafea...

– Așadar, domnule Dooher, spune-mi încă o dată cum ai aflat toate astea despre divorțul pe care nu vrei să-l intentezi.

Stăteau în bucătărie și beau cafea lîngă fereastra care dădea în Junipero Serra Boulevard. Masa veche, cu picioare din metal, avea tăblia din plastic plină de arsuri de țigară. Bart venise se stea cu ei și se așezase pe podea, sub picioarele lui Wes.

– De la Gabe Stockman.

– Cine-i ăsta?

– E avocatul oficial al arhidiecezei.

– Și ați discutat despre subiectul acesta, așa, din întîmplare?

– Mai mult sau mai puțin. Eram pe terenul de golf, în urmă cu o săptămînă, și am început să vorbim despre anularea căsătoriilor. În cadrul Bisericii.

– Poate că ar fi trebuit să obțin și eu anularea căsătoriei, zise Wes. Și în cazul anulării se plătește pensie alimentară? Dar de ce te interesează anularea căsătoriei? Ultima oară cînd am discutat, tu și Sheila erați în extaz.

– Încă sîntem.

– Lydia nu crede că-i adevărat.

Dooher își ducea cana spre gură. Se opri și o puse încet pe masă.

– Ce-i cu Lydia?

– Mai vorbim din cînd în cînd. De obicei, încearcă să afle unde mi-am ascuns ultimii doi bănuți, ca să mi-i ia, dar uneori discutăm și lucruri omenești. Ea mi-a spus că Sheila crede că voi doi aveți probleme, că ești gata să te sinucizi. M-ar întrista mult, dacă ar fi așa.

Farrell renunță s-o mai facă pe mucalitul, își puse și el cana pe masă, ținîndu-și mîinile în jurul ei. Mark era cel mai bun prieten al lui, iar ceea ce-i spusese Lydia îl îngrijorase. De aceea îl

rugase pe Dooher să treacă pe la el în dimineața aceea, ca să-l ia și să meargă la un meci de squash, sperînd să aibă ocazia să discute. Wes dorea să afle dacă informația primită de la Lydia era adevărată, iar dacă așa stăteau lucrurile, atunci voia să știe cum putea să fie de folos.

– Te simți bine?

– Nu pot să spun că-s într-o stare de extaz, dar mă simt bine.

– Și de aceea te interesezi de anularea căsătoriilor?

– Nu vreau să-mi anulez căsătoria. Nu vreau să divorțez. Nu vreau să mă sinucid. Am discutat întîmplător despre anularea căsătoriilor și m-am gîndit că te-ar interesa, din moment ce tu și Lydia... Am crezut că putea să-ți fie de folos.

– Cum?

– Pe scurt, răspunsul este că nu poate să-ți fie de folos.

– Grozav! Chiar că-i interesant!

Dooher zîmbi.

– Cu toate acestea, m-am gîndit că s-ar putea să-ți fie de folos, iar cînd Stockman a deschis discuția despre subiectul ăsta, i-am cerut amănunte. Vestea cea proastă este că nu există anulare de căsătorie fără divorț civil. Ceea ce înseamnă că ai ajuns de unde ai plecat.

– Nici o problemă. Eu și Bart sîntem fericiți să flămînzim împreună.

Dar avocatul Farrell nu putea să abandoneze subiectul, chiar dacă nu-l afecta în mod direct.

– Credeam că singurul caz în care se poate obține anularea căsătoriei era acela cînd căsătoria n-a fost consumată. Existența copiilor mă împiedică să pretind acest lucru.

– Alt motiv pentru anulare este dacă unul dintre soți nu este capabil din punct de vedere psihic să-și îndeplinească obligațiile.

Farrell se reașeză pe scaun și exclamă:

– Am ajuns la cazul nostru! Ai descris foarte bine starea celei care în viitorul apropiat va fi fosta mea soție. Incapabilă

să-și îndeplinească obligațiile, din punct de vedere psihic. Poate e ceva patologic.

– Wes, ați fost căsătoriți douăzeci și șapte de ani!

– Douăzeci și nouă.

– În anii ăștia și-a îndeplinit obligațiile de soție.

– Niște amărîți de douăzeci și nouă de ani? Acolo unde m-am născut eu, perioada asta aproape nici nu conta. Părinții mei au fost împreună cincizeci și șase de ani. *Asta* înseamnă îndeplinirea obligațiilor!

– Foarte frumos, zise Dooher, dar douăzeci și nouă de ani contează.

– La naiba!

Jucaseră trei partide de squash. Dooher cîștigase două și-l lăsase pe Wes s-o cîștige pe a doua, cu 11 la 9, înainte să-l zdrobească în a treia, cu 11 la 3. În tinerețe, amîndoi fuseseră atletici și jucaseră de pe poziții de egalitate. Dar în ultimii ani – și îndeosebi în ultimele șase luni, de cînd locuia singur – Wes se îngrășase cu vreo cinci kilograme și nu era de mirare că se mișca mai încet.

Se duseră împreună la Palatul de Justiție, unde Wes avea o întîlnire cu Art Drysdale, principalul adjunct al procurorului-șef. Urmau să discute despre un client al lui, Levon Copes, acuzat de viol și asasinat.

Farrell crezuse inițial că avea o șansă să ajungă la proces. Acuzatul era un bărbat alb, între două vîrste, care deținea un bloc cu apartamente de locuit. Avea deci bani ca să plătească un avocat. Suma inițială fusese de patruzeci și cinci de mii de dolari, factura fusese plătită, iar Wes sperase că procesul putea să-i rezolve problemele financiare pentru doi ani, chiar dacă Lydia îi lua o grămadă de bani.

După arestarea clientului său, Wes examinase probele procuraturii și ajunsese la concluzia că se făcuse o greșeală. Nu erau suficient de clare pentru a se ajunge la un proces, cu atît mai puțin pentru a se obține condamnarea acuzatului. Wes

încerca să-l convingă pe Drysdale să retragă acuzațiile. Ar fi fost ceva neobișnuit într-un astfel de caz, dar nu imposibil.

Succesul în această tentativă ar fi însemnat o știre foarte bună pentru client, dar din punct de vedere financiar ar fi fost o catastrofă pentru Wes. Însă nu avea de ales. Era avocat și, dacă putea, își salva clientul.

Dooher îl ascultase, plin de înțelegere, apoi îl lăsase în fața Palatului de Justiție.

Apoi merse pe jos pînă la biroul său. Vremea continua să fie urîtă. Vîntul șuiera dinspre golf, norii coborîseră suficient de jos ca să se transforme în ceață, iar burnița te pătrundea pînă în oase.

Dooher purta un costum ușor. Nu avea pardesiu, dar nu simțea frigul. Se întîlnea cu Christina, prima oară după ce aceasta își lăsase CV-ul. Urma s-o vadă peste cincisprezece minute.

Inelul de logodnă îl înfuriase.

O chestie ieftină, mică, de o mie cinci sute de dolari, cu o bagatelă de un sfert de carat! Îi venea să i-l smulgă din deget, să i-l zdrobească sub călcîi și să-i dea cîteva palme pentru că fusese atît de proastă și acceptase porcăria aia.

Însă nu avea să facă așa ceva, avea să zîmbească și să spună:

– Foarte frumos, Christina! Mă bucur pentru voi! Felicitări!

Erau în cafeneaua de pe Market Street, în apropiere de sediul firmei McCabe & Roth. Tînăra îi lăsase un mesaj, rugîndu-l să se întîlnească. Nu dorise să se vadă în biroul lui, considerînd că ar fi fost stînjenitor. Părea jenată, în timp ce-i explica aceste lucruri. Ținea capul într-o parte și evita să-l privească în ochi.

– M-am gîndit că după ce am discutat, după... tot ce ai făcut pentru mine...

– N-am făcut nimic.

– N-aș fi solicitat postul fără tine, iar acum, după ce eu și Joe... zise ea, răsucind inelul și uitîndu-se la Dooher, plină de speranță. Acum, după ce ne-am logodit, nu știu dacă mai e cazul să solicit postul și am crezut că-i corect să-ți spun personal.

Dooher își umplu ceașca cu cafea și spuse:

– Știi, Christina, nu vreau să intru în amănunte, dar regulile privind relațiile angajaților nu-s chiar bătute în cuie. Au fost făcute mai mult pentru a descuraja asemenea legături. Am mai avut două, trei perechi, în trecut.

Le concediase, dar nu-i spuse nimic despre asta.

Se sili să zîmbească, deși avea crampe la stomac. Se întinse și-i atinse ușor mîna:

– Iarăși îți destăinui secrete ale firmei...

Ochii ei verzi, minunați, se luminară.

– Sînt în siguranță. O să le iau cu mine în mormînt.

– Sînt recunoscător.

Se priviră în ochi, pentru o clipă, apoi Christina dădu din umeri, iar zîmbetul dispăru.

– Nu cred că-i o problemă care te privește pe tine sau pe Joe, continuă Dooher. Nu văd de ce n-ai face parte dintre angajații noștri, iar eu doresc acest lucru.

Nu numai că dorea, dar, fiind director, era ca și angajată. Nu voia însă să forțeze nota și s-o sperie.

– Nu știu, zise ea.

– Ce nu știi?

– Nu știu dacă... spuse ea, răsucindu-și inelul pe deget. N-aș vrea să-mi încep activitatea încălcînd regulile. Aș vrea să fiu ca toți ceilalți.

Dooher chicoti.

– Crede-mă, după ce o să începi lucrul, o să te simți ca toți ceilalți din gașcă. Ai primit și alte oferte de slujbă?

– Nu.

– Eu nu mi-aș retrage cererea, conform teoriei că-i o idee bună să-ți păstrezi opțiunile pînă cînd nu mai sînt valabile.

– Știu, așa e în general, dar...

Christina tăcu un moment, apoi în ochi îi apăru din nou o sclipire.

– La naiba, Mark! Ar fi trebuit să fie ușor...

– Am încercat să fac lucrurile ușoare.

– Nu, am vrut să spun că ar fi trebuit să-mi fie ușor să renunț la tot.

– Nu-ți cer să nu renunți. Vreau doar să ții seama de fapte.

Christina păru să tresară de pe scaun.

– Ahhh! Să nu mai spui cuvîntul ăsta!

– Ce cuvînt?

– Fapte. Doamne, apără-mă de fapte!

Discutară un pic despre Joe, iar Dooher îi spuse că ar trebui să se obișnuiască, să învețe să-i suporte ticurile, dacă voia să se mărite cu el.

– Apropo, cînd va avea loc fericitul eveniment?

Tînăra clătină din cap, fără să pară prea optimistă.

– N-am stabilit încă. Ne-am gîndit că ar fi bine să așteptăm un an...

Dooher trase aer în piept, dîndu-și seama că fusese încordat de cînd văzuse inelul. Un an? Asta însemna o grămadă de timp...

Într-un an se puteau schimba multe.

Palatul de Justiție era un bloc cenușiu, din ciment și sticlă, plasat la intersecția 7th Street și Bryant. La etajul trei, procurorul-șef adjunct Art Drysdale discuta cu o procuroare adjunctă, pe nume Amanda Jenkins, și cu sergentul Abe Glitsky despre un caz de asasinat, în care acuzatul era Levon Copes.

Copes avea un tatuaj. Se dovedise că pe el nu scria „Wendy", ci, mult mai prozaic, „Levon".

Din nefericire pentru cauza justiției, arestarea lui Levon avusese loc după ce Glitsky interogase mai mulți locatari ai clădirii pe care o deținea acesta și în care locuia și el. În aceeași clădire locuise și Tania Willows, victima lui. Sergentul aflase că tatuajul lui Copes nu reprezenta un secret, că acesta vorbea mereu despre el.

Glitsky știuse, așadar, de la începutul anchetei cine era ucigașul Taniei. Nu fusese prea greu să găsească alte dovezi. Fibre pe patul Taniei, care se potriveau cu haine din dulapul lui

Copes; același fel de frînghie cu care fusese sugrumată Tania se afla în subsolul clădirii, iar Copes era singurul care avea cheia de la subsol; fire din părul lui fuseseră găsite în patul ei.

Glitsky se dusese la procuratură cu dovezile sale. În mod normal, Art Drysdale le-ar fi examinat și ar fi desemnat un procuror care să se ocupe de caz. Dar Drysdale era în concediu.

De problemele administrative rămăsese să se ocupe Les McCann. McCann, un pensionar bețiv, care mai lucra încă, repartizase cazul Amandei Jenkins, devenită celebră după ce afirmase că delincvenții sexual erau „mai răi decît ucigașii". Toți cei din Palat știau că nu putea fi obiectivă în analiza dovezilor într-un caz precum cel al lui Copes.

Amanda revăzuse dosarul. Discutase cu Abe Glitsky. Acesta îi povestise despre tatuaj, iar ea fusese convinsă de vinovăția lui Copes. Știind aceste lucruri, Amanda obținuse aprobarea lui Les McCann de a se prezenta în fața Marelui Juriu și a cere punerea sub acuzare. Copes fusese arestat.

În dimineața aceea, Art Drysdale – de-abia întors din concediu – primise un telefon de la Wes Farrell, care-l întrebase dacă în timpul vacanței consumase droguri care-l prostiseră. Fiindcă dovezile pe care le văzuse Farrell nu puteau sprijini acuzația de asasinat ce-i fusese adusă lui Levon Copes.

„Ce se întîmplă?" se întrebase Farrell.

Drysdale îi puse aceeași întrebare Amandei Jenkins. Rochia scurtă, verde, a acesteia se ridicase, lăsînd să i se vadă picioarele. Deși cam groase, acestea aveau calitatea de a-i face pe bărbați să înceteze orice conversație atunci cînd Amanda se așeza picior peste picior. Acum Amanda stătea cu picioarele pe podea și cu mîinile strînse în poală și-i explica șefului ei tot ce aflase despre tatuaj și despre martora pe care o avea.

– Și ce-i cu asta? întrebă Drysdale.

Procurorul stătea cu picioarele pe birou și jongla fără efort cu trei mingi de baseball, așa cum făcea de obicei, părînd foarte liniștit. Glitsky îl cunoștea bine și știa că nu se lăsa înșelat.

– Nu pot să cred că Marele Juriu l-a pus sub acuzație pe baza unei asemenea prostii. M-ai dezamăgit, Amanda, pentru că te-ai lăsat fraierită în halul ăsta.

Glitsky, care purta o haină de aviator și pantaloni de culoare albastru-închis, se uită la Jenkins, apoi la Drysdale și spuse:

– N-am fraierit pe nimeni, domnule.

Drysdale prinse mingile într-o mînă și le puse pe birou. Știa de situația de acasă a lui Glitsky și îl compătimea pe acesta, dar discutau probleme de serviciu, iar Glitsky era unul dintre polițiștii pe care procuratura se bizuia. Prin urmare, îi vorbi cu amabilitate.

– A fost o figură de stil, Abe.

– Eu n-am fost fraierită, Art, interveni Jenkins, furioasă. Abe a găsit ceva pe banda adezivă.

Tania Willows fusese legată de grilajul de bronz al patului cu bandă adezivă argintie. Pe partea interioară, lipicioasă, a acesteia, Glitsky descoperise o amprentă a lui Levon Copes.

– Știu de banda adezivă, răspunse Drysdale. Și ce-i cu asta?

– Asta dovedește că făptașul este Levon Copes.

– Și cum dovedește?

Jenkins strînse din buze, furioasă, apoi răspunse cu o voce neutră:

– Copes a desfăcut banda adezivă, explică ea, mimînd acțiunile individului, iar amprenta lui a rămas pe partea interioară. Asta dovedește nu numai că a fost în camera femeii, dar și că s-a aflat acolo atunci cînd a fost derulată banda. Iar acest lucru s-a petrecut în timp ce o lega pe Tania.

Drysdale dădu din cap și zise:

– Îmi era teamă că o să-mi răspunzi așa.

Glitsky interveni, fără pic de vlagă:

– E un răspuns bun, Art. De fapt, este răspunsul corect.

Drysdale nu-l ascultă.

– Nu. Îmi pare rău, dar dacă proprietarul Copes vine să repare o țeavă, desface un pic banda și-și lasă amprenta pe ea. Iar la plecare uită să-și ia banda adezivă. A doua zi, făptașul

vine, face ceea ce face și folosește banda adezivă aflată din întîmplare acolo. De ce credeți că nu s-a întîmplat așa?

„Doamne, nu mai pot", își zise Glitsky. Întotdeauna exista o posibilitate ca lucrurile să se fi petrecut altfel. Știa că Drysdale juca rolul avocatului diavolului. Nici unul dintre ei nu se îndoia că Levon Copes lăsase amprenta care-l incrimina pe partea interioară a benzii, dar asta nu era suficient. Drysdale se gîndi ce opțiuni aveau. Apoi zise:

– Tatuajul a stricat totul.

Glitsky îi replică:

– Și tatuajul dovedește că el e făptașul.

– Aici greșiți. Nu trebuia să începeți cu asta. Cred din tot sufletul că Levon Copes e făptașul, dar nu văd cum putem dovedi asta.

Glitsky oftă și se ridică.

– Am crezut că banda adezivă e o dovadă clară. Să-mi spuneți ce hotărîre luați. Dacă se va ajunge la proces și dacă veți avea nevoie de mine la proces, să mă anunțați.

Închise în tăcere ușa în urma lui și plecă. Colaboratorii lui rămaseră locului, uluiți. În cele din urmă, Drysdale zise:

– Abe are necazuri.

– Să știi că banda adezivă este o dovadă foarte bună, zise Jenkins.

– Visezi, îi replică Drysdale, apucîndu-se iarăși de jonglat.

Glitsky ieșise din Palat și ajunse în stradă. Telefonă la Criminalistică – nu avea nici un mesaj – apoi coborî pe scările bătute de vînt pînă la parcarea din spatele clădirii. Avea întotdeauna vreo șase martori de interogat. Era o activitate constantă a muncii sale.

Merse cu mașina prin ceață, spre vest, către blocurile de pe Bush Street.

Nu știa ce-l îngrijora mai mult: faptul că-și pierduse cumpătul în biroul procuraturii sau faptul că Drysdale avusese dreptate. Nu trebuie să începi cu ceva care să te facă să fii sigur

că știi cine a comis un delict. Dacă faci așa – după cum procedase Abe în această situație – atunci ești tentat să pierzi din vedere înlănțuirea dovezilor, acea acumulare pas cu pas care devine ulterior schema de lucru a acuzatorului și pe baza căreia acesta își construiește un caz cu care îi poate convinge pe jurați.

Era vorba de un proces lent și continuu, în decursul căruia puneai totul sub semnul întrebării: motive, prejudecăți, obișnuințe. Și era bine dacă lucrurile pe care le descopereai te conduceau către singurul răspuns corect.

Izbi puternic cu palma în volan.

Glitsky nu-și dădu seama de ce oprise în fața Centrului de Consultanță pentru Victimele Violurilor. Nu avea nici un motiv oficial. Poate era vorba de un motiv omenesc, poate simțea nevoia să discute cu cineva. Își spuse că întreținea relații bune cu comunitatea, iar oamenii în uniforme albastre erau încurajați să aibă asemenea relații.

– Domnișoara Carrera a spus că dorește să fie informată de evoluția cazului.

– Nu este aici, îi răspunse Sam Duncan. Dar aș vrea să știu și eu, dacă nu-i ceva secret. Vreți să luați loc?

Sergentul luă scaunul pliant din fața biroului ei și-l răsuci, cu spetcaza în față.

– Lucrurile nu merg foarte bine.

Sam ridică din umeri și zise:

– Nu mă miră. Ce probleme au fost, de data asta?

– Ați mai avut asemenea cazuri?

– Am de-a face cu violuri și cu justiția de aproape zece ani. Cred că v-am răspuns la întrebare, zise ea, apoi oftă. Prin urmare, alt ticălos rămîne liber?

Glitsky trase de timp:

– Poate că n-o să scape. Continuăm ancheta. Procurorul vrea să-i dea drumul domnului Copes, dar Marele Juriu l-a pus sub acuzare. O să continui investigația. Necazul e că nu mi-am făcut treaba bine.

Femeia se uită la el și exclamă:

– Amuzant! Mi s-a părut că aud un polițist care spunea că a făcut o greșeală. Cum adică nu ți-ai făcut treaba bine?

Glitsky îi explică, îi povesti despre Christina și despre tatuaj, despre dovezile care nu fuseseră acceptate.

– Așadar, vinovatul este Copes? Nu-i nici o îndoială?

– Eu n-am nici o îndoială, dar nu asta contează. Nu putem menționa tatuajul. E o informație aflată din auzite.

– Ce porcărie! Bineînțeles că individul are un avocat de un milon de dolari, care va câștiga încă un milion...

– Îl are pe Wes Farrell, care-i destul de bun, dar...

Sam îl întrerupse:

– Nu-i înțeleg pe avocații apărării. Nu înțeleg cum poate un om să preia un asemenea caz. Acest Farrell știe, mai mult ca sigur, că are un client care a violat și a ucis o biată femeie. Nu știe? Știe de tatuaj și de toate celelalte...

– Sigur că știe.

– Și totuși...

– Îi oferă cea mai bună apărare pe care o permite legea. Din acest motiv este țara noastră atît de măreață. Poate că are nevoie de bani. Poate că e doar o problemă de meserie. Cazurile de asasinat aduc mulți bani.

– Dar dacă avocatul știe, dacă dumneata ești sigur, atunci cum se poate să-i dați drumul?

– E uluitor, nu-i așa?

– Domnule sergent, chestia asta mă înnebunește!

Fluierînd, Wes Farrell își scoase cămașa albă și cravata, în camera micuță de baie din holul biroului său. Farrell își spunea deseori că se amuza prea ușor din cauza unor fleacuri precum tricoul pe care-l purta sub costum – un tricou verde, pe care scria cu litere aurii „Îmbată-mă, sînt acasă".

Bine. Divorțase, copiii nu-l vizitau prea des, cariera lui se dusese pe apa sîmbetei, dar nu o ducea prea rău. Era sănătos, iar asta era ce conta cu adevărat. Se îngrășase cu cîteva kilograme,

dar trupul îi rămăsese la fel. Avea o mulțime de cunoștințe. Și un prieten adevărat: Mark Dooher. Cîți oameni aveau atît de mult?

În plus, avea o anumită atitudine. O atitudine în care punea suflet, o atitudine pozitivă, care-l adusese acolo unde ajunsese, o opinie că viața de zi cu zi era bună, chiar amuzantă.

Iar acum, slavă Domnului, îl avea pe Levon Copes. Îl *iubea* pe Levon Copes. Levon era un psihopat congenital, cu părul moale, cu fălcile atîrnîndu-i, palid la față, scofîlcit, josnic, lipsit de voință și fără minte. Dar...

– Cu toate acestea, zise cu voce tare Wes uitîndu-se în oglindă, NU ÎNSEAMNĂ CĂ NU-I O PERSOANĂ DRĂGUȚĂ!

Numai că Levon nu era deloc o persoană drăguță.

Wes Farrell intenționa să-l ierte pentru acest defect. Nu intenționa să-l ierte pentru crima înfiorătoare pe care o comisese. Însă domnul Copes putea fi admirat pentru contul său din bancă.

Art Drysdale nu abandonase cazul, cel puțin nu încă. Îi spusese lui Farrell în dimineața aceea că procuratura intenționa să continue acuzarea cu toată seriozitatea, așa cum proceda în cazul tuturor punerilor sub acuzare. Doar dacă Farrell nu voia să recunoască vinovăția clientului său...

Farrell îi răspunsese că nu voia așa ceva, prefera să se judece. Pentru că putea să cîștige. Farrell îi cunoștea pe jurați și cunoștea San Francisco. Era nevoie de mai multe dovezi decît avea procuratura pentru a-l condamna pe Levon Copes pentru asasinat.

Prin urmare, urma să aibă loc un proces, unul pe care putea să-l cîștige, iar un proces pentru asasinat însemna că putea să-i factureze clientului său cel puțin o sută cincizeci de mii de dolari, înainte să se termine totul. Iar clientul avea să plătească bucuros. Era prețul libertății.

Doamne, cît îl iubea pe Levon!

Wes avea de gînd să petreacă în seara aceea, poate să facă rost și de o femeie cu care să se culce – prima oară de la divorț.

Chiar așa! Se simțea bine. Simțea că trăiește. Nu știa de unde venea acel sentiment, dar nu-l îngrijora deloc. Viața merită trăită, băieți!

Intenționa să înceapă la Ghirardelli Square, ca să-și reamintească unde locuia și de ce San Francisco era cel mai grozav oraș de pe Coasta de Vest. După aceea o să se ducă în centru, la Lefty O'Doul, unde o să mănînce niște carne de vită. Poate că apoi o să se oprească pe la Lou Grecul, lîngă Palatul de Justiție, văgăuna comunității oamenilor legii, din care făcea parte și el, – datorită lui Levon Copes – avînd o situație financiară bună.

Ce-o să mai petreacă, în noaptea asta! Posibilitățile erau nelimitate. Avea cu ce. Din cei patruzeci și cinci de mii de dolari facturați lui Levon, păstrase două mii în bani gheață, în afară de ceea ce trecuse în cont, înainte să apuce Lydia să-i înhațe. Intenționa să se plimbe cu taxiul oriunde voia, din bar în bar – în Taverna Abbey, în Little Shamrock...

Pe la zece și jumătate băuse nenumărate beri, mîncase niște chestii pline de colesterol, avusese trei discuții incitante cu niște indivizi interesanți, dar despre care nu-și mai amintea mare lucru. Taximetristul, Ahmal, devenise cel mai bun prieten al lui. Îl costase deja o sută patruzeci de dolari. Își parcase mașina chiar lîngă Little Shamrock și Farrell îl rugase să aștepte, pînă avea să se întoarcă.

Îi fu greu să-și facă loc prin mulțimea de la intrare, dar Wes insistă. Cunoștea bine localul. Era în drumul său spre casă. Nu prea spațios, dar bine întreținut, era cel mai vechi bar din oraș. Fusese înființat în 1893! Întotdeauna în fața barului era înghesuială, dar Wes știa că în spate se afla o zonă mai liniștită, împodobită cu scoarțe, canapele și scaune – ca o cameră de zi, dar nu așa cum arăta camera *lui* de zi.

De aceea se îndreptă fără grabă către zona din spatele localului. Acolo existau chelnerițe, ceea ce nu se întîmpla în timpul săptămînii, cînd comandai direct la bar. Fu servit cu o

halbă de Bass înainte să facă douăzeci de pași. Nimeni nu se sinchisea de tonomat. Localul era ca o casă de nebuni. Abia după un timp își dădu seama, prin zgomotul mulțimii, că se auzea melodia *What a Fool Believes.*[1] I se păru foarte potrivită.

Atunci o văzu.

O zări prin mulțime, stînd pe o canapea, plină de curbe senzuale, ținîndu-și un picior sub ea. O femeie în toată firea, se vedea clar asta, dar nu-l interesa.

Avea ceva care-l dădea gata.

Se uită spre ea, sorbi din bere, încercă să-și dea seama cît de beat era, decise că nu se îmbătase prea tare, apoi se uită din nou la ea. Da, femeia arăta bine. Avea părul negru, de lungime medie, cu șuvițe roșii. Și o piele foarte frumoasă. Figura îi era plină de viață. Iar zîmbetul ei lumina totul în jur.

Se apropie de ea. Femeia discuta cu o pereche care stătea pe canapea, lîngă ea. Deodată, cealaltă femeie – jumătatea din pereche – se ridică și se duse în baia din apropiere. Wes se grăbi într-acolo.

Femeia se ridică de pe brațul canapelei și se așeză pe locul gol de lîngă cealaltă jumătate a perechii – un bărbat foarte arătos. Își puse o mînă pe umerii acestuia. Uh, oh, poate că nu... apoi se uită drept în ochii lui Wes.

– Îmi place tricoul tău, zise ea. El e fratele meu mai mare, Larry. Era amuzant, cînd era mai tînăr.

Făcu un semn spre brațul canapelei, iar Wes se așeză pe locul unde stătuse ea.

– Wes, se prezentă el, întinzînd mîna, iar ea i-o luă și i-o strînse. Ce mai faci, Larry, întrebă Wes, peste capul ei.

– Larry e beat. Sally o să-l ducă acasă. Sally e nevasta lui. S-a dus la toaletă. Eu sînt Sam. Eu rămîn.

După cum se dovedi ulterior, nu rămase prea mult. Se părea că Sam așteptase la Shamrock să apară cineva care să arate ca

[1] *Ce crede un nebun* (n.tr.)

Wes, care s-o salveze de o noapte de beție inutilă. Băuseră cîte o bere, apoi plecaseră la braț și-l găsiseră pe Ahmal, așteptînd acolo unde îl lăsase Wes. Asta o impresionase pe Sam.

Wes îi dădu lui Ahmal încă cincizeci de dolari, după ce ajunseră la locuința femeii, undeva pe Upper Ashbury, și-i șopti prietenului său taximetrist să-l mai aștepte o oră, iar dacă în timpul acela nu apărea, atunci putea să plece.

După ce închise ușa în urma lor, Wes văzu o locuință plăcută, o încăpere mare, cu tavan jos, cu pereți din cărămidă, cu rafturi pentru cărți și sobă cu lemne.

– Ai un cîine, zise Wes.

Un cocker spaniel se trezise și se ridicase dintr-un coș de lîngă sobă.

– Sper că nu ești alergic.

– Nu, am și eu un cîine.

– Știam eu că e ceva în tine...

– Îl cheamă Bart. E boxer.

Femeia se aplecă și-și mîngîie animalul.

– El e Quayle, cu y, îl prezentă Sam. Știi cît de deștepți sînt cockerii. Vrei să bei ceva?

– Nu, îi răspunse Wes. Vrei să vii lîngă mine?

Wes întinse brațele, iar Sam îl mai mîngîie o dată pe Quayle, ezită un moment, zîmbi, apoi veni lîngă el.

Sam apăru goală, în dormitor, ținînd în fiecare mînă cîte un pahar cu whisky irlandez.

– De obicei nu fac așa ceva, îi zise Sam.

Lîngă pat se afla o lampă albastră, din anii șaizeci, șaptezeci. Ferestrele se deschideau orizontal și erau plasate sus în zidul de cărămidă.

Wes stătea sub o plapumă groasă, cu mîinile sub cap. Întinse mîna și luă un pahar, apoi zise:

– Nici eu nu fac așa ceva.

Sam se așeză pe pat, lîngă el. Wes își spuse că femeia se simțea în largul ei goală – atît cît se putea. Avea un trup

armonios și plin de viață, sînii erau încă frumoși, cu sfîrcuri mici, roz. Wes își puse mîna pe coapsa ei, iar Sam îi zise:

– Poți să-mi spui adevărul. N-o să mă afecteze.

– Ăsta-i adevărul. Am fost însurat vreo treizeci de ani. Și acum am făcut asta.

– Vrei să spui că-i prima oară de cînd te-ai însurat?

– Exact. Cu asta mi-am distrus imaginea de om de lume?

– Nu. Dar sînt surprinsă.

– De ce? Mi s-a părut ceva normal. Și mi-a plăcut foarte mult.

Sam îi zîmbi din nou și-i zise:

– Și mie. Se presupune că trebuie să te străduiești să iasă totul bine, mai ales prima oară.

– Nu cred.

Sam puse paharul cu whisky pe măsuța de lîngă pat și se strecură sub plapumă, ghemuindu-se lîngă el. După un timp, Wes o auzi rîzînd.

– Ce te amuză?

– Chestia cu numele...

Wes se gîndi un moment și întrebă:

– Nu te cheamă Sam?

Femeia izbucni în hohote de rîs.

– Ba da. Vorbeam de numele de familie. Dar pe tine chiar te cheamă Wes?

– Urmează scoaterea măștilor! Sînt Wes Farrell, avocat, servitorul dumneavoastră!

– Oh, nu, nu un avocat!

– E plină lumea de avocați.

– Wes Farrell... zise ea, gîndindu-se. Mă simt de parcă...

Apoi se ridică brusc din pat.

– Ce s-a întîmplat?

– Wes Farrell?

– Au personne. Cred că înseamnă ceva în franțuzește...

Se părea că Sam își pierduse simțul umorului.

– Ești Wes Farrell! Oh, Doamne! Nu-mi vine să cred!

– Sam, ce s-a întîmplat?

Femeia se grăbi să ia un halat dintr-un cuier fixat în perete. Se înfășură în el – se acoperi cu el – și se întoarse către Wes.

– Ești Wes Farrell, care-l apără pe jigodia aia de Levon Copes, nu-i așa?

– De unde știi...

– Nu fi îngrijorat, îl cunosc.

Sam se înfuriase rău de tot, dădea cu pumnul în pat, în ce-i venea la îndemînă.

– *Îl cunosc!* Doamne, ce noroc pot să am! Ar fi trebuit să-mi dau seama...

– Sam...

– Să nu-mi mai spui Sam niciodată! Îmi pare rău, dar trebuie să pleci. Vrei să pleci?

– Să plec?

Wes se ridică din pat, își luă pantalonii de pe podea.

– *Da. Să pleci. Te rog.*

– Bine, bine. Însă nu-mi dau seama de ce...

– Pentru că faci ceea ce faci pentru Levon Copes. Pentru că încerci să-l scapi de pușcărie. Nu-mi vine să cred că te ocupi de așa ceva. Oh, Doamne!

– Asta mi-e meseria. Sînt avocat.

Replica o făcu să tacă. Dintr-odată, Sam păru că nu mai are pic de energie. Oftă și se întoarse încă o dată spre el.

– Pleacă!

Wes își ținea pantofii în mînă și nu-și încheiase nasturii la cămașă.

– Bine, plec.

Trecuse mai mult de-o oră, iar Ahmal nu-l mai așteptase.

Mark și Sheila Dooher nu-și spuseseră mai mult de o sută de cuvinte toată seara. Sheila pregătise tradiționala cină din New England care îi plăcea lui, dar Mark abia ciugulise din mîncare. La cină, bărbatul fusese politicos și distant, apoi se scuzase, spunînd că avea chef să se antreneze un pic pe teren – juca golf

tîrziu, o scuză ca să lipsească de acasă și să iasă cît mai des. O întrebă dacă voia să-l însoțească, dar, de fapt, nu voia să vină cu el. Ea își dădu seama și-l refuză.

Se făcuse miezul nopții și Mark nu se culcase încă, citea în bibliotecă, o încăpere rotundă din foișor, aflată sub biroul ei. Cînd se întorsese acasă de pe terenul de golf venise să-i spună noapte bună și o sărutase ca pe o soră, apoi îi explicase că are de lucru. Spera să nu se supere dacă o să se ducă în bibliotecă, să citească, să caute ceva...

Nu se supărase.

Sheila rămase în ușă, îmbrăcată în halat. Mark aprinsese focul. Nu citea. Stătea în fotoliul din piele verde și privea flăcările.

– Mark...

– Da, răspunse el, întorcîndu-se. Te simți bine? Ce s-a întîmplat?

– Nu te-ai culcat.

– Creierul meu nu vrea să se potolească, în seara asta. M-am gîndit să-l las să funcționeze un timp.

Sheila intră în încăpere și întrebă:

– La ce te gîndești?

– La diferite lucruri.

Sheila mai făcu un pas, apoi se așeză pe o pernă, la picioarele lui.

– Poți să-mi spui ce te preocupă. Indiferent ce-ar fi.

Mark se gîndi un moment, apoi îi zise:

– Am jucat squash cu Wes, în dimineața asta. M-am dus și l-am luat din cocioaba aia căreia îi spune casă. Știi ce mi-a povestit? Că i-ai spus Lydiei că ai impresia că vreau să mă sinucid. Că mariajul nostru nu mai merge. Imaginează-ți cît de surprins am fost aflînd asta de la Wes!

Fusese întotdeauna un ascultător bun, iar acum stătea aplecat spre ea, ținînd-o de mîini. Nu se putea împiedica să nu-i

privească mîinile. Mîinile îmbătrînesc mai repede decît restul trupului. Nu le poți falsifica. Iar mîinile o trădau.

Mark își dorea ca Sheila să nu mai plîngă. Nu plîngea în hohote, lacrimile îi curgeau în tăcere.

– ... nu mă privești, nu mai rîzi...

– Știu, zise el. E vina mea. Cred că m-am lăsat cuprins de deprimarea ta. N-ar fi trebuit să fac asta. Ar fi trebuit să-ți fi spus ceva.

– Ai încercat, iar eu te-am respins.

– Ar fi trebuit...

– Nu-i vina ta, Mark.

– Stai un pic. Hai să nu spunem a cui a fost vina. Nu contează a cui a fost. Acum discutăm. Poate vom repara ceva, începînd de azi.

Se aplecă și o sărută, apoi continuă:

– Am căpătat obiceiuri proaste. Vrei să bei ceva?

Sheila ezită un moment, apoi se decise:

– Sigur. Ceva ușor. O băutură n-o să-mi facă rău.

– Ai dreptate.

– Te iubesc, Mark. Hai să facem lucrurile să meargă bine, da?

El o sărută din nou și-i zise:

– Le vom face. Îți promit.

9

Wes Farrell ieşi din ascensor şi pătrunse în balamucul obişnuit din hol – poliţişti, procurori, reporteri, martori, potenţiali juraţi, oameni care pierdeau vremea.

Era ora opt şi cîteva minute, iar tribunalele nu-şi începeau activitatea decît peste o jumătate de oră. Farrell ştia însă foarte bine că în această jumătate de oră se rezolvau multe treburi avocăţeşti: se cădea de acord asupra recunoaşterii vinovăţiei, erau instruiţi martorii, erau angajaţi sau concediaţi avocaţi.

Tot atunci aveau loc negocieri asupra încadrării vinovăţiei într-o anumită categorie juridică. Dacă erai avocat al apărării, precum Wes, şi aveai un caz pe care ştiai că o să-l pierzi, nu doreai să ajungi la proces. Dar, de obicei, clientul tău nu era încîntat de oferta procuraturii – *doar* zece ani de închisoare pare o înţelegere convenabilă numai în comparaţie cu cei douăzeci şi cinci de ani pe care i-ai fi primit dacă ai fi fost condamnat. Exista însă posibilitatea să se fi răzgîndit cineva, iar clientul tău să scape doar cu o amendă. Nu ştiai niciodată de unde sare norocul.

Prin urmare, îţi jucai şansele şi te zbăteai pentru clientul tău, prefăcîndu-te că aveai de gînd să iroseşti timpul şi banii procuraturii într-un proces cu juraţi. Dar, la un moment dat – cum era cel în care aşteptai pe hol să înceapă procesul – îţi strîngeai cărţile şi pledai vinovat.

Farrell nu avea o asemenea intenţie. Nu venise aici să încerce o caccalma. Venise cu gîndul de a discuta cu procurorul despre retragerea acuzaţiilor aduse lui Levon Copes, iar dacă nu

reușca acest lucru, să anunțe că Levon era dispus să apară în fața Curții. Sigur, Levon pledase nevinovat în perioada premergătoare procesului, dar fusese o chestie mai mult sau mai puțin formală.

Acum lucrurile stăteau altfel.

Amanda Jenkins, îmbrăcată cu o bluză neagră din mătase și cu o fustă verde-închis, stătea rezemată de un perete, bucurîndu-se de spectacolul din dimineața aceea. Vreo zece reprezentanți ai moscheii musulmane, îmbrăcați în robe și cu fesuri, protestau împotriva arestării unuia dintre credincioșii lor pentru jefuirea unei bănci executînd un *hucca,* un dans ritual al dervișilor rotitori. Săreau și cîntau: „Chiar noi, chiar noi". Mai mulți polițiști în uniformă încercau să mențină ordinea, fără a da dovadă de prea mult zel. Asemenea lucruri se întîmplau în fiecare săptămînă. Lui Farrell i se părea uimitor faptul că nimănui nu i se părea a fi ceva ieșit din comun.

Se duse la Jenkins și-i zise:

– Dacă ar avea și instrumente, ar putea să dea spectacole pe străzi. Nu crezi că ar fi mai frumos cu acompaniament muzical?

Femeia îl luă în serios:

– Cu acordeon și tubă. Alternînd notele de bas. Pa-pa-pa... E o idee bună.

Discutară despre acest subiect pînă cînd găsiră o bancă liberă, destul de departe ca să nu-i audă nimeni vorbind. Farrell îi spuse ce avea de spus.

– Glumești! exclamă procuroarea. Te aștepți să lăsăm cazul din mînă, așa, pur și simplu?

– Ca pe un cartof fierbinte, pentru că asta este. Și nu cred că sînteți dispuși să renunțați la caz, dar nu aveți dovezi, iar șeful tău știe foarte bine care-i situația.

– Îmi pare rău că ai rămas cu impresia asta. Am discutat cu Art chiar în dimineața aceasta, înainte să vin aici, și este decis să mențină acuzarea.

Amanda mințea fără pic de rușine.

– Așadar, omucidere de gradul unu?

– Cu circumstanțe agravante.

Se referea la faptul că fusese o ucidere în timpul unui viol. Procuratura avea să solicite condamnare la închisoare pe viață, fără posibilitatea de eliberare condiționată.

– Atunci de ce mai discutăm? întrebă Wes.

Amanda își aranjă fusta, trăgînd-o în jos, cu un gest reflex. Farrell remarcă gestul, ca și faptul că femeia își drese glasul. Se vedea că era nervoasă.

– L-ai sunat pe Art.

– Așa e. Dar după aceea m-a sunat el pe mine și mi-a spus că noi doi ar trebui să discutăm. Dacă oferta ta este condamnarea la închisoare pe viață, cred că îi sînt dator clientului meu încercarea de a obține o înțelegere mai favorabilă. Mai ales că nu puteți să-l condamnați, după ceea ce am descoperit. O să fie eliberat, Amanda, iar tu știi asta. Și Drysdale știe. Ați încurcat-o!

– Renunțăm la circumstanțele agravante. Îl acuzăm de omucidere de gradul unu, condamnare de la douăzeci și cinci de ani la închisoare pe viață.

Farrell se uită pe hol, apoi în tavan și răspunse:

– Ce să zic? N-ai nici o șansă.

Amanda încerca să se aleagă cu ceva. Drysdale îi spusese că trebuia să renunțe la acuzații, o decizie greu de luat într-un caz de viol și asasinat.

Procurorul-șef voia doar ca lucrurile să decurgă în așa fel încît să nu aibă necazuri cu presa. Jenkins, care se implicase personal, spera să obțină ceva mai mult.

– Wes, clientul tău a ucis-o pe femeia aceea.

– Clientul meu e nevinovat, dacă nu dovedești că-i vinovat.

– Scutește-mă! Asta crezi?

– Am spus exact ce cred.

Jenkins oftă și zise:

– Omucidere de gradul doi. Condamnare de la cincisprezece ani la închisoare pe viață. Iese în doisprezece ani.

Farrell își încrucișă brațele și se uită la ea:

– Amanda, te rog!

– Ce vrei?

– Cînd ai făcut ultima oară parte dintr-o comisie pentru eliberare condiționată? O asemenea comisie este alcătuită din cinci oameni care au citit rapoartele poliției, care îl urăsc pe clientul meu și care-și imaginează că a mai făcut așa ceva. Cel puțin unul dintre ei este membru al unei organizații care militează pentru drepturile victimelor. Clientul vine, iar ei îi spun că le pare rău, că-i mulțumesc pentru timpul acordat și că se vor revedea peste cinci ani.

Amanda își repetă propunerea:

– Va ieși după doisprezece ani, dacă-i acuzat de omucidere de gradul doi.

– Va ieși după douăsprezece săptămîni, dacă ajungem la proces.

– Atunci o să lăsăm juriul să decidă. Nu putem să retragem acuzațiile așa, pur și simplu. Wes, dacă ne judecăm, îl vom acuza de omucidere de gradul unu, cu circumstanțe agravante. Clientul tău va risca foarte mult.

Farrell dădu din cap, se ridică și-și luă servieta.

– O să discut cu el. Ne vedem peste zece secunde.

Apucă să facă doar cinci pași, cînd procuroarea îl strigă:

– Wes!

Avocatul se opri și se întoarse. Îi venea să se întoarcă, să-i pună brațul pe umeri și să-i spună că totul va fi bine. Că era doar o negociere, pe care nu trebuia s-o ia prea în serios.

Își aminti cum arăta Sam în noaptea de Sfîntul Patrick – atunci cînd fuseseră atît de apropiați. Ce naiba le apucase pe toate femeile?

În ochii Amandei Jenkins se citea îngrijorare, chiar panică. Femeia suferea crunt, dar se sili să zîmbească.

– Nu-i nimic, îmi cer scuze, zise ea.

– Ari, trebuia să încerc.

– Nu trebuia.

– Farrell se va duce chiar acum să discute cu Levon. Levon știe ce-a făcut. Știe că riscă să fie condamnat la închisoare pe viață, fără posibilitate de a fi eliberat condiționat. S-ar putea să avem succes.

– Nu avem dovezi. Farrell a înțeles foarte bine care-i situația.

– O să-i transmită oferta lui Levon. Dacă acesta va înghiți momeala, atunci vom cîștiga. Merita să încerc.

Drysdale ridică telefonul de pe birou.

– Bine, trebuia să încerci. Știi numărul lui Farrell.

Amanda se tîrgui cu Art vreo cinci minute, fără succes. Apoi îi dădu telefon lui Farrell și-i spuse că procuratura va retrage acuzațiile împotriva lui Levon Copes „ca să aibă timp pentru continuarea investigațiilor".

Victor Trang îl făcuse pe Dooher să meargă cu mașina o jumătate de oră, ca să se întîlnească într-o cîrciumă nenorocită La Minh, care avea drept ornamente fîșii galbene de hîrtie de muște, atîrnînd din tavan.

Lui Dooher nu-i plăcu mirosul localului. Nu-l zări imediat pe Trang și trebui să meargă de-a lungul tejghelei, îndurînd privirea bănuitoare a proprietarului și a celor patru clienți care stăteau ghemuiți deasupra castroanelor.

Trang stătea într-un separeu din fundul cîrciumii, cu hîrtiile împrăștiate în jur și cu calculatorul pe masă. Părea ocupat. Avea în față o ceașcă de ceai și cîteva farfurii murdare. Purta același costum și aceeași cravată subțire pe care le purtase cînd se întîlniseră ultima oară.

Dooher se așeză în fața lui, iar Trang, apăsînd tastele calculatorului lui afurisit, ridică un deget, spunîndu-i lui Mark că îi va sta la dispoziție într-o clipă. În cele din urmă, vietnamezul își ridică privirea și zîmbi, dar zîmbetul lui nu părea sincer.

Trang intră direct în subiect:

– Voi completa plîngerea suplimentară luni, ceea ce înseamnă că avem la dispoziție o săptămînă ca să ajungem la o

înțelegere, dacă mai sînteți interesat. Dacă nu, voi depune actele mai devreme.

Dooher încercă să-i replice:

– Ți-am spus că oferta noastră expira după o zi. Din moment ce nu mi-ai dat de știre...

– Cu toate acestea, ați venit aici.

– Arhiepiscopul crede că merită să mai facem o încercare.

Trang se uită în tavan, apoi puse jos creionul și se apropie de masă.

– Iată cum stau lucrurile, domnule Dooher. În primul rînd, v-aș fi recunoscător dacă ați înceta să mă insultați cu toată vorbăria asta despre grija pe care mi-o poartă arhiepiscopul. Am depus o plîngere care va provoca multe neplăceri diecezei și care ar putea duce la destituirea sa. El știe acest lucru, îl știu și eu, îl știți și dumneavoastră.

– Bine, zise Dooher, cu o figură inexpresivă, de jucător de pocher. Nu te cunosc, n-am vrut să te insult.

Trang păru să accepte spusele lui Mark. Își frunzări hîrtiile, căutînd ceva anume. Găsi o foaie, o trase spre el și citi ceva.

– Am aici douăsprezece nume.

– Doisprezece oameni! Vrei să spui că Slocum a avut de-a face cu douăsprezece femei?

Trang își păstră zîmbetul de individ mulțumit de sine.

– Am găsit douăsprezece persoane care sînt dispuse să recunoască faptul că au avut o relație cu un preot din arhidieceză. Din trei parohii diferite. E ceva larg răspîndit, iar plîngerea mea completată va arăta acest lucru. Este clar că există o politică de toleranță care pornește chiar de la vîrf...

Dooher luă hîrtia și se uită la listă. Apoi zise:

– Toate numele par a fi asiatice.

– E adevărat. Majoritatea sînt vietnameze.

– O coincidență interesantă.

Trang dădu din umeri.

– În țara asta au venit mulți refugiați. S-au adresat sfătuitorilor lor spirituali, cerîndu-le ajutor pentru a se adapta la noile

condiții, iar unii dintre acești sfătuitori – dintre acești preoți – i-au trădat, au profitat de slăbiciunea și vulnerabilitatea lor.

Vietnamezul clătină din cap, în fața acestei tragice realități.

Dooher interpretă altfel lucrurile.

– Îți dai seama că vom cere ca fiecare femeie să depună mărturie sub jurământ?

Îi spuse lui Trang ce bănuia: că acuzațiile erau false. Trang recrutase o duzină de mincinoase, care sperau să se aleagă cu niște bani în urma reclamațiilor lor. Asta însemna însă doar o mică parte din ceea ce intenționa să cîștige Trang.

Dar vietnamezul mai avea un atu în mînecă:

– Nu toți martorii sînt femei, zise el, zîmbind cu subînțeles. La urma urmei, ne aflăm în San Francisco.

Așadar, Trang îi acuza pe preoți că seduc băieți, în timp ce Flaherty se prefăcea că nu observă.

– Sigur că vor depune mărturie sub jurământ. Clienții mei vor să scoată la iveală tot adevărul, pentru a-i avertiza pe alții care ar putea să ajungă în situația lor. Vietnamezul chicoti și adăugă: E genul acela de poveste care face deliciul presei, cu toate că eu sper să împiedicăm acest lucru.

Dooher își dădu seama că aceasta era adevărata amenințare. Trang era un escroc. Amenința că va dezlănțui un scandal. Iar scandalul putea să-i reușească, pentru că nu inventase chiar totul. Fără îndoială, doamna Diep, poate și fiica ei, fuseseră seduse de părintele Slocum. Poate mai exista încă o victimă, două.

Dar douăsprezece? Care apăruseră ca prin minune, în ultimele săptămîni.

Dooher nu credea că era posibil, dar nu conta ce credea el. Trebuia să-l potolească pe nebun. Asta aștepta Flaherty de la el. De aceea îl plătea.

– Să discutăm mai întîi despre doamna Diep. Reclamația ei a fost deja depusă. Dumneaei cerea...

Dar Trang clătină din cap și-l întrerupse:

– Nu, domnule Dooher. Asta ține de trecut. Am descoperit o problemă mult mai gravă, care poate atrage atenția publicului larg. Poate că arhiepiscopul dumneavoastră își face bine treaba, dar mulți oameni au fost păgubiți. Și cred că voi descoperi multe alte victime, dacă voi continua. Nu credeți? Așa se întîmplă de obicei.

Și zîmbi din nou.

Dooher știa că are dreptate. Planul lui Trang era minunat: să stoarcă bani, folosind victime imaginare. Iar după ce știrea apărea în cotidiene, oricine a fost vreodată sărutat de un preot o să iasă în față și o să dorească să ia parte la distracție.

– De aceea am prefera să nu continui.

Trang dădu din cap, cu un gest pe care-l considera demn și mărinimos. Voia să se poarte ca un om care știa să cîștige.

Dar Dooher nu avea de gînd să fie cel care pierdea. Nu în fața acestui venetic asiatic. Nu avea să se întîmple asta. Nu acum. Nici altă dată.

– Arhidieceza dorește să repare răul pe care, probabil, l-a trecut cu vederea. De aceea discutăm. Poate că acești oameni, zise el, arătînd spre listă, se simt trădați, dar nu cred că au fost *păgubiți*. Doamna Diep, da, a fost păgubită. Poate și fiica ei. Sîntem pregătiți să-i dăm doamnei Diep cei cincizeci de mii de dolari ai ei și încă cincizeci de mii pentru a fi distribuiți – aici Dooher făcu o pauză, apoi continuă, cu silă – celorlalți clienți ai dumitale.

Trang își supse dinții din față și replică:

– Dacă scădeți onorariul meu, nimeni nu va fi satisfăcut pe deplin. Treizeci de mii, împărțiți la douăsprezece persoane... asta înseamnă o insultă pentru ceea ce au îndurat. Iar doamna Diep va pierde circa douăzeci de mii de dolari, plus dobînda...

Dooher ridică o mînă, întrerupîndu-l:

– În plus, îți vom plăti onorariul.

Asta ridica oferta lui la o sută treizeci și cinci de mii de dolari. Situația în care se afla îl făcea să aibă dureri la stomac,

din cauza furiei și neputinței. Oferea de trei ori mai mult decît ceruse Trang cu o săptămînă în urmă...

Dar acesta refuză:

– Nu cred că această sumă compensează seriozitatea acuzațiilor. Domnule Dooher, clienții mei au sentimentul că trebuie să existe o *pedeapsă,* astfel încît arhiepiscopul să se gîndească de două ori înainte de a permite ca aceia care sînt în grija sa să-i trădeze pe oameni. O sută de mii înseamnă doar o palmă dată peste mînă. Nici n-o s-o simtă.

Dooher își înghiți fierea și întrebă:

– Ce dorești, Trang?

Fusese o întrebare simplă. Trang răspunse:

– Plîngerea modificată solicită daune de trei milioane.

Dooher rămase impasibil. Treaba devenise ceva personal, Trang prefera să se joace cu el. Nu zise nimic și așteptă.

– Poate că voi reuși să-mi conving clienții că jumătate din suma aceea reprezintă o compensație rezonabilă pentru suferințele lor.

Un milion și jumătate! Dooher știa că nu era nici pe departe suma care-i fusese aprobată. Dar dacă nu ajungeau la o înțelegere, trebuiau să se judece și toată povestea devenea publică. Chiar dacă majoritatea clienților lui Trang fuseseră inventați, scandalul avea să-l distrugă pe Flaherty. Iar Dooher ar fi dat greș în toate privințele. Nu putea permite să se întîmple una ca asta.

– E prea mult, se răsti el și luă foaia de hîrtie. O să-ți spun eu ce vom face, domnule Trang. Oferta finală, pentru care vom încheia o înțelegere de confidențialitate, fără nici o conferință de presă...

Se enervase și făcu o pauză de-o fracțiune de secundă, ca să se stăpînească. Avea o ultimă carte și trebuia s-o joace.

– Șase sute de mii de dolari.

Trang nu spuse nimic. De parcă Dooher n-ar fi scos nici o vorbă. Își duse ceașca la buze, fără să se oprească, bău și puse ceașca pe masă.

– E un ceai excelent, zise el. Șase sute de mii de dolari, adăugă el, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva.

Dooher îl lăsă un timp, să se gîndească la sumă. Apoi spuse:

– O grămadă de bani.

Nu adăugă „din care două sute de mii pentru tine, jigodie cu ochi pieziși". Deși gîndea asta.

– Sînt o mulțime de bani, fu de acord Trang. Dar mai e mult pînă la trei milioane de dolari sau măcar pînă la un milion și jumătate. Dacă se poate, aș prefera să examinez oferta mai atent. Să discut și cu clienții mei.

– Bineînțeles, răspunse Dooher, deși știa că Trang nu avea cu cine să dicute, hotărîndu-se să termine odată cu povestea aceea. Oferta expiră la sfîrșitul orelor de serviciu, astăzi. La ora cinci.

Trang se gîndi un timp, apoi începu să-și strîngă hîrtiile și să le pună în servietă.

– În acest caz, e bine să mă grăbesc. Voi avea o zi plină.

Soarele apăruse pentru prima oară în anul acela, iar sentimentul primăvăratic de speranță, care plutea în aer, o făcu pe Christina să se ducă în biroul lui Sam.

Șefa ei stătea pe scaun, cu ochii închiși, cu brațele încrucișate la piept și cu picioarele pe birou. Simți prezența cuiva și deschise ochii.

– Îi urăsc pe bărbați, zise Sam. Bine, nu-l urăsc pe tatăl meu, nici pe fratele meu, dar îi urăsc pe toți ceilalți.

Christina se rezemă de tocul ușii, zîmbind.

– Ce simți pentru consilierii voluntari?

– Nu cred că ar trebui să existe bărbați printre aceștia, răspunse Sam. Îmi cer scuze pentru ieri. Sergentul Glitsky a venit și mi-a spus că ai trecut pe la el, la birou, în afara orelor de serviciu, ca să-ți faci treaba. Nu-s grozavă nici ca persoană, nici ca șef, nu-i așa?

– Așa e.

Sam dădu din cap și zise:

– Meritam asta.

Dar Sam încerca să-și ceară scuze, iar Christina își spuse că nu era momentul să fie sarcastică.

– Nu ești groaznică nici ca persoană, nici ca șef. Îți pasă de toate, iar ăsta e un lucru pozitiv.

– Îmi pasă prea mult.

Christina dădu din umeri.

– Trebuie să-i învingem pe dușmani. Mă duc să beau o cafea. Crezi că biroul ăsta o să supraviețuiască, dacă vom lipsi cincisprezece minute? Sau vrei să-ți aduc ceva, cînd o să mă întorc?

Sam se gîndi un moment, apoi își dădu picioarele jos de pe masă și se ridică de pe scaun.

– O să las un bilet în ușă.

Așteptară la coadă, la un local unde se făcea espresso, din apropiere de Centru. Tema generală a lui Sam – bărbații – se redusese la cineva anume.

– Wes Farrell? zise Christina. De unde cunosc numele ăsta?

– E avocatul lui Levon Copes.

– Nu, nu-i asta. Cunoșteam numele înainte de a mi-l spune tu. L-am auzit în altă parte.

Sam nu-i dăduse amănunte despre felul în care-l cunoscuse pe Wes Farrell. Îi povesti doar că se întîlniseră și că ea îi spusese ce credea despre el.

– Poate că i-ai întîlnit numele în vreun raport al lui Glitsky.

– Probabil...

Christina ceru o cafea cu lapte. Rămase încruntată, străduindu-se să-și amintească. După ce fură servite, se așezară la o măsuță cu două scaune, lîngă fereastră, la soare. Pe pervaz stăteau două pisici, iar una se frecă de brațul Christinei, torcînd.

– Oricum, zise Christina, nu cred că săptămîna trecută era momentul potrivit să-ți spun ceva. Abia atunci ai început să crezi că mă preocupa cu adevărat soarta oamenilor pe care încercam să-i ajut.

– Acum știu. Am văzut cu ochii mei.

– Da, dar... mă simt stînjenită, pentru că voiam să te anunț că în curînd o să încetez să mai vin la Centru.

După un timp, Sam întrebă:

– Din cauza Taniei Willows?

– Nu. Ci pentru că peste o lună o să susțin examenele finale, o să termin facultatea, o să studiez pentru primirea în barou și o să lucrez cu normă întreagă pentru o firmă din centru. Am auzit că acolo săptămîna de lucru are cam o sută de ore. Iar după ce o să ajung în barou, n-o să mai am nici un pic de timp.

Sam amestecă în cafea. Se opri. Privi strada din fața ei.

– La naiba! zise ea, în cele din urmă. Așa se întîmplă întotdeauna.

– Știu. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Numai că m-am săturat. Cînd ajungi, în cele din urmă, să te înțelegi cu cineva...

– Tocmai atunci pleacă. Știu, o completă Christina, care-și încălzea mîinile ținîndu-le pe ceașca de cafea. Așadar, nu l-ai convins pe Wes Farrell să nu mai fie avocatul apărării...

Sam se strîmbă:

– Am fost o proastă. M-am mulțumit să mă supăr pe el. De parcă asta ar fi contat! Copes ar fi angajat un alt avocat. Ai dracu' avocați! Vai, îmi cer scuze...

Christina dădu din mînă:

– Nu-i nimic. Nu sînt încă avocat. Și nu voi fi un asemenea avocat.

– Oricum, mi se păruse un tip drăguț. Chiar grozav.

– Cine?

– Despre cine discutăm? Wes Farrell!

Christina se uită la ea și întrebă:

– Ți-a plăcut de el?

– Nu știu. Se poate. Poate că l-aș fi plăcut. Nu știu.

– Sună-l. Salută-l. Trebuie să fie în cartea de telefoane. Spune-i că face o greșeală în privința lui Levon Copes, dar că ai fost prea aspră cu el. Că vrei să-i faci cinste cu un pahar.

Sam clătină din cap.

– Nu cred că o să fac asta. Nu știu dacă am chef să-i fac cinste. Lucrurile nu-s atît de simple, oftă ea.

– Dar nu ți-ar face plăcere?

Sala de conferințe a firmei McCabe & Roth intimida. Masa închisă la culoare, din lemn de cireș, era lungă de opt metri, iar strălucirea tăbliei ei nu încuraja nici munca, nici relaxarea. Era o masă la care stăteai. Și ascultai. Și erai impresionat. Mesajul subliminal al acestui obiect perfect consta în ideea că a lăsa o amprentă pe el însemna să vandalizezi o operă de artă. Așa că servietele erau așezate pe podea, iar notițele se țineau în poală.

Cești de cafea? Dosare? Băuturi? Mîncare? Nici vorbă de așa ceva!

La un capăt al încăperii, ferestrele ce se întindeau din podea pînă în tavan își exercitau magia puterii de a vedea, în timp ce pereții erau acoperiți cu tapet gros, din pînză de culoare verde-deschis. Picturile originale, în ulei, cu rame masive, luceau pe pereți. Lumini ascunse se aprindeau atunci cînd erau trase draperiile.

După înfrîngerea suferită în fața lui Trang, Dooher dorea să învingă și el. Avusese o zi proastă. Arhiepiscopul se enervase pentru că oferta sa maximă, de șase sute de mii de dolari, nu fusese acceptată imediat. Dooher își amintea fraza de reproș, formulată cu grijă: „Mark, nu obișnuiai să lași un începător să cîștige miza la negocieri".

Nu știuse ce să răspundă. Iar acum programul de lucru se sfîrșise și nu primise nici un răspuns de la Trang. Prin urmare, oferta arhiepiscopului nu mai era valabilă. Dooher își dădea seama că lucrurile aveau să se înrăutățească.

Dar, pentru moment, voia să se distreze. Stătea în capul mesei de conferințe. Se uită la ceas. Cinci și patruzeci de minute. Cei opt parteneri urmau să sosească peste un minut.

Se pomeni zîmbind, amintindu-și de David și Batșeba, de primul soț al Batșebei pe care David îl trimisese la război,

promovîndu-l, astfel încît acesta să se afle în fruntea trupelor şi să conducă atacul împotriva filistenilor, ca un erou.

Şi să nu se mai întoarcă.

– Joe, poate ai auzit zvonurile că firma se va extinde. Ne-am strîns aici pentru a pune capăt acestor zvonuri, pentru că sînt întru totul... adevărate.

Se auziră chicoteli politicoase.

Joe Avery zîmbi nervos, de la capătul mesei de şedinţe. Mulţi dintre cei prezenţi se uitau la el, dînd din cap şi zîmbind. Dooher continuă:

– Am ajuns la concluzia că primul birou satelit trebuie să fie în Los Angeles. După cum ştii, facem multe afaceri acolo. De fapt, multe dintre cazurile la care lucrezi sînt din Los Angeles. Am fost impresionaţi cu toţii de timpul şi de efortul pe care le dedici muncii tale şi vrem să te răsplătim cerîndu-ţi să faci şi mai mult.

Iarăşi rîsete ale celor din jur.

– Vorbind serios, înainte de a spune ceea ce dorim să se întîmple în Los Angeles, dorim să ne oprim un moment, ca să te felicităm. Trebuie să adaug – deşi ţi-am sugerat deja acest lucru – zise Dooher, făcîndu-le complice cu ochiul partenerilor din jurul mesei, că vom supune comitetului propunerea de a te face partener ceva mai devreme decît te aşteptai. Vrem să te duci în Los Angeles, să deschizi un birou, să ne găseşti locul ce ni se cuvine acolo. Domnilor, adăugă Dooher, făcînd un gest către cei din încăpere, am văzut viitorul firmei McCabe & Roth, iar acest viitor se numeşte Joe Avery. Felicitări, Joe!

Aplauze înflăcărate. Joe Avery se ridică, roşu la faţă. Iar Dooher ştiu că tîmpitul n-ar fi renunţat la funcţie, chiar dacă asta însemna s-o piardă pe Christina.

10

Joia următoare, seara, Dooher, care se afla în biblioteca de la etajul inferior al foișorului, se opri brusc din citit. Se uită iute la rafturi, alarmat, copleșit de presimțirea că avea să se întîmple ceva.

Sună telefonul. Știa cine era. Momentul fusese ales bine, la patru zile după avansarea lui Avery. Ridică receptorul imediat și rezistă dorinței de a-i răspunde, spunîndu-i pe nume.

În loc de asta, zise ca de obicei:

– Aici Mark Dooher.

Acasă, biblioteca îndeplinea și rolul de birou, avea un telefon propriu, la care răspundea el, cu un glas oficial.

Urmă o pauză lungă, apoi se auzi:

– Salut, Mark. Sînt Christina Carrera. Îmi pare rău că te deranjez acasă.

– Christina! exclamă Dooher, mimînd surpriza și entuziasmul. Nu mă deranjezi deloc. Nu ți-aș fi dat numărul meu de acasă dacă m-ar fi deranjat să-l folosești.

Dooher traversă încăperea cu telefonul în mînă și închise ușa. Abia trecuse de ora nouă, iar Sheila se uita la televizor în bucătărie și spăla vasele de la cină. Ușa închisă era semn că lucrează și nu trebuia să-l deranjeze.

– Cui datorez această plăcere? Ce pot să fac pentru tine?

– Nu știu. Probabil că nimic. Mă simt foarte stînjenită pentru că te-am sunat... dar și ultima dată m-am simțit stînjenită.

În timp ce-o asculta, Dooher se duse la bar și-și turnă o porție zdravănă de bourbon, într-un pahar pentru coniac. Dădu din cap, plin de entuziasm.

– ... Dar nu știu cu cine aș putea vorbi. Cred că am nevoie de un sfat.

– Meseria mea este să dau sfaturi, iar prețurile mele sînt rezonabile – ei, nu chiar rezonabile. Nimeni nu m-ar respecta, dacă ar fi rezonabile.

Mark avu impresia că-i vede ușurarea de pe chip, că o vede zîmbind. Schimbul lor de replici, gluma lui Mark o făcuseră să se simtă mai în largul ei. Mark îi era prieten și ea se bucura că bărbatul îi stătea la dispoziție. Dooher simți acest lucru în vocea ei.

– Bine, răspunse ea, o să plătească.

– Bine. O să plătești prînzul. Care-i problema? întrebă el, cu glas serios. Iarăși e vorba de slujbă?

De data asta, tăcerea dură cîteva secunde. Mark așteptă.

– Nu-i vorba de slujbă, ci de o problemă personală.

– Ai necazuri cu justiția?

– Nu! Nici vorbă.

– Necazuri personale?

– E vorba de Joe, răspunse ea. Nu știu ce să fac.

Dooher sorbi din băutură. Stătea încă lîngă bar.

– Christina, putem să discutăm, dar dacă-i vorba de Joe, poate că ar fi mai bine să discuți cu el.

– Tocmai asta încerc să evit. Nu vreau să-l contrazic. Mai ales acum, cînd e foarte fericit.

– Presupun că din cauza transferului.

Christina rîse, dar fără veselie, și-i zise:

– Mai că-mi vine să dau vina pe tine.

– Pentru că l-am avansat pe Joe?

– Știu că-i o prostie din partea mea.

– Nu chiar. Însă trebuie să știi că mutarea lui fusese preconizată de mult timp. Cu mult înainte să te întîlnesc.

Nu era adevărat. Decizia de a deschide un birou în Los Angeles fusese luată cu cîteva luni înainte, dar Dooher hotărîse s-o pună în aplicare și să-l numească pe Avery în ultimele șase săptămîni. În problemele administrative, Dooher își domina partenerii oficiali și conducea firma după cum dorea. Făcea însă bani, iar dacă partenerilor nu le plăceau deciziile lui, nu aveau decît să încerce să se descurce fără el. Avea să-și ia banii și să se ducă în altă parte.

– Știu, zise Christine, oftînd. Sînt o proastă.

– N-am observat. L-ai certat pe Joe?

– Încă nu. Presupun că doream să discut mai întîi cu tine.

– Ca să-ți dau voie să-ți certi prietenul? Nu cred că-i cazul.

Nu reușea să pronunțe cuvîntul „logodnic" în ce-l privea pe Avery. Și voia să-i transmită mesajul subliminal: prietenii sînt temporari și lipsiți de importanță.

– Nu vreau să fiu sîcîitoare. Să nu rîzi, dar nu-s o persoană nefericită.

– Nu rîd.

– Totuși, nu-mi vine să accept... dacă discut cu Joe, el are impresia că nu-l sprijin în carieră. Probabil că n-ar fi trebuit să discut cu tine.

– Mi-ai mai spus asta, Christina. Îți repet că mă bucur că m-ai sunat. Nu știu ce-aș putea face. Lucrurile au fost deja hotărîte.

Băutura îl ardea la stomac. Mark se așeză pe un scaun, relaxîndu-se.

– Nu te-am întrebat ca pe un șef, Mark. Mi-am permis să te consider un prieten, pentru că am nevoie de un prieten cu care să pot discuta despre toate astea, de cineva care poate să înțeleagă ambele părți.

– Bine, renunț la atitudinea mea de șef. Sînt impresionat că te-ai gîndit la mine. Nu știu dacă pot să te ajut cu ceva, dar te ascult.

Soțul cel bun, Mark Dooher, termina o a doua băutură în bucătărie, povestindu-i soției despre telefonul primit.

– Sărmana copilă e în încurcătură. Nu ştie ce să facă.

Sheila îşi bea cafeaua decofeinizată.

– E fata aceea uimitoare de la petrecere? Christina?

– Ea însăşi.

– Şi te-a sunat pe tine?

Mark rînji sardonic:

– De fapt, voia să te părăsesc şi să fug cu ea în lume. Mi-a spus că nu mai poate să trăiască fără mine. Nu pot s-o condamn. I-am spus însă că nu sînt liber. Şi că sînt fericit, zise el, luîndu-şi soţia de mînă.

– Oare?

Mark scoase un mormăit aprobator şi o privi în ochi.

– Foarte fericit, Sheila. Ce întrebare e asta? Ştii care-i adevărul.

– Ştiu, dar în ultimul timp...

– În ultimul timp n-am fost în largul nostru. Bine. Am scăpat de necazuri şi altă dată. O să scăpăm şi acum. Sigur, zise Mark, dînd din umeri, fata era întoarsă pe dos, dar e tînără. O să treacă peste asta. Probabil.

Sheila clătină din cap:

– Nu-ţi vine să crezi că o femeie care arată ca ea are probleme...

– Oamenii au probleme. Şi tu ai avut, şi noi am avut, mai ales cînd am fost tineri şi încercam să rezolvăm totul.

– Dar eu n-am arătat niciodată ca ea...

– Nu ca ea. Dar la fel de bine.

Soţia lui se lumină la faţă şi-l luă de mînă.

– Ţi-a trebuit o jumătate de oră ca să mă măgulești un pic!

Îi dădu drumul la mînă, îşi luă cana şi sorbi din ea.

– Nu eşti bucuros că trebuie s-o luăm de la început acum? Nu ştiu ce fac puştii ăştia. Pe vremea noastră, dacă erai transferat, aş fi venit cu tine, fără să pun nici o întrebare. De fapt, am şi făcut lucrul ăsta. Am fost la Berkeley, apoi te-am aşteptat cît timp ai fost în Vietnam, după aceea ne-am dus în Los Angeles, apoi ne-am întors aici...

– Îmi amintesc. Și nu te-ai plîns niciodată.

Sheila zîmbi. Mark redevenise așa cum era pe vremuri, făcîndu-i mici complimente, spunîndu-i mici amabilități.

– Ei, m-am plîns uneori, dar nu m-am gîndit niciodată că n-aș merge cu tine. Fetele din ziua de azi – adică femeile, sigur că sînt femei... Christina are vreo douăzeci și cinci de ani și termină Dreptul... noi, la vîrsta asta, aveam deja copii, îți dai seama?

– Noi am fost neobișnuit de înțelepți și de maturi. Și încă mai sîntem.

– Uită-te ce face fata asta! Doar pentru că o interesează cariera ei cea prețioasă. Ce-i o carieră? Cine vrea să muncească toată viața?

– Ea vrea să *poată* să muncească, Sheila. E o diferență. Poate are nevoie. E greu să te descurci astăzi. Lumea e diferită.

– Eu cred că face o mare greșeală. I-aș fi spus să se ducă după soțul ei, iar restul se va rezolva de la sine.

Dooher zîmbi, ca un conspirator:

– Nu cred că pot să-i spun exact așa. Va crede că sînt ultimul reacționar. Poate nu chiar ultimul...

– Dar n-ai fi spus ceva neadevărat.

– Poate că nu, dar în lumea de astăzi, acesta este un adevăr al vieții pe care trebuie să-l descopere singură.

– Ce va face? Tu ce-ai sfătuit-o?

– M-am comportat ca un adevărat consilier. I-am spus că, în locul ei, aș rămîne aici și aș face multă treabă în vara asta, aș studia pentru barou, aș trece examenul, l-aș sprijini pe Joe în tot ce face. Dacă se iubesc, vor fi împreună, mai devreme sau mai tîrziu. Mulți oameni sînt despărțiți de profesie, de viață. Cei care sînt meniți să se despartă, se vor despărți. Nu-i nevoie să existe o criză.

– Mark, uneori uit cît de romantic ești, zise Sheila, luîndu-l iar de mînă.

Mark ridică din umeri.

– Am încercat să fiu un șef bun. Amîndoi sînt prețioși pentru firmă, iar dacă nu-s fericiți, nu vor face treabă bună.

– Oh, asta e? Toate sfaturile alea părintești reprezintă doar o tehnică managerială ingenioasă?

– Evident, răspunse el. Mai bine zis, asta reprezentau, în cea mai mare parte.

Sheila clătină din cap, zîmbind.

– Sînt convinsă!

Apoi arătă spre paharul lui gol și-l întrebă dacă mai dorea încă unul.

El ezită un moment și zise:

– Nu încerc să stabilesc ce trebuie să facem, dar nu vrei să-mi ții companie?

Sheila nu era dispusă să-i povestească despre Nardil, medicamentul antidepresiv. Nu se gîndise că va ajunge într-o asemenea situație. Dar Mark era relaxat, binedispus, deschis față de ea. Începuse de cîteva săptămîni să bea vinul pe care-l bea de obicei și nu apăruseră efecte negative. Mark voia să-i țină companie la un pahar, înainte de culcare. Dacă îl refuza, buna lui dispoziție avea să dispară. Nu voia să riște așa ceva.

Era miezul nopții.

Sam Duncan se trezi brusc, speriindu-l pe Quayle, care adormise în patul ei. Cîinele lătră de două ori, apoi scînci. Sam îl mîngîie și-l liniști, trăgîndu-l pe pătură, în poala ei.

În timp ce mîngîia cîinele, își dădu picioarele jos din pat. Nu-i plăcea că nu putea să doarmă, dar ajunsese la concluzia că nu trebuia să mai bea nici măcar un strop ca să adăpească. Ultima oară cînd consumase alcool fusese de Ziua Sfîntului Patrick și uite unde ajunsese!

Perechea care locuia în apartamentul de deasupra ei – Janet și Wayne – stăteau liniștiți acum, deși, după sunetele de mai devreme, avuseseră o noapte nemaipomenit de bună. Fusese ca în scenele acelea din filme, cînd perechea din vecini lasă totul baltă și se apucă și ei de asta. Probabil că Janet și Wayne nu-și

dăduseră seama că Sam se întorsese acasă. Poate nu se gîndiseră că zgomotul se transmitea atît de bine prin clădirea aceea veche. Oricum, dăduseră un spectacol care acoperise tot spectrul audio – vorbe, țipete, bufnituri, trosnituri, oftaturi, gemete, tot ce-ți poți imagina. În filme era mai distractiv.

Pe Sam n-o distrase de loc. I se păruse aproape tragic.

Nu voia să se lase cuprinsă de panică. Era o femeie matură, iar dacă soarta nu-i oferise un bărbat, se descurcase și singură și avusese o viață plină de succes. Bărbații veniseră și plecaseră, unii rezistaseră mai mult, un logodnic doar două săptămîni, dar în ultimii patru-cinci ani Sam decisese să nu mai fie preocupată de subiectul ăsta, să nu-i mai pese, să se concentreze asupra carierei sale și să lase viața ei amoroasă în voia sorții. Numai că nu se întîmplase nimic semnificativ.

Pînă la apariția lui Wes Farrell.

Nu fusese cu el decît două ore, dar în acest timp – fără nici un fel de motiv, fără nici o explicație – se simțise mai vie, mai bine decît își amintea să fi fost vreodată. Fusese ceva deosebit în relația lor. Se simțiseră în largul lor, se înțeleseseră bine, îi plăcuse umorul lui, manierele sale, o atrăsese din punct de vedere sexual... Sigur, avusese și ea meritele ei...

Apoi, el se dovedise a fi...

De fapt, ce se dovedise a fi? Un individ care făcea o meserie pe care ea n-o aproba? Ajunsese să o preocupe așa ceva? Ce era rău în meseria lui? Nu era un asasin în serie, nici luptător profesionist, nici măcar vînzător de mașini. Violența reacției ei fusese exagerată, poate din cauza alcoolului – deși ea nu voia să recunoască acest lucru.

La început, acționase foarte înțelept: nu mai băuse nici un strop. Se gîndise la toată povestea rămînînd complet trează. Avea treizeci și cinci de ani. Nu fusese singură pînă atunci, dar acum era. Nu, nu chiar. Voia doar să-l mai întîlnească o dată.

Christina îi spusese să-l caute în cartea de telefon. Îl căutase, după două zile de luptă cu ea însăși. În carte exista un număr de

la birou, undeva, în Columbus, dar nu și un număr de acasă. Iar acum numărul era trecut în carnetul ei, pe noptieră, sub veioză.

– Rahat! exclamă ea, aprinzînd lumina.

Ce naiba, era miezul nopții. Wes se dusese acasă, iar ea nu putea să discute cu robotul, să-și ceară scuze că fusese atît de... nu, nu avea să-și ceară scuze, nu trebuia să înceapă în felul ăsta. Trebuia doar să discute cu el. Și să-i lase numărul ei.

Stai un pic! Wes știa unde locuia și, dacă ar fi considerat-o o persoană importantă pentru el, ar fi putut să vină acolo, să sune la ușă...

Da, dar ea îl dăduse afară. Wes își imaginase că avusese de-a face cu o nebună. Chiar dacă ar fi fost tentat să se întoarcă, s-ar fi gîndit de două ori, poate chiar de zece ori... și ar fi ajuns la concluzia că era mai bine să nu revină. Nu-l putea învinovăți. Iar dacă ea fusese prima femeie cu care Wes avusese de-a face de la divorț, atunci ar fi fost destul de prudent. Și nu-l putea învinovăți...

Trebuia să-l caute ea.

„Trebuie să aflu dacă a terminat divorțul, își spuse ea. Asta e pe primul loc. Nu vreau să mă combin cu un bărbat însurat. Nu-l cunosc absolut deloc. Ce prostie!"

Formă numărul și telefonul începu să sune.

– Alo?

– Îmi pare rău, cred că am greșit numărul.

Sam se pregătea să pună receptorul în furcă. Nu se simțea pegătită să discute cu cineva. În nici un caz cu el. Dorise doar să lase un mesaj.

– Sam? Sam, tu ești?

Chestia asta o șocă. Îi recunoscuse vocea!

Strînse puternic telefonul. Trebuia să-l trîntească în furcă. Greșise numărul. Greșise numărul. Greșise.

– Sam, repetă Wes. Tu ești?

Femeia oftă, furioasă.

– Voiam să-mi cer scuze. Ba nu, nu să-mi cer scuze, ci să-ți explic. M-am gîndit că o să-mi răspundă robotul.

– Dacă vrei, cuplez robotul și făgăduiesc să nu ascult mesajul decît mîine-dimineață.

– Ar fi bine. Ești încă la serviciu, încă lucrezi?

– Dacă pui întrebări, robotul n-o să-ți răspundă. O să-l zăpăcești de tot.

– Ai dreptate.

– Și cred că ar trebui să știi că mi-am scos clientul – pe Levon Copes – din închisoare. Dacă asta doreai să afli.

– L-ai scos din închisoare?

– Procuratura și-a retras acuzațiile. Nu aveau dovezi suficiente. Copes e liber.

– Nu din cauza asta am sunat. Poate într-o mică măsură, dar mică de tot. Uite ce-i, dacă-ți promit că n-o să mai fac pe nebuna, vrei să ne întîlnim la o cafea?

– Bineînțeles. De ce nu-mi spui cînd?

– Chiar acum, dacă ești de acord.

PARTEA A DOUA

11

Sergentul Paul Thieu, de la Departamentul persoane dispărute, făcea din cînd în cînd și muncă de traducător. Stătea pe scaunul de lîngă Glitsky, în Plymouth-ul verde fără însemne, pălăvrăgind liniștit, de parcă se duceau la o nuntă sau la o petrecere, nu la locul în care avusese loc un asasinat. Glitsky se uita la drum, pentru că se întunecase, iar ceața atîrna în jur, densă ca lîna.

Glitsky se gîndea că nu era atît de rău să auzi o voce cu un pic de pasiune în ea. În viața lui nu exista prea multă veselie, mai ales acasă, unde soția lui avea acum nevoie de o infirmieră care venea în fiecare zi.

Flo nu avea să-și petreacă ultimele zile într-un spital. Discutaseră acest subiect și hotărîseră că se va afla în mijlocul familiei. Nu ajunsese chiar acolo, la ultimele zile, dar se apropiau. Iar Nat – tatăl lui Glitsky – petrecea multe nopți pe canapeaua din camera de zi, avînd grijă de băieți și încercînd să mențină aparența de normalitate, dacă mai putea fi vorba de așa ceva.

Glitsky își avea slujba lui. Mersul la lucru îi aducea o oarecare ușurare. Iar Thieu, palavragiu sau nu, reprezenta începutul a ceea ce putea să devină un caz deosebit de interesant.

Majoritatea crimelor din oraș erau așa-zisele cazuri FIO, adică „fără implicare omenească". O persoană care aparținea făpturilor cu cel mai redus nivel de inteligență ucidea o altă ființă – sau mai multe – fără nici un motiv sau dintr-un motiv greu de crezut.

În săptămîna trecută, Glitsky arestase o femeie de douăzeci și trei de ani, cu un coeficient de inteligență cu doar două cifre, care-și omorîse prietenul în urma unei dispute legate de spectacolul de televiziune pe care voiau să-l urmărească. După ce l-a împușcat, femeia s-a așezat și a privit un episod din *Roseanne,* apoi s-a gîndit că-i cazul să vadă de ce nu se trezește Billy. Bineînțeles că Billy, avînd un glonț în inimă, n-a putut fi trezit.

Însă uneori era ucis cineva cu o viață mai mult sau mai puțin normală. Acestea erau cazurile pe care și le doreau cei de la Criminalistică. Glitsky și Thieu se îndreptau către locul în care se părea că avusese loc o asemenea crimă. Un avocat, pe nume Victor Trang, fusese înjunghiat în piept.

– Așadar, n-aveam nici o șansă să ajung la Criminalistică, dacă avansările se făceau după listă.

Thieu se referea la lista care ținea seama de vechime și în baza căreia se făceau promovările.

– Ceilalți indivizi lucrează de cincisprezece, douăzeci de ani, iar cînd ajung să fie repartizați la Criminalistică, sînt terminați. Descoperă că trebuie să lucreze în weekenduri și noaptea, dacă vor rezultate. Numai că n-au chef de asta. Consideră că transferul la Criminalistică e o răsplată. Nimeni nu le poate face nimic, din cauza vechimii. Doresc să se bucure de prestigiul Departamentului criminalistică, așa că acceptă slujba, dar nu fac nimic din ceea ce trebuie să facă.

Glitsky se uită urît la el.

– Paul, eu îmi fac treaba. Și ceilalți tipi și-o fac.

Thieu nu păru afectat de faptul că Glitsky nu era de acord cu el. Nici nu-și ținu gura.

– Nu vorbeam de tine, Abe. Știi ce-am vrut să spun.

Glitsky dădu din cap. Nu știa la cine anume se referise Paul, dar acesta analizase foarte bine uscăturile din departament. Însă el nu obișnuia să-i bîrfească pe ceilalți colegi. Chestiile astea se aflau...

– Eu sînt altfel. Aș vrea să fac munca aia. E plină de acțiune și mi-o doresc.

Ceva din entuziasmul lui Thieu îl făcu pe Glitsky să zîmbească. Ideea că slujba lui putea să-i producă emoții în timpul urmăririi infractorilor dispăruse în decursul anilor.

– Imaginează-ți! Am primit anunțul că a dispărut cineva și a trebuit să aștept trei zile, deși știam că-i vorba de un asasinat.

– Ai un talent deosebit, Paul.

Thieu fu atent la tonul folosit de Glitsky și-și dădu seama că exagerase. Putea fi condamnat pentru că era emoționat? Cînd primise telefonul de la femeia aceea care vorbea doar vietnameza, despre fiul ei care dispăruse, avusese o intuiție. În San Francisco, o persoană dispărută nu devine o problemă oficială a poliției decît după trei zile. Thieu respectase regulamentul, așteptase trei zile întregi, dar încercase să lămurească singur povestea aceea.

– Cîte telefoane ai primit, în total?

Thieu nu avea nevoie să-și consulte notițele. Absolvise facultatea la UCLA. Reprezenta noul tip de polițist din San Francisco. Era tuns scurt, complet ras, purta un costum negru, cu o cravată de mătase, de un roșu strident.

– Mi-au telefonat mama sa, prietena lui și unul dintre clienți.

– De cît timp lipsea?

– Am primit telefoanele astea chiar în prima zi, chiar înainte să se depună plîngere oficială.

– Trei oameni în prima zi? A fost un tip foarte popular...

– Asta rămîne de văzut...

Glitsky se uită la el, deși era atent la drum.

– Am făcut ceva cercetări, înainte să-l declar oficial dispărut. Mama lui mi-a spus ceva despre un proces la care lucra individul.

– Și ce-ai descoperit?

– Că era un tip cunoscut, dar lumea nu-l plăcea. Cu excepția mamei și a prietenei lui.

– De ce nu-l plăcea lumea?

– Se pare că individul era un politician în comunitatea vietnameză de aici. Vesel, zîmbitor, mîncător de rahat.

Thieu se uită la Glitsky, dornic să vadă cum reacționează acesta, dar Abe era atent la drum.

– Nu vreau să vorbesc de rău un mort, dar așa am auzit...

Glitsky se concentra asupra traficului. Se aflau pe Mission Street, la intersecția cu Geneva, iar semaforul nu funcționa. Se circula greu, iar ceața înrăutățea situația. Mai mult, începuse să se întunece.

Thieu continua să pălăvrăgească:

– Acest Trang apărea la petreceri, adunări, nunți, înmormîntări... împărțea cărți de vizită tuturor... o adevărată belea.

– Cred că l-am întîlnit și eu, zise Glitsky, cu o figură inexpresivă.

– Serios? L-ai întîlnit pe Trang?

– Am glumit, Paul.

Thieu rămăsese cu gura căscată și se foi stînjenit pe scaun. Glitsky, care-și dădu seama de starea lui de spirit, zise:

– Să-i ia naiba pe toți!

Puse girofarul pe capota mașinii și porni sirena. În cinci secunde, trecuse prin intersecție.

– Ce-a spus mama lui?

Manevrele lui Glitsky îl scoseseră din ritm pe Thieu, care uită despre ce vorbeau:

– În legătură cu ce?

– În legătură cu un caz la care lucra și care te-a făcut să crezi că avea necazuri. Dacă poți să numești „necazuri" faptul că a fost omorît.

– Se pare că Trang dăduse în judecată Arhidieceza San Francisco, cerînd cîteva milioane de dolari...

– Pentru ce?

– Nu știu. Încă nu știu. Maică-sa mi-a zis că era ocupat pînă peste cap, că era un caz important. A mai spus că era speriat.

– De ce?

– Nu știu. Probabil pentru că acționa la un asemenea nivel. Mama lui mi-a spus ceva confuz, despre biserică și Mafie, că, dacă ai de-a face cu una, ai de-a face și cu cealaltă...

Glitsky dădu din cap.

– Am auzit teorii și mai aiurite. Așadar, era speriat. Mama lui știa dacă îl amenințase cineva? A auzit cineva de amenințări sau de ceva asemănător?

– Nu.

– Mi-ai fost de mare ajutor!

După cum se întîmpla deseori, Glitsky sosise primul la locul faptei. Trupul fusese descoperit în jurul orei patru și un sfert după-amiaza de către una dintre femeile care făceau curat săptămînal în biroul lui Trang. Femeia, care nu dorea să atragă atenția polițiștilor de la Imigrări, se întorsese la sediul firmei și-și anunțase șefii. După ce discutaseră cu ea, conducătorii companiei sunaseră la poliție. O echipă de la secția Ingleside verificase și confirmase existența cadavrului.

Pentru că aveau o oarecare idee privind identitatea victimei, Glitsky dăduse un telefon la Persoane Dispărute și întrebase dacă reclamase cineva lipsa numitului Victor Trang. Asta îl alarmase pe Paul Thieu, care ceruse să participe și el la anchetă.

Două mașini de poliție fuseseră parcate în fața unei clădiri turtite, deprimante, aflate pe o stradă lăturalnică, lîngă Geneva. Doi polițiști în uniformă stăteau tremurînd într-un portic închis doar pe jumătate, care mirosea a urină și era plin de ziare și de cioburi. Glitsky se prezentă, spuse cine era însoțitorul său și le ceru polițiștilor să aștepte sosirea medicului legist și a echipei de investigare a scenei crimei.

Apoi deschise ușa și intră împreună cu Thieu în clădire.

Înăuntru, două becuri luminau un hol lung, în care se vedeau trei uși pe latura opusă lor. La celălalt capăt al coridorului, stăteau și șușoteau alți doi polițiști în uniformă și un civil. Glitsky își dădu seama că pașii lui și ai lui Thieu răsunau în toată clădirea.

Celelalte uși de pe hol erau din lemn, murdare și pătate, cu lacul jupuit. Cea în fața căreia se opriseră avea jumătatea de sus din geam mat, pe care fusese scris „Victor Trang", iar dedesubt „Avocat".

– A comandat ușa, le spuse civilul.

Se numea Harry și locuia la etaj. Era administratorul clădirii.

„O administrează prost", își zise Glitsky.

Harry avea chei pentru toată clădirea. Polițiștii îl găsiseră de îndată ce sosiseră. Fusese un miracol mărunt, iar Glitsky îi era recunoscător.

– Ușa l-a costat vreo mie de dolari, zise Harry, care încerca să fie de folos și vorbea doar ca să se afle în treabă.

Glitsky îl ignoră și se întoarse către Thieu. Prezența mortului avusese asupra acestuia un efect contrar celui avut asupra lui Harry: Thieu încetase să pălăvrăgească.

– Ai mai făcut asta până acum?

– Nu.

– S-ar putea să regreți.

Făcîndu-și curaj – niciodată nu era o treabă de rutină – Glitsky deschise ușa și aprinse lumina. Din fericire, în birou fusese frig. Și în momentul acela era frig, dar se simțea mirosul specific. Ceva putrezea acolo.

Din experiența lui Glitsky, scenele crimelor reale erau prozaice, rareori întîlnea atmosfera aceea animată, încărcată de prevestiri de rău augur care apăreau în spectacolele de televiziune cu polițiști și în filmele de serie B. Cu toate acestea, biroul lui Victor Trang se apropia de imaginile din filme.

Era clar că Trang își cheltuise toți banii pe ușa aceea. După ce intrai, vedeai că biroul semăna cu restul clădirii. Masa era, de fapt, o placă de lemn vopsită în alb. Glitsky își dădu seama că era o ușă, probabil aceea care fusese inițial la intrarea în încăpere. Pe masă se afla un calculator și o imprimantă, un telefon și un robot telefonic.

Pereții, de culoare bej, erau pătați de murdărie de muște – și era posibil să fi fost cîndva albi. Nu exista nimic, nici un calendar, nici un tablou, nici un post-it. Dincolo de masă se afla o fereastră întunecată, fără perdea sau jaluzele. Arăta ca o gaură

neagră. Lîngă perete se găsea o canapea galbenă, un scaun din lemn, cu o perniță pe el, iar în fața mesei – un scaun pliant.

Glitsky se plimbă încet în jurul scaunului pliant. Fusese pus acolo pentru că Trang avea o întîlnire? În locul acela stătea de obicei?

Glitsky se opri. Scaunul din spatele mesei fusese răsturnat și rămăsese rezemat de perete.

Cadavrul zăcea lîngă masă, într-o poziție de repaos, ca și cum ar fi fost așezat cu grijă, observă sergentul.

Trang purta un costum alb din in, pe care se puteau vedea dungi roșii. În mijlocul pieptului avea o pată mare de sînge. Era rotundă – sîngele nu se scursese de-a lungul cămășii. Ciudat, dar Trang nu sîngerase prea mult, înainte de a fi așezat pe podea.

Glitsky privi un moment, meditînd. Trebuia să aștepte medicul legist și pînă cînd va citi raportul criminalistic, dar impresiile sale se transformaseră deja în certitudine. Știa ce erau dungile roșii și se înfioră.

Ucigașul folosise un cuțit, apoi îl ținuse pe Trang în picioare, într-o îmbrățișare a morții, care durase probabil un minut. În tot acest timp, lăsase cuțitul în rană. Poate că-l răsucise în inima avocatului. Apoi, după ce victima murise, o așezase cu grijă pe podea, scosese cuțitul din rană și-l șterse, foarte calm, de costumul lui Trang. Se vedeau două sau trei dungi.

Glitsky era polițist de douăzeci și doi de ani, iar jumătate din aceștia îi petrecuse în Departamentul criminalistică. După dovezile pe care le găsise, se vedea că avea de-a face cu „opera" asasinului cu cel mai mult sînge rece din cariera lui.

12

– Mark, te simți bine?

Christina stătea în prag, cu o mînă rezemată de tocul ușii. Purta o haină de culoare bleumarin, peste o bluză de mătase albă, cu doi nasturi descheiați, fără nimic indecent în asta. Avea să-și înceapă slujba de vară abia la sfîrșitul lunii iunie, dar venea cu regularitate la serviciu de două săptămîni – de cînd Dooher o sfătuise să-și sprijine logodnicul, dar să-și păstreze independența – ca să-l ajute pe Joe la organizarea mutării spre sud.

Christina căpătase obiceiul de a trece pe la biroul lui Dooher, după orele de serviciu, exact înainte să plece acasă. Ora de vară începuse să fie aplicată de vreo două săptămîni, iar biroul se afla acum deasupra stratului de ceață, scăldat de lumina chihlimbarie a apusului.

– S-a întîmplat ceva rău?

– Nu. Nimic.

– Cred că este ceva în neregulă, zise ea.

Intră în încăpere și se opri în spatele scaunului, punîndu-și mîinile pe spetează.

Mark trase adînc aer în piept și răspunse:

– Presupun că-i vorba de ceea ce i s-a întîmplat lui Trang. Nu pot să mă gîndesc la altceva.

Apoi își duse mîna la ochi și îi frecă. Zîmbi a scuză către Christina, clătinînd din cap.

– Ce să zic? E vorba de un tip care abia își începuse cariera, tînăr, cu o sănătate perfectă... Te întrebi de ce s-a întîmplat una ca asta... Te șochează.

– Te îndoiești de planul divin?

– Cred că da...

– Poate că nu există vreunul.

– Atunci, totul e rodul întîmplării?

– Dacă nu-i așa, la ce folosește liberul arbitru?

Mark se gîndi și dădu din cap, aprobator.

– Asta-i o întrebare avocățească foarte bună. Va trebui să mai discutăm despre subiectul ăsta.

Christina zîmbi ușor, veni în fața scaunului, se așeză pe marginea lui, își trase fusta, îl privi pe Mark în ochi, apoi se uită în jos.

– Te ascunzi în spatele imaginii de avocat. În spatele unor răspunsuri care nu spun nimic.

– Christina, sînt avocat. Pălăvrăgesc doar ca să mă apăr. Mai întîi pledăm, apoi schimbăm vorba, iar în rarele ocazii în care nu cîștigăm, ne pierdem cumpătul. Însă nu mă ascund de tine. Sper că mă crezi.

– Te cred.

– Îmi pare rău pentru Trang, dar ce rost are să mă frămînt? Nimic nu-l va aduce înapoi. E doar o dovadă că viața e ceva fragil... N-am chef să pălăvrăgesc despre asta. Nu la vîrsta mea.

– La vîrsta ta! De fapt, cîți ani ai? Șaizeci? Șaizeci și cinci? Nu cred că ai împlinit șaptezeci.

Christina îl tachina, încercînd să-l înveselească.

– O să am optzeci și trei, săptămîna viitoare, zise Mark. Încă mai lucrez, spuse el, arătînd spre hîrtiile împrăștiate pe masă. Dar, dacă am vîrsta pe care simt că o am, atunci nu am mai mult de optzeci și unu de ani. Uneori, adăugă el clătinînd din cap, mă satur de toate. Nu-i cazul să te mîhnesc și pe tine.

Se ridică de la birou și zîmbi, cu dispreț de sine, așa cum obișnuia el:

– Ce noroc pe tine, să-mi auzi văicărelile!

– Dar mă simt norocoasă.

– Mă bucur. Atunci și eu simt că am avut noroc.

– Oare?

– De ce crezi că directorul firmei iroseşte cincisprezece minute la sfîrşitul zilei de lucru, ca să primească o vizită, riscînd nu numai să fie obiectul bîrfelor, dar şi să provoace supărarea celor care aveau nevoie de el?

– Nu ştiu. O parte din mine crede că, după ce m-ai invitat să mă angajez aici, vrei să mă supraveghezi, ca să nu îţi înşel încrederea.

– Nu cred.

– Doar o mică parte, dar...

– Nici un pic. Nu-mi supraveghez angajaţii din punct de vedere profesional. Ori îţi faci treaba, ori pleci.

– Eu nu...

– Nu-ţi recomand să mă pui la încercare. Însă nu-mi fac griji în privinţa ta.

Christina se aşeză pe scaun şi zise:

– Atunci nu ştiu de ce...

– Ba ştii, Christina.

Mark o privi în ochi. Momentul cerea un ton intim, iar el îl folosi:

– Ştii, viaţa merge înainte, oamenii ajung să nu mai discute cu ceilalţi... adică vorbesc, dar despre probleme superficiale. Noi doi am avut noroc, din prima dimineaţă. Miercurea Cenuşii, dacă-ţi aminteşti.

– Bineînţeles.

– Vreau să-ţi spun că nu-i ceva obişnuit. E ceva rar şi preţios, de-o valoare extraordinară. Ar trebui să ştii. N-aş fi vrut să fi murit subit, aşa cum a murit Trang, şi să nu te fi cunoscut. Între noi nu-i vorba doar de o relaţie de serviciu.

– Aşa e.

– Încă ceva, dacă tot discutăm. Am o căsnicie fericită. Soţia îmi este un partener grozav, o persoană minunată şi o bucătăreasă nu prea rea. Nu vreau să existe vreo bîrfă despre noi doi. Sper că nici tu nu vrei.

Christina zîmbi și replică:

– Nici eu nu vreau. Nu vor exista nici un fel de bîrfe.

– Foarte bine. Cum stau lucrurile cu prietenul tău?

Abe Glitsky, îmbrăcat în pantaloni kaki și cu o haină de aviator, mergea pe holul tăcut care ducea către biroul lui Dooher. Era însoțit de recepționera de noapte, o negresă extrem de atrăgătoare, de vreo treizeci și cinci de ani. Aceasta îi explicase că secretara lui Dooher plecase acasă. Glitsky chiar avea o întîlnire la ora șase și jumătate? Pentru că, dacă ar fi știut, secretara ar fi rămas.

– Am stabilit-o discutînd personal cu domnul Dooher, răspunse sergentul. Poate că n-a anunțat-o.

Glitsky fusese șocat de culoarea luminii. Ușile mai multor birouri de pe partea de vest a clădirii erau deschise și se vedea soarele, deasupra norilor, răspîndind în hol raze stacojii.

Sergentul văzu, în aproape fiecare birou, cîte o persoană tînără, aplecată asupra mesei de lucru, ignorînd apusul de soare și orice altceva, cu excepția a ceea ce citea sau scria.

Amuzantă slujbă!

Dooher stătea în pragul ușii, vorbind cu o altă femeie minunată. Glitsky își spuse că, la altitudinea aceea, femeile frumoase creșteau în pom...

– Domnul sergent Glitsky?

Femeia îi zîmbi și-i întinse mîna, iar polițistul își dădu seama că o cunoștea. O văzuse la centrul pentru victimele violurilor, iar tînăra îl vizitase la birou. Ce căuta aici?

– Christina Carrera, îi aminti ea.

– Exact. În legătură cu Levon Copes. Caut încă dovezi.

– Îmi pare bine, răspunse tînăra.

Bărbatul de lîngă ea – Glitsky presupuse că era Dooher – făcu un pas înainte și întrebă:

– Vă cunoașteți?

Christina îi explică iute, în timp ce Glitsky îl privea pe bărbatul îmbrăcat în costum italienesc, cenușiu-deschis, în

valoare de vreo mie de dolari. Singura notă discordantă o constituia părul, care nu avea nici un fir încărunțit, ceea ce însemna că individul era vanitos și se vopsea. Sergentul își spuse că ar fi fost și el vanitos, dacă ar fi arătat ca domnul Dooher. El însuși trebuia să treacă încă prin multe, înainte să se decidă să-și vopsească părul.

Recepționera dispăruse. Christina întrebă dacă Glitsky era singurul inspector pe care-l avea Departamentul criminalistică.

– Uneori așa e.

– Nu știu cum vă descurcați, zise Christina. În urmă cu două luni, nu cunoscusem pe nimeni care să fi fost pe urmă omorît, iar acum îmi dau seama că am întîlnit două persoane, pe Tania Willows și pe Victor Trang. Mă îngrijorează lucrul ăsta.

– L-ați cunoscut pe Trang?

– L-am întîlnit o dată aici, în biroul domnului Dooher.

– E mai ușor dacă nu-i cunoști dinainte, încercă Glisky să glumească. Înțeleg ce vreți să spuneți.

– Teribil! exclamă Dooher. Tocmai vorbeam cu Christina despre Victor Trang.

– Ați fost în Vietnam?

Christina plecase. Glitsky nu avea ce s-o întrebe. Mersese împreună cu Dooher în biroul imens din colțul clădirii și terminaseră cu întrebările de rutină. Sergentul stătea pe canapea, cu reportofonul torcînd liniștit pe măsuța de lîngă el. Recepționera îi adusese o cană cu ceai – un ceai excelent. Avea chiar și o feliuță de lămîie. Glitsky voia să profite de momentul acela de tihnă, pînă avea să golească toată cana. Cei doi se înțelesesră destul de greu.

Dooher îi oferise de bunăvoie informații. Probabil că nu aveau legătură cu uciderea lui Trang, dar experiența lui Glitsky îi spunea că ancheta te duce unde o conduci, iar comentariile sau amănuntele cel mai lipsite de importanță puteau fi indicii pe care să se bazeze tot cazul. Sorbi din ceai, se rezemă de speteaza canapelei și așteptă să vadă ce va urma.

Ciudatul cer stacojiu se făcuse între timp sidefiu. Dooher își lărgise nodul de la cravată. Sorbea dintr-o băutură de culoarea chihlimbarului, cu gheață, în timp ce se plimba prin încăpere, de la marginea biroului la fotoliu și de aici la fereastră. Glitsky își spuse că avocatul era nervos. Un lucru destul de obișnuit. Oamenii – chiar și avocații – deveneau agitați cînd discutau cu inspectorii de la Criminalistică. Ar fi fost mai bănuitor dacă Dooher n-ar fi fost nervos.

– Am fost surprins cînd m-am pomenit că individul îmi era simpatic. Vorbesc de Trang, zise Dooher și oftă. Nu-mi place să recunosc, dar am anumite prejudecăți. Poate că-i ceva genetic. Tatăl meu avea aceeași reacție față de japonezi. Iar eu am acum cîțiva prieteni foarte buni care sînt japonezi...

– Cum a fost în Vietnam? întrebă Glitsky.

– Ai fost și dumneata?

Sergentul clătină din cap:

– Am genunchii paradiți. De la fotbal.

– Cum să fie? Probabil că ai mai auzit lucrul ăsta. A fost nasol.

Glitsky mai ascultase opinii asemănătoare.

– Ați participat la lupte?

– Oh, da! Am nimerit într-o ambuscadă și majoritatea celor din plutonul meu au fost uciși. Nu știu de ce eu am supraviețuit, iar ceilalți... Am fost primit cu căldură acasă, într-un mod deosebit. Am fost mult timp amărît, îi condamnam pentru asta pe vietnamezi. Îi acuzam că mi-au distrus viața.

– Și așa a fost ?

Dooher își privi biroul luxos și răspunse:

– Nu, a fost o reacție a tinereții. Dacă mă uit în jur, îmi dau seama că viața mea n-a fost distrusă. Că am avut noroc.

Apoi pocni din degete, se duse la masa lui de lucru, trase un sertar, scoase ceva din el și i-l arătă lui Glitsky.

– Ei au fost camarazii mei.

Era o fotografie color, înrămată, în care se vedea un grup de soldați înarmați, periculoși și încruntați. Dooher se afla în

primul rînd, la capătul din dreapta, cu însemne de căpitan. Avea arma rezemată lîngă el.

– Țineam fotografia în bibliotecă, înainte să vină Trang aici. Mi-am dat seama că ar putea s-o considere jignitoare. Cred că acum pot s-o pun la loc.

Glitsky îi dădu poza înapoi și întrebă:

– Au murit toți?

– Nu știu. Știu că trei dintre noi ne-am întors acasă. Dar nu i-am văzut pe ceilalți doi de cincisprezece ani.

Ceaiul se răcise. Dooher se duse în spatele biroului și puse fotografia în vechiul ei loc, la vedere.

– Oricum, am fost foarte bine instruit să-i urăsc pe vietnamezi.

– Ce s-a întîmplat cu Trang?

– Ca de obicei. Întîlnești o persoană, o cunoști un pic, îți dai seama că în primul rînd este om... Nu m-am întîlnit mult timp cu vietnamezi. Voiam să-i urăsc în continuare. Războiul crează asemenea simțăminte. Era o prostie. Luptele au avut loc cu mult timp în urmă.

– Atunci, cine-l ura?

– Pe Trang? Nu știu.

– Am înțeles că vă dăduse în judecată...

Dooher se așezase pe fotoliu. Se aplecă în față, cu coatele pe genunchi.

– Din punct de vedere tehnic, așa este. A reclamat faptul că un preot luase bani de la o femeie. Declanșase un proces, asta fusese tot. Încerca să obțină cît mai mult. Nimic ieșit din comun, asta îi era meseria. Eu reprezint arhidieceza. Lucrurile nu ajunseseră prea departe. Cu asta ne ocupăm. Cu litigii. Eu am rămas în relații bune cu Trang.

Glitsky nu avea nici un motiv să nu creadă ce-i spunea Dooher. Sergentul presupunea că asasinul era un bărbat înalt, puternic, ceea ce se potrivea cu înfățișarea lui Dooher, dar aceasta nu era singurul cu un asemenea aspect fizic.

– Mă întreb dacă a pomenit ceva despre alte persoane – clienți, colegi...

Avocatul se gîndi un timp:

– Sincer vorbind, nu cred. O să încerc să-mi scotocesc prin memorie.

– V-aș fi recunoscător.

Glitsky opri casetofonul și-l strecură în buzunar. Îi întinse o carte de vizită lui Dooher și-i zise:

– Dacă vă amintiți ceva, mă găsiți la telefoanele acestea, zi și noapte.

Avocatul îl conduse pînă la ușă. Norii albi, pufoși, care se vedeau prin fereastră începuseră să lucească în lumina ce venea de pe strada de dedesubtul lor.

– Aveți vreun indiciu, domnule sergent? Cine a putut să facă așa ceva?

– Încă nu știm nimic. E prea devreme. Dar trebuie să apară ceva.

– Mult noroc.

Își strînseră mîinile, iar Glitsky plecă, în timp ce ușa se închidea încet în urma lui.

13

Wes Farrell și Sam se întîlneau de o săptămînă și nu ajunseseră încă în faza serioasă a ceea ce ei numeau relație între ghilimele. Nu-și făceau planuri mari. Totul decurgea bine, din punct de vedere fizic. Mergeau acasă cînd la unul, cînd la celălalt, și aveau grijă de cîini, deși Quayle și Bart nu se întîlniseră încă.

Wes își dădea seama că sînt primele lui zile fericite și fără griji din ultimii cinci ani. Era sîmbătă seara. Se treziseră la amiază, făcuseră dragoste, vizitaseră planetariul din parcul Golden Gate. Stătuseră pe scaunele înclinate din pluș, ținîndu-se de mînă, în timp ce priveau cerul proiectat în interiorul clădirii. Farrell aflase mai multe decît crezuse că trebuia să cunoască despre planeta Neptun. Însă nu se știe niciodată cînd ai nevoie de asemenea informații – se întîmplă tot felul de lucruri în viața omului.

După aceea băuseră ceva, în grabă, la Little Shamrock, barul în care se întîlniseră prima oară.

Nu mai era așa frig. Nu se făcuse vreme frumoasă, dar cîteva grade Celsius în plus păreau un adevărat cadou. Vîntul și ceața dispăruseră, iar acum, la apus, Wes stătea liniștit pe șezlongul de afară, îmbrăcat în blugi și în pulover, înconjurat de flori în ghivece, sub cupola formată de trei arbori imenși. Sam îi dăduse un martini perfect – după opinia lui Wes, ginul era un vestitor al verii – și-i spusese că va veni, de îndată ce avea să pună puiul pe grătar.

Sam îi pregătea cina, un prim pas spre întoarcerea la viața domestică, de care se ferise îngrozit pînă atunci.

Discutaseră despre implicațiile cinei și deciseseră că puteau să-și asume riscul. Sam subliniase faptul că nu aveau să fie doar ei doi și Quayle. În nici un caz ceva foarte intim. Vor fi prezenți și alți oaspeți, care să potolească atracția violentă pe care o simțeau unul față de altul. Va veni o avocată, colegă de serviciu cu ea, Christina, și logodnicul ei Joe, tot avocat. Va veni și fratele lui Sam – îți mai amintești de Larry și Sally? – care vor contrabalansa oarecum cantitatea de avocați.

Wes sorbi din băutură. Sam se gîndise că el ar putea fi stînjenit, întîlnindu-se în același timp cu atît de mulți oameni din cercul ei. Wes își spuse că o asemenea situație ar fi avut într-adevăr un asemenea efect, cu o zi în urmă. Astăzi era copleșit de sentimentul încîntător pe care i-l trezea perspectiva unui nou început. Avea speranță. Se simțea minunat.

Auzi ușa scîrțîind. Cineva îi puse mîna pe umăr. Mirosul lui Sam se răspîndi în jurul său, în timp ce femeia se apleca asupra lui, din spate, acoperindu-i ochii cu mîna.

– Nu-mi vine să cred, zise ea.

Sam ocoli șezlongul, ținînd în mînă un pahar cu martini. Lui Farrell îi plăcea o femeie care bea cît el. Și-i plăcea și cum arăta Sam, felul în care își umpluse paharul pînă la margine, sorbind delicat din el. Și ea purta blugi. Și un pulover alb. Și cizme cu tocuri. Arăta de șaptesprezece ani.

– Ce nu crezi? o întrebă el, zîmbind.

– Nu-mi vine să cred că Pluto va fi în interiorul orbitei lui Neptun, în următorii unsprezece ani. Așadar, ordinea nu va mai fi Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun și Pluto, ci Jupiter, Saturn, Uranus, Pluto și Neptun.

– S-a dus naibii vechiul sistem solar, zise Wes. Tocmai cînd începuserăm să credem că știm totul despre el.

Se bătu cu palma peste picioare, invitînd-o, iar Sam se așeză. Wes îi rînji:

– Știrea cea bună e că din genul ăsta de chestii putem să scoatem ceva bani.

Larry și Sally apărură primii. Soarele apusese, iar Wes și Sam intraseră în casă – mai băuseră cîte un gin, savurînd mirosul minunat ce venea din bucătărie – iar acum toată lumea se distra, amintindu-și de ziua de Sfîntul Patrick.

– Ce-mi amintesc e minunat, zise Larry, apărîndu-se de atacurile ironice ale surorii sale.

– Și cît de mult îți amintești?

Larry se gîndi bine și răspunse:

– Destul.

– Inclusiv întîlnirea cu Wes?

Larry îl privi cu atenție pe Farrell și clătină din cap:

– Mi-e teamă că nu mai țin minte momentul acela. În ce stare eram? Nu te supăra, Wes.

– Tu purtai un tricou, îi zise Sally lui Wes.

Era la fel de înaltă ca și soțul ei. Avea păr negru, lung, care începe să încărunțească. Fața ei prietenoasă, atrăgătoare, arăta mai îmbătrînită decît a lui Sam. Era frumos îmbrăcată, fardată și avea cercei lungi la urechi.

– Ăsta a fost motivul, zise Sam. Tricoul. Am văzut tricoul, am citit mesajul și mi-am zis: „Trebuie să mă întîlnesc cu tipul ăsta!"

– Am crezut că ți-a plăcut cum îmi stătea cu el.

– Și asta. De fapt, asta am vrut să spun.

– Uite ce-i, interveni Sally. Fără preludiu, pînă după cină! Asta-i una dintre reguli.

– Despre ce tricou vorbiți? întrebă Larry.

Farrell îi recunoscu de îndată pe amîndoi. Strînse mîna lui Joe, apoi pe cea a femeii – Christina Carrera. Da, ea era, fără îndoială. Remarcă și faptul că nu arăta mai urîtă. Și se părea că găsise bărbatul potrivit. Joe Avery era înalt și zvelt, cu figură

colțuroasă, rasă complet, cu umeri lați de un metru și fără pic de burtă. Nu era corect din partea lui să arate așa.

– Lucrezi la McCabe & Roth?

– Amîndoi lucrăm acolo, răspunse Joe, și pentru Christina.

– Eu nu lucrez încă acolo...

– Dar ești ca și angajată. Ai fost pe la birou? îl întrebă el pe Wes.

– Numai de vreo două, trei sute de ori. Mark Dooher e cel mai bun prieten al meu.

Christina pocni din degete:

– Asta era!

Apoi explică:

– Știam că știu numele Wes Farrell. Cînd Sam mi-a spus... Te duci în excursii cu Mark, nu-i așa?

– Uneori. Spunem că ne retragem.

Joe Avery se uită întrebător spre Christina, dar apăru Sam, care o sărută pe amîndoi obrajii, apoi fu prezentată lui Joe.

– Voi, avocaților, potoliți-vă! Fără discuții profesionale pînă la despărțire. Cel puțin pînă atunci.

Discutară apoi despre altele.

Sam și Sally aduseseră desertul. Larry se dusese la toaletă.

Joe se întoarse către Christina și o întrebă:

– De unde știai despre retragerile alea?

– Mark mi-a povestit despre ele, mai demult. Nu-mi amintesc cînd.

Christina se întoarse către Wes, încercînd să scape de întrebările lui Joe.

– Spunea că ieșiți în sînul naturii, ca să vă încărcați bateriile.

Farrell ridică din umeri și zise:

– Majoritatea timpului bem. Ne îndepărtam de rutina cotidiană, îi explică el. Discutam despre lucrurile în care credem, teoretic. Încercam să scăpăm de oboseala constantă pe care o știi, Joe.

Wes sorbi din vin și-i zîmbi Christinei.

– O s-o cunoști și tu, după ce o să lucrezi în domeniul ăsta măcar un an.

Joe clătină din cap:

– Nu mi-l pot imagina pe domnul Dooher... pe Mark, în această situație. Nu pare niciodată obosit. E întotdeauna plin de energie.

– Joe, așa trebuie să fie, se grăbi Christina să-l apere pe Dooher. Doar n-ai vrea ca directorul firmei să umble posomorît, ca să vadă toți cît e de greu.

– Păi nici nu face așa ceva.

– Christina are dreptate, interveni Wes. Pare un tip dur, dar dacă îl cunoști bine...

Christina zîmbi:

– Să nu-mi spui că-i un pisoiaș! Se poate să fie bun la suflet, dar...

– Nici vorbă, îi contrazise Joe. Poate așa o fi cu voi, dar eu am lucrat cu el o grămadă de ani. Mark Dooher nu te face să-i fii apropiat.

Joe se uită la cei din jurul mesei, probabil dîndu-și seama că era prea negativist. Încercă să dea înapoi.

– Trebuie să recunosc că în ultimul timp a fost fantastic. Nu știu exact ce s-a întîmplat cu el...

– Ai dovedit ce poți, zise Farrell.

– Oare asta a fost?

– Așa-i Mark. A fost cîndva prea moale, a fost un băiat cumsecade. Nu voia să dea ordine, nu voia să fie deasupra nimănui.

Avery izbucni în rîs și spuse:

– De asta sînt sigur că s-a vindecat.

– Joe!

– Astea-s faptele, Christina. Poți să spui ce vrei despre Mark, dar nu-l poți acuza că-i e frică să dea ordine.

Farrell îl opri:

– Devii dur, cînd ești vinovat de moartea a zece oameni.

Rămaseră toți tăcuți. În cele din urmă, Christina întrebă:

– Ce-ai vrut să spui?

Farrell se strîmbă. Nu intenționase să dezvăluie acest lucru. Era ceva prea intim. Una dintre fantomele care-l bîntuiau pe Dooher. Dar dacă n-ar fi răspuns, ar fi trezit și mai mult curiozitatea celorlalți. Era mai bine să spună totul.

– Mark a fost în Vietnam. Era căpitan, avea sub comanda lui un pluton alcătuit din doisprezece oameni. Probabil că ați auzit că în Vietnam băieții se drogau.

– Domnul Dooher se droga? întrebă Joe.

Farrell clătină din cap:

– Nu cred. Dar oamenii lui se drogau.

– Ce s-a întîmplat? se interesă Christina.

– Mark știa cît de greu de suportat era situația, știa că drogurile o făceau mai ușor de îndurat de soldați – băieți de treabă, cam de aceeași vîrstă cu el – și a stabilit o regulă înțeleasă de la sine: oamenii să fie perfect lucizi cînd intrau în luptă, altfel nu-l interesa dacă se drogau un pic. Și-a zis că era o regulă rezonabilă și că o vor respecta toți.

– Ce regulă rezonabilă? întrebă Larry, care se întorsese de la baie și voia să știe despre ce discutau.

Wes îi făcu un rezumat:

– Cel mai bun prieten al meu e directorul firmei la care lucrează Joe. Discutam cum de-a ajuns să fie un tip dur la serviciu. Răspunsul se află în Vietnam. Nu și-a exercitat puterea, nu și-a asumat responsabilitatea. Soldații lui au plecat drogați în patrulare, au nimerit într-o ambuscadă și majoritatea au murit. Nu cred că Mark s-a iertat vreodată pentru asta.

– Isuse! exclamă Joe; se vedea limpede că nu era obișnuit să audă asemenea povești. Te obișnuiești să gîndești în termeni profesionali, că știi pe cineva care a făcut o înțelegere proastă sau ceva de genul acesta, dar asta...

– N-a fost o afacere proastă, a fost o întîmplare adevărată. De aceea e mai atent. Trebuie să fie. Îl cunosc de-o viață și știu că în sinea lui ar vrea să lase oamenii să ia o pauză, dar știți cum sînt aceștia, dacă le dai un deget îți iau toată mîna, așa că nu mai

lucrează la fel de bine și asta nu folosește nimănui. Ca urmare, Mark trebuie să fie ticălosul firmei.

– Nu este, zise Christina, căreia nu-i plăcea modul acesta de a pune problema. Nu-i deloc ticălos.

Wes o întrerupse:

– E prietenul meu cel mai bun. Ne permitem să ne spunem unul altuia cum vrem. El nu mă mănâncă în nici un fel.

– De exemplu? întrebă Sam, care venise cu un platou cu fructe tăiate și brînză.

Wes își dădu ochii peste cap. Nu avea de gînd să ia toată povestea de la capăt.

– Nimic, răspunse el, apoi adăugă, făcîndu-i cu ochiul lui Sam: Pariez cinci dolari că Neptun este ultima planetă din sistemul nostru solar.

– E Pluto, replică Joe.

– E Pluto, zise și Christina, sigură de cunoștințele ei.

Larry și Sally dădură din cap, exprimîndu-și acordul.

Wes întinse mîna pe masă și zise:

– Pariu pe cinci dolari. Bateți palma.

– Ai dat dovadă de cruzime, zise Sam.

Oaspeții plecaseră acasă. Ea și Wes beau vin de Porto, stînd pe banchetă, în fața căminului în care ardeau lemne. Quayle se ghemuise la picioarele ei.

– Da, dar am cîștigat cincisprezece dolari și aș fi cîștigat douăzeci, dacă ar fi pariat și Sally.

– Sînt căsătoriți, îi explică Sam. Oamenii căsătoriți nu fac niciodată așa ceva.

– Îmi amintesc.

O bucată de lemn trosni pe grătarul căminului. Wes își duse paharul la gură și își dădu seama că băuse suficient în seara aceea: gin, vin, porto... Băuse și pentru a doua zi. Tăcerea se prelungi...

– Te simți bine, Wes?

– Mă simt bine, răspunse el, trăgînd-o mai aproape.

– „Bine" nu-i cel mai potrivit cuvînt din dicționar.

– Atunci sînt în extaz.

– N-a fost prea mult pentru o seară: întîlnire cu familia, cină acasă?

Wes chicoti:

– Te asigur că nu s-a comparat cu nici o cină organizată cu Lydia, acasă sau în altă parte. În primul rînd, tu știi să gătești.

– Nu vreau să forțez nota.

– Știu, deși nu mi-ar strica dacă ai forța nota un pic. A fost amuzant. M-am distrat. Mi-a făcut plăcere să fiu cu fratele și cu cumnata ta, cred că prietena ta Christina este încîntătoare, cred că ești fantastică, deși nu-s foarte convins că o să te respect mîine-dimineață...

Sam puse paharul jos, îi luă mîna de pe umărul său și i-o puse pe pieptul ei.

– Sper să nu mă respecți.

– Hai să aflăm cum va fi.

În momentul în care Wes Farrell își bea primul martini din seara aceea, Mark și Sheila intrau în biserica St. Emygdius, să asiste la slujba de sîmbătă seara.

Merseră împreună pe culoarul din mijloc și aleseră o bancă din al zecelea rînd. În biserică se aflau vreo cincizeci de persoane. Membrii congregației veniseră mai devreme, ca să participe la Slujba de Împăcare, care înlocuise, pentru majoritatea catolicilor, vechea taină, uneori umilitoare, a spovedaniei. Acum, păcătoșilor li se oferea posibilitatea să mediteze la slăbiciunile lor, să decidă în particular să facă bine și să fie iertați în comun pentru orice vină, fără să fie nevoie să se confrunte cu un alt om sau să îndure insulta minoră a unei penitențe.

În seara aceea, înainte ca preotul să vină la altar și să înceapă Slujba de Împăcare, Mark se aplecă spre Sheila și-i șopti că ar vrea să se spovedească.

– Sînt de modă veche, zise el. Mi-ar ajuta mai mult.

Nu știa care preot va sta în confesional, dar existau mari șanse ca acesta să-l cunoască pe Dooher și viceversa. Toți preoții din St. Emygdius îl cunoșteau. Poate că nu toți. Poate că pentru spovedania de duminică fusese desemnat vreun preot venit în vizită din altă parohie...

Dooher lăsă soarta să decidă.

Își înclină capul, își făcu semnul crucii, se ridică și deschise ușa confesionalului. Mirosul familiar – de praf și de ceară – îi umplu sufletul, ca și întunericul liniștitor. Apoi fereastra care-l despărțea de preot se deschise. Preotul îl recunoscu imediat.

– Salut, Mark, ce mai faci?

Era preotul Gene Gorman, care fusese de cincizeci de ori acasă la ei, ca să joace pocher, la cină, pentru strîngere de fonduri... cel care primea cîte o sticlă de Canadian Club la fiecare Crăciun, cel care-l botezase pe Jason, băiatul lor cel mai mic.

Dooher îi răspunse, după un timp:

– Nu prea bine. Nu vreau să te împovărez, Gene...

– Pentru asta există spovedania, Mark.

Dooher ezită încă un moment. Ezitarea dovedea gravitatea lucrurilor.

– Te superi dacă o să te rog să nu mai îmi spui pe nume? E cineva în cealaltă încăpere?

Confesionalele de la St. Emygdius, ca din majoritatea bisericilor catolice, aveau trei compartimente: unul în mijloc, pentru preot, și cîte unul în fiecare parte, pentru cei care se pocăiau. De data asta, ezită părintele Gorman. Dooher îl auzi deschizînd fereastra din cealaltă parte, apoi închizînd-o.

– Nu, sîntem singuri. Poți să începi.

Vechile cuvinte, ritualul care-i plăcea atît de mult... Se închină și zise:

– Binecuvîntează-mă, părinte, căci am păcătuit...

14

John Strout, medicul legist al oraşului San Francisco, era un domn sudist, de modă veche. Avea mărul lui Adam proeminent, mătreaţă deasă în părul rar şi cărunt, un gust îngrozitor în alegerea hainelor şi un accent sudic pronunţat. Dar, cu toate că provenea dintr-o regiune rurală, era unul dintre experţii respectaţi ai ţării în meseria sa. Îşi făcea plimbarea de dimineaţă, împreună cu Glitsky, printre resturile şi gunoaiele din zona aflată la sud de Market.

Era luni dimineaţă, cu vreme însorită, vîntoasă şi rece. Strout, un medic care o viaţă întreagă băuse cafea proastă şi mîncase gogoşi vechi, devenise în ultimul timp un adept al teoriei că un mic dejun sănătos era cheia unei vieţi îndelungate şi, poate, şi a unei creşteri mai viguroase a părului. Ca toţi noii-convertiţi, convinşi că descoperiseră adevărul, dorea să-l răspîndească în lume, indiferent dacă interlocutorii erau sau nu interesaţi.

Aşa că, de fiecare dată cînd se putea, îi informa pe poliţişti şi pe procurori despre observaţiile sale de medic legist, în timp ce lua micul dejun într-unul dintre restaurantele din oraş. Nu-i trecuse niciodată prin minte că discuţiile despre decese, însoţite de fotografii color, ar putea să nu stimuleze prea mult pofta de mîncare.

Glitsky îşi dăduse seama de asta.

Strout terminase autopsia lui Victor Trang în după-amiaza zilei de vineri, dar sergentul îi spusese că va putea să discute rezultatele abia luni dimineaţa. Nu era ceva obişnuit, din cîte

știa Strout. Probabil din cauza necazurilor pe care le avea acasă. De ce nu? Să discute după weekend.

– M-am uitat la fotografii în timp ce veneam aici, John.

Fără nici un chef, Strout îi înmînă dosarul și-și vîrî mîinile, acum libere, în buzunarele pardesiului, din cauza frigului.

– Ce avem? Vreo surpriză?

– De fapt...

Glitsky închise dosarul și întrebă:

– Despre ce-i vorba? Prefer să te ascult mai întîi.

– Ar fi prea mult să spun că-i o surpriză, dar decedatul a fost ucis cu un cuțit de înjunghiat porci.

– Ce-i ăsta?

– Un cuțit.

– Ce fel de cuțit este acela de înjunghiat porci?

Strout începu să se enerveze.

– Voi, yankeii... Ce să zic? Un cuțit de înjunghiat porcii înseamnă cuțit. În general. Victor Trang a fost ucis cu un cuțit mare, te-ai lămurit? Dar nu cu orice fel de cuțit mare, ci cu unul de tip Bowie sau, după cum cred eu, cu o baionetă. Știi ce înseamnă „baionetă"?

– Am auzit de așa ceva, răspunse Glitsky. Ceva pentru armata elvețiană, nu? Un instrument de tăiat.

– Da, asta e, cu excepția versiunilor de mari dimensiuni.

Strout își puse mîna pe brațul lui Glitsky și-l făcu să se oprească din mers.

– Deschide dosarul!

Bătea vîntul, iar cei doi intrarară în holul unei clădiri.

– Uită-te la fotografii!

Glitsky îi urmă instrucțiunile, răsfoi pozele luate la scena crimei, ale cadavrului pe care-l găsise acolo, fotografiat din diferite unghiuri pe masa morgii. În cele din urmă, Strout puse degetul pe una.

– Am ajuns. Asta e.

Era o fotografie luată de foarte aproape. Glitsky recunoscu de îndată ce se vedea în ea. Reprezenta rana, după

ce zona fusese curățată. O rană mai lungă și mai lată decît cele mai multe răni de cuțit pe care le văzuse.

– Vezi? întrebă medicul. Chiar deasupra.

Glitsky se uită atent, dar nu-și dădu seama ce ar trebui să recunoască. Strout veni mai aproape și puse degetul pe zona de deasupra tăieturii.

– Aici. Vezi semiluna aia? Cercul mic de sub ea? Știi ce este?

Glitsky avu nevoie de o secundă, apoi își dădu seama:

– E o urmă a mînerului cuțitului.

Medicul legist fu încîntat.

– E o adevărată plăcere să lucrezi cu un profesionist! Exact asta este. Ucigașul l-a lovit atît de tare, încît mînerul a lăsat această amprentă, care-i foarte distinctă, dacă vrei să-mi cunoști părerea. A tăiat pielea, deasupra zonei lamei. Nu vreau să dau o denumire definitivă, pentru că nu pot să dovedesc cu certitudine, dar, între noi fie vorba, nu poate fi altceva decît o baionetă.

Strout căută în pardesiu și scoase o pungă de hîrtie cafenie, împăturită.

– De fapt...

– Se întîmplă să ai una la îndemînă.

Nu era un lucru chiar atît de neobișnuit. Biroul lui Strout conținea o colecție impresionantă de arme ucigătoare, din vremuri îndepărtate: măciuci, arbalete, lațuri pentru sugrumat, săbii, pistoale și automate Uzi. Și, după cum se vedea, baionete.

Medicul o scoase din pungă, mîngîind-o cu afecțiune, apoi i-o întinse lui Glitsky.

– Mi-am tăiat friptura cu ea, la micul dejun. L-am impresionat foarte mult pe chelner. Uită-te!

Abe se uita deja. Un excelent cuțit de înjunghiat porcii. Acolo unde tăișul întîlnea mînerul exista o placă din oțel, cu o gaură circulară, cu diametrul de-un centimetru.

Stout i-o arătă și-i explică:

– Acolo se prinde de țeava puștii. Apoi reveni la fotografie. De aceea există felul ăsta de cerc dublu. Marginea mînerului, cu zona de prindere... nu poate fi altceva.

– Cît de obișnuite sînt chestiile astea?

Strout dădu din umeri.

– Nu se găsesc chiar pe toate drumurile, dar cine vrea să aibă una, poate să și-o procure. Magazinele armatei sau ale marinei, cluburile de pușcași, magazinele cu livrare prin poștă, asociațiile paramilitare care salvează țara de guvern... îți dai seama și singur. Ca să concluzionăm: probabil că nu-i ceva ce găsește pe toate drumurile, dar poți să faci rost de o baionetă.

– Și foștii militari pot să aibă baionete, zise Glitsky.

Brusc, făcu niște legături. Mark Dooher. Vietnam și soldați morți. Abe închise ochii, încercînd să vizualizeze fotografia pe care o zărise în biroul avocatului și să-și amintească dacă vreuna dintre numeroasele arme ce se vedeau în ea avea baionetă. Nu-și amintea.

Strout se gîndi la spusele lui și-l contrazise:

– Abe, ar fi fost un țicnit foarte deștept. Dacă-mi aduc bine aminte, în momentul demobilizării ți se cer armele înapoi. Sigur, poți să le furi... probabil că se cunosc cazuri...

Glitsky își trecu buricul degetului mare peste tăișul baionetei și răspunse:

– Nu cred. Ar fi fost ceva ilegal.

Glitsky plănuise ca, după întîlnirea de luni dimineață cu Strout, să se apuce imediat de ancheta privind cazul Trang, pentru că, de obicei, asasinatele care nu-s rezolvate în primele două zile nu mai sînt rezolvate niciodată. Dar cînd se întoarse în birou, află de altă omucidere. Glitsky fusese de gardă săptămîna trecută, deci în mod normal ar fi trebuit să se ocupe altcineva de caz, dar inspectorul de serviciu din săptămîna aceea își luase concediu medical și plecase la pescuit de somon. Glitsky apăruse tocmai cînd locotenentul Frank Batiste încerca disperat să găsească un inspector căruia să-i repartizeze cazul.

Se părea că un grataragiu care fusese concediat de la un local Tastee Burger din Mission se întorsese la locul umilinței sale și o luase razna. Dar fostul angajat nu ucisese pe nici unul dintre cei cu care se certase. Totuși, înainte de a se sinucide, omorîse din greșeală o elevă de liceu, de șaptesprezece ani, care se oprise acolo ca să bea o ciocolată fierbinte. Glitsky avea de rezolvat șapte cazuri active și fu nevoit să-și petreacă restul zilei anchetînd omuciderea de la Tastee Burger.

Acum, cu puțin înaintea amiezii zilei de marți, reuși să ajungă în apartamentul curat, dar înțesat de lucruri, al doamnei Trang, împreună cu Paul Thieu, traducătorul său cel plin de entuziasm.

Glitsky se gîndise de la început să pornească ancheta punîndu-i întrebări mamei lui Victor, dar, ca multe alte planuri ale sale, nici acesta nu îi reușise. Acceptase faptul că bătrîna era prea afectată ca să discute cu el imediat după moartea fiului său. Apoi fuseseră priveghiul și înmormîntarea. Abia în dimineața aceea putuseră să se întîlnească.

Peste tot erau dantele. Fiecare suprafață netedă fusese acoperită cu ceva croșetat: un mileu, o batistă, o față de masă. Chiar și pe speteaza canapelei pe care fuseseră invitați să se așeze Glitsky și Thieu se afla dantelă. Ca și pe măsuța pentru cafea, sub veioze, sub fotografii, pe televizor, sub telefonul de pe masa din hol... Razele firave ale soarelui se străduiau să străbată voalul ca o pînză de păianjen al perdelei de dantelă care acoperea fereastra.

Mama lui Trang era micuță și îmbătrînită, cu părul cărunt și cu un trup mărunt, inform – sau care părea așa pentru că era îmbrăcată într-un costum negru, bărbătesc, prea mare pentru ea, pe umerii căruia aruncase un șal alb, croșetat. Bătrîna le oferi prăjiturele fără gust și un anumit fel de cafea – fierbinte, cu gust de cicoare, groaznică după părerea lui Glitsky, dar Thieu bău imediat prima ceașcă și acceptă o a doua. Femeia rămase calmă, ca o stîncă, lîngă măsuță, răspunzînd cu răbdare, într-un mod

politicos, dar fără pic de interes, regretelor exprimate de sergent. Se părea că viața ei, ca și a fiului său, se sfîrșise.

În cele din urmă, Glitsky începu s-o întrebe ceea ce-l interesa:

– Cînd l-ați văzut ultima oară pe fiul dumneavoastră?

Așteptă ca Thieu să traducă întrebarea, ascultă răspunsul femeii, încercînd să priceapă ceva în avans, dar tonul fusese inexpresiv. Thieu dădu din cap către doamna Trang, apoi se întoarse către el:

– L-a văzut cu o zi înainte să fie ucis, dar a vorbit cu el seara, după ce cinase. Nu știe exact cît era ceasul.

Glitsky se prefăcu că-și notează în carnet, păstrîndu-și figura inepresivă și tonul calm:

– Paul, te rog să-mi spui exact ce cuvinte a zis. Nu-mi povesti ce spune. *Spune-mi* ce spune!

Bărbatul mai tînăr dădu din cap, înghiți în sec și-și ceru scuze.

– Nu-i nimic, zise Glitsky, apoi se adresă direct mamei victimei. Doamnă Trang, cum vi s-a părut Victor cînd l-ați văzut ultima oară?

Thieu traduse. Glitsky așteptă.

– Era plin de speranță. Am avut o cină plăcută. El încerca să vină devreme cel puțin o dată pe săptămînă, duminica, uneori și mai des. El...

Femeia făcu o pauză, iar Thieu așteptă.

– Făcea economie dacă venea aici să mănînce. Nu cîștiga prea bine ca avocat, dar credea că e pe cale să cîștige o grămadă de bani.

– Și cum avea să facă acest lucru?

– Avea un client care dăduse în judecată arhidieceza. El spunea că arhidieceza se oferise să...

Thieu ascultă, se întoarse către Glitsky și spuse:

– Își cere scuze, nu cunoaște jargonul juridic.

Glitsky îl ignoră în mod deliberat pe Thieu.

– Nu-i nimic, doamnă Trang, spuneți cum vă pricepeți.

Femeia își reveni, începu din nou să vorbească. Thieu continuă:

– ... Să rezolve problema... înainte să ajungă la tribunal. Avocatul nu voia să ajungă la proces, iar Victor credea că putea să câștige o grămadă de bani.

– Era sigur de asta?

– Da. Părea foarte sigur, era plin de speranțe. Dar și îngrijorat.

– De ce?

– Că n-o să reușească. Îi era teamă că o să se întîmple ceva. Și s-a întîmplat.

– A spus *ce* credea că ar putea să meargă rău? A spus ce îl îngrijora?

– Erau în joc o mulțime de bani, iar biserica putea să folosească... relații... în tribunal, astfel încît să-l facă să piardă, chiar dacă Victor avea dreptate, chiar dacă legea era de partea lui.

– Se temea că biserica va folosi violența?

– Nu. Dar acum nu mai știu ce să zic. Poate că da.

– Ce sumă a pomenit?

– Nu mi-a spus exact. Dar erau suficienți bani ca să-și plătească datoriile. Se gîndea să-și mute biroul în altă parte, să angajeze o secretară. Voia să mă instaleze într-o casă mai bună. Să-mi cumpere haine noi...

– Și cum a fost în noaptea în care ați vorbit la telefon? V-a sunat el sau l-ați sunat dumneavoastră?

– M-a sunat el.

– Avocatul arhidiecezei...

– Mark Dooher.

– Da, cred că acesta e numele. L-a sunat pe Victor și i-a cerut să rămînă în birou și să aștepte să-i dea telefon. Urma să-i ofere mai mulți bani.

– V-a spus la ce oră l-a sunat Dooher?

– Cred că fusese chiar atunci, cu puțin înainte să-mi telefoneze Victor.

Glitsky își notă în carnet să caute ora exactă a convorbirii telefonice.

Doamna Trang mai spuse cîteva cuvinte, iar Thieu le traduse:

– De aceea a rămas mai tîrziu.

– Ar fi telefonat și altcuiva, ca să-i povestească despre posibilitatea unei înțelegeri cu arhidieceza?

– Nu. Am vrut s-o sun pe sora mea, ca să-i spun și ei, dar Victor mi-a spus să aștept, că va aștepta și el. Să nu spun nimănui pînă nu se va face înțelegerea. Nu voia să...

Thieu se încruntă, încercînd să găsească termenul potrivit.

– ... să aducă ghinion. Așa mi-a zis.

– Asta nu înseamnă că prietena lui – sau altcineva – n-a aflat nimic.

Thieu avea chef de vorbă. Ca întotdeauna.

Glitsky conducea Plymouth-ul fără însemne către biroul lui Trang, încercînd să nu tragă concluzii pripite și bucurîndu-se că, de obicei, nu lucra cu un partener. Începea să creadă că se acorda prea mult credit discuțiilor. Știa că, în ciuda părerii generale, meditația în singurătate dă uneori rezultate bune.

– Trebuie să fie cineva pe care-l cunoaște. N-a fost un jaf, pentru că nu lipsea nimic.

– Nu știm dacă-i așa. Nu știm ce se afla acolo, ca să ne dăm seama dacă lipsea ceva.

– Mă refeream la portofel, la lucrurile personale...

– Poate că a fost omorît, pur și simplu.

Dacă Thieu avea chef de asemenea jocuri, Glitsky putea să le facă instructive.

– În birou e un tip, iar Trang se întoarce de la cină...

– Nu fusese la cină, răspunse Paul, care-și făcuse temele. Autopsia n-a descoperit nimic în stomacul lui.

– S-a întors după chei sau după alt lucru. Sau fusese plecat să ducă o scrisoare la poștă. *Dacă* plecase și s-a întors, l-a

descoperit pe răufăcător jefuindu-i biroul. Tîlharul l-a ucis, apoi a fugit în grabă, fără să mai ia nimic.

- Nu s-a întîmplat așa.

Nici eu nu cred, dar s-ar fi putut. Asta voiam să-ți dovedesc. De fapt, cred ceea ce crezi și tu: că a fost ucis de un bărbat puternic, pe care îl cunoștea.

- Dooher?

- Poate el, poate unul dintre clienții lui Trang. Poate a fost un tip cu care se certase pentru vreun proces. Sîntem plătiți ca să aflăm cine a fost.

Biroul lui Trang nu arăta mai bine la lumina zilei. Lui Thieu i se păru că arăta mai rău. Benzile care marcau scena crimei erau încă întinse peste ușă. Interiorul – așa cum fusese lăsat vineri noapte de echipa de legiști și de polițiști de la Criminalistică – trezi în Thieu un sentiment copleșitor de dezolare.

Tot el mai observă că nici una dintre razele plăpînde ale soarelui nu pătrundea în caverna aceea. Nici una.

Glitsky își descheiase haina de aviator. Respirația lui făcea să apară norișori de aburi, din cauza frigului. Se duse către singura fereastră – gaura neagră, cum îi spusese în cealaltă noapte – și o deschise, lăsînd să se vadă cărămizile clădirii alăturate, care se afla la doar zece centimetri. Reuși să-și scoată capul pe fereastră și să se uite în sus, în jos, în părți.

– Dacă făptașul a intrat pe aici înseamnă că-i tare subțirel.

Era prima tentativă de glumă pe care Thieu o auzea de la sergent. Îmboldit de acest gest, îndrăzni să întrebe:

– Ce căutați?

Glitsky se întorsese la masa de lucru și se așezase pe scaun. Arătă spre patru cutii din carton, pline cu dosare, ce zăceau într-un colț.

– Orice. De ce nu începi prin a te uita în cutiile alea?

Thieu dădu din umeri – Glitsky nu mai avea chef de glumă – și se apucă de treabă.

Dosarele nu fuseseră aranjate în ordine alfabetică. Paul le răsfoise pe primele trei – cu notițe din timpul facultății de drept – cînd auzi un clinchet în spatele său și se întoarse să vadă ce se întîmpla. Glitsky stătea lîngă calculator, cu brațele încrucișate, holbîndu-se la monitor. După un minut, sergentul se aplecă spre computer și începu să apese pe mouse.

Thieu lăsă cutiile și se duse lîngă el, hotărît să nu întrebe nimic, deși nu era în firea lui să nu se bage. Lui Paul îi plăceau oamenii și credea că adevărul poate fi aflat în urma dezbaterii ideilor și a teoriilor. Iar experiența lui din facultate îi arătase că, dacă îi întrebai pe profesori ce doreau, aflai ce voiau să le oferi. Nu fusese nici un mister, ci doar o problemă de comunicare. Iar la Academia de Poliție fuseseră învățați că trebuie doar să întrebe, iar polițiștii cu vechime îi vor ajuta bucuroși.

Nu era convins că sergentul Glitsky cunoștea lecția aceea.

Pe monitor erau afișate paginile unui document care reprezenta un fel de agendă. Glitsky ajunse la ziua morții lui Trang, cu aproape o săptămînă în urmă.

– Uită-te aici, zise el.

Thieu se uita deja. Existau patru însemnări:

10.22 – L-am sunat pe MD, i-am spus că vreau răspuns de la COB azi sau depun plîngerea mîine. 3 mil. $.

1.40 – Mesaj de la MD. L-am sunat. Era la masă. WCB.

4.50 – MD a sunat. F. lipsește pînă la 6. Prelungire termen pînă la miezul nopții.

7.25 – MD sună de la F. Înțelegerea e posibilă. Oferta încă nestabilită. Termen pînă la miezul nopții.

Thieu nu se putu stăpîni.

– După ultima convorbire, a sunat-o pe mama lui. Cine e „F"?

Glitsky dădea paginile înapoi și era cu ochii pe monitor. Îi răspunse:

– Arhiepiscopul. Flaherty.

După cum se așteptase, Victor Trang nu avea multe procese. Pe ecran se vedeau puțini clienți, întîlniri și numere de telefon. Cînd ajunse cu două săptămîni în urmă, Glitsky se opri și citi:

– „MD, 600 000 $. Refuzat."

– Asta-i ceva! exclamă Thieu.

Glitsky dădu din cap:

– Ai dreptate.

– A refuzat?

– Așa se pare. Cred că și-a închipuit că poate să obțină mai mult.

În birou se afla un robot telefonic, cu mesaje de la prietena lui Trang, Lily Martin, de la doamna Trang, de la Mark Dooher și de la Felicia Diep. Toți întrebau dacă Victor se afla acolo, de ce nu sunase, și-l rugau să sune de îndată ce primea mesajul.

Mai descoperiră dosarul acțiunii judecătorești, inclusiv plîngerea completată, antedatată cu ziua de marți, ziua următoare celei în care fusese ucis Trang. Mai era acolo un carnet cu notițe ininteligibile pentru Glitsky. Thieu își dădu seama din prima pagină că Trang se simțise „amenințat" în timpul primei sale vizite la McCabe & Roth.

– Dooher? întrebă Thieu.

Se întorceau la sediul poliției, unde Glitsky avea să discute cu Lili Martin, care se oferise să vină la Palatul de Justiție.

– O să-l aduc aici și o să-l perpelim un pic.

– Pentru ce?

– Pentru tot ce s-a întîmplat.

– Nu avem nici un fel de dovezi, Paul.

Nu voia să-l certe pe Thieu. Mai ales că se putea să aibă dreptate. Dar nu aveau nici o dovadă că făptașul fusese Dooher, nici măcar cît să-l poată insulta cu întrebări tendențioase. Glitsky nu-și revenise încă din fiascoul legat de vinovăția *indubitabilă* a lui Levon Copes, caz în care *știuse* ce se întîmplase.

Nu avea de gînd să repete aceeași greșeală. Însă nici nu trebuia să fie excesiv de prudent.

Deși știa că nu are nevoie de translator ca să discute cu Lily Martin, Glitsky decise, într-o inspirație de moment, să-l invite pe Thieu să participe la interogatoriu. Sergentul se gîndea că s-ar putea să mai aibă nevoie de Paul.

– Hai să vorbim mai întîi cu prietena lui Trang. Să vedem ce are să ne spună.

– Suma pentru care urmau să se înțeleagă era un milion șase sute de mii de dolari. Asta însemna că partea lui Victor este... ar fi trebuit să fie... de cinci sute treizeci și trei de mii.

Lily Martin era absolut sigură.

Tînăra se îmbrăca într-un fel conservator, bine, dar nu scump, și vorbea engleza perfect. Se afla în Statele Unite de cînd avea patru ani. Tatăl ei, Ed Martin, luptase în război și se căsătorise cu mama ei în Vietnam, apoi își adusese familia în țară. Acum, Lily avea douăzeci și cinci de ani. Își făcea ucenicia de contabil într-o firmă importantă, iar problemele bănești nu mai aveau nici un mister pentru ea.

– Mama lui Victor a spus că fiul ei i-a zis că n-o să sune pe nimeni. Nu voia să aibă ghinion, în încheierea înțelegerii.

– Nu m-a sunat. I-am telefonat eu. La un minut după ce avusese discuția.

Tînăra încercă să zîmbească, dar nu reuși.

– Înțelegerea aceea urma să fie începutul vieții noastre. Bineînțeles că l-am sunat.

– În noaptea aceea? Lunea trecută?

– Da.

– Și ce-a spus?

– A spus că domnul Dooher îl sunase din biroul arhiepiscopului și că dorea.. înainte să-i prezinte o sumă finală arhiepiscopului... dorea să vină pînă la Victor și să vadă dacă aveau să ajungă la un acord.

– Și suma era...

– Cea pe care v-am spus-o, domnule sergent. Un milion șase sute.

– Voiam să fiu sigur, doamnă. Dooher i-a spus că vor discuta despre acest subiect?

– Exact.

– Și dacă ei – adică Dooher și Flaherty – nu erau de acord...

– Atunci Victor urma să depună plîngerea, dar el nu credea...

Tînăra își încrucișă brațele la piept, cu un gest repezit. Glitsky recunoscu un semn clasic: Lily Martin decisese să-i ascundă ceva.

– Ce nu credea?

– Nimic. Îmi pare rău.

Camera de interogatoriu era mică și fără ferestre. Pe pereți nu se afla nici un tablou. Mobilierul consta din trei scaune pliante, aranjate în jurul unei mese din lemn. Atmosfera putea să dea gata nervii celui mai cooperant dintre martori. Oamenii deveneau reținuți, își imaginau tot felul de lucruri, o luau razna...

Deodată, Glitsky se rezemă de speteaza scaunului, se întinse, ridică din umeri, se strîmbă, se scărpină pe obraz. Apoi făcu trucul cu ochii: și-i dădu peste cap. Își închipuia că în felul ăsta îi face pe ceilalți să creadă că-i un tip cumsecade. Se întoarse și se adresă atît femeii, cît și lui Paul Thieu:

– Ce-ați zice dacă am face o pauză și am bea o ceașcă de ceai?

– Așadar, după ce ați vorbit în noaptea aceea...

– Urma să vină la mine acasă. Mi-a cerut să nu-l mai sun – se putea ca Dooher să fie acolo. Voia să-mi telefoneze cînd avea să știe cum stau lucrurile sau cînd aveau să se termine.

– Și, pentru că n-a sunat...

– M-am gîndit că se făcuse prea tîrziu și se dusese acasă. Am așteptat toată ziua următoare să-mi telefoneze la serviciu,

dar nu m-a sunat. Am încercat să dau de el la serviciu, acasă... chiar și la biroul domnului Dooher.

– Ce v-a spus Dooher?

– N-a vorbit cu mine.

Glitsky și Thieu se priviră. Restaurantul lui Lou Grecul părea neobișnuit de întunecos la mijlocul după-amiezii, cînd era aproape gol. Însă se dovedea a fi un mediu mai potrivit discuțiilor decît cămăruța pentru interogatorii din Palat.

– Mai tîrziu, m-am dus la birou și am bătut în ușă, dar nu mi-a răspuns. Bineînțeles că nu mi-a răspuns, zise ea, ștergîndu-se la ochi cu un șervețel. Așa că am sunat la poliție.

– De ce n-a vrut Dooher să discute cu dumneavoastră?

– Nu cred că n-a vrut. Pur și simplu n-a discutat. I-am spus secretarei să-i transmită că sînt prietena lui Victor și voiam să știu dacă are idee unde se afla Victor. Îl văzuse cumva? Secretara m-a sunat și mi-a spus că și el era îngrijorat. Poate că ar trebui să anunțăm poliția. Asta a fost totul.

Glitsky își rupea șervețelul în bucăți, pe care le așeza pe masă.

– Domnișoară Martin, cu puțin timp în urmă nu mi-ați spus ceva, despre înțelegerea cu Dooher...

Tînăra se uită în tavan, oftă și zise:

– Bine...

În seara aceea, acasă la Glitsky lucrurile erau aproape așa cum trebuia să fie. Isaac, Jacob și O.J. se uitau la televizor sau, poate, își făceau temele, indiferenți la zgomotul de fond, în camera celor doi băieți mai mici.

Flo se simțea mai bine. Starea ei era cînd mai bună, cînd mai rea. Dar în seara asta se simțea mai bine. Se îmbrăcase în blugi strîmți, sandale aurii, fără ciorapi, și o bluză cafenie. Cercei cu diamante, un pic de machiaj, un strop de ruj... o eșarfă castanie, înnodată cu măiestrie în jurul capului, ca să ascundă părul ce-i căzuse...

Asistenta medicală era liberă în seara aceea. Flo îl trimisese acasă pe tatăl lui Abe. Îi spusese că ar trebui să se odihnească. Putea să se ducă la un film sau să rezolve o parte din misterele Talmudului.

Nat se săturase să aibă grijă de toate în casa aia, iar Flo se putea descurca singură în ziua aceea. Nimeni nu putea să știe cît va dura faza aceea – poate două zile, poate mai multe –, dar adusese o atmosferă de oarecare normalitate în familia lor.

Cum-necum, Flo reușise. Era un geniu. Pregătise cina – friptură înăbușită (favorita tuturor), cu cartofi prăjiți, cu ceapă și ardei, cu broccoli și sos de brînză, plus înghețată de vanilie turnată peste plăcinta de cireșe la desert.

– Știi, nu mai trebuie să am grija colesterolului.

Încă mai avea chef de glumă.

Acum curăța farfuriile și le aranja cu grijă în mașina de spălat vase. Glitsky stătea lîngă ea, povestindu-i ce făcuse în ziua aceea – exact ca-n vremurile bune – și despre felul în care Lily Martin tăcuse subit, ceea ce însemna că prietenul ei nu crezuse nici o clipă că avea să cîștige procesul, dacă ajungeau la judecată.

– Adică, de fapt, încerca să șantajeze biserica?

– Lily nu s-a exprimat atît de clar, dar, în esență, așa stăteau lucrurile.

– Ce murdărie!

Glitsky dădu din umeri.

– E avocat. A fost avocat.

– Crezi că de aceea a fost ucis?

– Pentru că era avocat? Nu știu, e o teorie cam riscantă. Există mulți avocați pe aici și mulți dintre ei sînt în viață. Poți să verifici și singură.

Flo se strîmbă la el.

– Din cauza *înțelegerii,* Abraham!

Abe trase de timp:

– Încă nu știu. Cred că-i posibil.

Flo se uită din nou la el și zise:

– Sergentul se retrage din activitate. Film la ora unsprezece.

Abe îi zîmbi. Un zîmbet adevărat.

– Mă întreb: și ce dacă? Dooher avea motive să fie supărat pe Victor Trang, dar nu te duci să omori pe cineva care-ți dă *clientul* în judecată. Asasinatul ăsta a fost ceva personal.

– Chiar dacă știi că o să-ți pierzi clientul, în cazul în care nu o să cîștigi procesul?

– Încă nu ajunseseră la judecată. Era o treabă prea importantă. Urmau să se înțeleagă.

– Poate clientul nu era mulțumit de condițiile înțelegerii. Arhidiecezа plătea, pentru că nu avea ce face, dar după aceea avea să-și concedieze avocatul. Sau avocatul își imagina că așa va decide arhiepiscopul...

– Și atunci s-a dus și l-a omorît pe individ? Nu cred. N-are nici o logică. În plus, avocatul despre care vorbim, Dooher, este directorul unei firme mari. A lucrat în cadrul acesteia toată viața lui. Nu-i omul care să ucidă un adversar profesional pentru un caz. Dacă pierde un proces, dacă pierde un client nu înseamnă sfîrșitul lumii. Probabil că firma lui are o sută de clienți.

– Probabil? N-ai verificat?

Glitsky zîmbi:

– Flo, în timpul meu liber o să fac o anchetă. De obicei, firmele n-au un singur client.

– Bine, replică Flo, atunci cine l-a omorît, dacă nu-i vorba de bani?

– Îmi pare rău să văd că nu banii sînt mobilul crimei...

Flo puse ultima farfurie în mașina de spălat vase, o porni și veni în fața soțului ei. Îl cuprinse cu brațele. Se sărutară.

– Îmi amintesc chestia asta, mormăi Abe.

– Dă-i drumul, răspunse Flo, făcîndu-i semn spre dormitor.

Timp de o jumătate de oră, uitară totul despre viața de zi cu zi.

Apoi Flo începu să respire regulat, iar Abe reveni la realitate. Ceasul arăta ora 21.45. Trebuia să-i ducă pe băieți la

culcare. Trebuia să se ridice din pat, dar dacă nu s-ar fi mișcat poate că lucrurile aveau să rămînă așa cum erau.

Flo se mișcă ușor.

– Abe?

Nu dormea.

– Să-ți găsești pe altcineva. Promite-mi!

Abe simți un tremurat, un tic, deasupra ochiului. Simți că i se contractează mușchiul fălcii. Cicatricea de pe buze se albi din cauza furiei care-l copleși atît de puternic, încît abia reuși să mai respire.

– N-am chef să discut subiectul ăsta, mormăi el, ridicîndu-se. A venit timpul să-i duc pe copii la culcare.

15

Christina își dăduse seama la cina de duminică, de la Sam... și după ce plecară de acolo.

În timp ce mergeau cu mașina către locuința ei, Joe îi făcuse scandal. De ce își închipuia Christina că-l cunoștea atît de bine pe Mark Dooher? Ce era între ei doi? Ce a vrut să spună atunci cînd a zis că Dooher nu era deloc ticălos? Și, dacă tot discutau despre asta, care era explicația reală a faptului că ea aflase despre excursiile lui Dooher și Farrell?

Christina închisese ochii. Era prea obosită ca să se certe cu el, ca să-i explice sau ca să-i pese. Brusc, devenise sigură că Joe nu era omul potrivit pentru ea și că, indiferent cîtă bunăvoință ar fi avut, oricît de mult s-ar fi gîndit, adevărul acesta nu putea fi schimbat.

N-o să fie niciodată omul potrivit. Iar ea nu-l iubea.

La început fusese admirație, apoi o dorință născută din curiozitate, urmată de nevoia de a avea încredere în cineva. Acum nu mai simțea nimic pentru el. Doar cînd Joe vorbea despre *fapte*. Nu-l ura nici atunci, îl găsea doar enervant și plictisitor.

Pretextase că o doare capul și se dusese singură în apartamentul ei, făgăduindu-i că o să-l sune cînd se va simți mai bine.

Nu-l sunase duminică. Iar luni, Joe zburase în Los Angeles și rămăsese acolo peste noapte. Christine lipsise de acasă în ambele seri. Se dusese să învețe. Cînd se întorsese, îi ascultase mesajele arțăgoase și le șterse.

Acum, marți dimineață, Christina se afla în ușa biroului lui Joe. Ca întotdeauna acesta era cufundat în muncă. Semna ceva

cu urechea lipită de telefon, și citea altceva, dînd hîrtiile secretarei, care stătea lîngă el, cu un carnețel în mînă și cu o expresie de teamă exasperată.

„Da, își spuse Christina, Joe se pricepe la asta."

Decizia ei fu hotărîtă de soartă. În momentul acela, Joe spuse la telefon:

– Nu cred că o să reușești, Bill, astea-s faptele.

Christina intră în încăpere. Cînd o văzu, Joe ridică un deget, arătîndu-i telefonul și zîmbindu-i, ca și cum ea ar fi fost clientul pe care-l aștepta.

Ea clătină din cap și puse pe birou plicul în care se aflau inelul și scrisoarea ei. Apoi se întoarse și plecă.

– Simt că am fost lașă, pentru că am fugit așa. Ar fi trebuit să-l înfrunt.

– Ce voiai să-i spui?

– Nu știu. Ce aveam de spus.

– Te-ar fi ascultat?

– Poate pentru că-l părăseam.

Christina se uită la valurile înspumate din apa albastră a golfului, la bărcile cu pînze mînate de briză. În depărtare se zărea San Francisco, iar în dreapta, dincolo de Sausalito, Golden Gate. Văzînd expresia de pe chipul lui Sam, Christina izbucni în rîs.

– Ai dreptate. Nu m-ar fi ascultat. Și nu te mai uita așa la mine.

– Cum mă uit? N-am spus nimic.

– Știu ce înseamnă privirea asta. N-ai nici un motiv să te uiți așa.

Se aflau la Scoma. Luaseră feribotul către Sausalito. În Centru lucrau în momentul acela două persoane, voluntari cu experiență, iar Sam decisese că putea să lipsească de la serviciu cîteva ore. În ceea ce o privea pe Christina, după ce lăsase plicul pe masa lui Joe, fusese tentată să se ducă la Dooher și să-i povestească tot ce făcuse, dar se gîndise că n-ar fi fost potrivit.

Şi de ce să-i fi spus? Dooher o lămurise că-i om însurat, că nu-i interesat de ea ca femeie. „Este un tip nemaipomenit", îşi zise ea, liniştită în privinţa lui.

Se gîndise deseori că oricare alt bărbat de pe planetă ar fi fost incapabil să o vadă cum era în sinea ei. Nu şi Mark. Acesta o plăcea aşa cum era.

Christina îşi dădea seama că luase decizia de a se despărţi de Joe pentru că nu se putuse abţine să nu-l compare pe acesta cu Dooher, cu amestecul de frumuseţe fizică, inteligenţă, experienţă, putere şi umor al acestuia. Ajunsese la concluzia că prietenia ei tot mai strînsă cu Mark va reprezenta testul pentru o relaţie pe care o va avea. Nu ca aceea pe care o avusese cu Joe. Dar va avea una, cu cineva care să aibă calităţile lui Dooher. Dacă va putea să găsească un asemenea bărbat. S-ar putea să dureze ceva timp pînă îl va găsi...

Dar prietenia ei cu Mark Dooher mai avusese un rezultat minunat: ştia că, dacă n-o să apară un alt bărbat care s-o aprecieze pentru ceea ce era ea, nu însemna că venise sfîrşitul lumii.

Încercase să-i explice asta lui Sam:

– Nu ştiu de ce am avut nevoie de atît de mult timp ca să-mi dau seama. Uneori cred că singurul bărbat care m-a plăcut doar pentru mine – în afară de tata – a fost Mark.

Sam, care ştergea sosul delicios cu o bucată de pîine proaspătă, la fel de delicioasă, spuse, foarte prozaic:

– Ăsta-i blestemul unei frumuseţi ieşite din comun. Vorbesc foarte serios.

Christina ştia mai bine cum stau lucrurile, aşa că nu-şi dădu ochii peste cap, cu falsă modestie.

– Probabil. Dar acum am primit un semnal că s-ar putea să valorez eu însămi ceva.

– Şi care ar fi situaţia opusă?

– Nu ştiu. Să fiu jumătatea inferioară a unui individ cu care se nimereşte să mă combin.

– Trofeul acestuia?

Christina dădu din cap şi spuse:

– Într-un fel, e o situație care te flatează. Așa că devin persoana care se dorește să fiu.

– E tentant. E măgulitor. Și e ceea ce te învață toată lumea. Iar tu vrei să placi. Ai fost construită să placi, zise Sam, ștergînd în continuare sosul. Nu reușesc să fac acasă un sos la fel de bun. Cum or fi reușind?

Sam își vîrî bucata de pîine în gură, o mestecă și oftă.

– Ăsta-i unul dintre adevărurile greu de suportat...

– Cel despre sos?

Sam izbucni în rîs și zise:

– Ce sos? Vorbesc despre prea multe lucruri deodată, nu-i așa? Nu, cruntul adevăr referitor la ceea ce sîntem. Am trecut prin aceeași poveste acum vreo zece ani.

– De data asta m-ai zăpăcit de tot. Ce vrei să spui cu „aceeași poveste"?

– Am decis că nu eram ceea ce credea un anumit bărbat că sînt.

– Și ai decis așa, pur și simplu?

– Nu. Dar m-am străduit. Am acționat în așa fel încît să vadă întreaga lume. M-am ales și eu cu inima frîntă, de vreo patru, cinci ori. Am devenit mai dură și mai cinică în privința bărbaților. Dar mi-am făcut o impresie mai bună despre mine. Așa cred. Oricum, asta a fost mai tîrziu...

Christina dădu din cap și spuse:

– Nu am de gînd s-o iau de la capăt. Nu în același fel. Nu cu un alt Joe.

– Foarte bine. Să-ți păstrezi hotărîrea. O să ai nevoie de ea peste șase luni. O să te simți cam singură. Crede-mă!

– Cred că pot să mă descurc cu singurătatea. Am mai fost singură. Diferența e că singurătatea aceea era timpul dintre un tip și următorul tip. Acum cred că mi-am făcut niște prieteni.

– Prietenia e bună, îi zise Sam. Atît timp cît nu încurci lucrurile.

– Te referi la Mark Dooher? El nu-i așa.

– El nu-i o făptură sexuată? întrebă Sam.

– Din punctul ăsta de vedere, n-ar fi de încredere, răspunse Christina, zîmbind. Dar e însurat. E fericit. E echilibrat. Nu s-a dat la mine în nici un fel. De fapt, a fost chiar rezervat. Și-a ținut mîinile acasă. E un om adevărat.

– Trebuie să-l întîlnesc pe individul ăsta. Și Wes îl crede un soi de Dumnezeu.

– Dacă tot veni vorba...

– De Wes sau de Dumnezeu?

– De domnul Farrell.

– Cred că am permis singurătății să ia ce era mai bun în mine. L-am agățat cu mai multă nechibzuință decît mi-ar fi plăcut. Aș vrea să cred că acum ne îndreptăm cu grijă către prietenie, dar ne trebuie o cale ca să ajungem acolo înainte să transformăm relația noastră într-una superficială.

– Asta nu-i prea rău, nu-i așa?

Sam ridică din umeri.

– Nu știu. Lucrurile despre care am discutat pînă acum... mă fac să fiu cam neliniștită. Nu am cum să aflu ce-i aici, zise ea, arătînd spre inimă – pînă n-o să-l cunosc mai bine.

– Pînă n-o să știi dacă-l iubești cu adevărat.

Sam dădu din cap. Chipul ei era un caleidoscop de emoții.

– Asta-i întrebarea pe care ne-o punem întotdeauna, nu-i așa?

Lui Glitsky nu-i plăcea cînd vorbea cuiva despre un posibil suspect de crimă. Și asta făcuse de două ori, o dată cînd discutase cu soția sa și a doua oară în timpul conversației cu Paul Thieu.

Nu numai că nu avea dovezi care să-l indice pe Mark Dooher drept ucigașul lui Victor Trang, dar – după cum îi spusese lui Flo – nu exista nici un motiv pentru care un avocat de succes să înjunghie un alt avocat din cauza condițiilor în care urmau să încheie o înțelegere. Această soluție a cazului nu se potrivea, oricît de mult i-ar fi plăcut.

Trebuia să caute alte informații. În acest scop, telefonă la Departamentul persoane dispărute și-i ceru lui Paul Thieu să o sune pe Felicia Diep și să stabilească o întîlnire. Dacă se putea, înainte de ceaiul de după-amiază.

Între timp, Glitsky se duse în biroul Departamentului criminalistică.

Încăperea arăta ca întotdeauna – o zonă larg deschisă, cu douăsprezece birouri, dintre care doar vreo trei erau ocupate simultan; cămăruța din colț, fără ușă, ce ținea loc de „birou" al șefului departamentului, locotenentul Frank Batiste; două coloane masive din beton, pe care fuseseră lipite, prinse în piuneze sau agățate afișe, faxuri, rapoarte despre vînzări de muniție, anunțuri referitoare la furturi de mașini, numere de telefon ale unor prostituate – tot ce ajunsese pe masa unui inspector în ultimii patru ani și care păruse cîndva prea important, prea amuzant sau prea neobișnuit ca să fie aruncat la gunoi.

Biroul lui Glitsky se afla chiar lîngă una dintre coloanele acelea. Abe se așeză pe scaun, își încrucișă mîinile la ceafă și-și puse picioarele pe masă. Privi, din întîmplare, o notă aflată la înălțimea ochilor săi: „Nu-ți lăsa mîna să completeze un cec pe care fundul tău nu-l poate plăti".

Încercă să înlăture sentimentul enervant că n-ar trebui să se concentreze asupra lui Mark Dooher. De fapt, acesta era candidatul cel mai puțin probabil la postul de asasin. Însă tocmai din motivul acela...

Instinctul conta. Asta era problema. Instinctul îi spunea lui Glitsky ceva ce nu putea dovedi și anume că uciderea lui Trang fusese săvîrșită dintr-un motiv personal. Cineva îl urîse din tot sufletul.

Iar acest lucru nu se potrivea cu adversarul lui juridic, Mark Dooher. Așadar, Glitsky trebuia să înceteze să-și consume energia cu Dooher. Cu excepția cazului în care Trang reprezenta ceva ce Dooher ura din tot sufletul. Cum ar fi vietnamezii.

Nu. Trebuia să uite o asemenea idee. Avea mult de lucru, încă șase crime de investigat, în afară de aceasta.

La urma urmei, asasinul putea fi prietena lui Trang, Lily Martin. Femeile au întotdeauna un motiv să-și omoare pe iubitul. Lily ar fi avut de cîștigat, dacă Trang accepta înțelegerea cu Dooher. Poate că se înfuriase pe Victor, pentru că el nu acceptase propunerea... Cu o zi înainte, Abe își spusese că nu putea fi ea, era prea scundă. N-ar fi reușit să-l țină pe Trang în picioare. Lui Glitsky îi trecu, brusc, în minte, că Lily ar putea să aibă un alt prieten. Ea știa că Victor era singur în birou și, dacă îl trimisese pe celălalt prieten...

– Abe, ai o clipă liberă?

Frank Batiste stătea în ușa biroului său. Locotenentul și Glitsky avansaseră împreună. Amîndoi făceau parte din grupul minorităților – Glitsky era pe jumătate negru, Batiste avea un nume spaniol – și amîndoi aleseseră să nu aibă nici un avantaj de pe urma acestei situații. Între ei se crease o anumită legătură. Deși Batiste avea o funcție mai mare decît Glitsky, lucrau în departament de același număr de ani și se simțeau egali.

Glitsky se ridică și, cînd ajunse în ușă, locotenentul stătea la masa de lucru.

– Ce s-a întîmplat, Frank?

– Vino înăuntru. Stai jos. Închide ușa.

Asta era o glumă, pentru că încăperea aceea micuță nu avea ușă. Glitsky se așeză pe scaunul pliant din fața biroului. Batiste scoase un creion din sertar și începu să bată în masă.

– Uite despre ce-i vorba. Am observat că nu te-ai înscris la examenul de locotenent, din anul acesta. Nu vrei să cîștigi mai mulți bani?

– Mi-ar trebui mai mulți bani.

– Atunci?

– Poate că nu vreau să fiu locotenent. Poate nu vreau să plec de la Criminalistică.

În mod normal, promovarea la gradul de locotenent însemna transferul din departamentul în care lucrase polițistul. Existau și excepții de la această regulă. Batiste fusese inspector la Criminalistică, înainte de a fi promovat. Nu te puteai baza pe

acest precedent, dar Frank intuia că se va întîmpla același lucru și cu Abe. Dar, mai întîi, acesta trebuia să-și ia examenul.

Batiste trase sertarul biroului și scoase o mînă de arahide în coajă. Le puse pe masă, între ei, apoi luă una și o sparse. Arahidele erau ceva constant în Departamentul criminalistică. Nimeni nu-și amintea cînd apăruseră prima oară, dar acum se aflau tot timpul acolo.

– Nu-i nimic dacă nu vrei. Mi-era teamă că ai uitat. Ai avut destule pe cap, în ultimul timp...

Batiste mestecă aluna, apoi sparse alta, făcîndu-și de lucru cu ea.

– Părerea mea e că ar trebui să dai testul, ca apoi să ai posibilitatea să alegi...

Glitsky se gîndi, apoi dădu din cap.

– Bine, o să fac cum zici. Mulțumesc că mi-ai spus.

– Foarte bine.

Se auzi apoi doar sunetul alunelor sparte. Nici unul din cei doi nu se ridică.

– Frank...

– Mda?

Urmă iarăși tăcere. Batiste scoase încă o mînă de alune din sertar. Glitsky se ridică, aruncă în coș cojile, se uită în jur, apoi se așeză la loc.

– Ești sigur că nu mai e și altceva? O să suport, fii fără grijă.

– Ce să mai fie?

– Că am probleme și nu îmi mai fac treaba cum se cuvine, zise Glitsky, cu glas obișnuit, dar distant. Că ar fi mai bine să mut hîrtii, ca locotenent într-un departament de dirijare a traficului, decît să rămîn un inspector inutil în cadrul Departamentului criminalistică. Aș vrea să știu adevărul, Frank. Dacă am necazuri...

– Cine ți-a spus așa ceva?

– Știu că am probleme, răspunse Abe, pleoștindu-se deodată. N-am reușit să pun mîna pe Levon Copes. După aceea mi s-a spus să mă ocup de caraghiosul ăla care s-a sinucis la Tastee

Burger, caz în care nu aveam ce să anchetez. Lucrurile astea mă fac să mă întreb...

Batiste se opri din mîncat.

– Abe, nimeni nu spune asemenea lucruri. Iar eu nici măcar *nu le gîndesc.*

Glitsky înspiră adînc. Rămase tăcut.

– Te simți bine? întrebă Batiste.

– Frank, am înțeles greșit. Îmi pare rău. N-am vrut să-ți reproșez ceva. Am înțeles greșit.

Batiste îi spuse că nu avea de ce să fie îngrijorat. Și ce dacă îl făcuse să piardă cîteva minute? Lucrau într-un domeniu în care rezultatele contau, nu orele. Dacă Abe simțea că nu funcționează la capacitatea completă, atunci trebuia să știe că-i rămăsese destulă energie ca să-și facă treburile. Și să lase deoparte orice îndoială legată de ceea ce credea el că făptuise Dooher.

Uneori, profesioniștii aveau intuiții. Își puneau tot felul de întrebări, chiar dacă nu știau cu exactitate de ce aveau nevoie să cunoască răspunsurile acelea. Mai ales că informațiile respective puteau fi aflate într-un sfert de oră.

Abe își spuse că putea să discute din nou cu Lily Martin. Sau cu Felicia Diep. Sau cu papa.

Gîndul acesta îi dădu lui Glitsky o idee.

– Apropo, aseară am întîlnit-o din nou pe prietena ta. Cred că te place.

Wes Farrell stătea pe podeaua de lemn a terenului de squash, rezemat de perete, gîfîind din greu. Dooher nu obosise nici un pic. Lovea indiferent mingea, izbind-o de perete. Ca o mașinărie.

– Am multe prietene, Wes. Despre care vorbești?

– Despre cea frumoasă.

Dooher înclină racheta, mingea sări din perete, se lovi de plasa rachetei și ajunse în palma lui.

– Toate sînt frumoase, răspunse el, zîmbind.

– Nu atît de frumoase cum e ea. Fata de la Fior d'Italia. Christina. Cea angajată pe perioada verii. Acum îți aduci aminte?

Dooher îl corectă:

– *Una* dintre persoanele angajate pe timpul verii. Cred că vor fi vreo zece. Regret că-ți voi distruge fanteziile, dar relația noastră a rămas platonică.

– Vorbeam despre fanteziile *tale*.

– Eu nu am fantezii. Duc o viață ordonată și disciplinată, de aceea te voi învinge în meciul următor. În afară de asta, eu și Sheila trăim o renaștere a sentimentelor...

Dooher ridică din umeri, încercînd să minimalizeze participarea sa la toate aceste lucruri bune, precum favorurile sexuale ale soției sale, apoi lovi mingea de podea.

– Dublu sau nimic? Sînt pregătit. Unde ai întîlnit-o?

Farrell se ridică greoi în picioare.

– De fapt, trăiesc și eu o mică renaștere...

– Cu Lydia?

– Care Lydia? Numele ei este Sam, zise el, reușind să se ridice în picioare. Cum de-am ajuns atît de decrepit? Mănînc bine, beau bine... Și fac exerciții fizice, chiar în clipa asta.

Dooher arunca mingea în sus, prinzînd-o fără să se uite la ea.

– Al cui nume e Sam?

– Al prietenei mele, prostule! Iar Christina Carrera e prietenă cu ea. Am fost la o petrecere.

– Ați discutat despre mine?

Wes dădu din umeri:

– După ce ne-am dat seama că jumătate dintre cei de acolo te cunoșteau. Le-am spus că nu ești atît de rău pe cît pari. Și le-am povestit ce ți s-a întîmplat în Vietnam.

Dooher se întunecă la față.

– Povestea aceea... N-a pomenit nimeni de ea timp de zece ani, iar ieri... Îi explică lui Wes cine era Glitsky și încheie: Așa

că i-am arătat fotografia. Cum a reacționat Christina la tot ce s-a spus despre mine?

– Nu avea nevoie de un fundal tragic ca să creadă că ești un erou. E un fan al tău. Se vede că a convins-o cineva că ai un suflet blînd, sub înfățișarea de om dur.

– Se pricepe să aprecieze firea oamenilor, zise Dooher. Probabil că i-am dat motive să aibă o părere mai bună despre semenii ei.

16

Nu se întîlnea chiar cu papa, dar Glitsky își spuse că arhiepiscopul era destul de apropiat de acesta.

Secretarul lui Flaherty înclinase, inițial, să se poarte rece și oficial, dar după ce Glitsky îi explicase că trebuie să se întîlnească personal cu Excelența Sa, ca să discute despre uciderea unui om din turma sa, omul devenise mai întîi curios și apoi chiar prietenos. Verificase agenda. Flaherty avea o întîlnire la ora două, dar terminase prînzul mai devreme și se întorsese deja în biroul său. Glitsky putea să aștepte un moment?

Era în regulă, îi spusese secretarul, dacă putea să se ducă la biroul cancelariei, arhiepiscopul îl va primi. Avea vreo douăzeci de minute libere pînă la întîlnirea programată, dacă se grăbea. Glitsky se grăbi.

Ferestrele erau deschise, iar larma făcută de copiii care se jucau ajungea pînă la ei.

Stăteau zgribuliți pe scaune, pentru că în biroul spartan era frig. Glitsky își ținea haina de aviator încheiată. Restul încăperii susținea teoria confortului minim: covor berber, o masă de lucru, un calculator, scaune, cîteva fotografii ale lui Flaherty cu niște necunoscuți, cu copii sau cu sportivi, un crucifix, un perete acoperit de cărți. Nimic pretențios, nimic din ce se așteptase Glitsky să vadă.

Nici omul din fața lui nu arăta așa cum se așteptase. Îmbrăcat cu pantaloni negri, șosete albe, mocasini vechi, cămașă cu dungi albe și verzi, arhiepiscopul semăna a profesor

de liceu. Dar ochii cenușii erau deosebiți. „În ei se vede inteligență, multă inteligență, își zise Glitsky. Se mai vede abilitatea de a face previziuni, de a vedea dincolo de lucruri."

Dar, în ciuda acestor calități, prelatul nu părea atent la întrebările lui Glitsky.

– Spuneți că Mark Dooher susține că am avut o întîlnire aici, luni, cu o săptămînă în urmă?

– El n-a afirmat așa ceva.

– Foarte bine, pentru că o asemenea întîlnire n-a avut loc.

– Nu v-ați întîlnit pentru a discuta despre mărirea sumei pe care voiați s-o dați ca să încheiați înțelegerea cu domnul Trang?

– Ba da, dar acestă discuție a avut loc acum trei săptămîni, poate chiar mai demult. Și am decis să nu mărim suma. Ne-am oprit la șase sute de mii de dolari. Era limpede că discuția despre înțelegere îl irita. Dar Flaherty continuă: Aș dori să știu ceva. Ați spus că ați discutat cu Mark. Cu domnul Dooher. Dacă el n-a pomenit de acea întîlnire, cine v-a amintit de ea?

– Prietena lui Victor Trang. Și mama acestuia. În discuții separate. Glitsky simți că-i cazul să explice: Am discutat cu oamenii în ordinea în care i-am găsit. Dooher a fost primul.

– Cum ați făcut legătura între Dooher și Trang?

Flaherty încerca să fie amabil, dar se vedea că era obișnuit să comande.

– Dooher a telefonat la Persoane Dispărute. Au sunat ei, prietena și mama lui Trang. De aici am pornit. Dooher nu ne-a spus nimic despre întîlnire, dar după aceea am aflat despre ea din două surse. Am încercat să aflu ce s-a întîmplat.

– De ce nu v-ați întors la Dooher?

Glitsky îl privi în ochi pe arhiepiscop și zise:

– Nu vă supărați, aș vrea să vă întreb ceva. Așa procedăm de obicei.

Arhiepiscopul rîse, își ceru scuze și-i spuse sergentului să-l întrebe.

– Așadar, n-a fost nici o întîlnire?

– Nu. Nici în seara de luni, nici în altă seară. După cum v-am spus, am discutat termenii înțelegerii în timpul uneia dintre întîlnirile noastre obișnuite, în timpul zilei.

Glitsky își consultă notițele scrise în timpul interogatoriului luat lui Lily Martin.

– Nu ați discutat niciodată despre suma de *un milion* șase sute de mii de dolari.

– Nici vorbă! Mark nu mi-ar fi propus o asemenea sumă. Știa că ar fi fost un semn de nebunie. Oricum, ceea ce am oferit – șase sute de mii – era un semn clar de nebunie.

– Dar Trang a refuzat...

– Oamenii sînt lacomi, zise arhiepiscopul, ridicînd din umeri. Lăcomia este unul dintre păcatele cardinale și sînt sigur că nu v-ar surprinde dacă v-aș spune cît de răspîndită este.

– Ce urma? Procesul?

– Presupun că domnul Trang voia să modifice plîngerea și s-o depună. Și să piardă procesul.

– Se pare că toată lumea credea acest lucru. De aceea mă întreb de ce intenționa să depună plîngerea...

Flaherty ridică iarăși din umeri:

– Domnule sergent, e vorba de un joc al puterii. Asta-i tot. Domnul Trang crede – credea – că avem buzunare fără fund. Nu cred că avea experiență în acest fel de probleme. Se pare că-și închipuia că putea să obțină mai mulți bani insistînd, strîngînd șurubul. Procesul în sine nu ne speria.

– Cu toate acestea, ați acceptat să vă înțelegeți oferind șase sute de mii de dolari.

Flaherty zîmbi cu răceală, ezită, apoi îi spuse lui Glitsky:

– În lumea asta, o acuzație neadevărată poate fi la fel de gravă ca o condamnare. Eram dispuși să plătim ca să fim lăsați în pace.

– Dar nu un milion șase sute de mii.

– Nu. Nici măcar jumătate din această sumă.

– Dooher v-a spus vreodată ce simțea față de Trang?

– Nu.

– Nu-l plăcea sau îi era antipatic?

– Îi era adversar. Nu cred că s-au întîlnit vreodată în societate, dacă la asta vă referiți. Chiar vă imaginați că domnul Dooher e amestecat în povestea asta?

Glitsky își permise să zîmbească.

– Îmi puneți tot felul de întrebări, dar adevărul este că nu am nici un fel de indiciu. Se pare că moartea lui Trang a folosit arhidiecezei...

În cele din urmă, pe chipul prelatului se văzu o urmă de nemulțumire.

– Domnule sergent, avem tot timpul litigii, legate de o problemă sau de alta. Un proces sau un scandal, în plus sau în minus, nu contează prea mult. Pentru numele lui Dumnezeu, acesta-i adevărul.

Glitsky nu-l crezu, dar nu-i folosea la nimic să insiste.

– Bine, zise el. O ultimă întrebare. Aveți o agendă a întîlnirilor, pe care să mi-o arătați? Să văd ce ați făcut în seara acelei zile de luni?

Arhiepiscopul se supără de-a binelea. Flaherty dădu din cap, se ridică și ieși pe ușă. Se întoarse imediat, cu un carnet mare, negru. Îl puse cu grijă în poala lui Glitsky.

– În ziua aceasta?

– Da, domnule.

Sergentul se uită în registru și citi:

– „Congresul Organizațiilor Tineretului Catolic." Vă amintiți de congres? A durat pînă tîrziu?

Era clar că atitudinea lui Flaherty nu mai era deloc amicală. Dar îi răspunse politicos:

– Congresul a avut loc în Asilomar, în Pacific Grove. Cunoașteți localitatea? Se află în sud, la o sută șaizeci de kilometri de noi.

Arhiepiscopul îi luă registrul din față și-l închise.

– Ați văzut semnul de pe pagină. Asta înseamnă că am petrecut noaptea acolo.

Chiar în acel moment se auzi un ciocănit în ușă, iar secretarul își vîrî capul înăuntru și-i spuse lui Flaherty că sosise cel pe care trebuia să-l întîlnească la ora două.

Glitsky se uită la ceas, își închise carnetul pentru notițe și se ridică. Întrevederea se terminase. Întinse mîna, iar arhiepiscopul i-o strînse.

– Mulțumesc, domnule. Mi-ați fost de mare ajutor.

Ochii lui Flaherty aveau culoarea oțelului rece.

– Domnule sergent, încerc să nu mă formalizez, dar majoritatea oamenilor mi se adresează cu „părinte"; unii îmi spun „Excelența Voastră"...

Glitsky se încruntă și răspunse:

– Mulțumesc. O să țin minte, rîndul viitor.

Ce însemna toată povestea asta?

Era mai bine să se gîndească la posibilitatea că nu existase nici o întîlnire luni seară. Cel puțin nu una la care participaseră Flaherty și Dooher. Atunci de ce crezuseră cele două femei – Lily Martin și doamna Trang – că avusese loc?

Stai un pic! A spus cineva că se întîlniseră personal în biroul lui Flaherty? Poate că Flaherty nu putuse să discute cu Dooher decît foarte tîrziu, pentru că... da, dar asta însemna că Flaherty mințea și fusese măcar implicat în asasinat... Glitsky avea de-a face cu mincinoși în fiecare zi – și cu ucigași –, dar, în ciuda acestui fapt, nu credea că arhiepiscopul avea vreun amestec în toate acestea. Pur și simplu nu fusese în stare să reziste ispitei de a-l șicana un pic. Îl scoteau din sărite oamenii care credeau că vorbeau direct cu Dumnezeu.

Își luă o piroșcă și un suc de țelină, apoi se duse să mănînce în mașină, cu ferestrele automobilului coborîte. Afară era mai cald decît în biroul lui Flaherty, iar aerul mirosea puternic a cafea. Probabil că la unul dintre restaurantele din vecinătate se prăjeau boabe de cafea...

Se gîndi iarăși la întîlnire, deși ar fi fost mai bine să renunțe. De acum înainte avea să creadă că nu avusese loc nici

o întîlnire. Şi nu avea să mai creadă nici că Flaherty discutase cu Dooher în seara de luni.

Ceea ce însemna că Dooher nu vorbise cu Trang.

Oare aşa era?

Glitsky se străduia să găsească un motiv pentru care Trang scrisese mesajele pe calculatorul său personal, ca şi cum ar fi venit din partea lui Dooher, deşi nu primise de la acesta nici unul. Doar dacă ar fi intenţionat să lanseze o poveste falsă, prin intermediul mamei şi a prietenei sale. Ceva cu bătaie lungă. „Vedeţi, sînt pe cale să dau lovitura, să devin bogat şi să mă acopăr de succes. Acest lucru se poate întîmpla oricînd. Cealaltă parte e gata să cedeze. Uite mesajele de la avocatul lor. Nu sînt un nimeni, cum credeaţi voi. O să ajung o persoană importantă."

Exagera? Nu era convins. Glitsky cunoştea o mulţime de oameni – rataţi desăvîrşiţi – care încercau să se amăgească, atît pe ei înşişi, cît şi pe alţii, într-un mod asemănător. Poate aşa fusese şi Trang şi încercase să se convingă pe sine şi pe femeile din viaţa sa. Iar cînd înţelegerea nu se încheiase, făcuse pe victima. Nu fusese vina lui, soarta se împotrivise, biserica se aliase cu alte forţe împotriva sa...

Dar, îşi reaminti Glitsky, existase o ofertă substanţială. Şase sute de mii de dolari, pe care Trang îi refuzase. Ar fi făcut asta dacă n-ar fi fost convins că putea să obţină mai mult?

Nu. Ar fi luat banii.

Ce însemna asta?

Că profilul psihologic de ratat, pe care Glitsky i-l făcuse lui Trang ceva mai înainte, nu era valabil. Iar dacă aşa stăteau lucrurile însemna că Trang crezuse că se întîmpla ceva cu Dooher şi cu înţelegerea.

Dooher îl sunase în ziua de luni. De două sau de trei ori.

Glitsky se întrebă dacă avocatul va recunoaşte acest lucru. Nu avea dovezi prea grozave, dar sergentul ştia că putea să găsească un judecător care să-i dea un mandat care să-i permită să verifice convorbirile telefonice ale lui Dooher. Dar dacă

Dooher nu-l sunase pe Trang de la el de acasă sau din birou, va fi aproape imposibil să descopere ceva. Companiile telefonice țineau socoteala apelurilor date, nu și a celor primite.

Își înghiți ultima bucată de piroșcă și-și bău sucul. Avea o scuză să se întoarcă și să discute cu Dooher, să se uite din nou la fotografia din Vietnam. Și să aducă vorba, ca din întîmplare: „Azi-dimineață dezlegam cuvinte încrucișate. Am găsit următoarea definiție: cuțit pentru infanterie. Începe cu litera b. Ce credeți că ar putea să fie?"

Trebuia să fie subtil. Ăsta era șpilul.

Dooher avea întîlniri programate în afara biroului pentru cea mai mare parte a după-amiezii, dar, dacă avea să sune, ca să verifice dacă primise vreun mesaj, secretara avea să-i spună că-l căutase sergentul.

Prin urmare, Glitsky urma să-și petreacă după-amiaza de miercuri cufundat în hîrtii. Elaboră o primă versiune a raportului privind omuciderea de la Tastee Burger. Verifică transcrierea interogatoriului luat unor martori.

După aceea, completă mandatul care să-i permită controlul dosarului de convorbiri telefonice ale lui Dooher, de acasă și de la serviciu. Mai avea de scris cererea pentru înscrierea la examenul de locotenent.

Încheierea unui caz de omucidere îl obligă să alcătuiască raportul împotriva unui tîlhar care ucisese cu o săptămînă în urmă un bătrîn de șaptezeci de ani. Bărbatul avusese ghinionul să se trezească în miez de noapte, auzind zgomot, și să-și ia pistolul.

La ora cinci și zece minute terminase de completat hîrtiile. Glitsky își puncă haina, pregătindu-se să se ducă acasă, cînd sună telefonul.

„Ăsta-i Mark Dooher", își spuse Abe.

Și chiar el era.

Dooher era liber pentru moment. Dacă sergentul avea vreo nelămurire, putea să-i răspundă la telefon, ca să-l scutească de

un drum. Glitsky se întrebă dacă avea neapărată nevoie să vadă din nou fotografia din Vietnam. Nu voia să piardă timpul. Dorea să se ducă acasă, să fie cu familia sa. Avusese o zi grea. Nu mai era polițistul care fusese cîndva. Își spuse că se putea mulțumi cu cîteva întrebări puse la telefon.

– Bineînțeles. Am discutat cu el în ziua aceea.

– De mai multe ori?

– Probabil. Așa cred. De ce?

– Cînd am discutat ultima oară, nu mi-ați spus nimic.

– M-ați întrebat? Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc.

– Ar fi trebuit să vă dați seama că-i ceva important. Ați discutat cu un om chiar înainte de a fi ucis.

Dooher nu zise nimic.

– Vă amintiți despre ce ați vorbit?

– Sigur. Mi-a cerut sfatul într-un alt caz la care lucra. După cum v-am spus, ne înțelegeam bine. Cred că spera să-i ofer o slujbă în cadrul firmei noastre.

– N-ați discutat nimic despre înțelegerea referitoare la plîngerea depusă împotriva arhidiecezei?

După o pauză, Dooher răspunse:

– Nu, din cîte îmi amintesc.

– Deși vă amenințase că o să depună altă plîngere, în ziua următoare, pentru o sumă mai mare?

– Pe care urma s-o reducem considerabil în tribunal. Așa se procedează, domnule sergent. Sînt lucruri cunoscute. Nu mai aveam ce să discutăm despre asta.

– Nu vi s-a părut că-i procupat, îngrijorat sau speriat?

– Nu. Mi s-a părut complet normal.

– Vă amintiți despre ce era celălalt caz, cel în care v-a cerut sfatul?

– Bineînțeles. O înțelegere într-un caz de vătămare corporală. Domnule sergent, sînt suspectat de ceva?

– Cazul e deschis, zise Glitsky, fără a da un răspuns clar. Încerc să înțeleg ce-a făcut domnul Trang în ultimele ore de

viață. Echipamentul dumneavoastră din Vietnam conținea și o baionetă?

Chiar că fusese subtil!

– Se pare că e cazul să-mi angajez un avocat.

– Sau să-mi răspundeți la întrebare.

– Da, conținea. Victor a fost omorît cu o baionetă?

– Așa credem. Mai aveți baioneta?

– Nu. Armata își oprește tot echipamentul, atunci cînd te trimite acasă.

– Vă supărați dacă vă cer să-mi spuneți unde ați fost luni seara?

Dooher oftă, puțin furios.

– Am fost în birou și am lucrat pînă tîrziu. Domnule sergent, ce Dumnezeu vă face să credeți că am ucis un om? Orice om, cu atît mai puțin pe Victor, pe care îl simpatizam?

– N-am spus așa ceva! Strîng toate informațiile posibile, sperînd ca unele dintre ele să mă ducă la ceva...

– Implicațiile activității dumneavoastră sînt destul de enervante.

– Îmi pare rău. Arhiepiscopul Flaherty avea aceeași părere.

– Ați discutat cu arhiepiscopul? Despre asta?

– E cel mai important client al dumneavoastră, nu-i așa?

– Așa este. Și?

– Moartea lui Trang înseamnă oprirea procesului...

– Moartea lui Trang înseamnă că doamna Diep își va angaja un alt avocat. Asta-i tot ce înseamnă.

17

Cutremurul care zgudui orașul la ora 5.22, în dimineața următoare, nu fu la fel de distrugător ca acelea din 1989. Bunăoară, nu se prăbușise nici o parte a podului de peste golf, nici vreo autostradă. Dar avusese magnitudinea de 5,8 și epicentrul doar la un kilometru și jumătate, în ocean, la nord-vest de Cliff House, prin urmare, nu fusese un cutremur minor. Pagubele depășeau cincizeci de milioane de dolari. Șaptezeci și șapte de oameni fuseseră răniți suficient de grav ca să aibă nevoie de îngrijire medicală. Muriseră patru persoane.

Bart înnebunise. Sărise în patul lui Farrell, urlînd ca un coiot. Nu se purta defel precum boxerul inteligent și sensibil pe care-l cunoștea Wes, așadar, ceva nu era în regulă, dar Wes nu-și dădea seama ce anume. Aruncă o privire spre ceasul de lîngă pat: ora 5.19.

– Bart, Bart! Hai, băiete! Nu-i nimic!

Se părea însă că în privința asta, Bart știa mai bine decît stăpînul lui cum stăteau lucrurile. Wes apucă boxerul de zgardă și-l trase mai aproape. Cîinele se purta de parcă era pe moarte. Wes își spuse: „N-ar fi trebuit să-i dau osul acela de miel. I-a făcut rău la stomac!"

Aprinse lumina, trase cîinele și mai aproape, vorbindu-i, mîngîindu-l, încercînd să-l liniștească.

– Te rog să nu mori. O să sun...

Bang!

O zguduitură violentă, în sus și în jos, asemănătoare cutremurului din Northridge, care făcuse atît de multe pagube în California de Sud. Experții estimară ulterior că șocul fusese egal cu un salt vertical de peste un metru și jumătate. Probabil că Wes avusese noroc că nu avea tablouri pe pereți, nici prea multă mobilă, așa că nu avusese ce să cadă sau să zboare prin aer.

După ce scoase un lătrat înfiorător, combinat cu o încercare disperată de fugă, în care-l zgîriase cu ghearele și colții pe Farrell, Bart se duse în colțul camerei și începu să urle.

Lumina se stinse. Urmă o a doua zguduitură, mai redusă, iar Farrell se rostogoli din pat și începu să se tîrască. Ajunse în ușa dormitorului și se prinse de tocul acesteia cu ambele mîini, pentru eventualitatea în care fundația clădirii se va zgîlții din nou.

Avea mîinile umede, lipicioase.

Glitsky nu reușise să adoarmă și nu voia s-o țină trează pe Flo, așa că pe la miezul nopții se dusese să citească în camera de zi. Tatăl lui, Nat, care studia Talmudul, îi spusese ceva despre romanul Evanghelia, de Wilton Barnhardt, o poveste despre *Evanghelia* lui Matia, care lipsea din Noul Testament. Abe citea din romanul acela de cîteva săptămîni. Acțiunea n-avea nici o legătură cu crimele și politica din San Francisco, nici cu viața lui casnică. Din cauza asta îl atrăgea.

Ațipise în timp ce citea.

Se trezise nu din cauza șocului, ci pentru că Flo îl striga. Vocea de lîngă el se sfărîmă de podea. Scîntei și cioburi săriră în toate părțile. Unul dintre copii – presupuse că era Jake, cel mijlociu – îl chema. Doamne! Ceilalți de ce tăceau?

– Abe!

– Vin imediat!

Un alt șoc, care îl aruncă într-o parte. Merse cu picioarele goale pe cioburi. În hol, aprinse lumina. Făcu alt pas, către dormitor. Flo se uita la el cu ochii mari și plini de lacrimi, de parcă ar fi văzut o fantomă.

Ar fi putut să fie.

Șifonierul din lemn de stejar, greu de vreo trei, patru sute de kilograme, în care își ținea hainele, se deplasase și se răsturnase pe partea de pat în care dormea de obicei Abe, acolo unde ar fi trebuit să fie în clipa aceea.

Flo îl îmbrățișă, iar Jake țipă din nou.

Sheila Dooher își împinse soțul.

– E cutremur, zise ea, căutînd podeaua cu picioarele. Apoi strigă, mai tare: Mark! Scoală-te!

Oamenii spun că nu te obișnuiești niciodată cu cutremurele, dar Sheila locuise în Zona Golfului aproape toată viața și trecuse prin vreo douăzeci. Majoritatea zgîlțîiau solul sau clădirea în care te aflai, apoi se opreau. Dar celelalte... acelea te speriau, se terminau, apoi nu-ți rămînea altceva de făcut decît să suporți consecințele.

Mark deschise ochii și se trezi imediat, în întuneric. Știa că Sheila se dusese în locul pregătit din timp, sub tocul ușii dinspre scări. Exersase de multe ori. Făcu și el același lucru: patru pași spre ușa de la baie.

– Te simți bine? întrebă Sheila.

Urmă o altă zguduitură, de mai mică amploare. De vreo trei secunde.

– Grozav, răspunse el.

Sam Duncan, care locuia într-un apartament de la demisol, vechi de șaptezeci de ani, cu pereți din cărămidă, nu avusese timp de gîndit. Sau Quayle dormea mai profund decît Bart, sau nu sesiza mișcările fine ale pămîntului, prin intermediul cărora animalele pot presimți cutremurele. Oricum, Quayle nu chelălăise, nu lătrase, nu urlase înainte de eveniment. Sam dormea, iar peste o clipă – simțind ceva ce se mișca, ce cădea în jurul ei – apucă să-și acopere capul, în timp ce zidul de lîngă patul ei ceda și se prăbuși peste ea.

18

Înainte de a se fi trezit Christina, tatăl ei, Bill, se dusese pînă la brutăria din centru și adusese cornuri calde, umplute cu șuncă și caşcaval. Irene, mama ei, puse ceașca cu cafea franțuzească, aburindă, pe noptiera din dormitor și-i dădu la o parte fiicei sale o șuviță de păr ce-i atîrna peste ureche.

Christina tresări.

– Ți-am adus cafeaua, îi zise mama ei.

Christina condusese mașina timp de șase ore și ajunsese pe neașteptate în Ojai, pe la zece și jumătate seara. Stătuseră de vorbă puțin – ea era obosită și avea de gînd să rămînă tot weekendul, ca să se odihnească înaintea examenului de absolvire de săptămîna următoare – așa că aveau timp să discute. Se culcaseră devreme, pe la miezul nopții.

Era sfîrșit de aprilie, înainte de amiază, iar ea stătea în costum de baie lîngă piscină și se simțea foarte bine. Christina se întrebă din nou de ce locuia în San Francisco, în vînt, ceață și agitație. Aici era întotdeauna cald ca în miezul verii, ritmul era lent, iar viața avea un farmec aparte.

Casa părinților ei se afla pe panta unei coline, la o înălțime de vreo sută și treizeci de metri, iar piscina atîrna în afară, sprijinită în consolă pe un tablier ce părea că se prăbușește în vid.

Departe, jos, orașul scînteia în aerul proaspăt, ca o mică bijuterie din teracotă cuibărită într-o oază de verdeață. La mare distanță se zăreau munții Topa Topa și Parcul Național Los Padres, care dădeau peisajului un caracter spectaculos. Ceva

mai aproape se aflau livezi de avocado și portocali, precum și un teren de golf. Zonele acoperite de portocali ale copilăriei sale! În dreapta se zărea liceul unde studiase, Villanova, o școală pentru fete catolice cuminți, așa cum fusese și ea.

Mai era și ceasul din turnul poștei, iar în pacea dimineții Christina auzi *O seară minunată* – la fiecare oră răsuna o melodie.

Continuă să privească în toate părțile. Acolo se zăreau copacii din parcul Libbey, unde fusese la zeci de concerte incredibile – blues, jazz, rock-and-roll. Toți marii artiști din Los Angeles erau încîntați să vină aici. Și tot aici veneau să se recreeze multe somități de la Hollywood.

Ojai însemna în limba indienilor Chumash „cuib". Christina își spuse că denumirea caracteriza perfect localitatea. Aici era cuibul ei, casa ei. Se întrebă încă o dată dacă va avea vreodată o altă casă.

Mama ei ieși din locuință, aducînd ceai cu gheață. Femeia lucra de obicei la agenția de intermedieri a soțului său, ca asistentă a acestuia. Însă își luase o zi liberă, ca să stea cu fiica ei.

Irene Carrera avea pielea închisă la culoare de la prea mult soare și zece kilograme în plus, în ciuda gimnasticii pe care o făcea. Cu toate acestea, se considera o femeie frumoasă, așa cum credea aproape toată lumea. Avea părul coafat și venise lîngă piscină purtînd papuci aurii. Părea o femeiușcă superficială. Dar nu reușise niciodată s-o înșele pe Christina.

Se așeză pe scaunul de lîngă șezlongul fiicei sale, lăsă pe masă tava pe care se aflau carafa și paharele, și puse pe tăblie rondele de plută pentru pahare.

– Ai venit aici la țanc. În San Francisco a fost cutremur.

Christina se ridică și întrebă:

– Unul mare?

Mama ei îi întinse un pahar și-i răspunse:

– S-a anunțat că n-a fost foarte puternic. După părerea mea, toate sînt scrioase.

– Asta-i și părerea mea.

– Vrei să suni pe cineva?

– Nu, nu. Nu-i bine să folosești telefonul după o situație de urgență. Oricum, zise ea, după ce sorbi din ceai, nu am pe cine să sun.

Mama ei se așeză și arătă spre mîna stîngă a fiicei sale.

– Eu și tatăl tău am remarcat că n-ai nici un inel. N-am vrut să deschidem discuția aseară, dar am impresia că n-o să ni-l prezinți pe Joe.

– Nu, răspunse Christina, oftînd. A fost decizia mea. Mi-am dat seama că treaba nu avea să meargă.

Irene își făcu de lucru cu ceaiul, cam un minut, își puse lămîie, zahăr, mentă... Apoi întrebă:

– I-ai lăsat vreo șansă? Ești convinsă că nu aveați nici un viitor?

Christina ridică din umeri.

– Mamă, știi și tu cum merg lucrurile. A trecut un an. Nu mergea. Mie nu-mi pare rău că s-a sfîrșit, așa că n-ar trebui să-ți pese.

– Scumpo, nu-s tristă din cauza lui Joe. Îmi fac griji pentru tine. Aceste relații care... Irene trase aer în piept și se porni: ... Ajung la intimitate, care durează mai bine de un an, apoi încetează. Așa ceva te consumă.

– Știu, răspunse Christina, dînd din cap. Te consumă.

– Mă uit la tine – știu că e o prostie, să nu rîzi de mine – și nu o mai văd pe fetița mea fericită. Mi se rupe sufletul!

Christina vru s-o oprească, dar mama ei o bătu pe umăr și continuă:

– Știu prin ce-ai trecut. Măcar în parte. Povestea cu Brian, cu sarcina, iar acum asta. Scumpo, știu că e dureros, știu că te străduiești să faci față. Însă am impresia că de fiecare dată cînd renunți, cînd lași lucrurile să se sfîrșească, o parte din tine moare. Partea aceea care sperase. Iar tu nu vrei s-o pierzi.

O lacrimă se scurse pe obrazul Christinei. Și-o șterse cu un deget.

– Vestea cea bună e că nu mi-am făcut speranțe prea mari în ce-l privește pe Joe.

– Atunci de ce ai spus că o să te măriți cu el?

– Nu știu. Am fost proastă. Voiam să mă conving că pot să fac ceea ce spuneai și tu: să mă implic într-o relație și s-o fac să meargă. Știi ce vreau să spun. La un moment dat te saturi să aștepți, te saturi de lucruri fără conținut...

Mama ei se rezemă de speteaza scaunului și se uită spre orizont.

– Totul e să faci lucrurile așa cum trebuie. Să găsești persoana potrivită.

– Și unde-i bărbatul ăla, mamă? Asta aș vrea să știu: unde naiba e?

– Christina? Sînt Mark Dooher.

– Mark! Ești bine?

Bărbatul chicoti și răspunse:

– Sînt bine. Îmi făceam griji pentru tine. Am avut un cutremur drăguț aici. Probabil că ai aflat. Mai multe persoane n-au venit la lucru. Tu făceai parte dintre ele. Te-am căutat acasă și n-ai răspuns...

– Trebuia să vin la serviciu? Săptămîna viitoare am examen de licență. O să încep munca abia după aceea. Credeam că i-am spus lui Joe...

– Nu, nu, e în regulă. Eram îngrijorat, asta-i tot. Mi-am amintit că mi-ai povestit de Ojai și m-am gîndit că părinții tăi trebuie să știe ce-i cu tine, dacă ești bine...

– Sînt. De fapt, m-am gîndit la tine acum cinci minute. Beam șampanie. Îți amintești? Arta pierdută a turnatului în pahare.

– Îmi amintesc. Apropo, cum e acolo?

Christina se uită afară, prin ușa din sticlă. Era o seară blîndă.

– E momentul roz, spuse ea. Clasicul moment roz.

Avu impresia că-l vede rînjind.

– Vorbesc de la telefonul din mașină, sînt pe Army Street, în drum spre casă, iar aici e clasicul moment cenușiu. Am auzit despre Joe, zise Mark, după un timp. Îmi pare rău.

– Da, bine...

Pauza fu stînjenitoare pentru Christina. Se gîndea că Mark nu voia să forțeze lucrurile. Bărbatul spuse, în cele din urmă:

– Ei bine... mult noroc la examen. O să ne vedem peste două săptămîni.

– O să vin.

– Știu. Dacă asta te ajută cu ceva, află că atunci cînd o să te întorci, Joe va fi în Los Angeles. N-o să ai nici un motiv să nu te simți în largul tău.

– Presupun că așa va fi...

– Nici o presupunere. Îți promit că așa va fi. Și dacă o să ai vreo problemă, să vii să mă vezi. Ai înțeles?

– Am înțeles. O să vin.

– Bine.

În receptor se auziră pîrîituri.

– Îmi pare rău, legătura se întrerupe. Trebuie să reziști, Christina. Lucrurile se vor schimba. Mă bucur că ești bine.

– Sînt bine. Mark...

– Da?

– Mulțumesc că m-ai sunat. Contează mult pentru mine.

Era momentul roz, dar era și momentul insectelor galbene. Cînd se înserа, albinele năvăleau ca lăcustele, căutînd mîncare la poalele colinelor. Cei care încercau să cineze afară dădeau dovadă de un curaj ieșit din comun.

Însă Bill și Irene făceau acest lucru de fiecare dată cînd aveau ocazia. Christina își aminti că rămăsese în casă de sute de ori, fiindu-i frică să iasă afară. Pînă cînd, într-o zi, tatăl ei lămurise lucrurile:

– Uite ce-i, fie ieșim afară de fiecare dată cînd e vreme minunată și ne bucurăm de peisaj și de aerul curat, iar mîncarea va avea un gust mai bun, dar vom risca să fim înțepați de albinele

galbene, fie stăm în casă, dorindu-ne să nu existe asemenea albine, dar *stăm* în casă și nu ne distrăm deloc. Eu prefer să risc.

Așa că în seara aceea au luat cu ei niște pateu, trei feluri de brînză, castraveciori, pîine franțuzească. După ce încheiase discuția cu Dooher, Christina rămase un timp lîngă ușa din sticlă, uitîndu-se la părinții ei, care stăteau pe scaunele din răchită, ținîndu-se de mînă și rîzînd.

„Bine", își zise ea. Aici era tatăl ei, acolo era Mark Dooher. Doi bărbați buni. Nu era imposibil să găsești așa ceva. Trebuia doar să aștepte, să muncească, să-și trăiască viața.

Rozul se transformă, într-un mod imperceptibil, în sidefiu. Christina rămase în ușă, șocată de a treia revelație avută în aceeași săptămînă. Prima fusese că nu-l iubea pe Joe. Apoi recunoscu ceva mai profund – ceva complet diferit de ceea ce crezuse, ceva mai bun – în relația dintre ea și Mark Dooher. Ceva ce urma să facă parte de acum înainte din ea și din viitorul pe care-l va avea.

Apoi, în timp ce-și privea părinții, avusese o ultimă revelație: că îi era încă frică de albinele galbene, că se temea atît de tare să nu fie înțepată, încît nu îndrăznea să iasă afară. De aceea preferase să aibă de-a face cu bărbați inferiori.

Se lămuri că greșise: existaseră albine galbene și în serile perfecte. N-o înțepaseră niciodată. Trebuia să riști, dacă voiai cu adevărat să ajungi undeva.

Era singurul mod în care putea să ajungă – cu un pic de noroc – acolo unde ajunseseră părinții ei.

Acolo unde voia să fie.

19

– *Bineînțeles* că ție nu ți s-a întîmplat nimic, zise Wes. De ce am crezut că trebuie să te întreb? Dacă mă gîndesc bine, sînt surprins că nu s-a produs nici o fisură în solul din curtea ta, care să scoată la iveală un filon de aur.

– Nu ți-am povestit despre asta? întrebă Dooher, punînd mîna pe umărul prietenului său. Glumeam. Ce-i cu fața ta?

Farrell avusese nevoie de șapte copci și de o injecție antitetanos. Avea un bandaj sub ochiul stîng, care era învinețit, și un alt bandaj la colțul gurii.

– Să nu discutăm despre lucrurile neplăcute.

– Nu, spune-mi cum te simți!

Farrell se uită urît la el și-i răspunse:

– Grozav!

Era vineri, cu puțin înaintea prînzului, la o zi după cutremur. Se aflau în biroul lui Wes. Dooher se așezase pe un fotoliu jerpelit. Prietenul lui așeza cărțile înapoi în rafturi. Bart, care nu părea să fi fost vreodată jucăuș, dormea sub masă.

– Cum arată biroul tău? întrebă Wes. Nu-mi spune, știu că a scăpat neatins.

– Aproape. Clădirea e relativ nouă, s-au folosit toate noutățile tehnice cînd a fost construită. Nu ne-a zgîlțîit prea mult.

Farrell se întoarse spre el și-l întrebă:

– Vrei să spui că n-ați pățit nimic?

– Nimic important. S-au prăbușit cîteva rafturi cu cărți, ca și aici.

– Nu ca aici, Mark! Nu ca aici. *Aici* au crăpat toți pereții – poate n-ai observat – trebuie zugrăvit, conductele sînt pline de ipsos, la baie nu mai curge apa, *toate* cărțile mele au ajuns pe podea, fereastra *asta,* uită-te bine, s-a făcut praf...

Wes se învîrtea prin încăpere, arătînd, căutînd. În cele din urmă oftă și zise:

– Nu. Nu, în mod sigur n-a fost ca aici.

Bart se trezi, lătră, apoi se culcă din nou.

Dooher încercă să-l liniștească:

– Wesley, calmează-te!

– Să mă calmez! Ți-e ușor să-mi ceri asta, spuse Wes și traversă camera, ducîndu-se să se sprijine de birou. Știu că nu există dreptate în lume, că lucrurile se petrec fără nici un motiv, la întîmplare – absolut toate – însă nu înțeleg de ce rahatul ăsta trebuie să mi se întîmple tocmai mie.

– Ca în cazul Grației... zise Dooher.

– Să nu-mi pomenești de tîmpeniile catolice!

– Nu vorbeam de grația divină, răspunse Dooher, amuzat. Ci de o femeie, Grația, care s-a născut urîtă ca dracu', fără un picior, cheală, iar la treisprezece ani s-a îmbolnăvit de cancer. A murit în chinuri groaznice și a ajuns la poarta raiului. Dumnezeu s-a uitat la ea și a zis: „Grația, o să te duci în iad." „De ce, Doamne? Am încercat să fiu bună, m-am străduit să-ți fiu pe plac, am suferit toată viața mea..." „Știu, Grația, a zis Dumnezeu, dar ai ceva care mă enervează."

Farrell clătină din cap.

– Înțeleg ce-ți sugerează gluma asta. Tu ești norocos, iar eu sînt blestemat.

– La naiba! Wes, oamenii...

– Gata! Știu ce ai de gînd să-mi spui. Oamenii își fac singuri norocul. Asta spun toate persoanele norocoase și e o aiureală!

Wes se ridică de pe birou și-l călcă pe Bart pe coadă. Acesta începu să chelălăie, iar Wes se răți la el:

– Taci din gură, cîine! Să nu te mai aud! Apoi se întoarse către Dooher: Uită-te la mine, Mark! Uită-te la mine!

Apartamentul meu e plin de gunoaie, biroul e distrus, cîinele meu – cel mai bun prieten al omului – aproape m-a sfîșiat...

Se așează din nou pe colțul biroului, privindu-și pantofii.

– Wes...

– Îmi pare rău. Mă descarc și eu. Însă trebuia să-ți spun: uneori e greu să suporți ceea ce pare doar un ghinion întîmplător. N-aș vrea să pățești ceva groaznic, dar nu te surprinde că nu ți se întîmplă *niciodată* așa ceva? Înseamnă că-i ceva cu mine? Dumnezeule!

– Gata, revino-ți! zise Dooher, se ridică de pe scaun, se duse la prietenul său și-l luă în brațe. Wes, știi că țin la tine. Ai nevoie de ajutor. O să trimit aici pe cineva. Ai nevoie de ajutor la curățenie. O să-ți dau tot ce-ți trebuie, bani, orice. Dacă vrei, îmi fac două zgîrieturi pe față, ca să sîngerez un pic.

Farrell se uită la el și clătină din cap, dezgustat:

– Nu-s bun de nimic, nu-i așa?

Dooher îl ciupi de obrazul întreg.

– Dar ești drăguț. Hai să-ți cumpăr ceva de mîncare.

Nu se omora după mîncarea chinezească, dar aceasta era condimentată, caldă și gustoasă. În local se aflau doar șase mese. Farrell profitase de ocazie ca să-i spună că venea acolo de două ori pe săptămînă și nu văzuse *niciodată* o masă goală.

Dar Mark Dooher intrase pe ușă și se îndreptase spre o masă pe care se afla numele lui, iar proprietarul nu avusese nimic împotrivă să intre în restaurant cu cîinele. Avea și el unul, care semăna cu Bart. Asta îl făcu pe Farrell să se întrebe dacă rămăsese vreo parte a vieții lui Dooher care nu fusese atinsă de noroc.

– Ca să știi și tu: am niște copii enervanți, înstrăinați. Tu n-ai.

– Eu nu-mi văd *niciodată* copiii, răspunse Farrell.

– Dar cînd vă întîlniți, nu te urăsc, nu-i așa?

– Nu. Cel puțin așa cred.

– Ai mei mă urăsc. Fiul meu, artistul ratat, mă urăște. Fiica mea, lesbiana, mă urăște. Fiul meu, fanaticul schiului, mă urăște.

– Nu te urăsc...

– Ba da, crede-mă. Știi și tu că mă urăsc. Nu știu dacă asta înseamnă noroc, dar nu-mi place. Ar fi trebuit să fac ceva.

– Da, asta-i o problemă serioasă. Viața ta nu-i perfectă. Îmi cer scuze.

Dooher ridică din umeri, oferindu-i o scurtă lecție despre felul în care un bărbat trebuie să suporte durerea.

– Asta-i viața, zise el. Ne lovește pe toți. Dacă tot am ajuns la subiectul ăsta, să-ți spun de ce am vrut să te întîlnesc în dimineața asta. Am și alt ghinion. De data asta în afaceri.

– Ce fel de afaceri?

– Aș vrea să te angajez pentru un timp. Să-mi fii avocat.

Farrell rămase cu bețișoarele în aer.

– Te ascult.

– Victor Trang.

– Ce-i cu el?

– Am impresia că poliția crede că eu l-am ucis.

– Că tu... Glumești?

– N-am chef de glumă.

– Și de ce crede poliția o asemenea tîmpenie?

– Nu știu. Nici măcar nu-s sigur că poliția mă bănuiește de ceva, însă individul ăla, Glitsky, m-a sunat ieri...

– Glitsky?

– Da, așa îl cheamă. Îl cunoști.

– E polițistul care s-a ocupat de ultimul meu caz, cel al lui Levon Copes. A bulibășit totul.

– Cred că asta ar trebui să mă liniștească. Ar putea să bulibășească și cazul ăsta.

– De ce crede el că tu l-ai ucis pe Victor Trang?

– Liniștește-te, Wes. Nu știu de ce. M-a sunat de două ori și mi-a pus tot felul de întrebări: unde am fost, dacă am discutat cu Trang... lucruri de felul ăsta.

– Și i-ai răspuns?

Dooher dădu din umeri și-i explică:

– Sigur că i-am răspuns. N-am nimic de ascuns. De ce să nu-i răspund?

– Nu contează că n-ai nimic de ascuns. Prima regulă este să nu discuți *niciodată* cu un polițist despre un delict petrecut în circumstanțe care te-ar putea incrimina, fără să ai avocatul alături.

– Dar eu n-am...

– Nu contează. Ce te-a întrebat? Ce i-ai spus?

– Asta înseamnă că ai acceptat să lucrezi pentru mine?

Farrell dădu din cap.

– Da. Sigur. Ce crezi?

Era ora douăsprezece și un sfert, vineri la prînz. Glitsky mergea pe holul de la etajul patru, îndreptîndu-se către sediul Departamentului criminalistică. Își petrecuse dimineața interogînd martorii care locuiau în imobilul victimei de șaptezeci de ani. Bătrînul avea un pistol, ca să se apere, și crezuse, probabil, că arma o să-i fie de folos dacă o să intre vreun spărgător în casă.

Nu aflase nimic.

Ultimele două zile fuseseră suprarealiste. Ca prin miracol, deși pagubele făcute acasă de cutremur fuseseră serioase, scăpaseră teferi. Șifonierul se răsturnase, iar hainele dinăuntru fuseseră răvășite. În camera băieților, Jake izbucnise în plîns, pentru că era întuneric și pentru că fusese aruncat jos din pat. Isaac și O.J. rămăseseră liniștiți doar pentru că dormiseră tot timpul cutremurului. (Același lucru îl făcuse și el. Dacă nu l-ar fi strigat Flo...)

Cu o zi în urmă, soția lui nu stătuse o clipă locului. Se sculase și aruncase farfuriile sparte, cioburile de faianță și de sticlă, apoi îndreptase toate lucrurile, dăduse cu aspiratorul, dereticase, chiar spălase geamurile. Își aranjase cuibul.

Glitsky rămăsese acasă în ziua cutremurului. (Se dovedise că fusese o zi potrivită să nu se ducă la serviciu. Nu se anunțase nici o omucidere în San Francisco.) Dar în cea de-a doua zi nu mai putuse să stea s-o vadă pe Flo muncind din greu, cîntînd singură, renăscută. Toată energia aceea și simțul datoriei aveau să se irosească degeaba. Abe nu voia să renunțe la speranțele lui.

În cazul lui Flo, era vorba doar de adrenalină.

El nu voia să ia parte la așa ceva, ea nu voia să-l vadă învîrtindu-se în jurul ei, încurcînd-o. Nu lipsise mult ca să se certe și s-ar fi certat pînă la urmă, dacă Abe n-ar fi plecat.

Se dusese să interogheze martorii. Acum, după ce se întorsese la primărie, intenționa să telefoneze, să ia legătura cu martori din alte cazuri, să sune la compania de telefoane și să verifice dacă lucrurile evoluaseră în ceea ce-l privea pe Mark Dooher.

Pe biroul său se găsea un pachet, iar Glitsky îi rupse ambalajul. Nu se așteptase să primească listele cu telefoanele date de Dooher decît peste două-trei zile. Iar acum le ținea în mînă.

Minunile nu încetează niciodată.

În ce privește telefonul de acasă al lui Dooher, situația era simplă. Nu sunase pe nimeni în lunea în care fusese ucis Trang. Situația celui de la birou era ceva mai interesantă. Dooher îl sunase pe Trang de două ori – la 13.40, apoi la 16.50 – exact la orele notate în computerul mortului.

Asta însemna că, în cazul în care Trang inventase o poveste ca să-și impresioneze mama și prietena, o mare parte din ea era adevărată. Glitsky, cu pulsul accelerat – simțea emoția vînătorii – își îndreptă atenția către ultimul set de hîrtii. Acolo descoperi că, așa cum notase Trang, existase un al treilea apel, de pe telefonul celular al lui Dooher, la 19.25.

Chiar dacă Glitsky își spuse că politica oficială în privința a canaliilor din San Francisco era să nu se lanseze niciodată pe o pistă, dacă nu aceasta era sigură, se decise să-l sune pe Dooher.

Rămase pe scaun, cu picioarele pe birou, întrebîndu-se dacă descoperirea sa însemna ceva – și ce anume.

Notițele de pe calculatorul lui Trang erau enigmatice, dar alcătuiau o poveste credibilă: Mark Dooher lucra la o înțelegere, nu acționa ca un consilier într-un caz de prejudiciu personal, așa cum pretindea. Glitsky nu-și imagina motivul pentru care Trang și-ar fi spus minciuni lui însuși, în agenda electronică.

Tot în agenda aceea mai era o însemnare pe care n-o înțelegea: „MD de la F." Glitsky interpretase notița ca însemnînd că Dooher sunase din biroul lui Flaherty. De fapt, avocatul sunase din mașina sa. Ce să înțeleagă? Că „F" nu era Flaherty?

Își mai puse o întrebare: Trang avea în dosarele sale vreun caz de prejudiciu personal? Avea să-i dea lui Paul Thieu sarcina să verifice. Ce însemna nota: „Mesaj de la MD"? Poate că laboratorul o să reușească să afle ceva de pe caseta din robotul telefonic al lui Trang, chiar dacă se făcuse o înregistrare peste ea. Se aplecă spre birou, trase carnetul spre el și începu să scrie.

Dorea să-l prindă pe Dooher cu minciuna. Cu orice minciună. Trebuia să fie una. Se cufundă în notițe, ca în transă. Apoi privi în gol. Ridică receptorul și formă un număr.

– Biroul de avocatură.

– Bună ziua. Sînt sergentul Glitsky, de la Departamentul criminalistică din San Francisco. Aș dori să vorbesc cu secretara domnului Dooher. Îmi pare rău, nu-mi amintesc numele său.

– Janey.

– Exact. Mulțumesc.

– Biroul domnului Dooher.

– Janey?

– Da.

Se prezentă din nou, îndeplinind ritualurile birocrației, apoi zise:

– Janey, vreau să verific cîteva lucruri pe care mi le-a spus șeful dumitale. E doar o problemă de rutină...

Se dovedi că Janey își amintea de apelul lui Trang, din ziua în care acesta murise. Sunase în timp Dooher era la masă și o rugase să-i transmită lui Dooher să-l caute de urgență.

– În legătură cu înțelegerea, nu-i așa?

Janey tăcu, întrebîndu-se dacă nu spusese prea multe. Glitsky nu voia să rateze ocazia:

– Îmi pare rău, dar asta fusese impresia mea.

Încerca să-i sugereze că aflase acest lucru de la Dooher.

Trucul îi reuși, iar Janey continuă:

– Domnul Trang mi-a reamintit să-i spun domnului Dooher că trebuia să primească un răspuns înainte de ora cinci, în nici un caz mai tîrziu, altfel depunea plîngerea în ziua următoare.

Așadar, Trang îl căutase pe Dooher în legătură cu înțelegerea. Janey spusese mai mult decît trebuia și dovedise că Dooher minți se.

Iar dacă lucrurile stăteau așa, atunci existau mari șanse ca Dooher să știe mai mult decît spusese. Se putea chiar să fie criminalul.

Glitsky se duse la Frank Batiste. Locotenentul stătea pe scaun, în biroul său, cu coatele pe masă, cu un creion în mînă. Clătină din cap și zise:

– Te cred, dar aș fi mai mulțumit dacă ai ști de ce l-a ucis.

– Nu mi-ai spus chiar tu, de un miliard de ori, că noi nu ne ocupăm de mobil, ci căutăm dovezi?

– Da, eu am spus asta și am avut dreptate.

– Deci?

– Unde-ți sînt dovezile? Pentru că am căzut de acord că nu cunoști mobilul.

Dar Glitsky nu voia să renunțe la mobil. Din experiență știa că oamenii nu sînt omorîți – îndeosebi de cineva care-i cunoaște – fără nici un motiv.

– Arhidieceza este cel mai mare client al lui Dooher. Dacă Trang ar fi depus plîngerea, Dooher ar fi fost concediat.

– De ce?

– Pentru că nu-și făcuse treaba și nu oprise procesul.

– De ce ar fi trebuit să facă asta?

Glitsky își dădu ochii peste cap și zise:

– Frank, chestia asta i-ar fi creat mari probleme arhiepiscopului!

– Așadar, Dooher l-a omorît pe Trang ca să nu depună plîngerea? Exagerezi, Abe.

– Știu. Dar e singura explicație pe care am găsit-o.

Batiste se îndreptă în scaun, răsuci creionul între degete, apoi se scărpină la ceafă.

– Ești sigur că nu-l bănuiești pe Dooher doar pentru că n-ai găsit alt suspect?

– Frank, s-ar putea să nu existe alt suspect tocmai din cauză că el e făptașul.

– S-ar putea, acceptă Batiste, care nu avea chef să-l contrazică. Da, a fost interesant și amuzant. Trebuie să acuzăm pe cineva. Așa începem întotdeauna. Nu cunoaștem mobilul? Dă-l naibii de mobil! Ai venit aici ca să discutăm despre dovezi. E bine să ai dovezi. Ce dovezi ai?

Nu avea prea multe. Glitsky obținuse mandatul pentru evidența convorbirilor telefonice ale lui Dooher susținînd în fața judecătorului Arenson argumentul străvechi al plauzibilității. Judecătorul îl cunoștea foarte bine și știa că n-o să abuzeze de drepturile pe care i le acordase.

Acum se punea întrebarea dacă informația despre evidența convorbirilor telefonice – cele trei apeluri coincideau cu notițele lui Trang – folosea la ceva. Glitsky știa că judecătorul nu avea să-i dea mandatul de percheziție pe care intenționa să-l solicite – ca să cerceteze casa, biroul și mașina lui Dooher – dacă nu avea argumente convingătoare (indiferent dacă acestea erau sau nu susținute de dovezi fizice) care să-i justifice bănuielile.

Sergentul spera că apelurile telefonice reprezentau dovezi suficiente, dar Batiste nu era de acord și nu credea că Arenson se va lăsa convins.

– Frank, de ce vrei să-mi strici ziua?

Locotenentul ciocănea cu creionul în birou.

– Abe, ce dovedesc apelurile?

– Dooher spune că au discutat despre un caz de prejudiciu personal. Notițele lui Trang spun că era vorba despre o înțelegere.

Chiar în timp ce vorbea, Glitsky își dădu seama ce avea să i se răspundă și știu că observația era corectă.

– Vasăzică avem o situație de genul „el spune una, celălalt alta".

– Dar secretara lui Dooher, Janey, confirmă spusele lui Trang.

– Ea n-a auzit ce s-a discutat în timpul ultimelor două convorbiri.

– De ce ar fi scris Trang notițe imaginare despre convorbirile telefonice? N-ar fi folosit la nimic.

Batiste făcu un gest cu creionul în aer și zise:

– Abe, chiar dacă amîndoi au discutat despre înțelegere, chiar dacă Dooher minte în privința asta, tot nu avem nici o dovadă. Poate Dooher s-a culcat cu prietena lui Trang...

– Sau cu mama lui, mormăi Glitsky. Poate cu prietena și cu mama lui Trang.

Lui Batiste îi plăcu ideea.

– Atunci am avea ceva.

Glitsky își strînse buzele, frustrat, iar cicatricea ieși în relief.

– Am nevoie de un mandat. Trebuie să mă uit prin rufele murdare ale individului.

Batiste nu fu de acord.

– Arenson n-o să accepte. Nu avem mare lucru. Trebuie să găsim mai multe dovezi. Ce-i cu baioneta?

– N-a adus-o acasă din Viet...

Glitsky se întrerupse brusc, iar Batiste zîmbi.

– Așa spune el.

– Doamne, ce prost sînt! Trebuie să discut cu soția lui!

Dacă femeia îl invita în casă, nu avea nevoie de mandat.

Abe ținea într-un sertar al biroului de la serviciu o cămașă albă și o cravată cu aspect oficial, să le aibă la îndemînă pentru

cazul în care trebuia să se prezinte în fața tribunalului și uita de convocare. Se schimbă în toaleta bărbaților și-și înlocui pentru o zi jacheta de aviator cu sacoul sport, de culoare cenușie, al lui Batiste – avea mînecile cam scurte, dar în rest îi venea bine.

Intră în veranda semiînchisă din față, cu insigna la vedere, și se prezentă Sheilei Dooher. La Palat fusese vreme însorită și briză rece, dar aici, la aproape doi kilometri de ocean, era ceață deasă și bătea un vînt sălbatic, care-ți pătrundea pînă în măduva oaselor. Lui Glitsky nu-i păsa de asta. Pentru moment, era în avantajul lui.

– ... Mă ocup de cazul Victor Trang. Ați auzit de el?

– Da. Ce tragedie! Mark a fost foarte afectat.

– Da, a fost. Plănuiam să vin aici ceva mai tîrziu, cînd soțul dumneavoastră ar fi ajuns acasă, dar mă aflam în zonă și m-am gîndit că aș putea să cîștig ceva timp. Voiam să vă pun și dumneavoastră cîteva întrebări.

– Mie?

– Da, doamnă.

– Despre ce? Nu l-am cunoscut pe Victor Trang.

Glitsky ridică din umeri și răspunse:

– Dar știți unde se afla soțul dumneavoastră în noaptea crimei.

– Da. Nu știu ce să zic. Doar nu credeți...

– Pentru moment nu cred nimic, doamnă Dooher. Însă soțul dumneavoastră a fost unul dintre ultimii oameni care au discutat cu Victor Trang. Deci, indiferent cît de absurd vi se pare acest lucru, domnul Dooher este suspect. Iar dumneavoastră puteți să eliminați chiar acum această posibilitate. A fost aici luni seara, în săptămîna trecută?

Sergentul observă că femeia strînse clanța ușii și evită să-l privească în ochi.

– Cred că ar trebui să-l sun pe Mark, zise ea.

– Puteți să-l sunați, dar trebuie să înțelegeți că tot ce îmi veți spune acum, înainte de a discuta cu el, va avea mai multă greutate. Puteți să-i confirmați alibiul chiar acum și cu asta am pune

capăt bănuielilor. Apoi adăugă, pe un ton de sfătuitor: Doamnă, ar fi un lucru foarte bun.

Sheila se gîndi puțin, apoi capitulă:

– Luni seara. Cred că s-a dus la terenul de golf. Aș putea verifica.

– Așa a spus și soțul dumneavoastră, zise Glitsky, zîmbind. Ați văzut că n-a fost atît de greu?

În spatele lui, vîntul bătea cu putere, iar Sheila Dooher păru să remarce acest lucru pentru prima oară.

– Îmi pare rău, domnule sergent. Avînd în vedere cum e vremea, nu vreți să intrăm în casă?

– Nu m-ar deranja să intru, dacă tot m-ați invitat.

Sheila Dooher îi oferi o ceașcă de ceai. Stăteau amîndoi la un bar din marmură, într-o bucătărie cu lumină naturală, care arăta cam cît tot apartamentul lui Glitsky. Sergentul vedea prin ușa de sticlă o parte din pajiștea bine întreținută, un strat cu narcise timpurii, precum și tulpinile fără frunze care arătau locul în care se aflaseră straturile cu trandafiri.

Glitsky sorbi din ceai, apoi spuse:

– Doamnă Dooher, soțul dumneavoastră a fost foarte afectat de moartea lui Victor Trang. M-a întrebat dacă poate face ceva ca să ne ajute la anchetă.

Expresia ușor îngrijorată a femeii deveni mai îngrijorată. Mai mult, arăta că Dooher nu-i spusese că era bănuit.

– Așa e Mark, replică Sheila și așteptă ca polițistul să continue.

– Nu m-am gîndit prea mult la această propunere pînă cînd am descoperit că Trang a fost înjunghiat cu o baionetă.

– Doamne, ce groaznic!

– Da, doamnă, a fost teribil. Dar n-am reușit să mai descoperim și altceva. Arma n-a fost găsită. Nu mă îndoiesc că asasinul a aruncat-o. Oricum, i-am spus toate acestea soțului dumneavoastră – dumnealui dorea să fie informat – și i-am

povestit că am putea afla ce *fel* de baionetă a fost folosită, ce fel de lamă avea...

Glitsky zîmbi și începu să vorbească mai repede, sperînd să-i cîștige simpatia.

– Medicii legiști pot să ne spună toate lucrurile astea. După ce le vom afla, am putea să descoperim de unde a fost cumpărată sau în ce război a fost folosită – lucruri de felul ăsta. Iar din asta am putea să aflăm indicii legate de locul de unde și-a procurat-o asasinul...

Glitsky era plin de speranțe.

Femeia îl ascultase cu atenție, captivată.

– Speram să văd baioneta pe care a adus-o soțul dumneavoastră din Vietnam ca să pot compara indiciile. Trang era vietnamez și se poate să fi fost ucis de cineva din comunitatea vietnameză. E o investigație cu bătaie lungă, dar merită să verificăm.

Femeia dădu din cap.

– Nu-s convinsă că am înțeles totul, dar mi se pare o idee bună. Cred că baioneta e în garaj. Vreți să mă ajutați s-o luăm de acolo?

20

Se făcuse seară, iar Farrell nu reușise încă să ia legătura cu Sam. Îngrijorat, hotărî să se ducă la ea acasă, ca să vadă ce se întîmpla.

Cu o zi în urmă, atunci cînd avusese loc cutremurul, viețile multor oameni fuseseră date peste cap – a lui mai mult decît a altora. În timp ce încerca să facă ordine în casă, îi telefonase de cîteva ori lui Sam, dar fără succes.

Era convins că avea s-o găsească a doua zi.

Începuse să-i telefoneze de cum se trezise, încercase de vreo douăzeci de ori, dar degeaba. Nu răspundea nimeni la telefonul ei de acasă, nici la cel de la clinică, nimeni nu auzise de ea. Fratele ei, Larry, nu era trecut în cartea de telefoane.

După prînz, Farrell îl întrebase pe Dooher dacă nu avea cumva numărul Christinei Carrera, ca să vadă dacă aceasta știa ceva despre Sam. Dar Dooher îi spusese că tînăra se afla în Ojai, în vizită la părinții ei.

Cum de știa Mark asta?

Primul semn că s-ar putea să se fi întîmplat ceva neplăcut fusese prezența utilajelor de construcție de pe Ashbury Street, care blocaseră traficul. Încercase s-o ia pe Twin Peaks. Farrell mergea cu Datsun-ul său model 1978, vopsit de fiul său în urmă cu șase ani într-o culoare pe care Lydia o numea „galben-vomă" (Lydia conducea un BMW model 1992, verde metalizat – avea deci motive s-o urască.) Lui Bart nu-i plăcea să stea în ceață și în fum, după cum nu-i plăcea nici lui.

În cele din urmă, cînd intervenția divinității făcu să găsească un loc de parcare, Wes opri mașina și decise să meargă mai departe pe jos. Era timpul ca Bart să-l întîlnească pe Quayle. Puse lesa cîinelui și coborîră din automobil.

Cînd se apropiară de blocul lui Sam, Wes fu șocat de atmosfera de dezastru. Grăbi pasul. Văzu o mulțime de mașini de poliție, plus cîteva ambulanțe. O ceată de gură-cască se învîrtea în mijlocul străzii, privind catastrofa.

Patru clădiri din cărămidă, înșirate pe partea de vest a străzii – cea a lui Sam era a treia – fuseseră serios afectate. Nici una nu mai avea hornuri, iar majoritatea ferestrelor dinspre stradă erau sparte. Deși echipele de intervenție se aflau încă acolo și se vedea că lucraseră de ceva vreme la degajarea zonei, aceasta era încă plină de bucăți de cărămidă și de țiglă.

În jurul celor două clădiri aflate în partea din jos a dealului fuseseră ridicate schele de sprijin. După cum arăta, casa lui Sam nu mai putea fi salvată. Colțul din față se prăbușise complet, iar clădirea se aplecase în față, de parcă ar fi așteptat doar o zgîlțîială ca să se dărîme.

„Doamne! își zise Wes. Acolo era camera lui Sam! Fusese acolo!"

Farrell se duse la unul dintre polițiștii în uniformă albastră, care împiedica mulțimea să se apropie prea mult de construcția instabilă.

– Scuzați-mă. Cunosc pe cineva care locuiește în clădirea asta. Aveți informații despre locatari?

Polițistul se întoarse spre el, privindu-l cu înțelegere.

– Ați încercat la spital? Eu de acolo aș începe.

Wes dădu din cap. Rămase încă un minut, uluit de puterea cu care se zguduise pămîntul.

– Scuzați-mă, zise el. Știți dacă a murit cineva în clădirile astea?

Polițistul clătină din cap, privindu-l cu milă, făcîndu-l să se aștepte la ce-i mai rău, și-i răspunse din nou:

– Eu aș încerca la spitale.

Din moment ce Sheila Dooher recunoscuse că soțul ei avusese o baionetă – chiar dacă aceasta nu se mai afla în garaj – Glitsky își spuse că va obține ușor un mandat de percheziție.

Completă solicitarea și o depuse la judecătorul de serviciu în săptămîna aceea, Martin Arenson. Dar Arenson, ca toată lumea, făcea curățenie după cutremur. Îi ținea locul alt judecător municipal, Ann Connor, iar aceasta nu fusese foarte convinsă de versiunea lui Abe referitoare la cauza plauzibilității. Refuzase să semneze mandatul, ceea ce îl adusese pe Abe într-o situație fără ieșire, pentru că nimeni n-ar fi aprobat un mandat pe care refuzase să-l accepte un judecător dintr-un tribunal municipal.

Glitsky mai avea o posibilitate – apelase la ea și în alte situații de urgență din trecut. Putea să se ducă la Curtea Supremă și să obțină un mandat de la un judecător de acolo. Era cunoscut la Curtea Supremă, de vreme ce majoritatea proceselor care se judecau acolo erau cele pentru omucidere. Abe voia să acționeze repede, înainte ca Dooher să aibă timp să ascundă ceva.

– Soția nu poate depune mărturie împotriva soțului.

Judecătorul Oscar Thomasino ținea mandatul în fața lui pe birou, gata să-l semneze. Ascultase povestea lui Glitsky și nu era dispus să accepte cauza plauzibilității.

– Dacă greșesc? Nu văd nici o dovadă care să indice vinovăția omului, cu excepția investigației tale, care-i discutabilă din punct de vedere legal.

– Domnule judecător, femeia m-a invitat în casă.

Thomasino dădu din mînă, respingîndu-i argumentul. Judecătorul avea vreo șaizeci de ani și-și tundea scurt părul

cărunt. Era slab, cu fața acoperită de pete provocate de o boală a ficatului și avea o reputație de om care respectă legea.

Era vineri seara, iar judecătorul se pregătea să se ducă acasă, după o săptămînă grea, cu multe amînări de procese din cauza cutremurului, dar Glitsky îl prinsese pe picior de plecare și încercase să-l convingă să-l lase să-și continue ancheta. Judecătorul se întorsese din drum, dar se considera în afara orelor de serviciu și nu părea dispus să coopereze. Îl privea pe sergent pe sub sprîncenele-i stufoase, fără să scoată nici un cuvînt.

– N-am nevoie de mărturia ei, domnule judecător, repetă Glitsky. Vreau doar să știu ce se află în casa aceea.

Judecătorul puse mîna pe birou și zise:

– Abe, ai de-a face cu om om de vază, nu cu un vagabond dintr-un cartier mărginaș. Sigur, legea nu face o asemenea deosebire. Mi-ai spus că n-ai găsit nimic în lista convorbirilor telefonice care să-l incrimineze.

Glitsky fu silit să accepte acest lucru, însă încercă să-l facă să se răzgîndească. Thomasino îl întrerupse:

– Abe, faptul că ai apelat la Curtea Supremă după ce te-a refuzat un judecător municipal nu-i corect. Știu că ai intuiții bune. S-ar putea să ai dreptate. Dar, din punctul meu de vedere, n-am nici un motiv să-ți semnez mandatul. Nici Ann Connor n-a avut.

– Domnule judecător...

Thomasino îl întrerupse din nou:

– Înțeleg că nu poți să te duci din nou la un judecător municipal. Trebuie să-mi oferi mai multe motive. Dacă găsești ceva, caută-mă acasă, o să fiu acolo tot weekendul. O să-ți semnez hîrtia, dar am nevoie de ceva care să-l inculpe pe Dooher. Știi unde s-a aflat în noaptea aceea?

– L-a omorît pe Victor Trang.

Judecătorul se uită din nou pe sub sprîncene.

– Bine. Dooher ce-a zis?

– A spus că s-a dus pe terenul de golf, iar apoi s-a întors la serviciu și a lucrat pînă tîrziu.

– Dacă asta a făcut, atunci probabil că l-a văzut cineva. Sau nu l-a văzut.

– S-ar putea...

– Atunci, mult noroc, zise judecătorul. Un weekend plăcut.

Glitsky nu avea nici un chef să facă rost de o poză a lui Mark Dooher, apoi să se ducă și să se plimbe cu ea pe terenul de golf, arătînd-o angajaților și întrebîndu-i dacă își aduc aminte să-l fi văzut pe avocat cu o săptămînă în urmă. Dacă ar fi crezut că putea obține vreun rezultat, s-ar fi apucat de treabă, dar, după cum îi spusese lui Thomasino, Dooher îl ucisese pe Trang în noaptea aceea, și nu lovise mingile de golf.

Oricum, nu obținuse mandatul și nici nu avea vreo șansă să-l obțină. Ce naiba trebuia să facă?

Rămase în holul Palatului, în fața liftului, cu mîinile în buzunar, fără să-i pese de mulțimea care pleca în weekend.

– Ai pus prea multă lămîie în ceai? îl întrebă Amanda Jenkins, procurorul adjunct care lucra împreună cu el la cazul Levon Copes și care ieșise din șuvoiul de oameni și se uita amuzată la el. Ai o mutră de parcă ai fi mușcat dintr-o felie de lămîie.

– Chiar am mușcat dintr-o lămîie, răspunse el, arătîndu-i mandatul nesemnat. Thomasino mi-a stricat ziua.

Amanda Jenkins îi luă hîrtia și o privi.

– Mi se pare corect întocmit. Casă, mașină, birou, lucruri personale. Care-i problema?

– După cum ai observat, judecătorul nu l-a semnat. Suspectul meu pare a fi un stîlp al societății, deci cauza plauzibilității se aplică mai puțin decît în cazul muritorilor de rînd.

– Ah, democrația...

– Nu-i grozavă? N-am nici o dovadă și nu pot obține permisiunea să caut vreuna.

– Avem un sistem minunat, îl aprobă Jenkins. Ce ai? Ai vreo dovadă? Trebuie să ai ceva.

Glitsky începu să-i povestească Amandei cum stăteau lucrurile: despre bănuielile lui, despre înțelegerea care urma să fie încheiată, despre nepotrivirile dintre versiunile mamei și prietenei lui Trang și cea a lui Mark Dooher, despre alibiul vag al acestuia, despre baioneta care dispăruse în mod misterios – și, se pare, de curînd – despre mandatul pe care i-l semnase anterior judecătorul, ca să aibă acces la evidența convorbirilor telefonice ale lui Dooher.

– Mandatul nu includea și telefonul din mașină?

– Ba da. Și ce-i cu asta?

Figura Amandei Jenkins, de obicei severă, se înveseli brusc. Ochii îi luceau, din cauza emoției.

– Ai cinci minute libere, să bem o cafea? S-ar putea să nu fi pierdut orice șansă...

Cafeneaua era aproape goală, cu excepția muncitorilor care făceau curățenie. Glitsky și Jenkins își luaseră paharele de carton de pe tejgheaua lungă de inox și se așezaseră față în față la o măsuță pliantă. Amanda începuse deja să vorbească, povestindu-i despre noile instrumente tehnice de investigare care fuseseră descoperite, ca efect al utilizării rețelelor pentru telefoanele celulare.

– N-ai auzit de așa ceva, explică ea, plină de entuziasm, pentru că nimeni n-a folosit rețeaua de telefonie mobilă ca să afle *unde s-a aflat cineva.* De obicei, rețeaua este folosită ca să afli unde se găsește cineva acum, în acest moment.

– Bine, și ce-i cu asta?

Procuroarea își dădu seama că sergentul nu pricepuse despre ce era vorba.

– Abe, îți amintești despre răpirea din Oakland, de anul trecut? Răpitorul suna familia victimei din cinci în cinci minute, cerînd schimbarea locului în care trebuia să i se plătească răscumpărarea, ca să fie sigur că nu-l urmărește nimeni. Ce crezi că s-a întîmplat? Individul a folosit telefonul din mașină, iar unul dintre băieții noștri și-a amintit de un articol apărut în una dintre revistele alea pe care le aruncăm toți. I-a venit o idee.

A sunat la societatea de telefoane și a întrebat dacă exista posibilitatea de a i se spune – chiar și aproximativ – locul din care fusese făcut apelul. Ce crezi că a rezultat?

– Te ascult.

– Zonele metropolitane mari, precum Oakland, au vreo zece zone de acoperire, răspîndite în tot orașul. Zonele de acoperire se numesc celule, de aici denumirea de telefon celular. Ele acționează ca o combinație amplificator/receptor. Dacă ești în automobil, treci dintr-o celulă în alta, iar acest lucru se înregistrează.

– Bine.

– Acum vine partea frumoasă. În fiecare celulă există antene care recepționează semnalul. Prin urmare, atunci cînd răpitorul vorbea la telefon, noi știam *cu exactitate în ce cvartal se afla.* Și am reușit să-l prindem.

Glitsky dădu din cap. Amanda avea dreptate. Era o chestie grozavă.

– Însă nu văd cu ce mă ajută pe mine.

– Nici eu, Abe. Thomasino ți-a spus că are nevoie de elemente suplimentare ca să-ți semneze mandatul. Poate că suspectul tău se afla la douăzeci de kilometri de terenul de golf. Cu asta vei dovedi că a mințit. Ai deja mandatul pentru evidența convorbirilor telefonice. Folosește-l!

Sheila îi povesti ce făcuse.

– Glumești? Ticălosul! A venit aici, te-a mințit, ne-a încălcat intimitatea! O să-l sun pe Farrell, o să sun pe cineva. Asta-i hărțuire! O să fac astfel încît individul să fie dat afară din poliție!

Dooher trînti cu putere paharul cu bourbon de ușa din sticlă, umplînd de cioburi toată bucătăria.

– Ticălosul!

Sheila stătea pe canapeaua din camera de zi și plîngea. Făcea parte dintr-o clasă socială care fusese educată să aibă

încredere în autorități. Sergentul Glitsky reprezenta autoritatea. Iar el o trădase, o mințise și o folosise ca să-l insulte pe soțul ei. Ca să-i facă necazuri. Sheila nu putea să se oprească din plîns.

Mark veni lîngă ea și-i dădu un pahar mare cu vin alb, iar ea îl apucă cu ambele mîini.

– Liniștește-te, Sheila! Nu aveai de unde să știi.

Femeia clătină din cap, șoptind printre suspine:

– Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să-ți telefonez.

Mark își puse palma sub pahar și o ajută să-l ducă la buze. Iar ea fu silită să recunoască faptul că băutura o ajuta. Sorbi din nou din vinul bun, rece.

Sheila începuse din nou să bea un pahar, două, iar vinul nu-i făcu rău. Doctorii din zilele noastre sînt paranoici în privința alcoolului. Ar trebui să nu le mai acorde atîta importanță... Vinul nu-i făcea rău. De fapt, o ajuta.

Reuși să-și recapete suflul și spuse:

– Mark, nu înțeleg nimic din povestea asta. Cred că...

– Liniștește-te! repetă el. N-ai făcut nimic rău. N-am nici o baionetă.

– Știu. Dar nu-mi amintesc...

– Am pierdut-o într-o excursie, acum vreo zece ani. Nu mai ții minte?

– Dar de ce sergentul credea că...

– Nu știu. L-am cunoscut pe Trang. N-au alt suspect, așa că m-au găsit pe mine. La asta-i duce mintea pe indivizii ca el.

Mark se întinse și-și puse mîna pe umărul Sheilei.

– Acum ce-o să se întîmple? întrebă ea, cu timiditate.

Mark se așeză pe canapea și zise:

– Cred că o să se întoarcă, după ce o să capete un mandat. O să întoarcă pe dos casa, poate și mașina, și biroul... Am avut o armă M-16, sergentul a văzut fotografia, iar un judecător ar putea să creadă că acest lucru înseamnă ceva și o să-i semneze mandatul de percheziție La urma urmei, am

furat baioneta de la armată, iar prin asta am demonstrat că am caracter de delincvent.

– Aveai douăzeci și trei de ani! strigă Sheila. În ultimii douăzeci și cinci de ani n-ai încălcat nici o lege.

– Am tăiat ciucurii de la covor.

– Mark, nu-mi arde de glumă. Doamne, nu-mi vine să cred că ni se întîmplă așa ceva!

Farrell își reproșă că fusese atît de prost, dar în momentul acela nu văzuse altă alternativă. Trebuia să se ducă în cartierul Sunset, ca să-l lase acasă pe Bart. Se hotărî să sune la spitale de acolo. După zece minute, era tot în mașină, parcurgînd drumul înapoi, ca să ajungă la cinci sute de metri de locul de unde plecase: la spitalul St. Mary.

Nu-i plăceau spitalele – mirosul, lumina, sunetul ce părea cumva amplificat și amortizat în același timp. Cînd ascensorul se opri la etajul al patrulea, Wes scoase un oftat de ușurare. Nu era secția de terapie intensivă. Își dădu seama că-i fusese frică să întrebe la ce secție se afla Sam.

Se opri în ușa salonului. Patul nu se vedea, în jurul lui fuseseră trase paravane, dar Larry și Sally – fratele lui Sam și soția acestuia – stăteau împreună, discutînd liniștiți.

– Salut, tovarăși, zise Wes. Niciodată nu te sună, niciodată nu-ți scrie. Așa face partidul?

Apoi o văzu pe Sam, cu capul bandajat, cu un braț pe pătură și cu celălalt lipit de trup. Veni lîngă pat și o salută.

Se pomeni că femeia îl prinse de mînă. Sam avea cearcăne negre și galbene sub ochi și un bandaj care-i acoperea nasul. O văzu străduindu-se să-i zîmbească, dar efortul îi provoca durere. Avea ochii plini de lacrimi. Wes se aplecă spre ea și-și lipi buzele de obrazul ei.

– Slavă Domnului! zise el.

– Va fi bine, spuse Larry. Va ieși din spital peste două zile.

Wes se ridică și se uită la Sam, continuînd s-o țină de mînă.

– O să discut cu medicii, zise Wes.

Larry și Sally îi povestiră totul. Sam fusese foarte norocoasă, suferise doar o contuzie, se alesese cu nasul rupt, cu o fractură de claviculă și cu o mulțime de vînătăi și de julituri. Fusese îngropată sub cărămizi și mortar, dar grinzile din tavan împiedicaseră casa să se prăbușească peste ea. Fusese scoasă de sub ruine după trei ore.

– Ce-i cu Quayle? E bine?

Sam îl strînse mai puternic de mînă. Clătină din cap, iar o lacrimă i se scurse pe obraz.

Glitsky avea impresia că ziua nu se va termina niciodată, dar găsise indicii noi. Nu renunți la așa ceva.

După ce se despărți de Amanda, fugi pe scările exterioare pînă la Criminalistică și sună la compania de telefonie mobilă. Din cauza cutremurului, unul dintre funcționari, Hal Frisque, rămăsese să lucreze după program. Era dornic să-l ajute.

Sergentul îi trimise lui Frisque o copie după mandat, prin fax. La cinci minute după aceea stătea cu telefonul la ureche, avînd în față o hartă a San Francisco-ului.

– Discutăm despre apelul de la 19.40, da? întrebă Frisque.

– Da, răspunse Glitsky.

– Bine. Zona SF-43. Aveți o hartă? Se pare că se afla pe autostrada 280. Așa trebuie să fie, pentru că peste un minut a intrat în zona SF-42. Prin urmare, se îndrepta spre vest.

Glitsky analiza toate posibilitățile, dar nici una nu-l ajuta foarte mult. E adevărat că Trang fusese ucis în apropierea autostrăzii 280, mai exact la sud de aceasta, pe Geneva Street, dar Dooher trebuia să parcurgă drumul acela dacă plecase de la San Francisco Golf Club and Driving Range și se îndreptase spre casă.

Frisque continuă:

– Bine, apoi o ia pe DC-3.

– Tot spre vest?

După o scurtă pauză, specialistul companiei de telefoane îi răspunse:

– Nu, spre sud. DC – asta înseamnă că a intrat în zona Daly City. Verificați pe hartă. Aș zice că a ieșit de pe autostradă la Geneva și s-a dus spre sud. Nu știu cît de departe a mers, pentru că s-a terminat convorbirea. Domnule Glitsky?

– Vă ascult.

Dooher părăsise autostrada și cotise spre sud, pe Geneva, la 19.41. În momentul acela știa că Trang era singur în birou.

„L-am prins!"

21

Arhiepiscopul Flaherty își anulase celelalte întîlniri programate pentru dimineața zilei de luni. Aceasta era mai importantă. Situația scăpase de sub control. În weekend, poliția întorsese pe dos casa lui Dooher, fără să găsească nimic care să aibă legătură cu Victor Trang. O acțiune inconștientă, iresponsabilă și înspăimîntătoare.

Așa că biroul său auster fusese năpădit de avocați. Consilierul său juridic cu normă întreagă, Gabe Stockman, scria ceva la laptop. Dooher luase legătura cu el în weekend, dar acum venise însoțit de avocatul *său,* un tip pe nume Wes Farrell, pe care Flaherty nu-l cunoștea. Cei doi își turnau cafea, la măsuța de lîngă fereastra de deasupra școlii.

– Mark, aș vrea să știu de ce s-au înverșunat împotriva ta, zise arhiepiscopul.

Wes Farrell, individul cel nou, încetă să-și amestece cafeaua și răspunse:

– Mark a avut cîndva o baionetă. A discutat cu Trang. Poliția n-a descoperit un alt suspect. S-au mulțumit cu ce-au avut. Am o teorie. Dacă vreți s-o auziți...

– În momentul ăsta sînt dispus să ascult orice are logică.

– Am înțeles că v-ați întîlnit cu Glitsky. Cu sergentul Glitsky. Și că v-a jignit.

– E cam mult spus, replică Flaherty. Hai să zicem că n-a fost prea politicos.

– Ei bine, am discutat cu niște persoane pe care le cunosc și care lucrează la Palatul de Justiție. Sergentul are probleme

personale grave. Soția sa e pe moarte. Individul a ratat ultima sa anchetă – s-a întîmplat ca suspectul să fie clientul meu. În același timp, Glitsky s-a înscris la examenul de promovare și are neapărată nevoie de un succes deosebit. Ghiciți cine supervizează promovările! Șeful poliției, Dan Rigby, care-i marioneta primarului, care, la rîndul lui, e un individ de stînga.

Flaherty îl întrerupse:

– Vrei să spui că-i vorba de politică?

Stockman își ridică privirea și zise:

– *Întotdeauna* e vorba de politică.

Încurajat de sprijinul acestuia, Farrell se încinse:

– Iată cum stau lucrurile: nouăzeci la sută dintre alegătorii primarului sînt negri, feministe și homosexuali. Biserica Catolică, reprezentată de clientul meu, Mark Dooher, este împotriva avorturilor, împotriva femeilor preoți, împotriva homosexualilor...

– Nu-i chiar așa, zise Flaherty.

Arhiepiscopului nu-i plăceau discursurile cu anti-asta și anti-aia. Dacă Farrell urma să-l reprezinte pe Dooher, atunci trebuia să-și schimbe vocabularul. Biserica era pentru viață, pentru familie și pentru căsătorie. Nu era o instituție negativă.

Dar Farrell ignoră obiecția și-și continuă expunerea:

– Așadar, Glitsky este dispus să facă orice, ca să-l înfunde pe Mark. Chiar dacă dovezile sînt neserioase, sergentul s-a pus în slujba celor care pot să-l promoveze și care pot să-i păzească fundul. Scuzați-mi limbajul!

Nimeni nu zise nimic.

– Ar putea să fie oare adevărat? întrebă arhiepiscopul. Mi-e greu să cred că poliția unui oraș important e în stare de așa ceva.

Farrell sorbi din cafea, apoi replică:

– E vorba de un singur om.

Dooher ridică mîna și zise pe un ton glacial:

– Wes, nu Glitsky e problema. Nu există nici o dovadă care să facă legătura între mine și uciderea lui Victor. Am fost să mă antrenez la golf. Am uitat să-i spun lui Glitsky că la întoarcere

m-am oprit pe Geneva, ca să cumpăr benzină. Din prostie, am plătit cu bani gheață. Lucrătorul care a încasat banii citea un ziar într-o limbă asiatică, prin urmare, nu m-a ținut minte nici pe mine, nici mașina mea. Presupun că nici pe altcineva. Așa că Glitsky crede că l-am mințit. Asta nu înseamnă că lucrurile vor rămîne așa. Chiar dacă Glitsky e pornit împotriva mea, nu se poate să nu fie cineva în poliție care să creadă că-s nevinovat. Poate chiar procurorul general, Chris Locke.

Flaherty își dădu seama de ce îl prețuia pe Dooher: pentru că vedea lucrurile limpede. Chiar și acum, cînd se afla în mijlocul vîrtejului, își formulase o strategie fermă, eficientă. Ar fi fost ridicol să crezi că Mark Dooher ar fi recurs la violență. Era prea deștept ca să facă asta. Putea să distrugă pe cineva fără să-l atingă.

– O să încerc să mă ocup eu de asta, făgădui Flaherty. O să-l sun pe Locke, o să-i explic situația. Să sperăm că poate să limpezească lucrurile.

Chris Locke era primul procuror districtual de culoare. Și era un fanatic al jocurilor politice. Stătea singur în birou și se gîndea la arhiepiscopul James Flaherty, cu care abia discutase.

Locke știa că Flaherty influența multe voturi din San Francisco, prin predicile din parohii, prin articolele din ziare, prin aparițiile în public, prin pastorale. Mai știa și că electoratul conservator, care reprezenta circa treizeci la sută din votanții orașului, juca doar un rol marginal în alegeri. Însă ar fi dat dovadă de prostie dacă l-ar fi ignorat cu desăvîrșire. Locke, deși procuror, făcea parte din echipa liberală a primarului (ca orice funcționar din San Francisco, ales de electorat), dar sprijinul acordat arhiepiscopului putea să-l ajute în alegerile următoare. Locke credea că merita să coopereze cu un conservator important, precum Flaherty, dacă acest lucru se făcea departe de ochii publicului.

Însă Locke știa că nu era vorba doar de voturi, ci de ceva profund, ceva care-l subjuga – ceva care avea legătură cu

oamenii care dețineau autoritatea și puterea. Iar Flaherty făcuse un gest neobișnuit: îi ceruse lui Locke o favoare. Merita să vadă despre ce era vorba.

Cu toate că dirija toate anchetele din oraș, Locke era rareori la curent cu evoluția investigațiilor. Acestea reprezentau treburi ale poliției. Procurorii se implicau mai tîrziu.

Însă avea sursele lui de informații. Putea să afle tot ce-l interesa.

Art Drysdale stătea la birou și jongla cu mingi de baseball. Acum avea aproape șaizeci de ani, dar jucase vreo două săptămîni pentru echipa Giants, în liga principală, înainte să se ducă la facultatea de drept. Pe peretele din spatele său se aflau forografii îngălbenite, înrămate, din meciuri jucate în ligile pentru colegii sau cele minore.

În ultimii zece ani, Drysdale condusese activitatea cotidiană a procuraturii, iar Locke îl consulta în aproape toate deciziile administrative. Procurorul veni în biroul lui Drysdale – care era mai mic decît biroul său – bătu la ușă și o închise în urma lui.

Drysdale continuă să jongleze cu mingile.

– Cum reușești să faci asta?

– Ce? Jonglatul?

– Nu. Nu mă refeream la jonglat. Ce te-a făcut să crezi că vorbeam de jonglat?

Mingile căzură în mîna lui Drysdale, iar acesta le puse pe birou.

– Ăsta-i talentul meu. Despre ce-i vorba?

– Ce știi despre Mark Dooher?

Procurorul-șef adjunct știa aproape totul despre Mark Dooher. Drysdale credea că informațiile poliției trebuie să ajungă la procuratură, iar de aici la tribunal. Ca urmare, păstra legătura cu Rigby, șeful poliției, cu judecătorul de serviciu și cu procurorii adjuncți, precum Amanda Jenkins. În general, afla lucrurile înainte ca acestea să devină oficiale, chiar și mai

devreme. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi răspuns că și această cunoaștere anticipată a evenimentelor era un talent înnăscut.

Așa că Drysdale îi povesti șefului său tot ce aflase despre Dooher. Un ghiveci interesant: temerile lui Flaherty, ocolul misterios al lui Dooher pe Geneva Street cam în momentul crimei, problema cu baioneta, declarațiile mamei și ale prietenei lui Trang, reacția agresivă a lui Glitsky față de Levon Copes, stresul sergentului din cauza bolii soției sale.

– Însă nu avem dovezi, nu-i așa?

Drysdale clătină din cap și răspunse:

– Din cîte știu eu, nu. Poliția a căutat în tot weekendul.

– Flaherty spune că Dooher este un stîlp al comunității.

– Cunoaștem stîlpi ai societății care au ucis oameni.

– Art, noi știm că s-a mai întîmplat asta. Dar Excelența Sa crede că Glitsky îl hărțuiește pe Dooher dintr-un anumit motiv.

– Celebrul „dintr-un anumit motiv"?

– Flaherty este afectat, *foarte* afectat. Se teme că Glitsky îl va aresta pe Dooher și-l va învinovăți că l-a ucis pe Trang, chiar dacă nu va avea nici o dovadă.

Drysdale îi făcu semn că așa ceva n-o să se întîmple și-i zise:

– Glitsky e un profestionist. Nu-l va aresta pe Dooher fără să aibă mandat. N-o să facă nimic dacă n-are dovezi.

– Și nu are chiar nici una?

– Nu atît cît îi trebuie.

– Prin urmare, pot să-i spun arhiepiscopului să nu-și facă griji?

– Dacă nu apare nimic nou. Însă întotdeauna apare ceva nou...

– O să țin minte. Aș vrea să se știe că am dat dispoziție să înceteze orice hărțuire a individului, indiferent de motivul pentru care s-a făcut asta. Ori găsim dovezi, ori îl lăsăm în pace. Sîntem de acord în privința asta?

– Chris, așa am procedat întotdeauna.

Locke ajunsese deja la ușă.

– Știu. Nu vreau să critic un polițist care are necazuri. Însă Flaherty pare că știe că nu avem fire de păr, fibre sau amprente, nici sînge, nici baioneta. Nici motivul. Am dreptate?

– Mda...

– Bine.

Drysdale se uită la ușă un timp, după ce aceasta se închisese în urma procurorului-șef. Apoi își luă iarăși mingile. Și-și spuse că Locke avea și el un talent: omul se pricepea să transmită un mesaj.

Temerile lui Glitsky în privința soției sale fuseseră întemeiate. Duminică dimineața, la trei zile după ce făcuse curățenie în toată casa, îndepărtînd urmele cutremurului, Flo începuse să nu se mai simtă bine. În timp ce Glitsky continuase să se folosească de mandatul său de percheziție, soția sa căzuse din nou la pat.

Flo îi trimisese pe cei trei băieți la film, cu ordinul să nu se întoarcă pînă la prînz. Știa că infirmiera și Nat, tatăl lui Abe, nu vor veni decît a doua zi, luni. Spera că pînă atunci se va simți bine. Nu voia să fie o povară pentru nimeni.

Însă în dimineața de luni nu fusese în stare să se dea jos din pat. Infirmiera stătea lîngă ea. Abe nu se dusese la serviciu și stătea împreună cu Nat în camera de zi, amîndoi în aceeași poziție: ghemuiți, cu coatele pe genunchi.

– A făcut ce trebuia să facă, Abraham. Poate că munca i-a făcut bine. La suflet.

Glitsky nu se simțea în stare să-l contrazică. Fusese un weekend catastrofal. Nu găsise nimic, după ore de muncă. Nici urmă de baionetă. Laboratorul urma să-i dea rezultatele examenelor microscopice abia peste cîteva zile, dar sergentul nu-și făcea nici o iluzie. Dooher avea o mulțime de costume în dulapul de acasă, zece perechi de pantofi. Toate foarte curate. Același lucru și la birou: mai puține haine, dar toate fără pată. În dosarele sale nu se găsise nici un indiciu că ar fi avut vreo întîlnire cu Trang. Dooher își ținea crosele de golf în portbagaj.

Și, pe lîngă faptul că nu găsise nimic, Abe lipsise de lîngă Flo. Iar tatăl lui îi vorbea de sufletul ei! Lui nu-i mai păsa de mult timp de sufletul ei. Îi păsa de trupul ei: dacă nu-i provoca dureri, dacă nu funcționa ceva aiurea. Măcar de nu s-ar mai chinui...

– Poate că ai dreptate. Poate că a ajutat-o la suflet.

– Nu crezi?

– Nu contează ce cred eu, răspunse Abe, dînd din umeri. A făcut curățenie, iar acum se simte rău.

– Dar în cele două zile s-a simțit bine.

Glitsky nu avea chef de discuții. Îi venea să urle la lună, dar nu voia să se certe cu tatăl lui – care fusese blestemat să caute întotdeauna un sens în viață, să găsească o explicație pentru evenimentele întîmplătoare.

Telefonul începu să sune, iar Abe făcu un gest către Nat și se duse în bucătărie, să răspundă.

Era Frank Batiste. Mesajul lui Locke își croise drum și ajunsese pînă la el. Abe îl ascultă, îi mulțumi lui Frank și puse receptorul în furcă.

– Cine a fost? îl întrebă tatăl său, care venise pe holul dintre bucătărie și dormitor.

– De la serviciu.

– Dacă-i ceva important, poți să pleci. Rămîn eu cu Flo...

– Nu-i nimic important, răspunse Abe. Am fost anunțat că s-a închis un caz. Asta-i tot.

PARTEA A TREIA

22

În ziua de marți, 7 iunie, la vreo șase săptămîni după ce lui Abe Glitsky i se spusese să renunțe la cazul Mark Dooher, sergentul fu sunat acasă. Ceasul de lîngă patul său cel nou arăta 23.14. Abe se întorsese acasă abia cu o oră în urmă, pornise televizorul, își făcuse o ceașcă de ceai și deschisese o carte. În cele din urmă se dusese în dormitor și se întinsese pe pat.

În toată casa era doar el. Băieții stăteau la un prieten, pînă cînd Glitsky avea să termine interviurile pentru bona-menajeră pe care urma s-o angajeze.

În primele cinci zile de după moartea lui Flo discutase cu două tinere destul de plăcute. Ambele interviuri fuseseră dezastruoase. Glitsky știa că vina era a lui – dacă ar fi solicitat o slujbă, în mod sigur n-ar fi fost angajat. Trebuia să treacă o săptămînă, două, pînă să scape din ghearele mîhnirii, furiei și disperării.

Se străduia să facă față disperării, spunîndu-și că nu avea de ce să se grăbească și că trecuseră doar cîteva zile. Avea să găsească pe cineva.

Patul cel nou era unul dublu. El și Flo avuseseră unul imens, dar în prima noapte de după dispariția ei Abe descoperise că nu putea să se culce în el. Știa că o să se chinuie pînă cînd o să adoarmă și că va fi surprins descoperind că în partea ei nu se afla nimeni. Așa că în prima noapte încercase să doarmă pe canapeaua din camera de zi. A doua zi sunase la Armata Salvării, veniseră niște oameni, iar patul dispăruse. Însă și patul mai mic, pe care-l avea acum, i se părea imens.

Se întinsese îmbrăcat, iar acum se uita la ceasul digital. Apoi se întinse să ia telefonul.

– Sînt Glitsky.

– Abe, aici Frank Batiste. Știu că ești în concediu și poți să mă refuzi, dar am fost sunat acasă și m-am gîndit că ar trebui să decizi chiar tu. Am primit un apel, la 911, de la un soț îngrozit din St. Francis Wood. Soția sa a fost înjunghiată. A murit.

– Da.

– Bărbatul care a telefonat este Mark Dooher. Femeia este soția sa.

Abe coborî din pat și zise:

– Trimite o mașină.

Glitsky nu-l mai auzi pe Batiste, care-l întreba dacă era sigur că voia să se ocupe de caz, că nu trebuia... Pusese deja receptorul în furcă.

Își amintea casa mult mai bine decît ar fi crezut. Văzuse o mulțime de locuințe în cariera sa și amintirea lor începuse să se estompeze. Dar aceasta era aparte, avea în față o curte pavată cu dale și mărginită de un gard scund, din stucatură, mai avea un foișor și o verandă, o peluză cu o magnolie de vreo cincizeci de ani – care înflorise și înmiresma aerul limpede, răcoros.

Glitsky rămase un timp, privind fațada casei. Toate luminile erau aprinse. Cineva mergea prin foișor, dar nu-și dădea seama cine, din cauza jaluzelelor.

Mașina medicului legist nu sosise încă, dar pe alee se afla o ambulanță. În stradă fuseseră parcate trei vehicule ale echipajelor de poliție, cele care veniseră imediat după primirea apelului. Banda galbenă, care delimita perimetrul scenei crimei, fusese întinsă în jurul unei zone care cuprindea aleea și o parte din peluză. În interiorul acesteia stăteau de pază doi polițiști în uniformă, care discutau între ei.

Glitsky își reaminti că se afla în St. Francis Wood, iar aici timpul de răspuns al poliției se măsura în minute, nu în ore, așa cum se întîmpla în cartierele mai puțin elegante.

Se îndreptă către alee și văzu alți trei polițiști care stăteau în fața ambulanței. Cei doi în uniformă erau locotenentul și sergentul din secția de poliție a districtului Taraval. Al treilea bărbat îl văzu pe Glitsky și veni spre el. Era Paul Thieu.

La recomandarea lui Glitsky, Thieu fusese detașat la Departamentul decese. Se afla la birou, în Palat, atunci cînd Serviciile de Urgență transmiseseră că avusese loc un „opt – zero – doi", adică un caz în care era nevoie de medic legist. Thieu îl sunase pe Batiste, și astfel ajunse Abe acolo.

Cei doi se întîlniră la jumătatea drumului. Glitsky remarcă lumina care se vedea pe sub ușa laterală a casei și întrebă:

– Unde-i Dooher?

– În biblioteca din foișor. Stau cu el doi dintre băieți.

Thieu își îmbunătățise considerabil stilul de conversație. Învățase cum să răspundă la întrebări.

– Bine. N-are decît să aștepte.

Se apropiară de oamenii secției Taraval – locotenentul Armanino și segentul Dorney –, iar Thieu li-l prezentă pe Glitsky. Armanino se osteni să le explice inspectorilor din centru că oamenii lui asiguraseră bine zona. Femeia din casă era moartă. Era, fără îndoială, moartă atunci cînd ajunseseră ei acolo. Prin urmare, paramedicii nu mutaseră cadavrul, nici nu se atinseseră de ceva.

Thieu simți nevoia să vorbească.

– Abe, femeia a fost înjunghiată în patul ei. Lucrurile arată ca și cum un hoț a luat-o razna, poate a încercat s-o violeze. Cearșafurile sînt sfîșiate. Și-i o grămadă de sînge – probabil că femeia l-a tăiat pe individ.

Glitsky își vîrî mîinile în buzunare și dădu din cap.

– Bine, hai să mergem și să vedem.

– Înainte de asta, îi întrerupse Armanino, mai trebuie să aflați vreo două lucruri. Cînd am sosit noi, polițiștii și paramedicii erau aici, dar abia veniseră. Nu se afla altcineva pe alee. Nu se vedea nici un strop de sînge pe drum, deși ar fi putut să fie o picătură, două. Am avut grijă să nu umble nimeni pe

acolo, pînă nu sosește echipa de criminaliști care se ocupă de scena crimei.

Glitsky își zise că Armanino era un fanatic al detaliilor și că de aceea ajunsese locotenent.

– După aceea, unul dintre oamenii mei, zise locotenentul, arătîndu-i pe polițiștii care stăteau pe alee, a găsit asta.

Și-i arătă lui Abe o pungă de plastic cu ceva alb, pătat cu roșu. Glitsky o luă și întrebă:

– Ce-i asta?

– O mănușă chirurgicală. Se afla pe jos, lîngă ușa din spate. Evident, individul a ieșit pe acolo. Poate a și intrat pe acolo. Becul nu funcționa, fusese deșurubat.

– Deșurubat?

Armanino dădu din cap.

– Dorney și-a pus mănușile și l-a înșurubat. S-a aprins imediat. Am găsit și asta.

Îi arătă altă pungă, mai mare, în care se afla ceea ce la prima vedere părea a fi arma crimei – un cuțit de bucătărie de bună calitate.

– Lama e curată.

– A fost ștearsă.

– Ce-i în casă?

– O să vedeți.

Ceea ce însemna, probabil, că nu era de datoria lui să-și dea cu părerea. Omul anunța doar că el și oamenii săi găsiseră ceva.

– Asta-i tot?

Armanino se uită la Dorney, iar sergentul dădu din cap. Cei doi alcătuiau o echipă care mergea strună. Erau polițiști bine pregătiți.

– Pentru moment, cred că da.

– Bine. Paul, hai să mergem!

Cînd ajunseră lîngă ușă, se întoarse către Thieu și-i zise:

– Mulțumesc că i-ai spus lui Batiste să mă anunțe.

Ușa laterală dădea într-o spălătorie cu podea din gresie albă și neagră, aranjată ca o tablă de șah, în care se găsea o mașină

de spălat și un uscător. Cei doi se duseră în bucătăria superbă, cu tejghea din marmură, unde Glitsky discutase și băuse ceai cu Sheila Dooher.

Un covor rotund, cu modele indiene Navajo, acoperea podeaua. Cele două uși cu lambriuri din dreapta fuseseră închise.

Dormitorul uriaș era bine luminat. O ușă dublă, din sticlă, dădea într-un balcon. În încăpere se aflau două șifoniere din lemn de culoare închisă. Printr-o ușă deschisă se zărea o masă de toaletă și, dincolo de ea, era baia.

Femeia zăcea în diagonală pe patul imens, într-o poziție ciudată – pe jumătate întoarsă, cu un braț sub ea și cu celălalt întins. Glitsky se uită un minut, înregistrînd toate detaliile. Ceva – nu-și dădea seama exact ce – i se părea ciudat. Femeia arăta ca și cum ar fi fost aruncată.

Abe își aminti de figura ei și o privi din nou. Nu se vedea nici un semn de furie pe fața Sheilei Dooher – de fapt, constată Dooher, expresia ei exprima împăcarea. Părul, ciufulit în timpul somnului, păstrase urma ultimului periat. Impresiona mult și faptul că nu existau urme vizibile de sînge.

Asta nu însemna că nu se vedea sînge în alte părți. Cămașa de noapte albă, din bumbac, pătată de sînge, fusese strînsă în jurul gîtului femeii, acoperindu-i sînul stîng și lăsîndu-i-l descoperit pe cel drept. Se vedea o singură rană, o tăietură lungă de doi centimetri, din care se scurgea un firicel roșu-cafeniu. Femeia avea chiloții pe ea, deși îi fuseseră trași cu forța și sfîșiați.

Glitsky se ridică și se dădu înapoi un pas, ca să privească trupul de la o distanță mai mare. Afirmația lui Thieu că era mult sînge se dovedi relativă. Însă sergentul știa că sîngele era unul dintre lucrurile acelea cu un efect ciudat: dacă nu ești obișnuit cu el, o cantitate mică ți se pare foarte mare.

Prima impresie a lui Glitsky, în ce privește sîngele, fusese că nu era suficient. Pînă și Victor Trang sîngerase mai mult, iar asasinul folosise baioneta ca să astupe șuvoiul. Dacă rana de

cuțit ar fi atins inima, iar victima ar fi stat pe o parte – ca în momentul acela – atunci ar fi trebuit să fie o cantitate imensă de sînge. Litri. Nu o ceașcă.

– Ce-i? întrebă Thieu.

Glitsky nu-i răspunse. Din locul în care se găsea, la oarecare distanță de pat, văzu ceva ce nu observase de la bun început. Nu trebuia să atingă trupul sau să-l mute, ca să fie sigur. Pe cămașa de noapte se vedeau patru, cinci urme ce păreau de sînge. Sergentul se aplecă să privească mai bine, pentru că acum știa la ce să se uite. Arătau ca semnele lăsate de pensulă: drepte, cu concentrație de sînge mai mare la un capăt și mai redusă la celălalt.

Putea să însemne un singur lucru, deși mai văzuse așa ceva doar o singură dată în toată cariera sa, în cazul Victor Trang.

Ucigașul șterse lama cuțitului de îmbrăcămintea victimei.

În momentul acela, Farrell nu arăta a avocat.

Purta o salopetă albă de zugrav, pe care-o ținea lîngă patul său. În cele din urmă terminase toate reparațiile, astupase toată crăpăturile din pereți. În ultimele săpămîni, în zilele în care n-o vizitase pe Sam după sfîrșitul orelor de serviciu, își petrecuse timpul vopsind cîte o șipcă sau cîte o ușă.

După ce Mark îl sunase la miez de noapte, își pusese niște pantaloni pătați de vopsea, își trăsese tenișii în picioarele goale, îmbrăcase un tricou jerpelit cu emblema Universității California și luase din cuier o șapcă de suporter al echipei Giants.

Așa că nu arăta a avocat, dar nu venise în calitate de avocat. Sau așa crezuse el. Venise în calitate de bun prieten. Glasul lui Mark fusese calm, deși plin de durere. Îi spusese că în casă intrase un hoț. Sheila murise.

Wes își parcă Datsun-ul în spatele mașinilor de poliție. Alcea și strada din fața casei lui Mark erau pline, din cauza ambulanței, a furgonetei medicului legist, a mulțimii de vecini curioși și a celor două dube ale posturilor de televiziune locală.

Farrell se duse la cel mai apropiat polițist în uniformă.

– Scuzați-mă, sînt un prieten al celui care locuiește aici. Mi-a cerut să vin încoace. Aș vrea să intru în casă.

Polițistul primise ordine stricte, ca urmare rămase cu brațele încrucișate și clătină din cap.

– Îmi pare rău, nu-i voie. Aici e scena unei crime. Publicul nu are acces.

– Eu nu-s public. Sînt avocat.

Polițistul se uită la el și-i zise:

– N-ai decît să fii avocat afară. Aici e scena unei crime.

– De ce nu te duci să-l întrebi pe domnul Dooher dacă dorește ca Wes Farrell să intre în casă?

– Dumneata ești Wes Farrell?

– Da.

– Wes, noi nu facem ce vrea domnul Dooher, îndeosebi cînd e vorba de locul în care a avut loc un asasinat. Înțelegi? Noi investigăm o crimă. Nu vrem ca lumea să calce dovezile în picioare. De aceea blocăm accesul. După ce o să ne terminăm treaba, o să poți să intri. Cînd o să iasă cineva, o să anunț că ai venit, dacă îmi arăți vreun act de identitate.

Wes își pipăi buzunarele goale. Își aduse aminte că-și lăsase portofelul acasă, pe noptiera de lîngă pat.

Se gîndi să rupă panglica și să intre în casă cu forța, dar îi fu frică să nu fie arestat sau împușcat. Nu mergea așa. Trebuia să se întoarcă acasă și să-și ia actele alea afurisite.

– O zi bună, îi zise el polițistului.

– La fel, îi răspunse acesta, zîmbind.

Echipa de la Cercetarea Scenei Crimei – CSI – știa ce are de făcut, iar Glitsky îi cunoștea pe membrii acesteia. Sergentul nu voia să-i încurce cu ceva, dar în momentul acela nu avea nici o teorie. Căuta deja dovezi și nu voia să le rateze din neglijență sau ghinion.

Glitsky se duse la sergentul Jimmy Ash, de la laboratorul fotografic, un albinos de vreo patruzeci de ani, care, din cauza orei tîrzii, avea deja ochii roșii. Acesta înregistrase imaginea

camerei pe videocasetă, iar acum stătea lîngă pat și fotografia cadavrul Sheilei Dooher.

– Salut, Jimmy. Ai folosit vreo metodă tehnică specială pentru stropii de sînge?

– Pentru sînge? întrebă acesta, înghițind în sec – avea mărul lui Adam foarte proeminent. Nu, nimic special. Fotografii clare – știi că asta e specialitatea mea – și ceva care să ofere o imagine de ansamblu. Ai văzut ceva?

– Așa cred.

– Atunci o să ai imaginile dorite.

Thieu stătea lîngă ei. Glitsky simțea că acesta ardea de nerăbdare să-l întrebe ce văzuse și i se făcu milă de el. Se întoarse către vietnamez, gata să-i explice, cînd Alice Carter, laboranta medicului legist, care stătea în cealaltă parte a patului, îl întrebă:

– Abe, a mutat cineva cadavrul?

– Nu cred. În nici un caz de cînd am venit eu aici.

Thieu se vîrî în vorbă:

– Așa era, în momentul în care am sosit.

– Ar fi bine să verificați. Polițiștii care au răspuns apelului telefonic mai sînt aici?

Thieu se îndreptase deja spre ușă, dornic să vadă dacă mai erau acolo colegii lor.

– De ce? se interesă Abe.

Doamna Carter arătă umărul drept al Sheilei Dooher, dezgolit. Pe omoplat se vedea o pată roșie, care se înnegrise ușor.

– Pentru că în zona asta s-a stabilit lividitatea.

– Ceea ce înseamnă că a fost mișcată...

– Exact. Acest lucru s-a întîmplat la ceva timp după ce-a murit.

Trecuse de miezul nopții. Glitsky se opri în ușa bibliotecii – cu Thieu ținîndu-se după el – și-l văzu pe Dooher într-un moment în care acesta nu se controla. Avocatul stătea pe fotoliu, cu picioarele încrucișate, și discuta cu un alt bărbat.

Sergentul nu auzea că-și spuneau cei doi, dar expresia lui Dooher părea plină de amabilitate, iar avocatul părea relaxat.

Trecuse o săptămînă de cînd Abe își pierduse soția, dar el nu ajunsese încă să respire cu ușurință. Mușchii săi obosiți îl dureau fără încetare, iar nervii, încordați din cauza epuizării, îi zvîcneau ca la caii pur sînge.

Soția lui Dooher murise cu mai puțin de trei ore în urmă, dar avocatul se stăpînea foarte bine. Comparațiile duc la concluzii. Glitsky trebuia să se concentreze și să nu lase sentimentele personale să intervină în anchetă.

Trebuia s-o facă exact ca la carte.

Astăzi este miercuri, 8 iunie. Este aproximativ ora 0.20. Sînt sergentul inspector Abraham Glitsky, număr de insignă 1 144. Mă aflu în San Francisco, Ravenwood Drive, numărul 4 215. Este prezent Mark Dooher, care va fi interogat, bărbat caucazian, data nașterii 19.04.1947. Cu mine se află sergentul inspector Paul Thieu, număr de insignă 2 067, și avocatul domnului Dooher, Wes Farrell.

Î: Domnule Dooher, înregistrez declarația dumneavoastră, după cum vedeți. Aveți vreo obiecție?

R: Nu, nici una.

Î: Menționăm, pentru a se înregistra la dosar, că avocatul dumneavoastră a avut obiecții în ce privește venirea dumneavoastră la sediul poliției, pentru a da o declarație.

R: (Farrell) Domnule sergent, am mai discutat despre acest lucru. E trecut de miezul nopții, iar soția clientului meu abia a fost ucisă. Din moment ce domnul Dooher n-a fost acasă în seara asta, nu poate fi bănuit că ar fi săvîrșit această crimă. S-a oferit de bunăvoie să dea o declarație, acum și aici. Nu exista nici un motiv să vină la sediul poliției.

R: (Dooher) Wes, e în regulă. Ce doriți să declar, domnule sergent?

Î: Ce-ar fi să începeți prin a ne spune ce ați găsit în seara asta?

R: Bine. M-am întors acasă pe la ora 21.45, după ce am jucat puțin golf, la San Francisco Driving Range. (pauză)

După cum știți, am avut ghinion cînd am fost ultima oară acolo.

Î: V-ați întors acasă pe la zece fără un sfert...

R: Exact. Am intrat în casă...

Î: Ce mașină ați condus și unde ați parcat-o?

R: Am fost cu Lexus-ul meu. E de culoare maro-deschis și are număr personalizat, ESKW. Am venit pe alee și am parcat-o în garajul din spatele casei. Am închis ușa garajului în urma mea – este automată – și am ieșit pe ușa laterală a garajului, am mers pe o cărare de pe peluza din spatele casei, apoi pe alee, pînă la ușa laterală.

Î: Ușa era încuiată?

R: Sincer vorbind, nu-mi amintesc. Oricum, n-aș fi remarcat. Ca de obicei, am vîrît cheia în broască, am răsucit-o, iar ușa s-a deschis. Nu-mi amintesc nimic deosebit.

Î: Vă amintiți dacă becul de deasupra ușii era aprins?

R: Nu. Nu cred că era. Presupun că se arsese.

Î: Bine. Apoi ce ați făcut?

R: M-am dus să opresc alarma – avem o cutie chiar lîngă ușă – și am observat că nu fusese pornită.

Î: Era ceva neobișnuit?

R: Din nefericire, nu era. Sheila... era unul dintre lucrurile pe care...

R: (Farrell) Lăsați-l un minut. Mark, te simți bine?

R: (Dooher) Da. Îmi pare rău. Sheila uita de multe ori să pornească alarma. Intra și ieșea de multe ori și credea că nu-i bine s-o pornească atunci cînd era acasă. I se părea mai necesară pentru perioada în care plecam în concediu sau pentru alte ocazii asemănătoare. Credea că-s paranoic.

Î: Bine. Apoi?

R: După aceea m-am dus în bucătărie. Am spălat farfuriile care rămăseseră de la cină. După aceea am băut o bere și am citit niște scrisori.

Î: Ați crezut că soția dumneavoastră s-a dus să se culce?

R: Domnule sergent, știam că se dusese la culcare. Băuserăm o sticlă de vin la cină. Pe la șapte și jumătate s-a ridicat și mi-a spus că vrea să se ducă în pat. Așa că m-am gîndit

să mă duc pe terenul de golf. După ce mi-am băut berea, am urcat și...

Î: Ați atins-o pe soția dumneavoastră?

R: Nu. Am aprins lumina și mi-a fost clar că-i moartă. Presupun că am rămas încremenit timp de un minut sau două. Nu-mi amintesc. Apoi cred că am sunat la 911.

Î: Și apoi?

R: Apoi am stat pe scări și am așteptat. Ba nu, am controlat și celelalte camere de la etaj.

Î: N-ați încercat s-o readuceți la viață?

R: (Farrell) Domnule sergent, a răspuns la întrebarea aceasta. Era evident că Sheila murise.

Î: Ați atins cadavrul?

R: (Dooher) Sîngele se împrăștiase peste tot! Nu exista urmă de îndoială. Îți dai seama cînd cineva e mort. Sincer vorbind, nu știam ce să fac. Nu știu cu exactitate ce am făcut. Îmi era frică. Mi-a trecut prin minte că făptașul putea să fie în casă. Nu știu. Nu știu ce-am făcut.

Î: Îmi pare rău, domnule Dooher, dar vreau un răspuns clar la această întrebare. Ați atins trupul doamnei Dooher?

R: Nu.

Î: Bine, să revenim. Mai devreme, în cursul zilei, înainte să...

R: (Farrell) Ce legătură are asta cu cazul, domnule sergent?

R: (Dooher) Wes, e în regulă. Avocatul meu vrea să fie sigur că n-o să spun nimic care să mă incrimineze. Dar n-am cum să mă incriminez, din moment ce n-am făcut nimic. Cît de mult vreți să ne întoarcem în trecut, domnule sergent? Cu o săptămînă în urmă?

Î: Să începem cu momentul în care v-ați întors de la serviciu.

23

Christina stătea lîngă uşa din sticlă şi-l privea pe Dooher care mergea prin curte, salutîndu-i pe cei care veniseră la priveghi.

Tînăra lupta cu sentimentul că nu avea ce căuta acolo, se simţea vinovată că, în sufletul ei, nu jelea moartea Sheilei Dooher. Decesul îl elibera pe Mark – nu trebuia să nege acest lucru. Christina oftă din greu.

– Mă bucur că eşti aici. Nu cunosc pe nimeni...

Christina se întoarse şi o văzu pe Sam Duncan, care avea braţul în ghips.

– Pe mine mă cunoşti. De ce ai venit?

Sam făcu un gest, arătînd în spatele ei.

– Din cauza lui Wes. De la un timp, se ocupă de Mark. Chiar şi fără chestia asta cu poliţia, toată povestea e oribilă.

Christina îşi puse mîna pe braţul lui Sam şi întrebă:

– Care chestie cu poliţia?

– La naiba! exclamă Sam, înnegurîndu-se la faţă. Nu trebuia să vorbesc despre asta. Wes nu vrea să circule nici un zvon. Se teme că poliţia îl va acuza pe Mark că şi-a omorît soţia.

Christina rămase cu gura căscată. Ideea i se părea absurdă.

– Ce? Nici măcar n-a fost aici! Cum pot să...

– Ştiu, dar Wes se teme că indivizii asta intenţionează. S-a întîmplat atît de curînd după povestea cu Trang...

– Dar poliţia n-a găsit nici o dovadă...

– N-a găsit, dar se pare că prietenului nostru Glitsky nu-i place să nu aibă dreptate. Iar el se ocupă de cazul ăsta.

– Mark nici măcar n-a fost aici...

– Se pare că poliția poate să demonstreze că a fost. Wes zice că poliția poate să-ți facă viața un iad, dacă vrea cu tot dinadinsul să te scoată vinovat.

– Asta înseamnă că poliția n-a vrut să-l prindă pe Levon Copes.

Sam se strîmbă și zise:

– Un subiect regretabil. Tot Glitsky s-a ocupat și de cazul acela.

– Ce are Glitsky cu Mark?

– Nimeni nu știe. Wes nu-i convins că există vreun motiv. De fapt, nu s-a întîmplat încă nimic. Dar Wes e îngrijorat. Crede că Glitsky e surmenat și că a tot dat greș în ultimul timp. A ratat inculparea lui Levon Copes. Ai auzit de mandatul de percheziție emis împotriva lui Mark. Două eșecuri.

– Crezi că a falsificat dovezile? Sper că poliția nu face așa ceva!

Sam ridică din umeri și zise:

– Nu știu ce face poliția.

Farrell stătea într-un colț al bucătăriei și bea bere, ascultînd discuția celor doi copii mai mici ai lui Mark, Jason și Susan, cu prietenii lor. Îi cunoștea pe cei doi de-o viață. Copiii semănau mult, erau zvelți, aveau păr blond, ochi verzi, cu privire pătrunzătoare – ochii lui Mark. Susan purta mătase neagră – tunică și pantaloni – iar Jason pantaloni largi, o cămașă prea mare, nouă, încheiată pînă la gît, și o jachetă de camuflaj.

Nici unul dintre copiii lui Farrell nu venise acasă, ca să participe la înmormîntare – ceea ce îl dezamăgise pe Wes, mai ales că Sheila și Mark fuseseră nașii lui Michelle, fiica lui cea mică. Se consolase cu gîndul că nu venise nici Mark Junior, sculptorul cel extravagant, care era băiatul cel mare al lui Mark.

Wes încercase să-l ajute pe Dooher și îi transmisese el știrea cea groaznică. Îl sunase pe Mark Junior și nu fusese pregătit să primească un răspuns atît de veninos. Tatăl lui nu avusese

nevoie de el pînă atunci, nu avea nevoie nici acum. În plus, adăugase tînărul, era prea mare bătaie de cap ca să vină acolo tocmai din Alaska. Mama lui era deja moartă. La ce-ar fi folosit să vină? Și nu avea bani de cheltuit aiurea.

Cum, tata se oferea să-i plătească avionul pînă acolo? Nu, mulțumesc, nu voia să-i rămînă dator. El trebuia să plătească. Chiar și pentru ceva de felul acesta.

Tinerii beau bere. Wes se simțea bine, cu ei în bucătărie, mai ales că Lydia nu se afla în încăpere. Wes o evitase, pentru că nu avea nici un chef să i-o prezinte pe Sam. Rămăsese aici și din acest motiv, dar îl interesa și ceea ce auzea. Aflase multe, mai ales despre modul în care vorbeau tinerii. I-ar fi trebuit un dicționar, cu toate că majoritatea cuvintelor erau în engleză.

Jason stătea acum la masa din bucătărie. În biserică se așezase împreună cu sora sa, pe același rînd cu Mark, dar la vreo doi metri de tatăl lor. Un gest elocvent. Băiatul plînsese în timpul slujbei religioase, dar acum se liniștise.

Povestea cu entuziasm despre zăpada din Colorado, despre iarna pe care o petrecuse acolo, despre faptul că de aici se va duce în Rosarito, ca să facă surf toată vara. O să înceapă de a doua zi. Trebuia să plece de aici. Faptul că se afla aici, împreună cu tatăl lui, era o chestie teribil de ciudată.

Sora lui ședea rezemată de chiuvetă și strîngea mîna unei femei tinere.

– Nu știu cum a suportat mama, spuse ea.

„Urmează altă bălăcărire a tatălui lor, își spuse Wes. Așa cum numai un copil poate s-o facă." Deodată, Wes decise – îmboldit de bere – să se amestece în vorbă:

– Hei, dragilor, ce-ar fi să-l lăsați pe tatăl vostru în pace? A îndurat destule.

Susan aproape se răsti la el:

– Tati n-a îndurat niciodată nimic!

– Am fost alături de el, draga mea.

– Sînt convinsă, zise Susan, dezlipindu-se de prietena sa și făcînd patru pași spre el – împletindu-se un pic. Crezi că-l

cunoști pe tatăl meu? Crezi că-i afectat de asta? Wes, ești un om bun, chiar cred că ești, dar visezi.

– Ce visez, Susan? Despre ce vorbești?

– Uită-te în jur, îi răspunse Jason.

– Mă uit în jur. Ce-ar trebui să văd? Îl văd pe tatăl vostru încercînd să reziste. Văd că și-a pierdut partenera de viață...

Susan se strîmbă batjocoritor și făcu un semn spre Jason.

– Șase luni?

– Pun pariu, răspunse acesta.

– Despre ce vorbiți?

Cei doi clătinară din cap, dar îi răspunse doar Susan:

– O să afli.

În cele din urmă, Christina reuși să-și stăpînească nervii și merse în curtea din spate. Mark stătea sub ulm, scăldat în razele soarelui, iar tînăra își spuse că nu mai văzuse niciodată o figură mai plină de măreție.

Nu figura în sine, dar era limpede că ea punea în evidență omul și el era plin de măreție. Puteai să vezi totul: chinul prin care trecea Mark, puterea cu care îndura, tăria cu care se va ridica mai tîrziu deasupra durerii.

Mark discuta cu un preot care purta o sutană neagră, cu o dungă purpurie. Cînd se uită la ea, Christina avu senzația că bărbatul o binecuvîntase, făcînd-o să se simtă mai bine, din punct de vedere fizic.

Mark o prinse de mîini, se aplecă spre ea și o sărută pe obraz, apoi îi spuse:

– Îți mulțumesc că ai venit.

– Nu puteam să nu vin.

Se țineau de mîini, în continuare. Cînd își dădu seama, Dooher tresări și-i dădu drumul. Apoi se întoarse spre preot.

– Nu știu dacă l-ai cunoscut pe arhiepiscopul de San Francisco, James Flaherty. Christina Carrera. Jim, Christina este una dintre viitoarele vedete ale firmei.

Tînăra îi strînse mîna lui Flaherty, îl ascultă pe arhiepiscop rostind banalitățile care se spun în asemenea ocazii, îi zîmbi politicoasă, dar rămase cu ochii și cu mintea îndreptate către Dooher.

Acesta încerca să se stăpînească, privind în gol, zdrobit sub povara pierderii pe care o suferise. O surprinse privindu-l și încercă să zîmbească, ca și cum ar fi vrut să se scuze pentru că o făcuse să simtă, chiar și pentru scurt timp, durerea care-l chinuia. Nu intenționase s-o arate, s-o poarte ca pe o floare la butonieră. Era bărbat. Nu era problema altora. Era singur și avea să supraviețuiască acestei încercări.

Christina simțea că i se rupe sufletul.

Lydia își văzuse fostul soț cu o altă femeie – evident mai tînără decît ea, pentru că toți bărbații fac asta – și se enervase la culme. Nu că ar mai fi fost îndrăgostită de Wes – Doamne ferește! – dar scena îi afecta imaginea pe care și-o făcuse despre sine.

Cum de-și permisese să facă un asemenea gest?

După ce Wes și Sam plecaseră, Lydia se hotărî să bea ceva. Apoi, în bucătărie, se întinse la taclale cu copiii – îi era nașă lui Susan, Jason îi spunea „tanti Lyd" – și făcură schimb de povești despre Sheila, rîseră, plînseră, rîseră din nou. Un adevărat ritual.

Cei doi copii plecară cînd tatăl lor intră în casă, venind din curtea din spate, după ce aproape toți invitații își luaseră rămas-bun. Plecarea copiilor nu fusese bruscă, dar nici pe îndelete.

După ce rămaseră singuri, Lydia îi aruncă o privire tip „ce-pot-să-fac-pentru-tine", apoi înhăță sticla cu gin de pe masă.

– Vrei să bei ceva?

Bărbatului i se lăsară umerii. Din punctul de vedere al Lydiei, Mark rezistase toată ziua, ca un soldat, își făcuse rondurile necesare, ascultase iar și iar regretele pe care toți voiau să și le exprime, sfaturile, manifestările de simpatie și anecdotele.

Dăduse dovadă de o răbdare nesfîrșită și păruse că se controlează foarte bine. La urma urmei, așa era Mark Dooher.

Însă modul în care îl părăsiseră copii săi păruse să-i distrugă puterea de rezistență. Doar pentru o clipă. După aceea își revenise, zîmbise, dăduse din cap.

– Umple-mi paharul! ceru el.

Femeia stătea pe un scaun de la bar, iar cînd el veni lîngă ea, își trecu mîna pe spatele lui. Mark se îndreptă și zise:

– Asta-i mai bună decît băutura.

Dar luă și paharul.

Lydia se apucă de curățenie. Cunoștea casa și se pricepea să dirijeze oamenii de la firma de catering. Era de un real folos. Toți ceilalți plecară pe la ora șase, iar ea se întoarse în bucătărie și, cu toate că nu aveau nevoie, pregăti două ginuri cu gheață și le duse în camera de zi unde stătea Mark, îmbrăcat în costumul lui negru, cu mîinile streașină la ochi, pe canapeaua moale din piele albă.

Ciocniră paharele.

– Sănătate! îi ură ea. De ce nu-ți scoți haina, să te întinzi un pic?

– Cred că așa o să fac.

Lydia îl ajută să se dezbrace, de parcă ar fi fost valetul lui. În timp ce se ducea spre șifonier, să-i pună haina pe umeraș, Lydia se văzu în oglinda mare de pe hol.

Se opri și-și spuse că Wes era un idiot. Îmbătrînise un pic, dar arăta minunat. În costumul ei negru, cu pantofi cu toc și cu ciorapi negri, părea cu zece ani mai tînără, era elegantă, iar părul deschis la culoare și tuns ca al prințesei Di, îi dădea un farmec aparte.

„Să-l ia dracu' pe Wes și pe prietena lui!"

Atîrnă haina în șifonier. Ziua fusese călduroasă și simți, deodată, că o strînge taiorul. Se descheie, și-l scoase și-l atîrnă lîngă haina lui Mark. Bluza neagră o strîngea la gît. Cînd se întoarse lîngă bărbat, era descheiată la primul nasture.

Mark îi dădu paharul, iar Lydia rămase în fața lui și ciocniră din nou. Femeia își dădu seama că bărbatul se uita la ea, în timp ce bea.

– Dumnezeu să binecuvînteze ginul, zise ea. În ultimele șase luni n-am băut alcool, doar cîte un pahar de vin, din cînd în cînd, dar uneori simți nevoia unei băuturi adevărate.

– Ca să-l citez pe marele Dean Martin, „uneori" este chiar acum.

– Mai vrei un pahar?

Mark își termină ginul și-i întinse paharul gol. Lydia se duse în bucătărie, luă frapiera de argint, plină cu gheață, și sticla de Bombay și le aduse în camera de zi, unde le așeză pe măsuță, apoi pregăti încă două băuturi.

Apoi se așeză din nou în fața lui.

– Ai rămas să mă ajuți, zise bărbatul. Cine și-ar fi închipuit?

Lydia își scoase pantofii cu tocuri înalte și-l întrebă:

– Mark, cum te simți?

El sorbi gînditor din băutură, își roti capul, își duse mîna la ceafă și-i răspunse:

– Sincer vorbind, sînt încordat ca un arc.

Femeia își lăsă paharul pe masă, se duse lîngă canapea și-și puse mîinile pe umerii lui.

– Închide ochii și trage aer în piept.

În timp ce degetele ei îi masau mușchii din jurul gîtului, Mark scoase un geamăt de ușurare.

– Lydia, o să ai de muncit vreo jumătate de oră, zise el, apoi își lăsă capul pe canapea.

– Ai toți mușchii încordați! exclamă femeia.

– Așa spunea și ea.

– Întinde-te pe podea. Pe burtă.

Mark se culcă, așa cum îi spusese ea, cu brațele strînse sub cap. Lydia îngenunche lîngă mijlocul lui și începu să-i maseze umerii, gîtul, șira spinării.

În timp ce cobora pe spatele lat al bărbatului, descoperi altă zonă încordată. Lydia se ridică, își trase fusta în sus și se așeză

călare pe Mark, apoi continuă să apese, să frece, să maseze. Îi ridică puțin cămașa și își vîrî mîinile sub ea. Continuă să apese cu degetele mari de-a lungul coloanei vertebrale.

Bărbatul scoase alt oftat de plăcere.

Femeia se trase într-o parte, se descheie și-și scoase fusta și ciorapii. Dooher rămase pe burtă, nemișcat.

– Întoarce-te!

Bărbatul ținea ochii închiși și mîinile încrucișate la ceafă. Cureaua, apoi nasturele. Apoi fermoarul.

Mark nu se mișcă.

Sam și Wes se aflau pe terasa blocului. Stăteau desculți pe șezlonguri, ținîndu-se de mînă și privind apusul. Bart lenevea între ei. Alături fumega un grătar, iar Sam reglase radioul lui Wes pe un post de muzică country. Cu șase săptămîni înainte, Farrell nici nu știuse de existența lui.

Acum începuse să-l îngrijoreze ideea că s-ar putea să devină un pasionat al genului. Subconștientul său respingea ideea că unui liber-profesionist de la oraș, între două vîrste, așa cum era el, i-ar plăcea asemenea tîmpenii. Dar, tîmpite cum erau, cîntecele acelea reușeau – nu toate, ci fiecare al patrulea – să-i aducă o lacrimă în ochi. Două melodii din ultimele săptămîni – *Don't Take the Girl*, a lui Tim McGraw și *Neon Moon* a cuplului Brooks & Dunn – îl făcuseră să plîngă.

În timp zugrăvea de unul singur.

Toate cîntecele alea erau despre chestiile alea ce țin de viața de la țară: un sistem de valori de modă veche, mămica, tăticul (uneori bunicul), dragostea adevărată, nemuritoare, Dumnezeu, bere, cîini și camioane.

Însă Wes nu putea nega că atingeau o coardă din sufletul lui.

Wynonna terminase *She Is His Only Need*, iar Wes se străduia să-și stăpînească lacrimile. Sam îl strînse de mînă și-i zise:

– Faci asta doar ca să mă impresionezi pe mine.

– Ce fac?

Femeia izbucni în rîs:

– Ți se umezesc ochii de fiecare dată cînd auzi versuri siropoase.

– N-are nici o legătură cu versurile. M-am uitat prea mult la soare, de aceea îmi lăcrimează ochii. Sau din cauza fumului.

Sam îi ignoră spusele.

– Poate crezi că o să-mi imaginez că ai un suflet blînd și tandru.

– Nici vorbă! Nu încerc să te impresionez. Sînt un avocat cinic, dintr-un oraș mare, și nu mă emoționează nimic. Sînt tare ca o stîncă. De fapt, sînt o insulă.

– Eu consider că nici un om nu-i o insulă.

– Ba da, eu sînt o insulă afurisită.

– Bine, ești o insulă. Oricum, m-ai impresionat.

Sam îi luă mîna și i-o sărută, apoi îl mîngîie pe Bart cu piciorul ei gol.

– Cred că simte cîte ceva, nu-i așa, Bart?

Bart își ridică un pic capul, după care și-l puse la loc pe labe.

– Vezi? spuse ea. Pînă și animalul e de aceeași părere.

Wes se sculă și se duse la grătar. Întoarse cele două antricoate apoi reveni pe șezlong.

– Știi de ce plîng oamenii la filmele cu happy-end? Sau la nunți? Sau, cei slabi de înger, cînd ascultă versurile unor cîntece country?

– Pentru că-s niște țînci plîngăcioși?

– O să-ți dau una peste brațul tău rupt.

– N-am dat răspunsul potrivit?

Bărbatul clătină din cap și-i explică:

– Pentru că așa ar vrea să se petreacă lucrurile. Ceva din finalurile acelea le amintește că au crezut cîndva că așa trebuie să se petreacă lucrurile, că în viață lucrurile pot să fie bune, iar cînd își amintesc de speranțele pe care le-au avut, li se pare greu de îndurat. Și atunci încep să plîngă.

– Tu nu mai crezi că va fi bine?

– Nu. Aș vrea ca lucrurile să nu mai fie atît de rele, dar nu mai cred că va fi bine.

Sam se întinse și-l prinse de mînă.

– Te-ai întîlnit azi cu soția ta?

– Cu Lydia? Nu, am terminat-o cu Lydia, răspunse el, după ce oftă. A fost ceva mai rău. Copiii. Copiii lui Mark.

– Ce-i cu ei?

Wes oftă din nou.

– Nu știu. Toate eforturile, speranțele, lecțiile, lacrimile, certurile, boala... iar la sfîrșit cu ce te alegi? Cu niște copii care-ți sînt complet străini, care nu vor să aibă de-a face cu tine.

– Vorbești de copiii tăi?

– Într-un fel... Dar acum vorbeam de cei ai lui Mark. Copiii ăștia își urăsc tatăl.

– Poate că n-a fost un tată bun.

– Tocmai asta-i poanta: a fost un tată bun. Am fost tot timpul în preajma lui, l-am văzut. Baseball, tenis, fotbal european, cercetași, cercetașe, școli private, tabere de vară de lux... Copiii ăia au avut tot ce-ți trece prin minte.

– Dar de el au avut parte?

Wes păru că se dezumflă brusc.

– Nu știu. Copiii mei ai avut parte de mine? Și eu, și Mark am muncit pe brînci, pentru ca Lydia și Sheila să nu fie obligate să aibă serviciu. Sigur, ăsta-i un punct de vedere demn de Evul Mediu. Pe vremea aceea, asta nu se considera oprimare...

Între cei doi se așternu tăcerea, care exprima și diferența de vîrstă și de opinii dintre cei doi.

– Mă duc să am grijă de friptură, zise Wes, dar nu se ridică, pentru că nu voia să dea drumul mîinii lui Sam. Copiii ăia îl urăsc din tot sufletul. Nu-s oameni răi. Cu mine se poartă frumos, uneori îmi spun unchiul Wes. Dar față de tatăl lor... Nu-i înțeleg.

– Poate că Mark nu-i omul care crezi tu că este. Nu este așa și cu alții. Mie mi s-a părut un individ rece.

De data asta, Wes dădu drumul mîinii lui Sam.

– Hai să nu-mi bîrfim prietenul, la patru zile după ce i-a fost ucisă soția.

– Nu-l bîrfesc. Am spus doar că mi se pare un individ rece. Poate că a fost rece și cu copiii.

– Poate că încearcă să se stăpînească, să nu facă o criză de nervi.

Wes ridicase glasul, iar Bart se ridică, mîrîind.

Sam dădu înapoi:

– Ai dreptate, nu-l cunosc nici un pic. Îmi pare rău. Vezi să nu se ardă friptura!

Ceva mai tîrziu se duseră în bucătărie și se așezară la masă. Sam stătea cu privirea în farfurie. Wes nu se putu împiedica să nu zîmbească. Sam nu putea să-și taie friptura.

– Ai mîna în ghips, zise el, se ridică, ocoli masa și o sărută. Îmi pare rău, n-am vrut să ne certăm.

Sam își rezemă capul de el.

– Nu te supăra pe mine. N-am vrut să-l critic pe prietenul tău.

– Știu. Dacă-mi dai voie...

Trase un scaun, se așeză, luă un cuțit și începu să taie friptura.

– De fapt, s-ar putea să fi fost un tată groaznic. Nu știu. Poate că a fost și un soț groaznic. Nu prea avem cu ce să ne mîndrim. Însă e prietenul meu. Noi, bărbații albi – chiar și cînd nu sîntem supărați –, ne simțim criticați pe nedrept de lumea modernă. Sîntem tentați să fim uniți. Presupun că am reacționat așa ca să-l apăr. Mai ales în condițiile actuale.

– Mi-am dat seama. Dar nu l-am criticat.

– Știu, însă mă întreb dacă n-am văzut cum s-a purtat cu copiii lui din cauză că și eu m-am purtat în același fel.

– Și acum?

Wes rămase cu gura căscată. După un timp, întrebă:

– Ce vrei să spui?

Sam se mulțumi să-l privească în ochi.

– Nu, pur și simplu nu, zise el.

– Bine, dar dacă tot vorbim...

– Nu înțeleg cum de poți să spui așa ceva!

– N-am spus nimic. Dar am văzut. Am discutat astăzi cu Christina, iar reacția ei, când a auzit că poliția îl bănuiește pe Mark, mi-a amintit de tine.

– I-ai spus Christinei că Mark e suspect?

– Doar un pic. Liniștește-te, Wes, n-o să anunțe ziarele.

– Și cum a fost reacția aia care ți-a amintit de mine?

– Foarte promptă. Nici n-a stat să se gîndească. E clar că-i îndrăgostită de el.

– Christina ți-a spus asta?

– Nu.

Wes își dădu ochii peste cap.

– Dar o femeie își dă seama.

– Deci Christina e îndrăgostită de Mark. Iar el e prietenul meu cel mai bun. Vrei să spui că din aceste motive, noi doi nu credem că Mark și-a ucis nevasta în timp ce s-a dus să se antreneze la golf. Ce ciudat! Tu crezi că a ucis-o?

Sam clătină din cap și-i răspunse:

– Nu. Ți se răcește friptura. Apropo, ți-a ieșit perfect.

Wes se ridică, o sărută și se duse la locul lui.

– Voiam să spun, continuă femeia, că-mi vine greu să cred că sergentul Glitsky falsifică dovezile, ca să vîre în pușcărie oameni nevinovați.

– Sper să ai dreptate, răspunse Wes, tăindu-și o bucată de carne. Christina e îndrăgostită de el?

– Așa-i, îi răspunse Sam, cu blîndețe. S-ar putea ca ea să nu-și fi dat încă seama. Să avem răbdare. Șase luni...

Wes încetă să mestece. Cuvintele erau aproape la fel cu cele folosite de copiii lui Mark, atunci cînd el nu-și dăduse seama despre ce discutau. Acum știa, iar lucrul acesta începu să-l îngrijoreze.

În majoritatea nopților, Sam dormea la fratele ei, Larry. Își căuta un apartament cam la întîmplare, dar oricum era greu să găsești ceva potrivit. În seara aceea rămăsese la Wes.

Iar acum dormea liniștită lîngă el. Wes nu reușea să facă același lucru. În cele din urmă se dădu jos din pat, își puse un halat vechi și se duse în camera de zi, unde se așeză pe saltea. Luminile din stradă desenau diferite modele pe podea. Lăsese deschisă fereastra din bucătărie, cea de lîngă masa la care mîncase împreună cu Sam, iar briza care pătrundea prin ea părea parfumată.

Bart veni lîngă el, iar Wes îl mîngîie, cu mintea în altă parte. Prin cap i se învălmășeau tot felul de gînduri. Poate că ar trebui să scrie un cîntec country, își zise el, despre felul în care te frămînți noaptea, în timp ce iubita doarme, tu o iubești din tot sufletul, dar te simți trist, ce poate să facă un băiat sărman de la țară?

Chestia asta nu-l ajută cu nimic. Își tot aducea aminte de Christina Carrera... iar de la ea gîndurile i se îndreptau către Mark. Sigur, Mark avea un alibi solid, după cum îi spusese și lui Sam. Ba nu, își spuse el, nu era vorba de un alibi, ci de adevăr.

Ultimii douăzeci și cinci de ani ai vieții profesionale ai lui Wes fuseseră petrecuți în tranșeele delictelor penale, unde apărase cauzele și cazurile unui șir nesfîrșit de oameni care fuseseră nepăsători, neglijenți, beți, drogați sau proști – ciudat, dar rareori fusese vorba de răutate – și care urmau să răspundă pentru greșelile lor.

Nu-și prea bătuse capul să afle dacă vreunul dintre clienții săi săvîrșise faptele de care fusese acuzat. Prefera să-i întrebe despre dovezile existente împotriva lor și să le ceară să găsească o explicație pentru ele. Uneori, cînd clientul îi plăcea, îi oferea două, trei explicații și-l întreba dacă agrea în mod deosebit vreuna dintre ele.

Nu întrebase *niciodată* deschis dacă era vinovat clientul. Concluzia o trăgea juriul. În același mod, se străduia să nu se intereseze niciodată în legătură cu ce făcuse sau nu făcuse cineva, pentru că ar fi putut să afle lucruri care nu i-ar fi plăcut și care l-ar fi deranjat. În plus, exista posibilitatea să fie mințit de

client. Wes credea că asta ținea de adevărata natură a oamenilor, ca urmare, era ceva omenesc, de înțeles, deci acceptabil.

Pragmatismul acesta de la maturitate se deosebea mult de idealismul care-l făcuse să studieze Dreptul. Era rezultatul unui raționament, pe care-l aplicase și în viață. Faci ceea ce trebuie să faci. Iar asta-i bine.

Așa credea de cele mai multe ori.

Încercase în ultimul deceniu să se convingă că avea dreptate. Acesta era subiectul principal din timpul „retragerilor" cu Mark Dooher, care susținea de obicei un punct de vedere opus – nu trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, ci lucrurile în care crezi.

Înainte ca Dooher să aibă necazurile astea, Farrell crezuse că acestuia îi era ușor să gîndească astfel. Nu trudise niciodată în cariera sa, în viață. Își permitea luxul de a fi idealist și de a crede că era întotdeauna de partea îngerilor. Fusese lov înainte de blestem.

Însă Dooher avea dreptate într-o singură privință. Concesiile te distrugeau. Te făceau cinic. Uneori, Wes avea impresia că litania nesfîrșită de „merge și așa" reprezenta rețeta garantată pentru eșec. De fapt, nu existau lucruri care să meargă și așa: ori erau foarte bune, ori nu mergeau deloc.

Uneori, în momentele de supărare, Wes se gîndea că mariajul său dăduse greș, că afacerile lui nu prosperaseră niciodată, că nu reușise niciodată să realizeze tot ce-și propusese – în facultate, visase să ajungă la Curtea Supremă – pentru că sacrificase tot ce era mai bun în el pe altarul lui „merge și așa". Dumnezeu îi era martor cît de greu îi fusese să-și crească odraslele, să facă rost de clienți, să aibă timp pentru Lydia. Își consumase toată energia de care era în stare, în loc s-o folosească în cele pe care ar fi trebuit să le facă, în lucruri pe care avusese de gînd să le facă. *Pentru ce n-o folosise cum trebuie?*

De asta era oare un mediocru? Acesta era secretul nimicului în care se transformase?

Știa de ce fusese nervos după cină. Pentru că acum, pentru prima oară, se implica. Avea un client potențial – care-i era și bun prieten – în care credea.

Acum apăruse și Christina Carrera, propriul albatros. De ce nu plecase, pur și simplu?

Și Farrell surprinsese un schimb de priviri între cei doi, pe peluza lui Mark, în după-amiaza aceea. Era dovada unei legături aproape stînjenitoare între ei. Wes își dorea să uite ceea ce știa. Sau, și mai bine, să nu fi știut niciodată.

Știa că Mark o dorise pe Christina din clipa în care o zărise prima oară.

Ce însemna asta? Își spuse că nu însemna nimic. Fusese una dintre himerele acelea care te chinuie sau te sperie în timpul nopții, dar dimineața se dovedește a nu fi fost decît o umbră sau o cîrpă atîrnată într-un copac din îndepărtare.

– Wes?

Șoapta lui Sam din dormitor. Plină de îngrijorare. Se simțea bine? Avea nevoie de ea?

Farrell îl mîngîie încă o dată pe Bart și se ridică. Îndoiala, fantoma, mirajul – ce-o fi fost – aveau să dispară odată cu venirea dimineții.

Era convins de asta.

24

În ziua următoare, Glitsky se duse la Marine World, împreună cu Nat și cu cei trei băieți.

Nu găsise încă o bonă și se gîndise că ar fi bine să petreacă un timp împreună, să schimbe atmosfera, să petreacă o zi plăcută afară, departe de oraș. Așa că-i luase pe băieți de la prietenul la care stăteau și plecară cu mașina dincolo de golf, spre nord, în Vallejo.

În parcul de distracții, vîntul bătea cu putere, dar nu avea intensitatea aceea arctică precum pe strada pe care locuiau.

Stăteau în amfiteatru și priveau spectacolul oferit de cașaloți. Isaac și Jacob se așezaseră pe scaunele de jos, de lîngă apă, împreună cu bunicul lor, după ce deciseseră cu toții – inclusiv Nat – că simțeau nevoia să fie udați. Doar O.J., care avea doar zece ani, nu voia asta și nici să se despartă de tatăl său.

De fapt, după ce băieții mai mari coborîseră, O.J. îl întrebă pe Abe dacă voia să-l țină în poală. Iar acum stătea acolo.

Mamiferele uriașe intrară în bazin, dar băiatul nu le dădea atenție.

– Tăticule, zise el, pot să te întreb ceva?

Încă de la începutul bolii lui Flo, O.J. își precedase aproape fiecare întrebare cu această formulă. Glitsky credea că făcea acest lucru pentru că era un copil sensibil, care simțea tensiunea din jur. Nu voia s-o sporească punînd întrebări la care să-i răspundă ceilalți. Nu voia să-i sîcîie.

Uneori, Glitsky interpreta această grijă ca o dorință a fiului său celui mai mic de a nu exista, iar chestia asta îl scotea din minți. Dar se stăpînea și răspundea calm, ca întotdeauna.

– Poți să mă întrebi orice. Nu-i cazul să ceri voie.

Ca întotdeauna, O.J. ripostă:

– Dar pot să te întreb ceva?

„Răbdare, își spuse Glitsky. Răbdare."

– Sigur, poți să mă întrebi ceva.

– Bine. Ai auzit de Merlin?

– Merlin?

– Da, Merlin. Muzicianul regelui Arthur.

– Magicianul. Da, am auzit de Merlin.

– Bine. Ce-ar fi dacă Merlin ar reînvia și ar decide că inorogii ar trebui să trăiască din nou pe pămînt?

De cîteva luni, O.J. inventa diferite variante ale ideii revenirii la viață. Ce-ar fi dacă Robin Hood ar reînvia și s-ar deghiza în membru al Power Rangers? Ce s-ar întîmpla dacă George Washington n-ar fi murit cu adevărat și ar fi așteptat să vadă dacă poate să trăiască trei sute de ani, iar apoi să fie iarăși președinte? Dacă mama lui Bambi...

– Făpturile nu pot învia, răspunse Abe cu blîndețe, dar ferm. Moartea înseamnă să dispari pentru totdeauna.

– Știu *asta*, tăticule, dar Merlin era muzician. *El* ar putea să învie. Și, dacă ar vrea, ar putea să decidă că inorogii pot să trăiască din nou pe pămînt.

Abe ar fi vrut să-i spună că nu există inorogi. Băiatul avea zece ani, se apropia de pubertate și ar fi trebuit să înceteze să caute consolare în fantezii.

Însă Glitsky nu avea energia necesară. Oftă și întrebă:

– Și unde trăiesc acum?

Lui O.J. nu-i venea să creadă, văzînd ignoranța tatălui său.

– În nori, în Țara Inorogilor.

– Bine.

– Și pot coborî pe pământ, iar noi putem să-i călărim, ba chiar să ținem unul ca animal de casă... Ce-ar fi dacă s-ar întîmpla așa ceva?

Glitsky își strînse băiatul în brațe și-i răspunse, ca de obicei:

– O.J., ar fi foarte frumos dacă s-ar întîmpla așa ceva.

Isaac era foarte ud. Depășise de mult cei doisprezece ani, limita de vîrstă a celor care aveau voie pe terenul de joacă, dar așa, leoarcă de apă, părea mai mic. Abe, în calitatea sa de polițist, ar fi trebuit să aibă grijă ca legea să fie respectată, dar nu se simțea în stare să-i spună băiatului să plece de acolo.

Glitsky și Nat își lăsaseră mîncarea – cartofi prăjiți și crenvurști în aluat – pe măsuțele de picnic, iar pescărușii lacomi o înhățaseră de îndată.

Cei doi bărbați se duseseră lîngă gardul care-i împiedica pe adulți să intre pe terenul de joacă. Cei trei băieți se jucau împreună, într-un colț.

Cașaloții aruncaseră o mare parte din apa din bazin peste partea de jos a amfiteatrului. Între timp, părul lui Nat se uscase, dar hainele îi rămăseseră încă lipite de corp. Cînd pășea, tenișii îi pleoscăiau.

– E frumos aici, Abraham, dar aș fi vrut să-mi fi spus cineva ce înseamnă să fii udat în amfiteatrul ăsta. Nu înseamnă doar să ți se umezească un pic hainele...

– Eu nu știam nimic.

– Da, dar tu n-ai venit jos, după cîte am văzut.

– O.J. nu voia să se apropie prea mult de apă. De aceea n-am coborît.

– Mi-ar plăcea să fie ăsta motivul, pentru că nu-mi vine să cred că ai fi putut să-ți bați joc de tatăl tău.

– N-aș face așa ceva. Nu m-ai educat astfel.

– Un răspuns potrivit, mormăi Nat, apoi își scoase cămașa și-și scuturâ pantalonii. Am văzut că O.J. stătea în poala ta.

Glitsky dădu din cap și zise:

– Îi e greu. Încearcă să facă față.

– Te întorci la serviciu?

– Trebuie să mă întorc.

Apoi își dădu seama că tatăl lui merita o explicație mai amănunțită.

– Familia Hardy e foarte cumsecade. Frannie are grijă de copii mai bine decît pot eu s-o fac. Oricum, băieții petrec la școală majoritatea timpului. O să-i văd. O să vin acasă seara. O să petrecem weekendurile împreună. Ca acum. Am multe de pregătit.

– Înțeleg.

– Și?

– N-am nimic de zis.

– Ba ai.

Nat dădu din umeri și zise:

– Trebuie să mă gîndesc la asta.

Știa ce-l îngrijora pe tatăl său, dar nu avea cum să-l liniștească. Ar fi trebuit să-și fi luat mai multe zile libere, să fi încercat să stea în fiecare seară cu băieții, dar cînd primise mesajul despre Sheila Dooher, prioritățile sale se schimbaseră.

Poate că fusese doar o ocazie de-a nu se mai gîndi că totul nu e decît deșertăciune. Tatăl său sugerase că, într-un fel, fugea, nega faptul că avea nevoie de sprijin și-și refuza responsabilitatea față de copii. Poate că exista ceva adevărat în spusele lui. Avea ceva de făcut, ceva care trebuia făcut, iar asta îl măcina. Dacă ar fi făcut ce avea de făcut – indiferent de urmări – ar fi fost salvat, ar fi rezistat și de data asta.

Nu știa dacă așa va fi, dar merita să încerce.

De aceea, duminică noaptea, după ce băieții se întorseseră în casa prietenilor, el se afla în biroul său de la etajul patru și citea raportul despre autopsia Sheilei Dooher, pe care abia îl primise. Muncise toată săptămîna – îi interogase pe vecinii și pe angajații terenului de golf, pe colegii lui Dooher și pe toți cei care îi trecuseră prin minte. Revăzuse rapoartele inițiale ale laboratorului, studiase înregistrările video, cercetase locuința familiei

Dooher (din nou, cu un alt mandat, în timp ce Dooher se afla la serviciu), căutînd fibre, fire de păr și fluide.

Însă fără rezultatele autopsiei totul ar fi fost în zadar, știa bine acest lucru, dar acum primise hîrtiile de la medicul legist. De regulă, dura șase săptămîni pînă se finaliza raportul, dar solicitase o procedură de urgență.

Acum avea raportul pe birou și-l mai citi o dată, încercînd să-l priceapă, întrebîndu-se dacă nu cumva primise un raport greșit, despre un alt cadavru.

Pentru că raportul din fața sa arăta că motivul decesului fusese otrăvirea.

Ce naiba însemna asta?

25

Cînd Sam ajunse la serviciu luni dimineața, la ora nouă, văzu că la intrarea în Centrul de Consultanță pentru Victimele Violurilor aștepta o femeie. Puțin cam grăsuță, dar nu lipsită de farmec, îmbrăcată cu blugi și cu cizme, cu o jachetă strident colorată și cu o beretă purpurie, aceasta ținea în brațe o poșetă scumpă, din care ieșea o carte broșată. Sam se opri în fața ei și-i zise:

– Salut.

– Bună ziua, îi răspunse femeia, cu voce cultivată.

– Vreți să intrați?

Dincolo de expresia de timiditate, obișnuită în asemenea situații, femeie dădea impresia de hotărîre. Chiar și în timp ce încuviința, supraveghea strada, în ambele direcții.

– Mă gîndeam că ar putea fi locul potrivit.

– De cele mai multe ori, așa e, zise Sam. Așteptați să descui ușa.

Diane Price își scosese haina și bereta și se așezase pe un scaun în cămăruța din spatele biroului de la recepție. Părul des, încărunțit, îi cădea pe umeri. O femeie cu aspect natural, nefardată, remarcă Sam. Cu buzele ei pline și ochii verzi-cenușii, nici nu avea nevoie de machiaj. Unghiile ei păreau făcute la un salon de manichiură, dar nu erau date cu ojă.

Femeia aștepta pînă cînd Sam puse cafeaua la făcut – își spuse că așteptase atît de mult, încît mai putea să aștepte cîteva

minute, fără să se întîmple nici o nenorocire. Clopoțelul de la ușa din față sună atunci cînd intră Terri, prima dintre voluntarii din ziua aceea care venise la lucru.

Sam aduse cănile – amîndouă doriseră cafea fără zahăr – în camera în care o aștepta Diane și se așeză în fața ei.

– Mă simt cam stînjenită, dar nu știam unde să mă duc.

Sam o lăsă în pace, știind că se va liniști și că avea să-i spună tot.

Diane sorbi din cafea și continuă să tacă. Apoi expiră, ca și cum ar fi fost mulțumită de ceva, și începu:

– Îmi imaginez că știți de ce am venit aici.

Sam dădu din cap și răspunse:

– Ați fost violată.

– Da, zise Diane, apoi sorbi din nou din cafea, după care repetă: Da, am fost violată.

Sam se aplecă spre ea:

– Ți-e greu să rostești cuvîntul, nu-i așa?

– Da.

Monosilaba pluti între ele, apoi Diane zise:

– A trecut mult timp. N-am crezut că o să-l mai rostesc *vreodată*.

– Cît timp a trecut?

Din nou, Diane privi în altă parte. Sam avu impresia că femeia încerca să se hotărască dacă să continue sau dacă era prea tîrziu ca să dea înapoi. Se uita în jur, străduindu-se să nu se concentreze asupra violului.

În cele din urmă, Diane puse cana pe masă și-și lăsă mîinile în poală.

– A trecut foarte mult timp. S-a întîmplat cu douăzeci și șapte de ani în urmă.

– Și ai tăcut atîta vreme?

Diane își încrucișă brațele, ca și cum ar fi încercat să se apere.

– Acum, o asemenea întîmplare se numește viol în urma unei întîlniri. Îl cunoșteam. Mi s-a părut un tip drăguț. În toți anii aceștia am încercat să-mi continui viața. Nu am refuzat să accept că mi s-a întîmplat așa ceva. Am simțit doar că s-a întîmplat cu prea mult timp în urmă și că nu mai are importanță.

– Dar s-a întîmplat.

Diane dădu din cap.

– Nu-mi dau seama ce simt. Nu mi-e clar. Nu întru totul.

– Bine. Ar trebui să începi de undeva. Ce simți cel mai puternic?

– Cel mai interesant e că sentimentul se modifică mereu. Presupun că acum e vorba de ranchiună, provocată de faptul că m-am gîndit prea mult la ce mi s-a întîmplat. La început simțeam doar furie copleșitoare, doar mînie. Dar mult timp mi-am trăit viața alături de soțul meu, am fost o mamă cu copii la școală, m-am ocupat de echipa de fotbal, am *supraviețuit*... și nu văd la ce mi-ar folosi să-mi reamintesc totul.

– Soțul dumneavoastră știe?

– Don știe, dar... E om în toată firea, însă nu-s convinsă că înțelege. Nu întru totul.

Vocea ei, de persoană cultă, tremura, pierzînd din însuflețire.

– Presupun că acum încerc să scap de furie, de sentimentul că am pierdut ceva, că am pierdut mult din viață din cauza acestui... episod. E amuzant, dar nimeni nu crede că o singură zi poate schimba totul, că, dacă ai fi făcut un lucru mărunt altfel...

– Toți simțim asta, Diane. Dacă asta te poate consola, atunci află că ăsta este mecanismul care stă la baza autoblamării. Gîndim că, într-un fel, măcar într-o mică măsură, este și vina noastră.

Cuvintele ei n-o ajutară cu nimic pe femeie.

– Eu chiar mă întreb dacă *n-a fost* vina mea – nu mă refer la viol, nu mă îndoiesc că eu l-am provocat, dar cred... pe atunci

nu știam nimic, eram fecioară. Credeam că, dacă spun „nu", totul se oprește.

– Așa zice teoria, îi spuse Sam.

Diane se rezemă de speteaza scaunului, își lăsă capul pe spate și închise ochii pentru o clipă. Apoi îi deschise și își întinse brusc mîna spre cana cu cafea. Căuta să facă un lucru care să nu aibă legătură cu povestea ei. După care uită să bea din cană.

– Chiar și acum mă întreb cît de mult a fost din vina mea.

– Diane, dacă te-a obligat...

– A spus că mă omoară.

– Atunci...

Femeia clătină din cap.

– Nu, nu-i doar asta. Nu violul în sine. Ci tot ce-a urmat. Toată viața mea.

Urmă altă tăcere și alt clătinat din cap.

– Nu, nu toată viața mea, am exagerat. Doar un deceniu. Doar atît.

Deodată, Diane izbi cu palma în brațul fotoliului.

– Doamne, *urăsc* sentimentul de victimă! Nu-s o victimă! Nu vreau să fiu o victimă!

Sam nu spuse nimic și aștepta.

– Înainte de asta am vrut să fiu medic. Nu aveam pretenții absurde, zise ea, cu un zîmbet plin de amărăciune. Nu ajungi la Stanford dacă ești prost. Am avut întotdeauna numai note de zece. Eram amuzantă, deșteaptă, frumoasă. Iar acum îmi spun – îmi spun de ani de zile – că *lucrul* acela m-a schimbat. Că n-a fost vina mea.

– Nu-i ceva neobișnuit, Diane. De fapt, a fost ceva normal.

– Știu. Nu-s proastă. Dar mă scîrbește faptul că m-am victimizat. Ar fi trebuit să mă ridic deasupra întîmplării, s-o las în urma mea. În loc să fac asta, m-a măcinat, m-a distrus.

Femeia își încleștă mîinile pe brațele fotoliului, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Îmi pare rău, zise ea, apoi căută în poșetă și scoase o batistă. N-am nici un motiv să plîng. E o prostie.

– Nu-i adevărat.

Diane zîmbi cu condescendență.

– Sigur, ai fost instruită să spui asta.

Sam nu avea de gînd să o contrazică. Da, fusese instruită să spună așa, pentru că era adevărat. Nu dădea dovadă de prostie pentru că plîngea. Aproape toate victimele plîngeau.

– Ce s-a întîmplat, Diane? De ce te învinovățești?

– De tot ce-a fost! Nu înțelegi? Mă înnebunește gîndul că *s-a întîmplat!* Mă înnebunește gîndul că mă învinovățesc pe mine însămi și nu-mi pasă că nu știu care ar trebui să fie reacția cuvenită. Aș fi putut să fiu... nu știu, altfel... așa cum ar fi trebuit să fiu. Și, în loc să fiu așa, sînt ceea ce sînt.

– Și asta-i chiar atît de rău?

– Nu știu. Asta încerc să aflu. De aceea sînt aici. Nu-mi vine să cred... pare să fi fost ceva lipsit de importanță.

– Violul? Un lucru lipsit de importanță?

Diane dădu din cap și răspunse:

– Știu că ideea pare nebunească, dar asta îmi spun cînd mă simt scîrbită. A fost ceva lipsit de importanță, iar eu l-am lăsat să-mi schimbe direcția întregii vieți. Eram în anul pregătitor la medicină și luam numai notele cele mai mari, mă duceam la meciurile de fotbal și nu aveam nici o grijă, dar după ce s-a întîmplat ce s-a întîmplat, lucrurile s-au schimbat complet, am devenit o ratată. Am luat toate drogurile care se găseau în America. Iar asta se întîmpla prin anii șaizeci, cînd aveai de unde alege. Am supraviețuit cam un an, înainte să abandonez școala. Și m-am culcat cu oricine, fără să-mi pese. Am întrerupt relațiile cu părinții, cu familia, și nu m-am sinchisit de asta.

– De fapt, ce s-a întîmplat?

Diane își duse batista la ochi și o ținu acolo un timp.

– În cele din urmă, mi-am revenit. Nu știu cum de-am reușit. Pur și simplu mi-am revenit. Presupun că nu voiam să mor. Nu m-am gîndit că mi se poate întîmpla așa ceva pînă cînd a murit mama mea. Asta regret cel mai mult. Adică mi-ar fi plăcut să

mă vadă cum sînt acum. Dar atunci cînd a murit eu eram altă persoană, iar ea n-o să afle niciodată că m-am schimbat.

Sam dădu din cap. Nu avea nimic de spus. Știa că uneori e foarte greu să închizi cercul, iar Diane Price era pe cale să-l închidă.

Diane continuă:

– Acum mi se pare că am lăsat totul în urmă. M-am măritat cu Don, m-am întors la facultate și am absolvit-o. Am doi copii, acum sînt adolescenți, lucrez într-un laborator unde mintea mea e apreciată. Și am venit aici ca să nu mai fiu victimă, pentru că am decis – da, acesta e termenul potrivit, am decis – că nu mai vreau să îndur cancerul ăsta. Nu vreau să discut despre el, să mă gîndesc la el, să-mi amintesc de el. Ține de trecut, s-a terminat, gata!

– Dar ai venit aici.

– Da.

Sam ezită o clipă, apoi întrebă:

– S-a mai întîmplat ceva?

Diane clătină din cap.

– Slavă Domnului, nu mie. Dar săptămîna trecută citeam ziarul și am început să tremur, în timp ce stăteam la masă. Nu mă puteam opri.

– Ce s-a întîmplat?

– Am văzut titlul unui articol despre o femeie care a fost asasinată. Se numea Sheila Dooher.

Sam începu să simtă că i se face pielea de găină.

– Numele mi-a atras atenția și am citit articolul. Apoi am deschis ziarul, la pagina din interior unde era continuarea. Acolo se afla o fotografie a femeii și a soțului ei, la un spectacol de binefacere, de anul trecut. Soțul ei, Mark.

Sam știa ce avea să urmeze.

– Bărbatul care m-a violat.

Părintele Gorman știa de ce fusese convocat în biroul arhiepiscopului. Nu numai că lipsise din biserică, atunci cînd

trupul Sheilei fusese depus acolo, dar nu participase nici la priveghi și refuzase să participe, chiar și într-un rol minor, la slujba de înmormîntare. Nu se dusese nici la întrunirea de doliu care avusese loc în casa familiei Dooher, după înmormîntare.

Acum fusese lăsat să aștepte vreo douăzeci și cinci de minute, după o zi de muncă. Nu era un semn bun. Părintele Gorman se simțea obosit, cum nu fusese niciodată în viața lui. De cîteva săptămîni nu dormea mai mult de patru ore pe noapte și avea tot felul de coșmaruri, despre părinții lui, morți de multă vreme, și despre alte lucruri.

În cele din urmă ajunse în biroul auster. James Flaherty stătea în picioare, în spatele mesei, dar nu veni în întîmpinarea lui, nu-i oferi sărutul păcii, așa cum făcea altă dată. Buzele arhiepiscopului schițară un zîmbet de circumstanță, dar ochii săi îl priviră cu răceală, iar prelatul se așeză imediat.

– Gene, o să intru direct în subiect, zise arhiepiscopul. Mark Dooher este unul dintre consilierii mei de încredere. Mai este și unul dintre donatorii de frunte ai bisericii și ai parohiei tale. Este președintele Societății Numelui Sfînt, președinte al consiliului parohial, președinte...

Gorman nu avea nevoie să-i fie amintită toată lista.

– Da, Excelența Voastră. Știu cine este.

Arhiepiscopul nu era obișnuit să fie întrerupt. Ochii îi scînteiară. Flaherty tăcu un timp, apoi continuă:

– După cum știi, și-a pierdut soția în urma unei crime. Poliția l-a hărțuit, într-un alt caz, din cauza unei vendete politice. Nu-i momentul potrivit să-i abandonăm pe cei aflați în nevoie. Dooher trece printr-un moment greu și mi se pare necreștinește – ca să nu zic neomenește – că n-ai găsit de cuviință să asiști la înmormîntarea soției sale sau să-l vizitezi după aceea. Flaherty își modifică tonul, mesajul devenind mai personal: Gene, Mark a fost foarte afectat de atitudinea ta.

– Regret, zise Gorman. Eu...

Preotul nu știa ce să spună și lăsă fraza neterminată.

Arhiepiscopul aşteptă continuarea, care însă nu veni. Aşa că întrebă:

– Regreţi?

– Da.

– Gene, nu mi se pare suficient.

– Regret şi asta, Excelenţa Voastră.

Flaherty se aplecă spre el:

– Ce s-a întîmplat? V-aţi certat?

– Nu.

– Vrei să-mi povesteşti ceva? Am recitit ultimele tale rapoarte, iar lucrurile din parohie par să meargă bine. Mă înşel?

– Nu, Excelenţa Voastră...

Flaherty izbi cu palma în masă.

– Lasă-mă cu „Excelenţa Voastră"! Eu sînt Jim Flaherty. Ne cunoaştem de multă vreme. Se întîmplă ceva în parohia ta?

Gorman ştia ce voia să ştie arhiepiscopul: dacă avea o legătură amoroasă, dacă izbucnise un scandal. Privi, cu ochii lui înroşiţi, către tavan, către pereţii încăperii.

– Am fost cam încordat în ultimul timp, nu prea am dormit. Eu...

Din nou, lăsă fraza neterminată.

– Gene, ce vrei să fac? Ai nevoie de timp liber? De un scurt concediu?

– Jim, poate că am nevoie de un concediu. Poate că asta m-ar ajuta.

Arhiepiscopul rămase tăcut, cu buzele strînse, privind în gol. Apoi, după un timp, zise:

– Bine. Să încercăm şi asta.

Farrell ştia că împuţise aerul. Trabucul Upmann Special avea un gust delicios. În mod normal, Wes avea grijă să nu fumeze trabucuri în încăperi mici, dar nu-l plăcea prea mult pe Craig Ising şi-l încînta ideea că acesta va fi silit să-şi dea costumul la curăţat, ca să scoată duhoarea din el. Farrell considera că

schimbul era echitabil – el însuși se simțea murdărit de prezența lui Ising, dar nu avea de ales, individul îi era client, iar clienții nu sînt întotdeauna oameni pe care-i admiri.

– N-am făcut nimic rău! În Nevada nu-i un delict!

Farrell tuși, apoi aruncă în aer un nor de fum.

– Am mai discutat despre asta, Craig. Trebuia să te fi dus în Nevada și să fi făcut acolo ce-ai făcut.

Ising avea treizeci și șase de ani, arăta bine și se bronzase frumos. Îi povestise lui Farrell despre costumul pe care urma să-l dea la curățat: plătise pe el patru sute cincizeci de dolari, în Hong Kong, era făcut din cea mai bună mătase. În America ar fi costat peste o mie de dolari.

Farrell petrecuse cea mai mare parte a zilei în sala aceea mică, din biroul lui Ising din Embarcadero. Cei doi discutaseră despre tactica pe care urmau s-o abordeze, astfel încît Ising să nu ajungă în pușcărie. Exista o oarecare speranță să reușească, iar Farrell se pregătea să se ducă acasă.

Ising susținea că el e om de afaceri și că profitase de o ocazie propice investițiilor. Cîștigase bani mulți în ultimii doi ani, în urma acestor investiții. Afacerea era destul de cinstită: Ising cumpărase polițele de asigurare ale unor oameni infectați de SIDA și devenise beneficiarul polițelor, după moartea proprietarilor inițiali.

Din punctul de vedere al lui Ising, toată lumea cîștigase ceva din această afacere. Bolnavii de SIDA obținuseră banii necesari ca să-și plătească facturile pentru tratament – în mod normal, se alesese cu șaizeci la sută din valoarea polițelor, care fuseseră vîndute, prin intermediari, unor investitori precum Ising, care plătiseră între șase mii și două sute de mii de dolari de poliță, în funcție de speranța de viață a bolnavului.

Ising avusese noroc cu primul său cuplu, bolnavii muriseră aproape imediat, iar el se alesese cu o jumătate de milion de dolari în mai puțin de un an. Din nefericire pentru el, statul California avea reguli clare în privința unor asemenea afaceri

(în sensul că le interzicea), iar Ising putea să se aștepte la închisoare de la doi la cinci ani și o amendă de cîteva sute de mii de dolari.

– Craig, nu te deranjează ce-ai făcut?

– Mă deranjează că pot să intru la pușcărie. Asta mă deranjează. Alții au făcut lucruri mult mai rele.

Nu aveai cum să răspunzi la un asemenea argument, iar Farrell nu insistă. Reveni la problema care-l interesa.

– Să știi că ai avut noroc. Procurorul general vrea să ajungă la tribunal doar cu delicte în care s-a folosit violența, așa că s-a gîndit să rezolve toate cazurile de delicte economice fără să le mai prezinte în fața Curții. Ai avut noroc. Altfel, ai fi avut necazuri. Oferta e foarte avantajoasă.

Ising își dădu ochii peste cap.

– Dacă-i așa de avantajoasă, de ce nu dai tu banii?

Înțelegerea era ca acuzatul să doneze o jumătate de milion de dolari pentru cercetările în domeniul tratamentului SIDA și să muncească două sute de ore în folosul comunității.

– Și timpul pierdut? De unde să scot două sute de ore?

Farrell clătină din cap și zise:

– Două sute de ore înseamnă cinci săptămîni cu orar întreg. Dacă ai fi fost condamnat la pedeapsa minimă, te-ai fi ales cu doi ani. Cinci săptămîni. Doi ani. Gîndește-te bine.

Trase din trabuc. Aerul din încăpere devenise opac, din cauza fumului.

– Oricum, tu decizi.

– E jaf curat! Ar trebui să-i dau în judecată!

– Pe cine?

– Pe cei care au făcut legea. E o crimă! Nu mă mir că statul ăsta e falimentar. Nu poți să-ți cîștigi existența.

Farrell nu știa cu exactitate cît cîștigase Ising în anul acela, dar chiria din Embarcadero nu era deloc mică, iar Ising îi plătise în ultimul an treizeci de mii de dolari pentru asistență juridică.

Așa că Farrell nu credea că un afacerist lipsit de scrupule nu reușea să cîștige mare lucru în California.

Care-i problema, Craig? Ți-e teamă că serviciul în slujba comunității o să te pună în legătură cu pleava societății?

– Mda, printre altele. Crezi că ăsta nu-i un motiv? O să mă lovesc cu tot felul de indivizi, care o să afle cine sînt și apoi o să mă jupoaie de bani. Ai răbdare și o să vezi că așa o să fie.

– Asta înseamnă că accepți înțelegerea?

Ising se strîmbă și bătu darabana cu degetele în masa din fața lui.

– La naiba! exclamă el.

– Nu știu dacă am făcut bine că am telefonat. Eram îngrijorată.

– Tu ai voie să suni oricînd, Christina. Îți sînt recunoscător, dar nu ai motiv de îngrijorare. Sînt băiat mare. Va fi bine.

– Nu vreau să mă cert cu tine, dar nu arătai prea bine. Iar sîmbătă...

– Cred că sîmbătă m-am descurcat destul de bine.

– Jucai teatru. Se vedea.

– Da, așa e. Ce era să fac, cu atîta lume de față? Nu puteam să stau într-un colț și să plîng...

– Nu, sigur că nu. N-am vrut să...

– Christina, știu ce ai vrut și-ți mulțumesc. Ai dreptate. Ai fi crezut că mă simt bine dacă aș fi arătat ca atare. Oamenii nu mă judecă prea aspru în momentul ăsta. Nu-i așa?

– Văd că ți-ai dat seama.

– E bine de ținut minte. Mă bucur că m-ai sunat. Într-un asemenea moment, nu vreau... să mă bag în sufletul prietenilor. Dar casa pare să fi devenit prea mare...

– Mark...

– Sînt aici. Mă gîndeam că ar trebui s-o vînd.

– Nu cred că-i bine să te grăbești. Așteaptă un timp.

– Ce să aștept?

– Să se mai limpezească lucrurile.

– Sînt destul de limpezi. De fapt, asta-i problema mea. Lucrurile sînt prea limpezi. Și așa vor fi de acum încolo.

– Cu timpul, situația se va îmbunătăți.

– Bine.

– Îmi pare rău, n-am vrut să spun că acum e oribilă.

– Știu, știu. Uite ce-i, nu-s într-o stare de spirit potrivită pentru conversație. Însă îți mulțumesc că m-ai sunat. O să revin la serviciu peste două zile. Ne vedem atunci?

– Sigur.

– Bine. Ai grijă de tine.

Christina puse receptorul în furcă încet, privi un timp traficul pe fereastră, apoi luă din nou telefonul și apăsă pe butonul care forma ultimul număr apelat.

– Tot eu sînt,

Tînăra auzi un chicotit surprins, care o încîntă.

– Ce s-a întîmplat?

– Am fost lipsită de sensibilitate.

– Nici vorbă!

– Mai mult decît aș fi vrut. Nu știu dacă mai simți și altceva în afară de durere. Mark, a fost o prostie să spun că trecerea timpului va face lucrurile mai bune. Poate că nu va fi așa. Voiam doar să știi că, dacă o să ai chef să discuți cu cineva, îți stau la dispoziție. Asta-i tot ce-am vrut să-ți spun.

Mark nu-i răspunse imediat. Cînd vorbi, avea glasul răgușit, din cauza emoției pe care și-o stăpînea.

– Ești minunată! Mulțumesc!

Cînd Farrell își dădu seama că povestea cu asigurările și SIDA, în care fusese implicat Craig Ising, avea să-i ocupe cea mai mare parte a zilei, îi telefonă lui Sam și-i lăsă un mesaj la fratele acesteia. Îi transmitea că o să vină s-o ia, în drum spre casă, și că puteau să se ducă să cineze undeva.

Larry și Sally locuiau dincolo de Twin Peaks, în apropiere de vechea locuință a lui Sam, într-o casă victoriană ca de turtă dulce, iar Farrell nu ajunsese nici la jumătatea celor douăsprezece trepte care duceau la porticul din fața casei, cînd ușa se deschise și Sam veni spre el, trîntind ușa în urma ei.

– Trebuie să discutăm. Unde ai fost?

– Hai să punem lucrurile în ordine. O doamnă...

– O *femeie,* Wes.

„Oho-ho!" își spuse el.

– Bine. A venit la tine la serviciu o femeie și ți-a spus o poveste...

– N-a fost o poveste, ci un lucru adevărat.

Wes se opri. Sam mai făcu doi pași.

– În ce situație am ajuns! Încerc să termin o propoziție, iar tu mă tot întrerupi.

– Nu-i nevoie să fii sarcastic.

– Nu-s sarcastic. Încerc să formulez propoziții întregi în cadrul discuției noastre. Așadar, femeia aceea ți-a spus că acum douăzeci și ceva de ani a avut o întîlnire cu Mark Dooher, că l-a invitat în apartamentul ei, că Mark s-a îmbătat și a violat-o.

– Și a amenințat-o că o omoară.

– Sigur, de ce nu? Și asta. Iar din cauza acestei întîmplări, dacă e adevărată...

– E adevărată.

– Dacă e adevărată, trebuie să renunț la cel mai bun prieten al meu, pe care îl cunosc de-o viață, pentru că tu crezi că e un ucigaș. Așa e?

– Exact.

– Și-a omorît nevasta pentru că se presupune că ar fi violat-o pe femeia aceea?

– Wes, nu face pe avocatul cu mine. Nu se presupune că ar fi violat-o pe femeia aceea. Chiar a violat-o.

– Stai un pic. Ea l-a invitat în apartamentul ei, l-a îndopat cu băutură, l-a întărîtat...

– Și apoi i-a zis să înceteze, așa e. Iar el nu s-a oprit. Asta-i viol.

– *Ex post facto.*

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că acum e considerat viol. Pe atunci nu era. Ca în cazul lui Lincoln, despre care unii spun că era rasist, deși pe atunci concepțiile erau altele. După standardele actuale, acum o sută de ani toți erau rasiști. Același lucru s-a întîmplat și cu violul. Totul e o problemă de semantică.

– Nu-i vorba de semantică. A violat-o.

– Nu afirm că un viol în urma unei întîlniri nu-i viol. Spun doar că acum treizeci de ani multe fete spuneau nu, fără să vrea cu adevărat asta.

– Wes, n-o să-ți spun cît de neandethalian pare tot ce-mi spui, dar vreau să știi că *femeia* aceea nu s-a mulțumit să spună nu. A opus rezistență, iar el i-a spus că o s-o omoare.

– Nu, n-a făcut așa ceva.

– Ce? Cum poți să...

– Pot, pentru că-l cunosc pe Mark Dooher. Nu era omul care să ucidă, în timpul colegiului, ca să reguleze o tipă. Pentru numele lui Dumnezeu, ești consilier pentru cazuri de viol. Știi cum se întîmplă asemenea lucruri. Femeia îl învită în casă...

– Adică a căutat-o cu lumînarea. Te rog să mă scutești!

– Nu știu dacă a căutat-o cu lumînarea. N-am fost acolo, dar sînt convins că n-a fost același lucru ca în cazul în care ar fi pîndit-o printre tufișuri și ar fi atacat-o, în timp ce trecea pe lîngă el.

– Ba da. Tocmai asta-i problema.

Rămaseseră în locul în care se opriseră, în mijlocul străzii acoperite de ceață. Wes își ținea mîinile în buzunare. Nu-și închipuise că aveau să meargă pe jos și costumul său negru, pe

care-l purta în timpul întîlnirilor de afaceri, nu era potrivit pentru frigul de-afară.

Farrell se sili să vorbească pe un ton moderat, calm, să nu se enerveze. Aveau să se înțeleagă. Era o ceartă de moment. Se gîndi să cedeze un pic.

– Sam, hai să intrăm într-un restaurant. Să stăm jos. Să mîncăm ceva. Să ne liniștim.

Femeia își încrucișă brațele și-i răspunse:

– Sînt calmă. Și n-am nevoie de atitudinea asta, gen du-o-pe-doamnă-undeva-ca-să-nu-mai-poată-face-scandal.

– Nici vorbă de așa ceva! Mă gîndeam că am putea să avem o discuție serioasă, ca doi adulți rezonabili, dar într-un mediu mai confortabil.

– Mediul în care ne aflăm mi se pare suficient de confortabil ca să terminăm conversația.

– Despre viol sau ceea ce numești tu viol?

– *Ceea ce numesc eu viol?* Mă așteptam mai mult de la tine, Wes!

– Iar dacă tipi rezolvăm lucrurile, nu?

– Așa! exclamă ea, de data asta țipînd cu adevărat. Faci tot ce se poate ca să nu discutăm problema! Dumnezeule!

– Aș vrea să discutăm, dar la început nu m-ai lăsat să termin nici o propoziție, apoi am țipat un pic pentru că am înghețat și m-am săturat de argumentele tale trase de păr. Vreau să găsim un loc cald, unde să stăm comod. Hai să facem o pauză. Eu n-am violat pe nimeni. Nu sînt dușmanul tău.

– Prietenul dușmanului meu este dușmanul meu.

Wes își duse mîna la frunte.

– Foarte bine. De unde ai scos asta, e un citat din Kahlil Gibran[1] sau din Manualul Organizației pentru Eliberarea Palestinei?

– E un lucru de bun-simț. Îți folosește ca să supraviețuiești.

[1] Kahlil Gibran (1883–1931), poet mistic libanez, care a influențat mișcarea New Age. (n.tr.)

– Nu cred că sîntem în situația de a lupta pentru supraviețuire.

– Femeile luptă în fiecare zi ca să supraviețuiască.

– Isuse! Ce-i cu tine, scrii o carte cu sloganuri feministe?

– Du-te dracului!

Sam se întoarse și plecă. Wes se luă după ea, strigînd:

– Ai lucrat prea mult timp la Centru!

Femeia se întoarse către el și-i răspunse:

– Da, așa e. Am lucrat, asta e problema! Femeile n-ar trebui să lucreze, ar trebui să se supună, nu-i așa? Nu trebuie să aibă viața lor.

– Exact asta am spus. Așa gîndesc eu. Mă întreb dacă poți să răstălmăcești și cuvintele astea.

– Sigur că pot. La urma urmei, sînt femeie și nu pot să fac nimic cum trebuie.

– Să-ți spun ceva. Treaba asta n-ai făcut-o cum trebuie. Prietenul meu Mark Dooher nu și-a ucis soția și aș fi foarte surprins dacă aș afla că a violat-o cu adevărat pe doamna aceea. Individa i-a văzut numele în ziar și vrea să fie și ea celebră un sfert de oră. Ți-a trecut prin minte asta?

– Nu, Wes, nu mi-a trecut prin minte! Tîmpitule!

Plecă mai departe, dar apoi se opri și veni spre el.

– *Am auzit-o.* I-am văzut fața. A fost violată, indiferent dacă tu crezi sau nu.

– Adică vrei să spui că a zis „nu" acum treizeci de ani și a uitat totul pînă acum? Chiar cred asta!

Sam nu zise nimic.

– A căutat ajutor? A spus cuiva? A anunțat poliția atunci? *A făcut ceva?* Nu.

– Violul i-a distrus viața. A schimbat totul în existența ei.

– Îmi pare rău. Și, deodată, ce surpriză! Mark Dooher apare la știri, iar ea își reamintește totul. Iar chestia cea mai grozavă este că asta înseamnă că prietenul meu cel mai bun, pe care-l cunosc de atîta amar de vreme – timpul de cînd îl cunosc e doar

de o sută de ori mai mare decît timpul de cînd te cunosc pe tine – *și-a omorît soția,* pe care o iubea și alături de care a întemeiat o familie. Ridicol!

De data asta, Sam plecă și nu se mai întoarse.

– Salut, Bart. Tăticul a venit acasă.

Era ora zece.

Cîinele se ridică, căscă și veni încet spre locul în care stătea stăpînul lui. Wes îl mîngîie distrat, apoi se împletici pînă în bucătărie, aprinse lumina și căută mîncarea pentru cîine. Plătea o tînără, care lucra la domiciliu în domeniul graficii, să-l scoată pe Bart la plimbare de două, trei ori pe zi, dar uneori cîinelui nu-i era de ajuns. În ziua aceea nu-i fusese.

În frigider erau două pachete cu cîte șase Rolling Rock, Wes scoase două sticle și le deschise pe amîndouă, bău jumătate din conținutul uneia, apoi își luă un scaun și se așeză la masa din bucătărie.

Se simțea bătrîn de o sută de ani.

Își dorea din suflet să ia telefonul și să-și ceară scuze pînă în zori. Însă nu se mișcă din loc. Nici telefonul nu veni la el. În cele din urmă, luă iarăși sticla de bere și bău, privind în noapte.

Nu trebuia să se întîmple ceea ce se întîmplase. Se simțise mai bine ca niciodată, mai bine chiar decît se simțise cu Lydia, atunci cînd fuseseră tineri și crezuseră că se iubesc.

La început, cînd căutase doar plăcerea fizică, apoi în săptămînile următoare, cînd relația lor devenise tot mai serioasă, Wes uitase de înclinația ocazională a lui Sam spre explozii de mînie. Preferase să creadă că întîmplarea din prima lor noapte, cînd îl dăduse afară după ce aflase că era avocatul lui Levon Copes, se datorase nesiguranței și alcoolului.

Se părea că nu fusese așa.

Era mai bine să afle asta acum, nu cînd ar fi fost prea tîrziu, își zise el, dar nu se simțea în stare să vadă lucrurile în mod optimist.

Se chinuise în drum spre casă, jucîndu-se de-a avocatul diavolului cu el însuși, încercînd să analizeze toate momentele pe care și le amintea și în care Mark avusese un rol negativ. Adevărul era că fuseseră foarte puține.

O dată, pe cînd erau în colegiu și se logodiseră, Mark o înșelase pe Sheila. Se simțise vinovat și-i povestise totul lui Wes, în timpul unei „retrageri" a lor, întrebîndu-se dacă n-ar trebui să renunțe să se căsătorească, avînd în vedere că era un om atît de rău.

Își pălmuise fiul – pe Mark junior – pentru că-și aruncase bîta, în timpul unui meci de baseball din liga Babe Ruth. Acela fusese cel mai urît gest al lui Mark, își spuse Wes. Însă pe vremea aceea Mark muncea optzeci de ore pe săptămînă, încercînd de unul singur să-și salveze firma aflată la ananghie. Încercase apoi să transforme incidentul acela, care fusese într-adevăr urît, în ceva pozitiv, într-un fel de îndemn la trezire. Muncise prea mult și ignorase ceea ce conta cu adevărat: familia și valorile spirituale.

Într-un fel, incidentele acelea îl convinseseră pe Wes ce fel de caracter avea prietenul său. Mark n-ar fi afirmat niciodată că-i perfect. Bineînțeles că păcătuise, doar era om. Făcuse lucruri de care îi era rușine. Însă Wes considera că Mark era un om echilibrat tocmai pentru că nu-și reprima fiecare impuls mărunt spre rău, ca apoi să fie nevoit să explodeze.

Încercă să-și dea seama de ce se străduia atîta lume să-l ponegrească pe Mark Dooher.

O cauză putea să fie invidia. Mark era un om bogat, important și – pînă cu două luni în urmă – norocos. Exact tipul de om pe care indivizii inferiori vor să-l distrugă.

Cazul Trang, motivat politic și fără nici un fel de dovezi, reprezentase prima fisură în aura de invincibilitate a lui Mark. Iar Wes cunoștea foarte bine acel truism al vieții care spunea că acuzațiile nasc alte acuzații.

Acum, în cele din urmă, taurul cel puternic fusese rănit. De-acum putea fi doborît. Toți îl părăsiseră pe Mark. Oamenii făceau coadă să tragă în el, din moment ce nu mai putea să se apere.

Wes nu era un erou și nu putea să împiedice pe nimeni să ochească și să tragă, dar putea să stea în fața prietenului său, ca să-l apere pînă cînd va fi din nou puternic.

Uciderea lui Trang. Povestea despre viol a femeii aceleia. Dușmanii se adunau, iar lui Wes nu-i era greu să-și imagineze ce va urma. Voiau să-l acuze pe Mark de uciderea Sheilei.

Iar Wes știa că el va fi ultimul zid de apărare. Mai știa că nimic din ce vor spune dușmanii lui Mark nu va fi adevărat.

Și mai știa că el își va apăra prietenul.

26

După o săptămînă, Paul Thieu obținu primul său indiciu adevărat din cazul de care se ocupa.

Își conducea emoționat Plymouth-ul, în timp ce ieșea de pe autostradă la Menlo Park, la vreo optzeci de kilometri de San Francisco, în sud, în peninsulă. Se îndreptă spre intrarea îngustă din parcarea clădirii Asociației Veteranilor. Aleea scurtă dintre autostradă și Asociația Veteranilor îi aminti de 6th Street din San Francisco, între Mission și Bryant, zona cea mai periculoasă pentru pietoni din întreg orașul.

Deși atmosfera de acolo era mult mai blîndă decît cea din metropola din care abia venise, străzile orășelului păreau un teritoriu al nimănui, lăsat moștenire vagabonzilor fără adăpost. Polițiștii le spun acestor oameni „opt sute", iar asistenții sociali „cincizeci-unu-cincizeci", după capitolele din Codul Bunăstării și Instituțiilor în care se găsea definiția acestei categorii de indivizi, dar situația lor era tragică, indiferent de numele care li se dădea. Erau oameni afectați de droguri și de alcool, care săvîrșeau infracțiuni.

Thieu vedea asemenea indivizi în fiecare zi, în oraș, dar aici, la o aruncătură de băț de Silicon Valley, unde soarele strălucea întotdeauna și proprietățile înfloreau, dovezile acestea de sărăcie și de disperare i se păreau extrem de deprimante.

Aici era perfect conștient de originea sa vietnameză. Pe strada principală rătăceau bărbați în uniforme militare vechi – singuri sau în grupuri mici – sau leneveau la umbra copacilor ce mărgineau parcarea. Polițistul își dădu imediat seama în ce război luptaseră veteranii aceia.

Sigur, de atunci trecuse o grămadă de vreme, dar în mintea unora dintre foștii soldați lucrurile stăteau tot ca în 1968.

Cînd ieși din mașină, Thieu nimeri în ceea ce era – conform standardelor din San Francisco – o căldură ucigătoare. Nu se făcuse încă vremea prînzului, dar temperatura se apropia de treizeci de grade Celsius. Polițistul purta un costum de in, de culoarea fildeșului, și-și lăsase pardesiul pe bancheta mașinii, acolo unde îl aruncase cînd pornise la drum. În San Francisco, la doar optzeci de kilometri de aici, era o ceață deasă, iar temperatura abia depășea zece grade Celsius.

Doi bărbați în haine vechi își făcură semne atunci cînd Thieu trecu pe lîngă ei, în drum spre ușile impunătoare, dar polițistul le zîmbi și-i salută, apoi se îndepărtă și intră pe ușă, înainte ca ei să fi apucat să facă vreun pas.

Clădirea arăta și mirosea ca toate instituțiile vechi. Holul de la intrare, larg și acoperit cu linoleum, amplifica orice sunet. În stînga, o tejghea înaltă pînă la șold îi despărțea pe lucrătorii guvernamentali de veterani, care stăteau la coadă și așteptau să fie anunțat numărul lor de ordine. Dincolo de tejghea, se întindea un zid vopsit în verde-deschis, acoperit cu fotografii înrămate ale tuturor președinților de la Eisenhower încoace și ale unor amirali și generali (inclusiv o altă fotografie a lui Eisenhower, în uniformă). La capătul holului, o fereastră largă permitea luminii să pătrundă în încăpere.

Thieu așteptă răbdător un timp, privind planul clădirii, expus la avizier. Apoi își dădu seama că zgomotul din jurul său încetase.

Decise să ignore acest lucru. Descoperi numărul camerei în care trebuia să se ducă și se îndreptă într-acolo.

– Hei!

Cineva îl striga, dar Thieu ajunsese lîngă fereastra cea mare, o luă la stînga și urcă în grabă treptele.

Avuseseră noroc, localizîndu-l pe Chas Brown în clinica de dezintoxicare pentru veterani, din peninsulă. Nici Thieu, nici

Glitsky nu știau dacă discuția cu Brown avea să folosească la ceva, dar Glitsky conducea investigațiile și-l trimisese pe Thieu să-l interogheze pe veteran.

În zilele de joi și vineri, sergentul încercase să afle ceva despre Chas Brown sau despre Michael Lindley, cei doi supraviețuitori din plutonul pe care-l condusese Mark Dooher în Vietnam. Numele lor fuseseră amintite chiar de către Dooher, în timpul investigațiilor făcute în cazul Trang.

Glitsky simțise că se afla pe o pistă bună și-i spusese lui Thieu să afle tot ce se putea afla despre Dooher, din orice sursă. Glitsky colinda cartierul St. Francis Wood, discuta cu vecinii, intra în magazinele din zonă, căutînd – deși nu exista nici o speranță să găsească ceva – baioneta sau hainele pe care le purtase Dooher.

Iar Thieu, avînd în vedere experiența sa, se străduia să găsească o altă persoană dispărută.

Chas Brown nu reprezenta un caz fără speranță. E adevărat că în blugii săi jerpeliți și cu cămașă de flanelă, cu părul și barba lungi, nespălate și încărunțite, nu arăta ca un om care-și cîștiga existența prin muncă fizică sau intelectuală. Dar avea ochii limpezi și strîngerea de mînă, viguroasă.

Veteranul apăruse în biroul consilierului său la timp, exact la amiază, fără să arate vreo prejudecată față de Thieu. După cîteva minute, Thieu îl invită la prînz. În apropiere se afla o pizzerie extraordinară, care se chema Frankie, Johnny & Luigi Too.

Brown părea un om care n-ar fi refuzat ceva de mîncare. Cîntărea vreo șaptezeci și cinci de kilograme și avea o înălțime de un metru și optzeci de centimetri.

Thieu se gîndi că veteranul avea să-i răspundă mai deschis la întrebări dacă n-o să fie însoțiți de consilierul său.

Așa că acum stăteau la o masă afară, sub o umbrelă verde cu alb, împărțind o pizza mare, din care Thieu n-ar fi fost în

stare să mănînce mai mult de o singură felie. Felia, acoperită complet cu ardei, cîrnați, măsline, ciuperci, brînză din belșug și anșoa, cîntărea cam o jumătate de kilogram. Thieu își dădu seama că, după cum începuse, Chas avea de gînd să termine toată carafa cu bere Budweiser pe care o comandase. Ajunsese deja la al treilea pahar. Thieu bea ceai cu gheață.

Cei doi bărbați nu se împrieteniseră încă, dar berea nu-l făcea taciturn pe Chas. Reportofonul era pornit. Cei doi discutaseră deja despre antecedentele lui Thieu și stabiliseră că acesta era prea tînăr ca să fi luptat în Vietnam. Nici tatăl lui nu îmbrăcase uniforma, deși fusese anticomunist. Bătrînul domn Thieu, un capitalist care se ocupase de comerțul cu mătase în Saigon, se văzuse silit să părăsească orașul de cînd acesta fusese abandonat de Statele Unite. Prin urmare, Thieu și Chas se aflaseră în aceeași tabără.

– Atunci mi-am schimbat numele.

Brown era plin de energie nervoasă, se scărpina întruna, avea ticuri și clipea des. Dar vorbea clar, chiar dacă puțin cam repezit. Poate că berea avea să-l mai potolească...

– Înainte să mă duc în Vietnam mă chema Charlie, Charlie Brown. Pe cînd eram copil n-aș fi făcut nimic ca să nu mă mai cheme Charlie Brown. Cînd am ajuns în Vietnam, Dooher a zis că nu vrea nici un Charlie în plutonul lui.[1] Mi-a zis că o să mă cheme Chas. Și Chas am rămas. Cred că a fost un semn bun pentru mine. Dooher era un tip de treabă. O să-ți spun tot ce știu.

Thieu nu voia să-l întrerupă și rămase tăcut. Brown dădu pe gît o dușcă de bere, iar ochii i se împăienjeniră pentru un moment. Bău din nou, și ochii îi deveniră și mai lipsiți de expresie. Apoi clipi, și privirea i se lumină brusc.

– Știi, a încercat să-mi fie prieten, după aceea.

– După ce?

Veteranul se uită la el, apoi privi în gol.

[1] Charlie era porecla dată de soldații americani luptătorilor vietnamezi. (n.tr.)

– Știi despre ce vorbesc.

– Nu știu.

– După droguri. Credeam că de-aia ai venit.

De fapt, Thieu voia să afle dacă furaseră baionete și arme, atunci cînd își încheiaseră serviciul militar. Dar, ca bonus, Chas Brown vorbea despre altceva.

– Ce droguri?

Deodată, expresia lui Brown se schimbă. Veteranul deveni bănuitor. Încerca Thieu să-l vîre în vreo belea? Camaraderia – șmecheria cu băutul împreună, invitația la prînz – dispăru. Schimbarea lui Brown devenise vizibilă. Thieu se îngrijoră, iar acest lucru nu-l ajuta cu nimic în anchetă. Decise să reducă pagubele.

– Chas, nu mă interesează drogurile. Mă ocup de o crimă.

– Da, bine, zise Brown, cu o voce lipsită de expresivitate.

Thieu insistă.

– Uite ce-i, nu mă interesează dacă te droghezi sau dacă te-ai drogat. Vreau să fii sigur de asta. Spun acest lucru care va fi înregistrat, zise el, arătînd spre reportofonul așezat pe masă, între ei. Ancheta mea nu are nici o legătură cu tine. Mă interesează doar dacă știi ceva despre Mark Dooher. Se droga?

Brown se trase din bătaia soarelui, venind sub umbrelă. Își șterse fruntea înaltă și sorbi îndelung din bere.

– Toți se drogau, răspunse el, scărpinîndu-se la ceafă. Toți. Dooher ne cumpăra droguri. El ne aproviziona.

– Mark Dooher vindea marijuana?

Brown izbucni în rîs.

– Marijuana? Uită-te la mine, crezi că-s făcut praf de marijuana? Crezi că mi-am prăjit creierul treizeci de ani doar cu iarbă?

Veteranul clătină din cap, amuzat de părerea despre lume a lui Thieu.

– Luam tot felul de rahaturi, albitură chinezească, prafuri de proastă calitate.

Thieu încerca să înțeleagă.

– Heroină, omule.

– Vrei să spui că Mark Dooher vă vindea heroină?

Chas dădu din cap.

– Exact. Asta vreau să spun. Nu numai mie. Întregului pluton. Își pusese toți banii la bătaie și ne vindea la toți oamenii lui. Ne făcea o favoare, avea cel mai scăzut preț din Vietnam.

Thieu rămăsese cu gura căscată.

Brown continuă să povestească, fără să se lase rugat.

– Știi, dacă te uiți cum s-au întîmplat lucrurile cu adevărat, îți dai seama că-i vina lui Dooher. Era treaba lui să ne țină cu mintea limpede. În loc de asta, ne-a drogat.

Thieu se aplecă spre Chas și întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

Lui Brown nu-i plăceau întrebările directe. Păreau să-l îngrozească. Se lăsa pe spătar și astfel ieși de sub adăpostul umbrelei, cu fața la soare și reveni apoi la poziția de dinainte.

– Dacă nu știi ce s-a întîmplat, de ce ai venit să mă vezi?

– Voiam să aflu dacă oamenii din plutonul tău – în principal Dooher – au plecat acasă cu arme cu tot. Știi dacă Dooher a făcut asta?

– De ce?

Thieu nu avea nici o dovadă legată de uciderea Sheilei Dooher, așa că spuse ce-și putea permite să spună:

– Credem că Dooher a folosit o baionetă ca să omoare pe cineva.

Brown se chinui să zîmbească. Thieu îi confirmase ceva.

– Da, zise el.

– Poftim?

– Așa l-a omorît și pe Nguyen.

Thieu învăța arta interogatoriului cu omul ăsta – nu întreba direct. Doar ține-l de vorbă.

– Nguyen?

– Cel care-l aproviziona. Andre Nguyen. Individul avea o prăvălioară chiar lîngă Saigon, pretindea că vinde articole de băcănie.

Probabil că Thieu arăta complet debusolat, pentru că Brown puse halba cu bere pe masă, se apropie de el și-l privi în ochi.

– Ce nu pricepi, omule? Vorbesc de individul pe care l-a omorît.

Apoi îi dezvălui întreaga poveste. Soldații nu căzuseră într-o ambuscadă. Nguyen îi vînduse lui Dooher un lot de heroină proastă sau, poate, una foarte bună. Oricum, Dooher o vînduse soldaților din pluton și aceștia muriseră din cauza supradozei. Scăpaseră doar doi dintre ei.

– Lucrul ăsta n-a fost raportat superiorilor?

Pe fața veteranului apăru o expresie care-i spunea lui Thieu că el și Brown trăiau în lumi diferite.

– Dooher a ascuns totul. El nu se drogase. Noi – eu și Lindley – nu ne drogaserăm. Ne-am oferit unul altuia alibiuri. Noi am fost în patrulare, iar băieții care au rămas în tabără s-au drogat, au folosit heroină de proastă calitate, iar asta i-a omorît.

– Șefii v-au crezut?

Brown dădu din cap și zise:

– Oarecum, dar lucrurile nu s-au încheiat aici. Sorbi din bere, apoi continuă: Dooher știa că-i vina lui. Și noi știam că-i vina lui. Iar după întîmplarea asta, el voia să fim prieteni. Voia să se asigure că eu și Lindley nu-i purtăm ranchiună.

– Și cum a încercat să fiți prieteni?

– Știi, ne-a aranjat – mie și lui Lindley – o permisie trăsnet în Hawaii. Obținea mereu ce voia. Credea că o să uităm de ceilalți, dacă o să ne simțim bine. Lindley n-a marșat.

– De ce?

Fusese o întrebare directă, și Brown ezită iarăși, dar Thieu nu se putu opri:

– Chas, de ce n-a vrut Lindley să se împace cu Dooher?

– Îi era teamă că o să ne omoare.

– De ce?

– De ce? Pentru că individul știa că putea s-o încurce. Dacă spuneam ce știam îl distrugeam. Eram singurii martori rămași în viață și eram supărați pe el.

– Pe Dooher?

Brown ridică din umeri.

– Pe toată lumea, omule. Eram prieteni cu băieții ăia. Aveam doar douăzeci de ani și muriseră toți, cu excepția noastră. O asemenea chestie te supără.

Thieu îl înțelegea, dar întrebă:

– Dar te-ai dus cu Dooher în Hawaii?

Chas dădu din cap.

– N-avea de gînd să omoare pe cineva. Lindley era paranoic. Așa credeam pe-atunci.

– Și acum nu mai crezi?

– N-a încercat să mă omoare. Nu există nici o dovadă că ar fi încercat.

Ochii veteranului deveniră iarăși inexpresivi, dar Thieu văzu în ei ceva care-i spunea că Brown încerca să se ascundă de el. Chas își luă paharul de bere, dar Thieu se întinse și-l prinse de încheietura mîinii.

– Despre ce-i vorba? întrebă polițistul.

– Mai tîrziu mi-am spus că Dooher ar fi încercat să ne omoare, dacă ar fi venit și Lindley. Ar fi încercat să ne omoare pe amîndoi. Cînd am apărut doar eu la hotel, a rămas cu gura căscată și a zis: „Ce naiba? Le spun oamenilor mei că vreau să ne distrăm, iar ei mă lasă baltă. Ce-i cu rahatul ăsta?"

– Și ce s-a întîmplat în noaptea aia?

– Nimic. Ne-am îmbătat. Sincer vorbind, a fost prima oară în viața mea cînd altcineva s-a îmbătat mai tare decît mine. Cred că îmi era frică de Dooher, de ce poate să facă.

Pe figura îmbătrînită a lui Brown apăru un zîmbet de băiețel șăgalnic.

– În noaptea aia am aruncat o grămadă de rom de cea mai bună calitate. Mi se rupe sufletul numai cînd îmi aduc aminte.

– Te cred, zise Thieu. Și după aceea ați devenit prieteni?

– Nu în mod deosebit.

– De ce?

– Pentru că el era ofițer, răspunse veteranul și sorbi din bere. Nu, nu din cauza asta. Mi s-a părut că-i patetic. Din cauza asta nu ne-am împrietenit.

– Patetic?

Brown dădu din cap și întrebă:

– Ai avut vreodată de-a face cu cineva care se străduiește din greu să-ți fie prieten?

– Iar Dooher voia să fie prietenul tău?

Brown retrăia acum evenimentele de atunci. Clătină hotărît din cap.

– Nu, nu. Voia să fie *iertat,* asta-i tot ce voia. Din moment ce scăpaserăm cu viață și din moment ce nu avea să ne ucidă, dorea să înțelegem cît de mult regreta, cît de rău îi părea și cum avea să plătească.

– Și cum a plătit?

– N-ar trebui să-ți povestesc asta. Ești polițist.

– Și ce dacă sînt polițist?

Mîna lui Thieu strîngea încă încheietura lui Brown. Veteranul deveni brusc conștient de acest lucru, își eliberă mîna, duse berea la gură și goli paharul. Apoi răspunse:

– L-a omorît pe Nguyen, tipul care ne vînduse heroina. S-a dus în magazinul individului și l-a spintecat cu baioneta, apoi și-a șters lama pe pijamaua lui Nguyen. Mi-a povestit totul, mi-a explicat cum și-a asumat riscul de a-i veni de hac tipului care era vinovat de moartea camarazilor noștri. Ca să văd ce erou era și să-l iert. Îți vine să crezi?

– Dumnezeule! exclamă Glitsky.

Stătea la o masă din camera pentru interogatorii de la etajul patru, cu ușa închisă. Opri reportofonul.

– Exact asta a fost și reacția mea, îi spuse Thieu. Numai că n-am folosit același cuvînt.

Și-a șters lama baionetei de pijamaua individului!

– Ăsta a fost fragmentul meu favorit. Crezi că-i suficient ca să-l convingă pe Drysdale?

– Cred că da. Tu te-ai ocupat de problema asta și n-ai aflat ultimele știri.

– Adică?

– Am primit rezultatul analizelor sîngelui, de la laborator. Știi ce-i EDTA? întrebă Glitsky, uitîndu-se în notițele lui.

– Sigur că da. Acid etilendiamintetraacetic.

Glitsky rămase cu gura căscată, iar Thieu se simți dator să-i explice:

– Sora mea e asistentă medicală. O ascultam cînd se pregătea pentru examene. Și ce-i cu EDTA-ul ăsta?

Sergentul continuă să clatine din cap, apoi zise:

– Tu crezi – bine, majoritatea oamenilor cred – că atunci cînd ți se ia sînge, asistentele îl iau, îl pun în eprubete, îl amestecă, fac analize... da?

– Da.

– Da. Deseori, laboranții adaugă în sînge un anticoagulant, ca să nu se închege. Iar anticoagulantul ăsta este EDTA. De fapt, nu-i chiar așa. Nu-l pun peste sînge, ci se află deja în eprubete. Eprubetele au niște capace purpurii.

– Da, și?

– Ai văzut sîngele din patul Sheilei Dooher. Se presupune că a ajuns acolo pentru că făptașul s-a tăiat în timpul luptei. Nu e tipul de sînge pe care-l are Dooher. Ce crezi că au găsit în timpul analizelor?

– Ceva care are legătură cu EDTA?

Glitsky zîmbi:

– Paul, se pare că ai talent pentru meseria asta. Sîngele din patul doamnei Dooher era amestecat cu EDTA.

– Și asta ce înseamnă?

– Înseamnă că Dooher a făcut rost de niște sînge, nu știu de unde, poate de la medicul său, poate de acolo de unde a făcut rost și de mănușile chirurgicale. S-a gîndit că, dacă o să găsim sîngele pe pat, o să ne apucăm să căutăm un om cu grupa sanguină A – adică pe cineva care are altă grupă sanguină decît el. Din nefericire pentru el, eprubeta pe care a luat-o nu conținea sînge curat.

– Cum ar fi putut să știe așa ceva? întrebă Thieu.

– La baza tragediilor stau asemenea întrebări, îi răspunse Gilitsky și se ridică.

27

În dimineața zilei de marți, la ora zece și treizeci de minute, Glitsky, Thieu, Amanda Jenkins și Frank Batiste stăteau înșirați în fața biroului lui Art Drysdale. Închiseseră ușa în urma lor.

Art stătea rezemat de speteaza scaunului și se uita la ei.

– E grozav să vă întîlnesc pe toți deodată. „Dacă aș fi știut că vii, aș fi făcut o prăjitură." Știți cîntecul? Nu?

Glitsky ar fi pus pariu că Thieu îl știa, dar nu dorea să atragă atenția asupra lui. Ceilalți se uitară unul la alții, apoi Amanda Jenkins zise:

– Art, vrem să discutăm despre Mark Dooher.

– Bine. Ce-i cu el?

– Și-a omorît nevasta, zise Glitsky.

– Și care-i problema? Nu era nevoie de un comitet, ca să aflu asta.

Din moment ce Glitsky începuse discuția, decise s-o continue tot el.

– Problema constă în faptul că tot el l-a ucis și pe Victor Trang, iar Frank – aici de față – mi-a spus că domnul Locke a contribuit și el la oprirea anchetei. Dacă Locke are legături politice cu Dooher...

Drysdale îi făcu semn să se oprească.

– Să lămurim lucrurile. Chris Locke n-a oprit nici o anchetă. Chris Locke nu obstrucționează justiția și nu discutăm acum despre el. Ați înțeles?

Toți dădură din cap.

Drysdale făcu semn către șeful Departamentului criminalistică.

– Frank, ți-am spus eu să oprești ancheta în cazul Trang?

Batiste înghiți în sec și răspunse:

– Ai spus să renunțăm, dacă nu găsim urgent dovezi serioase.

– Și am găsit dovezi? Dovezi care să reziste rigorilor unui proces cu jurați?

– Nu.

– Bine. Cu asta am terminat cu vechiul caz. Ce-i cu soția lui? Parcă Sheila o chema.

Glitsky interveni:

– Aș vrea să-ți povestesc totul – e o istorie cam complicată , iar tu să-mi spui cum ți se pare.

– Scuză-mă, Abe, zise Drysdale. Amanda, ai auzit deja povestea?

– Da, domnule, dar vă amintiți că am auzit-o și pe aceea despre Levon Copes, iar eu am ajuns la o concluzie diferită de cea la care ați ajuns dumneavoastră.

– Așadar, e o poveste ca a lui Copes?

Glitsky interveni din nou:

– Este unul dintre acele cazuri – ca și al lui Copes – în care cunoaștem făptașul. Știm acest lucru de la început.

Drysdale clătina din cap, cu buzele strînse.

– Știi cît de neplăcută e situația în care mă pui?

– Tocmai de aceea am venit aici, ca să primim sfaturile și îndrumările dumneavoastră.

Drysdale izbucni în rîs, iar hohotele sale răsunară puternic în încăperea aceea mică.

– Grozav! Să notăm că m-ați impresionat prin această dovadă de încredere și sinceritate. Bine, povestiți-mi totul. Dacă o să-mi placă, o să-i povestesc și soției mele. Dacă o să-i placă și ei, vă promit că o s-o prezentăm Marelui Juriu.

Mai tîrziu, pe la ora 11.30, Drysdale își vîrî capul pe ușa Departamentului criminalistică, îl văzu pe Glitsky stînd la birou și intră în încăpere.

– I-am telefonat lui Lou, zise el, referindu-se la Lou Grecul, patronul restaurantului din vecinătate, iar specialitatea zilei este pizza grecească de pui kung pao.

Nevasta lui Lou era chinezoaică, iar meniul restaurantului lor oferea deseori combinații culinare de acest fel.

– Am comandat una mijlocie, cît să ne ajungă la amîndoi. O să fie gata peste exact șapte minute, adăugă Drysdale, după ce se uită la ceas.

– Pare să fie ceva gustos, zise Glitsky, ridicîndu-se, însă vin pentru că vreau să văd cum o fac. Am încercat să gătesc chestia asta acasă, dar nu mi-a ieșit niciodată.

Stăteau într-un separeu de lîngă perete, în partea din spate a restaurantului aflat în semiîntuneric. Masa se afla sub nivelul străzii. Ferestrele cu ramă din lemn începeau la nivelul ochilor și le permiteau să vadă, în afară de o parte din alee, două lăzi de gunoi, ușa zăbrelită din spatele biroului de eliberare pe cauțiune, și curcubeie de graffiti pe orice suprafață disponibilă.

În timpul întîlnirii din biroul său, Drysdale ascultase cu atenție și promisese că o să recitească rapoartele, dar că nu avea de gînd să se opună acuzării lui Mark Dooher în fața Marelui Juriu.

El și Glitsky se cunoșteau de mult timp și de aceea prînzeau acum împreună.

Lou Grecul venise la masa lor să se intereseze dacă le plăcuse capodopera culinară din meniul zilei.

– Pizza e bună, spusese Drysdale, dar, dacă te interesează părerea mea, eu aș renunța la brînza de capră.

Lou avea vreo cincizeci de ani și lucra în restaurantul acela pentru polițiști, de la subsol, de douăzeci și cinci de ani, așa că arăta de o sută de ani. Însă ochii continuau să-i scînteieze pe figura sa lugubră.

– Brînza de capră este cea care face pizza asta grecească.

– Și de ce trebuie să fie grecească? întrebă Glitsky. De ce nu faci pizza cu pui kung pao, așa cum face toată lumea?

– Ai mai mîncat așa ceva? se interesă Lou, îngrijorat.

Locuiau în San Francisco, un oraș cu multe restaurante, iar Lou supraveghea cu atenție felurile gătite de soția sa. Acestea nu erau nemaipomenite, dar nu mai făcea nimeni așa ceva.

– Lou, găsești așa ceva la Round Table, dar fără brînză de capră.

Grecul se întoarse către Drysdale și zise:

– Glitsky vrea să mă scoată din sărite.

– Se poate, îl aprobă Art. Însă mi-a dat o idee. Puiul. De ce nu-l servești cu orez și renunți la pizza? Numește-l pui kung pao.

– Atunci o să fie mîncare chinezească, ripostă Lou – se vedea clar că ideea nu-i plăcuse. Toată lumea face pui kung pao. Oamenii vin aici să mănînce și se așteaptă ca Lou Grecul să le ofere un fel grecesc. Dacă o las pe soția mea să facă ce vrea, restaurantul o să devină curînd Luna Dragonului, un local chinezesc. Eu lupt ca să-mi păstrez identitatea etnică.

Glitsky gustă din pizza și zise:

– Dacă mă gîndesc bine, ar trebui să lași brînza de capră și să presari și niște foi de viță.

Lou se îndreptă. Sugestia lui Glitsky i se păruse demnă de luat în seamă.

– Crezi că o să meargă?

– Merită să încerci, îl încurajă Drysdale. Abe?

Glitsky părea să-și fi îndreptat atenția în altă parte. Privea pe fereastră, către alee.

– Abe! repetă Drysdale. Mai ești cu noi?

– Da, sigur, răspunse Glitsky.

În cele din urmă, ajunseră la scopul întîlnirii.

– Am să joc rolul avocatului apărării, care a venit aici doar pentru două minute, zise Drysdale. Am văzut că tu și Amanda vreți să mergeți mai departe și instinctul îmi spune că va fi un proces interesant. Aș vrea să-mi răspunzi la cîteva întrebări pe

care – după cîte prevăd eu – ni la va pune presa noastră mereu vigilentă. Și șefii noștri.

Terminaseră pizza, farfuriile fuseseră luate. Glitsky își ținea mîinile pe o cană în care se afla ceai verde, proaspăt.

– Bine, întreabă-mă.

– Așadar, Dooher a venit acasă de la serviciu, a adus niște șampanie în care a pus cloral hidrat, ca s-o adoarmă, intenționînd să se întoarcă mai tîrziu și s-o omoare. Dar cînd a venit acasă, ea era deja moartă. Asta-i teoria ta?

– Exact. Numai că el nu știa că-i moartă. A acționat repede, a fost încîntat că femeia nu se trezise, a înjunghiat-o, a aranjat cadavrul, încît să pară că avusese loc o luptă, apoi s-a întors pe terenul de golf, înainte să-i observe cineva lipsa.

– Dar lipsise. Lipsise cel puțin o jumătate de oră. N-a observat nimeni? Ai discutat cu oamenii care lucrau acolo. Bine, să lăsăm asta. Ai spus că a otrăvit-o cu cloral hidrat. De unde știm că n-a luat chiar ea substanța asta? Că nu s-a sinucis?

Glitsky își amestecă însă ceaiul și zise:

– Adică Dooher a așteptat pînă cînd soția lui s-a sinucis și apoi a înjunghiat cadavrul, după care a aranjat totul astfel încît să pară opera unui tîlhar? Nu, Art. Rana de cuțit arată că nu-i vorba de o sinucidere. Medicamentul arată că nu-i o sinucidere. Oricum, nu fusese suficient cloral hidrat ca s-o ucidă.

– Am crezut că a fost otrăvită. N-ai spus că cloral hidratul...

– Cloral hidratul e un medicament, pe care Dooher i l-a dat ca s-o amețească, s-o adoarmă. Însă el nu știa că femeia nu se simțea bine, din cauza menopauzei, și că lua deja un medicament antidepresiv, Nardil. Și că în ziua aceea mai luase și Benadril. Se îndopase cu medicamente. Apoi băuse șampanie. Medicamente amestecate cu alcool... Cloral hidratul, adăugat acestora, a dat-o gata.

– Bine, oftă Drysdale. Așadar, ce avem? Înjunghierea reprezintă un delict, dar nu e vorba de un asasinat. Nu asasinezi pe cineva dacă înjunghii un cadavru.

– Dar dacă otrăvești pe cineva, iar acela moare, este asasinat.

Drysdale se rezemă de speteaza scaunului și se uită la el.

– O să meargă, Art, zise Glitsky. Amanda nu va susține că Dooher intenționa s-o ucidă cu cloral hidrat, chiar dacă asta s-a întîmplat. Dooher nu intenționa s-o ucidă atunci, ci mai tîrziu, cînd avea s-o înjunghie, dar i-a dat otrava în mod intenționat, iar ea a murit. Iar acest lucru este dovedit de faptul că a înjunghiat-o.

– Dar putem dovedi că a înjunghiat-o?

– Știm că a înjunghiat-o.

– Nu asta te-am întrebat.

– Bine. Iată ce avem.

Glitsky expuse tot cazul. Fusese folosit cuțitul lui Dooher, iar pe acesta se aflau doar amprentele lui. Tot el închisese sistemul de alarmă al locuinței, iar un vecin îl văzuse deșurubînd becul de deasupra ușii laterale. Alt vecin îi zărise mașina parcată pe stradă, într-un moment în care susținea că se afla pe terenul de golf. Pe urmă, mai era și gestul ștergerii lamei de hainele victimei, gest pe care Glitsky nu-l mai întîlnise vreodată în toți anii în care lucrase la Criminalistică, iar acum avusese de-a face cu el de două ori, în cazuri în care fusese implicat Mark Dooher – de trei ori, dacă includea și povestea lui Chas Brown, despre ce se întîmplase în Vietnam. În cele din urmă, mai era și sîngele amestecat cu EDTA.

– Și cine altul ar fi înjunghiat o femeie moartă, aranjînd astfel lucrurile încît să pară fapta unui tîlhar?

După ce Glitsky termină, Drysdale rămase tăcut, apoi întrebă, după un timp:

– Ai un martor care a văzut mașina?

Glitsky dădu din cap și răspunse:

– Îl cheamă Emil Balian. Jură că era mașina lui Dooher, jură că a văzut-o în seara aceea, la ora aceea. Un martor foarte convingător.

Drysdale păru mulțumit.

– Bine. Ai grijă să nu-ți moară martorul. Între noi fie vorba, aș vrea să mai știu ceva. Poți să-mi spui de ce a omorît-o?

– Frank îmi spune tot timpul că noi nu căutăm motive. Noi căutăm dovezi.

– Frank are dreptate. Însă s-ar putea ca Locke să vrea să cunoască motivul pentru care un cetățean model a decis așa, deodată, să-și omoare nevasta.

– Să nu uităm de Victor Trang...

– Bine. Și pe el. A ucis două persoane fără nici un motiv aparent. De ce?

– Poate că Sheila și Trang erau amanți. Am glumit. Adevărul e că nu știu. Încă nu știu.

– Bine. Abe, Chris Locke o să mă întrebe și m-aș simți mai bine dacă aș ști ce să-i răspund.

– Amanda are două teorii posibile.

– Care?

– Sheila avea probleme cu băutura. Am auzit bîrfe – atît de la vecini, cît și de la asociații lui Dooher – că se purta penibil în public. E posibil să fi exagerat și să fi devenit o povară pentru soțul ei.

– Nu cred, zise Drysdale.

– Celălalt motiv ar fi banii.

– Banii sînt întotdeauna un motiv. Ce bani?

– Un milion șase sute. Banii de asigurare.

– Soția era asigurată pentru un milion șase sute. Avem un punct de plecare.

– Amîndoi aveau asigurare.

– Pentru sume egale? De ce?

– Cred că au încheiat asigurarea cu cîțiva ani în urmă, cînd Dooher își reorganiza firma, iar lucrurile nu mergeau prea bine. Trăiau din economii și nu-și încasa salariul, chestii de felul ăsta. Dooher spera că lucrurile se vor schima. Așa s-a și întîmplat. Însă se gîndise că, dacă ar muri înainte de schimbarea situației, Sheila s-ar afla în dificultate financiară, așa că a

încheiat o asigurare în favoarea ei. Apoi se poate ca și ea să fi dorit să-l ajute, în cazul în care ei i se va întîmpla ceva...

– Așadar, în final, Dooher se alege cu banii?

– Da.

Drysdale se scărpină în ceafă și se uită în jur, în restaurantul pe jumătate gol.

– Bine, zise el, ridicîndu-se. Cred că avem destule argumente. O să-i spun Amandei dacă va fi nevoie să insistăm pe asigurare.

Drysdale așteptă pînă la sfîrșitul zilei. Voia să-i povestească lui Locke despre cazul Dooher împreună cu alte probleme, închipuindu-și că, fiind prezentat împreună cu alte cazuri, acesta va părea o treabă obișnuită.

– Art, după cum îți poți imagina, am primit un telefon și am fost avertizat să mă aștept la așa ceva. Arhiepiscopul nu va fi încîntat. E convins că împotriva lui Dooher a fost declanșată un fel de vendetta.

– Nici vorbă! Cred că și-a omorît nevasta, ca să încaseze o asigurare de un milion și șase sute de mii de dolari.

– Dar pe Trang de ce l-a omorît? Art, oamenii nu devin asasini maniaci dintr-odată, fără nici un fel de motiv.

Drysdale fu încîntat că nu pomenise mai devreme de povestea lui Chas Brown. Se mulțumi să răspundă la întrebare.

– L-a ucis pe Trang pentru că-l enerva – nu pretind că-i un motiv nemaipomenit – și i-a mers. Atunci a decis să continue, să-și omoare și nevasta și să se aleagă cu o grămadă de bani.

– De ce avea nevoie de bani? Nu-i merg afacerile?

Drysdale știa că lucrurile stăteau exact invers, așa că se gîndi să schimbe vorba, să se rezume doar la dovezi.

– De data asta avem martori, avem amprente pe arma crimei. Avem un cetățean respectabil care a văzut mașina lui Dooher lîngă casa acestuia, la ora la care acesta susține că se afla pe terenul de golf. Chris, avem un caz de crimă cu premeditare.

Locke rămase încruntat și clătină din cap.

– Tot Glitsky investighează cazul? Cum de s-a întîmplat asta?

– Nu știu. Dar...

– După părerea mea, avem de-a face cu un conflict de interese. Chiar dacă nu are nimic personal cu Dooher, *se poartă* ca și cum ar avea, ceea ce-i la fel de rău.

Locke nu adăugă nimic, dar amîndoi înțeleseră că Locke nu putea, din motive politice, să-l critice pe Glitsky – care, din punctul de vedere al birocraților, era considerat negru. Ca să-și manifeste solidaritatea, Locke participase la înmormîntarea lui Flo, cu cîteva săptămîni în urmă.

– Chris, asta a fost ceva care s-a întîmplat în trecut, iar Glitsky este inspectorul care anchetează cazul în prezent.

Locke tăcu un timp, apoi înjură și izbi cu palma în masă. Se duse lîngă fereastră și se uită afară, cu mîinile la spate. Zise, fără să se întoarcă:

– Nu vreau să acuz pe nimeni, cu atît mai puțin pe un avocat cu influență, de o crimă pe care n-a comis-o.

– Nici eu, domnule.

De data asta, Locke se întoarse:

– Ce crezi, Art?

Revenind la îndatoririle sale, Drysdale zise, fără urmă de ezitare:

– Cred că Glitsky are dreptate, deși îi va fi foarte greu să demonstreze acest lucru.

– Crezi că a făcut ceva ca să-l prindă pe Dooher, adică să fi falsificat niște dovezi? Sau moartea soției sale să-l fi...

Drysdale răspunse, fără echivoc:

– Nici vorbă!

Locke se uită din nou pe fereastră.

– Bine. O să-ți spun ce am decis, chiar dacă n-o să-ți placă. O să-l acuzăm că și-a omorît nevasta, dar nu și de uciderea lui Victor Trang. Din cîte mi-ai spus, nu putem dovedi că l-a asasinat pe Trang.

- Dar, domnule, e același mod de acțiune, cu ștergerea lumei...

Las-o baltă! N-o să iasă nimic din asta. Prin urmare, îl acuzăm de o singură crimă, de asasinat cu premeditare, fără împrejurări speciale...

Ucidere în împrejurări speciale însemna că nu fusese vorba de asasinarea unui polițist, crimă multiplă, ucidere pentru obținerea unui folos sau altfel de asasinat cu circumstanțe agravante.

- Dar există cel puțin două motive pentru a vorbi de împrejurări speciale...

- Nu, răspunse ferm Locke. Voi sprijini acea acuzare care are șanse de reușită. Art, între noi fie vorba, nu m-ai convins. Nu cred că putem să câștigăm.

– Nu-s de aceeași părere.

- Bine. Atunci solicită punerea sub acuzare, dar vreau ca în acest caz să se manifeste multă grijă. Să fiu anunțat de îndată ce lucrurile o vor lua razna.

- Da, domnule.

– Și mai vreau ceva. Să ceri o cauțiune de un sfert de milion de dolari.

– Poftim? exclamă Drysdale, uluit.

Nu mai auzise așa ceva. Suspecții de crimă nu erau eliberați pe cauțiune. În rarele cazuri în care se întîmpla acest lucru, se cereau multe milioane. O cauțiune de un sfert de milion de dolari însemna că Mark Dooher putea să obțină un împrumut pe baza cărților sale de credit și să iasă din pușcărie înainte să intre. Adică, de fapt, n-o să fie arestat nici o clipă.

– M-ai auzit, Art. Omul acela va fi considerat nevinovat, pînă cînd vinovăția îi va fi dovedită. Vreau să fie tratat ca un om nevinovat. Ai înțeles?

– Domnule, cauțiunea... Cazurile precedente...

– E un caz fără precedent. Art, te respect, iar dacă Amanda Jenkins vrea să-l acuze și tu o aprobi, o să fiu de partea voastră.

Dar o să fac acest lucru așa cum cred eu. Și cu asta am terminat discuția.

– Dar...

Locke îl întrerupse:

– Nici un „dar"! Am încheiat discuția!

28

Lui Glitsky îi plăcuse femeia aceea. Întîlnirea fusese stabilită la el acasă, la ora 19.30, iar ea sunase la uşă exact la ora convenită. După opinia lui Glitsky, curăţenia era calitatea cea mai apropiată de pioşenie. Iar imediat după aceea venea punctualitatea. Rita începuse cu dreptul.

Abe fusese surprins de naţionalitatea ei. Se aşteptase ca o persoană care se numeşte Rita Schultz să arate a nemţoaică, dar în faţa lui apăruse o hispanică zdravănă şi solidă. Străbunicul ei, îi explicase femeia, venise în Mexic cu trupele împăratului Maximilian şi rămăsese acolo. Rita avea treizeci şi trei de ani, vorbea engleza cu accent, dar gramatica ei era la fel de bună ca a comentatorilor de la televizor.

Lucrase timp de şase ani pentru aceeaşi familie – avea recomandări strălucite. Familia respectivă urma să aibă un al treilea copil, iar mama decisese să-şi ia un concediu de durată, ca să stea acasă cu copiii, aşa că nu mai aveau nevoie de bonă. Asta însemna că Rita nu putea să-şi înceapă munca decît după naşterea copilului, iar acest lucru se putea întîmpla oricînd.

Glitsky îşi spuse că merita să aştepte o zi, două, pentru o bonă precum Rita Schultz.

Se întunecase de mult timp, iar Christina rămăsese singură în biroul ei de la McCabe & Roth. Camera era mică, goală şi funcţională. Avea doar un birou, un terminal de calculator, un dulap pentru cărţi şi un fişet din metal. Christina lăsase uşa

deschisă și putea să zărească zona de la recepție, iar dincolo de aceasta vedea podul din golful Oakland, dar în încăperea ei nu exista nici o fereastră. Atunci cînd se mutase acolo, nu era nimic pe pereți așa că atîrnase două postere, ca să înlăture senzația de claustrofobie. Pe birou își pusese o fotografie a părinților ei, care îi zîmbeau de lîngă piscina lor din Ojai.

Tînăra auzi un zgomot de undeva și-și ridică privirea de pe scrisoarea pe care o compunea. Își văzu părinții zîmbindu-i din poză și simți o strîngere de inimă. Se uită la ceas.

21.35.

Ce naiba făcea cu viața ei?

Se ridică, dorind să vadă cine era celălat nebun care rămăsese peste program la fel de mult ca și ea. Se opri lîngă ușă, văzînd lumina aprinsă în biroul lui Mark. Acesta nu-și reîncepuse activitatea. Christina traversă zona de recepție.

O cuprinsese dezamăgirea, descoperind că nu fusese Mark. Nu-și dăduse seama că-l aștepta, că dorea să-l revadă. Sperase că acesta se întorsese la serviciu, iar acum, cînd crezuse că Mark se afla în biroul său la ora aceea tîrzie, inima începuse să-i bată mai iute.

Însă nu era el. Un alt bărbat stătea lîngă fereastra imensă, privind peisajul ametitor. Tînăra bătu în ușa deschisă și zise:

– Wes?

Farrell se întoarse, zîmbind fără vlagă. Arăta obosit.

– *C'est moi.* Am crezut că toată lumea a plecat acasă.

Christina făcu un pas spre el și întrebă:

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu cred, răspunse Wes, arătîndu-i o cheie, ca explicație. Mark mi-a cerut să trec pe aici, în drum spre casă, și să-i iau hîrtiile care așteaptă să fie rezolvate. Vrea să se întoarcă la muncă.

Farrell se duse la biroul lui Dooher, își luă servieta și o deschise. Apoi întrebă:

– Tu ce faci aici la ora asta?

Christina dădu din umeri și răspunse:

– Încerc să mă fac apreciată. Vreau să-mi termin prezentarea pînă mîine-dimineață. Cum se simte Mark?

Farrell se uită la ea.

– Nu prea grozav. Nu l-am văzut de la înmormîntare. Am discutat la telefon.

Termină de îndesat hîrtiile lui Dooher în servietă și o închise.

– O să fie bine, Christina. E foarte rezistent.

– Nu știu dacă rezistența folosește la ceva într-o asemenea împrejurare.

– Oricum, zise zîmbind Wes, nu-i strică.

Avocatul își luă servieta, ocoli biroul și veni lîngă Christina. Îi făcu semn să iasă, stinse lumina, închise ușa și o încuie.

– Wes, ești îngrijorat?

– Din ce cauză?

– Din cauza lui Mark. A poliției. Sam mi-a spus...

Wes se întoarse spre ea, arătînd epuizat.

– Nu vreau să vorbesc despre Sam. Sincer vorbind, nu știu ce se întîmplă la poliție. Nu cred că Mark știe ceva. Pînă acum l-au lăsat în pace. Poate că asta e un semn bun.

– Nu pari foarte convins.

– Nici nu sînt.

– Dar dacă n-a fost acolo...

– Știu. Însă dacă ești dispus să vezi ceva, o să vezi, indiferent de realitate. Cred că poliția a fost șocată de uciderea lui Trang, iar Mark – un om de afaceri respectabil – a devenit subit un potențial suspect. Iar dacă ești suspect, așa rămîi. E mai ușor să fii acuzat cînd ești suspect a doua oară.

– Nu poți fi acuzat dacă n-ai fost la locul crimei!

– Probabil. Dar e suficient ca poliția să găsească un angajat al terenului de golf care să afirme că nu poate să jure că Mark a fost acolo toată seara. Iar polițiștii pot colinda cartierul, întrebînd dacă l-a văzut cineva pe Mark Dooher sau pe cineva care seamănă cu el, sau mașina lui, sau o mașină care seamănă cu

mașina lui... Iar cineva o fi văzut ceva – sau crede că a văzut – și asta-i tot ce le trebuie. Chiar și Sam... nu. Trebuie să plec.

Se îndreptă spre ascensor.

– Wes, ce-i cu Sam?

Bărbatul făcu încă doi pași, înainte să se oprească.

– Ce s-a întîmplat cu Sam?

Farrell se întoarse și-i zise:

– Sam reprezintă exemplul perfect al lucrurilor despre care îți vorbeam.

După ce o angajase pe Rita, iar aceasta plecase, Glitsky se întoarse în bucătărie, învîrtindu-se pe acolo, pînă cînd pagerul său țîrîi. Sună la numărul indicat și află că Paul Thieu – care lucra încă – îl căutase de la un telefon public din apropiere.

Glitsky crezuse că îl trimisese după potcoave de cai morți, dar Thieu descoperise ceva. A doua oară în două zile. Sergentul îi spuse unde locuia și-i spuse să vină la el acasă.

Nici nu deschise bine ușa, cînd Thieu începu, pe un ton plin de entuziasm:

– Doctorul Peter Harris. Mi-am dat seama, cînd am ajuns la cabinetul său, că nu-l puteam întreba – nu avea de unde să știe – dacă-i lipseau niște mănuși chirurgicale. Nu există nici un fel de evidență a lor. Dar în privința sîngelui a fost sigur. Crede că știe al cui sînge era, deși nu poate dovedi acest lucru.

– De ce?

– Pentru că omul e mort și incinerat.

Glitsky avusese ideea să-l întrebe pe medicul lui Dooher dacă îi dispăruse vreo eprubetă cu sînge în ultimele luni. Se gîndise că Dooher obținuse sîngele acela de undeva, iar cel mai ușor i-ar fi fost să-l fure din cabinetul medicului său. Așa că îi spusese lui Thieu să înceapă cu doctorița Sheilei, pe care o cunoscuseră deja. Presupuseseră că puteau afla din dosarul Sheilei cine era medicul lor de familie.

– I-ai pomenit de Dooher?

Poliția nu anunțase presa despre EDTA, așa că era mai bine să nu se pomenească nici un nume.

Thieu se lumină la față și mai mult:

– Nu. Nici măcar nu m-a întrebat ce caut. I-am arătat legitimația și i-am zis că interogăm o mulțime de doctori. Că facem o anchetă privind cantitățile de sînge care dispar din birourile sau din laboratoarele acestora.

– Și l-ai convins?

– Da. I-am povestit că, datorită noilor tehnici de detectare a ADN-ului, am descoperit că la locul multor scene ale crimelor au fost folosite mostre de sînge furat, ca să fim puși pe urme false. Prin urmare, încercăm să dăm de locul din care provine sîngele acela.

– Și te-a crezut?

Thieu rînji și spuse:

– Am o mutră de om cinstit. Oricum, mi-a spus că nu se întîmpla decît foarte rar să-i dispară sînge, de cînd a apărut SIDA. Sîngele e ceva foarte bine păzit. Însă i s-a întîmplat să piardă o eprubetă acum o lună. Doctorul era foarte afectat, pentru că pacientul fusese un bătrîn cu vene foarte proaste, pe care-l chinuiseră mult ca să-i ia sînge, iar apoi trebuiseră să-l chinuie încă o dată.

– Acest Harris e medicul lui Dooher?

– Am observat numele lui Dooher în registrul de pe biroul de la recepție. Dacă nu-i vorba de o coincidență...

Glitsky nu închisese ușa, nici nu-l invitase pe Thieu să intre, dar nici unul din ei nu păruse să observe acest lucru.

– Bine. Mîine o să obținem un mandat, ca să cercetăm dosarele lui Harris și să aflăm cînd a trecut Dooher ultima oară pe acolo.

– Avem nevoie de mandat? Dacă tot o să anunțăm că am găsit EDTA în sînge, de ce să nu-l sunăm și să-l întrebăm? Nu vrei să mă inviți în casă?

După cîteva minute aflară tot ce doreau să știe. Dooher fusese la cabinet cu două săptămîni în urmă, pentru controlul anual. Doctorul Harris urma să verifice data exactă în cursul dimineții. Tot atunci avea să afle și ziua în care dispăruse eprubeta cu sînge. Însă doctorul credea că totuși cele două zile coincideau.

Wes Farrell îi duse hîrtiile lui Dooher, iar prietenul său îl întrebă dacă nu vrea să intre și să discute. Acum stăteau în biblioteca din foișor, iar Wes, picior peste picior, se cufundase în pielea moale a fotoliului.

– Mark, trebuia să te întreb. M-am frămîntat toată ziua dacă s-o fac sau nu. M-am certat cu Sam din cauza asta și sper să n-o fi făcut degeaba.

– V-ați certat din pricină că m-am culcat cu cineva în timpul colegiului?

– Nu pentru că te-ai culcat cu cineva. Ci pentru că ai violat pe cineva.

– Nu-mi vine să cred! exclamă Dooher și începu să se plimbe prin încăpere, cu mîinile la tîmple. Ce-o să urmeze? De unde au dezgropat așa ceva? Sam ți-a spus cum se numea femeia?

– Cred că Price.

Mark se opri și oftă.

– N-am cunoscut niciodată vreun Price. Nu m-am întîlnit niciodată cu vreo fată pe care o chema Price. Jur pe mormîntul Sheilei. Amice, n-am violat niciodată pe nimeni. Doamne! Sam crede că am făcut asta? De unde a apărut femeia asta pe nume Price?

– Nu știu. S-a dus la Centru și a zis că ai violat-o.

– Și cînd am violat-o?

– Cîndva, în timpul colegiului. V-ați dus să beți, apoi ea te-a invitat în camera ei.

Deodată, Dooher pocni din degete.

– *Diane!* Dumnezeule, Diane Taylor! Sigur, sigur!

– O cunoști?

– Nu-s sigur.

Dooher se lăsă să cadă pe o pernă.

– Nu cunosc nici o Diane Price, dar am ieșit de vreo două ori cu o fată pe care-o chema Diane Taylor. Dacă e Diane Taylor... să sperăm că nu-i Diane Taylor.

– De ce?

– Pentru că Diane Taylor e o persoană dezechilibrată. S-a drogat cu tot ce se poate găsi în America. S-a culcat cu toți băieții din Stanford.

– Și cu tine?

– Și cu mine, înainte s-o întîlnesc pe Sheila. Te asigur că am făcut-o cu deplinul ei acord. Wes, știi mai multe decît oricine. Am înșelat-o de două ori pe Sheila și am plîns pe umărul tău. N-a fost vorba de nici un viol. Diane Taylor se culcase cu toată lumea înainte ca eu să am de-a face cu femeile. Și spune că am violat-o?

– Exact. Și că i-ai distrus viața.

Dooher clătină din cap, apoi își privi prietenul în ochi.

– E o minciună, Wes. Nu știu ce să-ți spun. N-am făcut asta. N-aș putea să fac așa ceva.

– Știu, zise Farrell. Nu cred că ai fi fost în stare de așa ceva, dar trebuia să te întreb.

Mark oftă și spuse:

– Bine. După tot ce mi s-a întîmplat, pot să spun că n-am avut o săptămînă prea bună.

– Te cred. Nici eu n-am avut.

– Îmi pare rău că te-ai certat cu prietena ta din cauza mea.

– Mark, n-a fost din cauza ta. A fost din cauza ei. A fost din cauza mea.

– Du-te la ea și cere-ți scuze. Lasă-mă pe mine! O să-mi găsesc alt avocat, căruia să nu-i distrug viața.

– Nu mi-ai distrus viața. Rămîn avocatul tău.

– Numai dacă vrei.

– Vreau. Sînt convins că n-ai făcut nimic din lucrurile de care ești acuzat.

– Îmi pare bine că spui asta, pentru că într-adevăr n-am făcut.

– Atunci înseamnă că dăm viață ideii învechite referitoare la prietenii care se ajută reciproc. Și să-i ia naiba pe toți ceilalți!

– Amin, zise Dooher. Și mulțumesc.

29

În sala de conferințe de la McCabe & Roth existaseră momente sumbre, dar asta se întîmplase pe vremea cînd firma își redusese activitatea. Iar ceea ce se întîmpla acum putea fi mai rău decît orice se întîmplase în trecut.

Era ora cinci, luni după-amiază, la două săptămîni după moartea Sheilei. Mark Dooher așteptase pînă cînd încăperea se umpluse și Janey îl anunțase că poate să vină.

Dooher mai zăbovise un ultim moment la intrare, ascultînd murmurul vocilor dinăuntru. Oamenii erau îngrijorați. Mark se întorsese la serviciu miercuri, suportase manifestările de simpatie ale partenerilor săi și ale salariaților, avusese întîlniri individuale cu colaboratorii importanți în restul săptămînii, asigurîndu-i pe toți că viața merge mai departe, că el se simte bine și că firma avea clienți serioși.

Iar duminică apăruse un articol în *Chronicle,* cu titlul pe prima pagină: AVOCAT LOCAL SUSPECTAT CĂ ȘI-A ASASINAT SOȚIA.

„Surse din Palatul de Justiție au confirmat că Marele Juriu a luat în considerație punerea sub acuzare a unui avocat important din San Francisco, Mark Dooher, pentru uciderea soției sale Sheila." Articolul lung includea tot felul de amănunte pe care „surse" nenominalizate le furnizaseră în legătură cu alte delicte – de la violarea Dianei Price la asasinarea lui Victor Trang cu zece săptămîni în urmă și a lui Andre Nguyen în Vietnam.

Dooher și Farrell petrecuseră toată dimineața negînd totul. Ținuseră o conferință de presă în biroul lui Wes. Da, intenționau să dea în judecată ziarul *Chronicle* și poliția. Nu, nu violase pe

nimeni. Nu omorîse pe nimeni în Vietnam, nici în altă parte. Era vorba de un asasinat moral bine orchestrat... cu caracter politic... un inspector de poliție disperat, deprimat... bla, bla, bla.

Își jucaseră bine rolul, iar presa le preluase declarațiile. Toate posturile locale difuzaseră știrile în emisiunile de la amiază, fuseseră discutate în talk-show-urile de la radio. Biroul primise telefoane de la *Newsweek, Time* și de la *USA Today.* Era clar că urma un adevărat circ.

Dooher deschise ușa sălii de conferințe și zgomotul încetă. Se duse la scaunul său din capul mesei și rămase un moment, privindu-i în ochi pe toți cei prezenți. Cînd ajunse la Christina, îi făcu un semn aproape imperceptibil. Apoi își drese glasul.

La cererea sa, Janey plasase un exemplar din ediția de duminică a ziarului *Chronicle* într-un dosar, așezat în fața lui. Dooher luă dosarul, îl deschise și scoase ziarul, ridicîndu-l, încît să se vadă titlul tipător. Apoi spuse, cu un ton liniștit, stăpînit:

– Nu am făcut nimic din ce se spune aici. O să lupt împotriva acestor acuzații pînă la moarte.

Nimeni nu zise nimic.

Mark se uită din nou în cameră, la mulțimea de fețe care-l priveau. Tensiunea din încăpere era palpabilă, manifestîndu-se prin respirația greoaie, abia stăpînită a celor prezenți. Janey și alte trei femei din sală plîngeau.

Dooher continuă:

– Am vrut să vă întîlnesc pe toți și să vă spun că-s nevinovat. Am vrut să stau în fața voastră și să vă răspund la întrebări. Sîntem într-o încăpere plină cu avocați și, după cum vedeți, nu sînt însoțit de nici un avocat. Avocatul meu se află în biroul meu și așteaptă să terminăm.

Se mai uită o dată la ziar, după care îl băgă înapoi în dosar. Se așeză și-și puse mîinile pe masă, în fața sa. Apoi zise:

– Vă stau la dispoziție.

Glitsky și Thieu, cu mandatul de percheziție asupra lor, rămaseră cîteva secunde în zona goală de la recepție, întrebîndu-se unde erau cei care trebuiau să se afle acolo. Lumina

ciudată, roșie, a amurgului părea să sclipească în aerul plin cu praf. Sediul firmei părea pustiu.

– Locul ăsta arată ciudat, șopti Thieu.

– Să mergem în biroul lui Dooher, zise Glitsky. Știu unde se află.

Merseră de-a lungul holului, prin centrul clădirii, pe lîngă birourile goale. În intervalul dintre birouri era semiîntuneric.

Ajunseră într-o zonă mai largă, din fața biroului lui Dooher – locul în care lucra Janey – luminată, cu vedere spre exterior. Glitsky bătu la ușa lui Dooher și auzi o mișcare înăuntru. Sergentul își puse mîna pe pistol. Ușa se deschise și în prag apăru Wes Farrell.

– Vă așteptam, zise acesta.

Dooher se afla încă în sala de conferințe, cu oamenii săi. Se uită spre ușă, cînd aceasta se deschise, și se ridică.

– Scuzați-mă, spuse el către cei care rămăseseră tăcuți la locurile lor.

Ieși afară și închise ușa.

– Faceți o mare greșeală, domnule sergent, zise Dooher.

– Ai dreptul să nu spui nimic, începu Glitsky, în timp ce Thieu îl luă pe Dooher de braț și-i prinse cătușa de încheietură, după care îi răsuci brațul la spate.

– E nevoie să faceți asta?

Ușa se deschise, iar Thieu o împinse la loc.

– Vă rog să așteptați un minut. Poliția.

Dar ușa fu împinsă cu putere.

– Domnule sergent Glitsky!

Glitsky se opri din recitarea drepturilor. Își aminti cine era femeia, nu reprezenta o amenințare. Aceasta stătea în lumina de culoare sepia, roșie la față, cu ochii sclipitori.

– Domnișoară Carrera, zise el, îmi pare rău, dar vă rog să așteptați înăuntru.

– Nici vorbă! Ceea ce faceți e insultător!

Farrell făcu un pas spre ea.

– Christina...

Tînăra îi înfruntă, întinzînd un braț spre polițiști.

– Ce-ați pățit, domnule sergent? Nu vedeți că arestați un om cumsecade? Uitați-vă la el! N-a făcut nimic. Ce naiba, *uitați-vă la el!*

Însă Glitsky se uita la ea.

– Christina, liniștește-te, zise Dooher.

Thieu îi prinsese și cealaltă cătușă lui Dooher și se apropie de Christina.

– Doamnă, vă rog să intrați în sală! Imediat!

– Paul, e în regulă, zise Glitsky.

– Ba nu-i în regulă! strigă Christina, cu lacrimi de furie în ochi. Nu-i în regulă! De ce faceți asta?

– Christina, repetă Dooher, apoi adăugă cu blîndețe, aproape ca un amant. Poliția nu poate dovedi nimic. Va fi bine. După aceea i se adresă lui Wes: Te rog să ai grijă de ea.

Christina se uită disperată la Dooher. Acesta o privi în ochi. Tînăra întinse mîna spre el, dar Wes Farrell o prinse de braț. Între cei doi plutea o energie profundă, inconfundabilă.

Glitsky își dădu seama și înțelese că dispăruse și cea mai mică șansă să se fi înșelat. Cei doi îi dăduseră – fără să vrea – piesa care-i lipsea din puzzle, cheia enigmei: mobilul crimei.

PARTEA A PATRA

30

Cazul Dooher captivase cea mai mare parte a publicului și atrăsese atenția presei nu numai din cauza faptelor, ci și pentru că acest caz polarizase profund facțiunile – și așa învrăjbite – care conduceau orașul San Francisco.

Wes Farrell manipulase cu grijă scandalul de presă, acuzîndu-l pe Glitsky că-l folosea pe Dooher ca pe un pion în propria campanie de avansare în cadrul poliției. Nu exista nici un caz împotriva lui Dooher. Totul era doar o intrigă politică.

Glitsky, instigat de procuroarea Amanda Jankins, cunoscută ca activistă a mișcărilor feministe, încerca să cîștige și el ceva, oferindu-i un caz de mare interes șefului poliției, Dan Rigby – care era o marionetă a primarului liberal Conrad Aiken. În același timp, Glitsky se bizuia pe sprijinul procurorului general districtual, Chris Locke, un negru liberal, sprijinit de doi supervizori homosexuali.

De partea lui Dooher se aflau arhiepiscopul de San Francisco, cea mai mare parte a comunității juriștilor din oraș și un grup alcătuit din bărbați albi liber-profesioniști, din care făceau parte și personalități marcante ale radioului.

Dooher era un bărbat alb. Apăruseră povești, relatate de oameni care-l cunoșteau (și care fuseseră concediați de el) și care scoteau în evidență remarcile lui lipsite de înțelegere în legătură cu fiica sa lesbiană. În firma condusă de el nu exista nici un avocat homosexual. Probabil că era homofob. În firma

lui nu exista nici o femeie care să fi ajuns partener. Se știa că Dooher era împotriva avorturilor.

Pe scurt, apărarea lui Mark Dooher susținea că el reprezenta un Dreyfus modern – că era exact genul de țap ispășitor pe care un fanatic liberal plin de ambiții, precum Glitsky, l-ar fi ales ca să-și întărească reputația și să avanseze în carieră. Sergentul luase examenul de locotenent și fusese promovat ca șef al Departamentului criminalistică, pentru a i se spori prestigiul în calitate de martor al acuzării (acțiune care fusese aspru criticată în anumite cercuri).

Lucrurile se încinseseră în fața curții conduse de Oscar Thomasino, aflate la etajul al treilea din Palatul de Justiție.

Măsurile de securitate fuseseră sporite, se ridicaseră niște bariere prin care urmau să treacă spectatorii la proces, înainte să intre în sala tribunalului. Accesul era întîrziat și de detectoarele de metal de la uși. (Se știa că detectoarele de la intrarea din față a Palatului nu descopereau armele improvizate, iar Thomasino nu dorise să riște nimic.)

Așadar, în dimineața aceea senină și răcoroasă de luni, 9 decembrie, holul de la intrarea în secția 26 devenise o lume în miniatură, adică un balamuc deplin.

Avusese deja loc o mică încăierare între Veteranii Războaielor din Străinătate, care îl susțineau pe Dooher, și Veteranii Americani din Vietnam, care îl credeau pe Chas Brown. Șapte oameni fuseseră reținuți de polițiștii din clădire, iar doi fuseseră arestați și duși din hol.

Dar lucrurile nu se opriseră aici. Doi hipioți plini de sînge, care făcuseră parte din grupul Veteranilor Americani din Vietnam, se alăturaseră unei cete de activiști vietnamezi, care protestau împotriva faptului că Dooher nu fusese acuzat de uciderea lui Trang și a lui Nguyen, crime care atrăseseră atenția presei.

Balamucul creștea și din cauză că toți oamenii erau dirijați în același loc.

Nici în interiorul tribunalului nu era mai multă liniște. Scaunele din lemn tare, în stilul celor de la teatru, și toată zona de așteptare din jurul lor erau înțesate de reporteri de la ziare și de la televiziune, care se luptau pentru spațiu. Activiste pentru drepturile femeilor militau pentru audierea Dianei Price. Avocați de diferite orientări, aflați pe culoarul central, răcneau unii la alții. Veteranii care intraseră în sală nu se comportau mai frumos decît o făcuseră cînd se aflau afară.

Iar aceasta era doar faza de dinaintea procesului, înainte să înceapă selecția juraților. Avocații celor două părți se duseră în fața judecătorului și discutară despre dovezile pe care intenționau să le prezinte, despre ce urma să accepte sau să respingă judecătorul.

În mod obișnuit, aceasta nu reprezenta partea publică, atrăgătoare, a unui proces. Era doar o înșiruire de acțiuni juridice greu de înțeles pentru nespecialiști. Dar, din cauza implicațiilor politice și sociale ale acestui proces, toată lumea voia să fie de față.

Judecătorul nu intrase încă în sală, dar stenografa se instalase la mașina ei, în fața scaunului judecătoresc, grefierul stătea cu listele de la calculator pregătite, iar cei trei aprozi în uniforme așteptau calmi.

La masa apărării, Mark Dooher dădea dovadă de-o stăpînire deplină. Intrase, împreună cu avocații săi, în Palatul de Justiție și în tribunal prin ușa din spate, ca să evite confruntarea cu reporterii sau cu mulțimea demonstranților din hol. Iar acum Dooher stătea, sumbru și cufundat în gînduri, cu mîinile încrucișate pe masă.

În dreapta lui se afla Wes Farrell, care pierduse cele zece kilograme excedentare și renunțase la aerul său neglijent. În costum de culoare gri-închis și cu cravată cafenie, arăta întru totul a avocat de succes.

În cealaltă parte a acuzatului stătea Christina Carrera – după unele zvonuri, ca era „cealaltă femeie" pentru care Dooher își omorîse nevasta. Teoria aceasta păruse să nu reziste verificării – cei doi fuseseră hăituiți de reporteri luni de zile și nu petrecuseră decît puțin timp împreună. Nu fuseseră surprinși niciodată într-o discuție între patru ochi. Negaseră orice legătură personală, cu excepția unei prietenii reciproce și a dorinței de a dovedi nevinovăția lui Dooher.

Christina își trecuse examenul cu numai două săptămîni în urmă, dar, la cererea lui Dooher, făcuse parte din echipa apărătorilor săi de la început, cu toată împotrivirea lui Farrell.

Dooher avusese această idee în timp ce părăsea Palatul de Justiție, după ce plătiseră cauțiunea. Farrell își pusese mîna pe brațul prietenului său și-i spusese:

– Hai să clarificăm lucrurile. Vrei să fiu secondat de Christina Carrera, care nu și-a luat încă examenul de intrare în barou, în timpul procesului în care ești acuzat de *crimă?*

– O să-și ia examenul, pînă o să ajungem la proces.

– Bine. Deci asta vrei?

– Da.

Farrell dăduse din cap, părînd că se gîndește foarte serios la propunere.

– Cum oare să mă exprim, ca vorbele mele să fie clare, lipsite de ambiguitate, dar, în același timp, subtile și pline de sensibilitate? Ah, iată că am găsit: ai înnebunit?

– Deloc! E o idee foarte bună.

– E cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată. Cea mai proastă.

Dooher plecase, obligîndu-l pe Wes să se țină după el, pe treptele Palatului și apoi pe Bryant Street.

– Ascultă-mă...

– N-am ce să ascult, Mark. Nu avem ce discuta.

Dar Dooher continuase:

– Am fost de acord că avem de-a face cu o intrigă politică. Sîntem doi bărbați albi, care reprezintă tot ce urăște orașul San Francisco, ceea ce va urî orice juriu reprezentativ.

– Nu urăște...

– Ascultă-mă pînă la capăt. Iar la masa acuzării avem o procuroare și un polițist negru, care reprezintă justiția. Ca să-i contracarăm, avem nevoie de diversitate.

– Bine, atunci să alegem un secund care nu seamănă cu noi, dar nu pe ea. Am auzit o grămadă de zvonuri în ceea ce vă privește.

Dooher se oprise din mers.

– Nu-i nimic între noi. Nimic.

– Nici n-am spus că este ceva. Ți-am spus ce se bîrfește, ce spun alții.

– Atunci, cu atît mai bine. Să dezmințim zvonurile. O luăm pe Christina în echipă, n-au decît s-o examineze la microscop luni de zile și nu vor găsi nimic, pentru că nu există nimic. Iar ea e o fată sclipitoare. Se ocupa de interpretarea legilor, a fost o studentă eminentă...

– Poate că-i sclipitoare, dar nu e avocat.

– Am lămurit asta. Va fi. Dă dovadă de pasiune, are minte, o să lucreze din greu pentru un salariu mult mai mic decît cel pe care l-ai plăti altcuiva...

– Adică pe care l-ai plăti *tu* altcuiva. Vrei să spui că faci asta ca să economisești niște bani?

– Nu. O să economisesc cîțiva dolari, dar nu ăsta e motivul. Christina e foarte frumoasă, iar bărbații din juriu vor fi de partea ei.

Farrell clătinase din cap și zisese:

– Bărbații din juriu vor fi geloși pe tine, iar femeile vor fi intimidate de ea.

– Nu-i adevărat.

– Vrei să-ți riști viața din acest motiv?

Dooher păruse impresionat de argument, dar răspunsese:

– Întotdeauna am riscat. Instinctul îmi spune că am dreptate. Întotdeauna m-am lăsat condus de ceea ce îmi spuneau instinctele mele. Da, sînt gata să-mi risc viața. Așa sînt eu și m-am descurcat foarte bine pînă acum. Nu crezi?

Wes înțelesese mesajul nerostit: „M-am descurcat mult mai bine decît tine, amice!"

Însă Wes nu putuse să accepte ideea aceea periculoasă, deși bănuise cum o să se încheie discuția.

– Și dacă nu pot să colaborez cu ea? Dacă n-o să ne înțelegem?

– De ce să nu vă înțelegeți? Sînteți doi profesioniști care lucrați la un caz în care credeți. Ce ar putea să vă împiedice să vă înțelegeți? Wes, tu o să conduci, adăugă el, măgulindu-l un pic. Ea o să execute ordinele tale și o să profite de ocazia asta ca să se afirme.

Apoi plecaseră mai departe. Era după-amiază, iar mașinile circulau pe Bryant pe patru benzi. Traficul devenise aglomerat, automobilele se opriseră, se auzeau claxoane și înjurături.

– Mark, de ce vrei să facă parte din echipă? Vreau să fii sincer.

– Ți-am explicat deja.

Farrell clătinase din cap.

– Nu, vreau să-mi spui care-i motivul tău intim. Te întreb ca prieten, nu ca avocat. Trebuie să-ți dai seama că situația e dificilă.

– Da, recunoscuse Mark. Am acceptat că există un risc. Dar cred că merită să ni-l asumăm.

– De ce?

Dooher mai făcuse cîțiva pași, apoi își pusese brațul pe umerii lui Farrell.

– Presupun că din același motiv pentru care vreau ca tu să-mi fii avocat. Nu mă simt în largul meu dacă am de-a face cu un mercenar. Ea crede în mine, Wes.

La masa acuzării din sala de judecată stătea Amanda Jenkins. Renunțase să poarte fustă scurtă în favoarea unui costum de

culoare închisă, mai moderat. Își lăsasase părul liber, pe umeri. Alături de ea e afla locotenentul Abe Glitsky, care o ajuta să-și aranjeze hîrtiile.

Glitsky încercase în ultimile luni să înlăture din viața sa orice complicație. Era și așa destul de ocupat cu copiii și cu serviciul. Prezicerea lui Batiste se îndeplinise, iar Glitsky fusese promovat în cadrul unității în care lucrase. Acum conducea Departamentul criminalistică. Ziarele puteau să spună orice despre implicațiile politice ale avansării sale, însă el știa că Batiste îl alesese ca succesor al său și că punctajul bun obținut la examenul de locotenent (ocupase locul al doilea dintre toți participanții) îi folosise. Meritase să fie promovat.

După cum vedea el lucrurile, cazul Mark Dooher rămăsese nefinalizat de pe vremea cînd era sergent. El condusese ancheta, strînsese dovezile și le prezentase procuraturii. Rămînea cazul lui pînă la pronunțarea sentinței.

Așadar, la cererea procuraturii, Glitsky stătea la masa acuzării, în calitate de polițist care condusese ancheta. Acum se afla lîngă Amanda Jenkins, îmbrăcat în costumul său negru, pe care-l cumpărase pentru înmormîntarea lui Flo și pe care nu-l mai purtase de atunci.

Adică de aproape șapte luni.

Urma să fie prezent la tribunal, zi de zi, pe toată durata procesului lui Dooher. Articolul 777, paragraful c din Codul pentru Dovezi din California prevedea că procuratura poate desemna „un polițist sau un angajat" care să fie prezent la proces, iar procurorii preferau să fie de față inspectorul care conduce ancheta – din mai multe motive: să pregătească martorii, ca aceștia să știe la ce se pot aștepta; să descopere strategiile părții adverse; să ofere sfaturi procurorilor, în timpul pauzelor; să observe reacțiile judecătorului și ale juraților. De exemplu, dacă un jurat adormea în timpul unei mărturii, el îi atrăgea atenția lui Jenkins că ar fi bine să ceară repetarea depoziției.

Însă rolul său principal era de pereche de urechi de rezervă, care să audă ce spuneau martorii. Toți cei implicați – cu excepția juriului – se așteptau ca aceștia să declare anumite lucruri și nu sesizau diferențele față de declarațiile anterioare. Iar aceste diferențe contau enorm, de aceea Abe asculta foarte atent.

– Ridicați-vă. Departamentul 26 al Curții Superioare a Orașului și a Districtului San Francisco se află acum în ședință. Prezidează judecătorul Oscar Thomasino.

Farrell se ridică, își aranjă cravata și își drese glasul. Nervii săi încordați erau gata să cedeze. Fusese în tribunale de sute de ori, dar niciodată nu avusese de-a face cu o tensiune asemănătoare celei iscate de acest caz. În sfîrșit, după atîtea pregătiri, procesul începea.

Thomasino, îmbrăcat în robă neagră, urcă la prezidiu. Se așeză pe scaun, își aranjă roba, scoase niște hîrtii, sorbi o înghițitură de apă, îi șopti ceva stenografei, iar aceasta zîmbi. Știind că era vorba de o glumă care făcea parte din ritual, Farrell se întrebă ce spusese judecătorul și dacă avusese legătură cu vreunul dintre ei. Thomasino își ridică sprîncenele stufoase și privi sala. Toți se așezaseră și șușoteau între ei. Salutul adresat de Thomasino nu fusese băgat în seamă.

Asta nu păru să-l deranjeze pe judecător. Acesta se întoarse către grefier, lovi o dată cu ciocanul, ca și cum ar fi vrut să verifice dacă funcționează, apoi îi spuse grefierului:

– Anunță cazul.

Grefierul se ridică și zise:

– Curtea Superioară, numărul unu cinci nouă trei unu șapte, Statul California *versus* Mark Francis Dooher. Să se înregistreze la dosar.

Farrell se uită la clientul lui aflat în stînga sa, apoi la Christina, care stătea pe scaunul următor. Ridică degetul mare și zîmbi încrezător. Dar nu se simțea deloc încrezător, îl îngrijora

vulnerabilitatea situației, convins că acceptarea Christinei ca secund avea să afecteze poziția apărării.

Christina arăta bine – întotdeauna arăta bine – și părea dispusă să lupte pînă la capăt. Farrell fu silit să recunoască faptul că avea o pregătire juridică foarte bună și că era plină de idei.

Și ce dacă? În ciuda acestui lucru, în ciuda zelului și a bunei ei dispoziții, Wes își dorea ca tînăra să dispară pur și simplu.

Pentru că, la naiba, era îndrăgostită de clientul lui.

Wes credea că între ei nu se întîmplase nimic, dar nu se îndoia că se va întîmpla, iar asta îl afecta.

Pentru că acest lucru reprezenta mobilul despre care nu se discutase pînă atunci. Farrell nu avea nici un indiciu că Amanda Jenkins avea de gînd să amintească despre el în timpul procesului, dar era singurul argument în favoarea vinovăției lui Dooher pe care Wes nu-l putea respinge.

Această îndoială fusese îngropată sub argumente raționale, în străfundul ființei sale. Dar existau nopți cînd îndoiala aceea ieșea la iveală, ca o fantomă, și-l făcea să se trezească, leoarcă de sudoare.

Însă trecuse timpul pentru asemenea gînduri.

Thomasino deschise dosarul, cu o mutră preocupată, citi din el timp de-o nanosecundă, apoi își îndreptă privirea spre mesele avocaților.

– Domnișoară Jenkins, începu el, domnule Farrell, înainte să chemăm jurații de pe prima listă, aș vrea să lămurim regulile referitoare la articolul 402.

Jenkins se ridică:

– Da, onorată instanță.

Judecătorul se uită din nou în dosar.

– Avem aici două moțiuni și ambele au legătură cu trăsăturile de caracter, iar dumneavoastră știți că asemenea acuzații pot fi respinse de apărare.

Thomasino dorea să lămurească problema la care se referea moțiunea. Din punct de vedere juridic, informațiile care arătau că o persoană are un caracter dificil nu puteau fi folosite ca dovadă că acuzatul săvîrșise un anumit delict. De exemplu, nu se putea afirma că Joe Smith își omorîse nevasta, doar pentru că obișnuia să-și bată cîinele.

Legea recunoștea astfel tendința poate firească a acuzării de a mînji reputația acuzatului prin scoaterea la iveală al fiecărui lucru rău săvîrșit de persoana respectivă, astfel încît aceasta să pară capabilă de făptuirea delictului de care era acuzată. Prin urmare, legea făcea posibil ca un asemenea lucru să nu se întîmple.

Cu excepția cazului în care apărarea aducea ea *mai întîi* dovezi despre firea bună a acuzatului, codul pentru dovezi interzicea acuzării să prezinte dovezi referitoare la caracterul dificil al acestuia.

Farrell înaintase moțiunea sa, pentru că pe lista martorilor chemați de Amanda Jenkins fuseseră incluși foști colegi ai lui Dooher, dintre cei care nu aveau amintiri tocmai plăcute despre el. Mai mult, acuzațiile aduse de Chas Brown și de Diane Price se adăugau la actuala acuzație de crimă pentru care urma să fie judecat Dooher.

Se vedea că Jenkins considera că aceste declarații erau importante pentru a se înțelege cine este Mark Dooher. Strategia ei de acuzare se baza pe ideea că Dooher nu era omul care părea să fie, dar, fără dovezi legate de caracterul lui Dooher, o asemenea teorie nu avea nici o valoare. Probabil că Amanda Jenkins își spusese că avea destule dovezi materiale și o teorie care putea să ducă la condamnarea acuzatului, dar că nu strica să aibă niște argumente în plus.

Pe de altă parte, dacă Farrell reușea să respingă dovezile materiale prezentate de procuratură, nu se mai punea problema caracterului lui Dooher. Oricum, apărarea ar fi fost prima care ar fi solicitat mărturii referitoare la firea acuzatului, deci

moțiunea depusă de ea nu era necesară. Așa că judecătorul fusese tentat s-o ignore. Nici Farrell nu fusese convins că avea nevoie de ea.

Însă Farrell știa că se întîmplă uneori să respingi toate dovezile, fără să convingi juriul că ai dreptate. Conceptul că „un om e considerat nevinovat pînă cînd i se dovedește vinovăția" este minunat, știm cu toții că acuzarea trebuie să aducă dovezi, dar realitatea cotidiană arată că oamenii presupun că nimeni nu-i arestat și adus la judecată dacă nu există probabilitatea de a fi vinovat. Deci Farrell – ca și Jenkins – știa că nu strică să ai cît mai multe argumente.

Iar el avea cel mai bun martor care să dovedească firea bună a clientului său: James Flaherty, arhiepiscopul de San Francisco. Farrell credea că, indiferent dacă printre membrii juriului existau sau nu catolici, autoritatea morală a lui Flaherty era incontestabilă.

Nu știa ce să facă.

Ca să fie sigur, îl trecuse pe arhiepiscop pe lista martorilor. Moțiunea sa, în care făcea apel la articolul 402, solicita stabilirea unor reguli: dacă îl chema pe arhiepiscop și punea problema caracterului acuzatului, Jenkins va avea voie să-i cheme pe Price și pe Brown? Era evident că Farrell nu dorea ca juriul să audă depoziția vreunuia din cei doi.

Jenkins răspunse, rezolvîndu-i dilema.

– Onorată instanță, zise ea, arhiepiscopul Flaherty nu va depune mărturie că se afla împreună cu acuzatul în noaptea crimei. O asemenea afirmație nu se potrivește cu alibiul domnului Dooher din momentul asasinatului. Prin urmare, Excelența Sa nu poate depune mărturie decît în ceea ce privește caracterul acuzatului. Iar dacă face asta...

Thomasino ridică ușor din sprîncene și ripostă imediat:

– Cunosc legea. Mă întreb însă dacă declarațiile martorilor pe care i-ați propus voi doi vor folosi la ceva.

– Onorată instanță, zise Farrell, anul trecut Mark Dooher a avut de suferit din cauza unor acuzații ridicole, care nu erau sprijinite de nici un fel de dovezi. Chiar dacă acuzarea a descoperit niște martori care să sprijine aceste învinovățiri neîntemeiate, martorii respectivi vor povesti despre niște presupuse delicte, săvîrșite cu treizeci de ani în urmă. Adică acum foarte mult timp.

Această remarcă produse prima reacție unanimă a tuturor fațiunilor publicului. O reacție negativă. Toți – cu excepția reporterilor – veniseră acolo avînd un anumit plan, iar Farrell voia să înăbușe în față discuțiile referitoare la problemele sociale reprezentate de mărturiile Dianei Price și ale lui Chas Brown.

– Nu contează că a fost cu mult timp în urmă, răcni una dintre femeile din public. A violat-o!

Femeia fu scoasă din sală de polițiști.

După ce Thomasino restabili ordinea, Farrell se ridică din nou și ținu un discurs:

– Onorată instanță, examinarea acestor acuzații implică o pierdere substanțială de timp și se referă la întîmplări vechi. Acest proces – și vedem chiar aici, în tribunal, adevărul spuselor mele – va sfîrși prin a judeca un presupus viol și o presupusă crimă care ar fi avut loc cu mulți ani în urmă și la mii de kilometri de acest loc. Vom zăpăci juriul și nu cred că e corect să discutăm despre aceste probleme. Cum să ne apărăm împotriva unor acuzații aduse de presupuse victime care nu s-au plîns de nimic timp de treizeci de ani, apoi au ieșit la iveală de îndată ce a devenit posibil să apară la televizor?

În timpul exploziei de furie care urmă acestei întrebări și la care Farrell se așteptase, Thomasino lovi cu ciocanul de cinci ori și dădu ordin să fie scoase din sală cinci persoane. După ce aprozii îi îndeplini ordinul, se așternu o tăcere mormîntală.

– Vreau să înțeleagă toată lumea, zise judecătorul cu voce joasă, silindu-i pe toți să fie atenți, ca să-l audă. Spectatorii care asistă la acest proces nu iau parte la el și nu trebuie să încerce

să mă oblige să țin seama de opinia lor. La următoarea izbucnire de acest fel, voi evacua sala.

Apoi îndreptă ciocanul către Farrell și spuse:

– Puteți continua, domnule Farrell. Dar fiți atent ce spuneți.

Wes pricepu mesajul. Judecătorul înțelesese că provocase în mod deliberat spectatorii și nu intenționa să tolereze o asemenea comportare. Farrell decise să fie prudent.

– Domnișoara Jenkins nu are dovezi, așa că aduce acuzații neîntemeiate, sperînd să obțină condamnarea clientului meu în urma unui război de uzură. Vrea să ne facă să credem că martorii săi vor depune depoziții referitoare la firea domnului Dooher, dar nu se va întîmpla așa ceva. Ei îl vor acuza de alte delicte, pentru care acuzarea nu dispune de dovezi. Acești martori nu-și au locul în fața curții.

Jenkins nu mai rezistă.

– Avem dovezi...

– Atunci acuzați-l, replică Farrell.

Spectatorii nu reacționară prea zgomotos, dar Thomasino ridică iute ciocanul, iar gălăgia încetă imediat.

– Cer avocaților să se adreseze curții, nu să se certe între ei, zise judecătorul, apoi continuă, după o scurtă tăcere: Acuzatul este judecat pentru uciderea soției sale. Doar de asta a fost acuzat și acesta este subiectul procesului.

Farrell dădu din cap, mulțumit. Decizia judecătorului – ca juriul să nu-i audieze pe Chas Brown și pe Diane Price – era un semn bun.

– Conform capitolului 352 al Codului Dovezilor, considerăm că propunerea audierii lui Chas Brown, cu privire la o presupusă asasinare a unei persoane nenumite, comisă de acuzat în Vietnam, cu vreo douăzeci și cinci de ani în urmă, nu poate fi acceptată. Este o mărturie care aduce prejudicii acuzatului și nu prezintă dovezi. Fiind vorba de un eveniment care ar fi avut loc cu mult timp în urmă ar însemna să pierdem inutil timpul curții. Domnișoară Jenkins, trebuie să ținem seama că

domnul Brown n-a văzut presupusa crimă, deci nu poate depune mărturie că asasinatul acela a avut loc.

În public se auziră strigăte de „are dreptate", dar privirea lui Thomasino îi făcu pe spectatori să înceteze.

– Totuși, zise judecătorul în continuare, deși mărturia trimite la un eveniment la fel de îndepărtat în timp, declarația Dianei Price referitoare la un presupus viol este cea a unui martor direct...

– Onorată instanță! interveni Farrell, care își dădea seama încotro se îndreptau lucrurile. Acest presupus viol n-a avut loc. Și chiar dacă s-ar fi întîmplat, nu are nici o legătură cu delictul de care este acuzat domnul Dooher. Nu pot permite...

– Domnule Farrell! Această declarație va fi acceptată dacă dumneavoastră veți aduce mai întîi un martor care să se refere la caracterul clientului dumneavoastră. Dacă faceți acest lucru, acuzarea poate să aducă martorii refuzați. Iar dumneavoastră puteți să demonstrați lipsa lor de credibilitate.

– Dar, onorată instanță...

Thomasino îl întrerupse și se adresă Amandei Jenkins:

– Domnișoară Jenkins, curtea stabilește că puteți s-o chemați pe Diane Price ca martor privind caracterul acuzatului, dacă apărarea aduce mărturii de acest fel.

– Mulțumesc, onorată instanță.

– Dar voi instrui juriul cum să țină seama de această mărturie. Nu vom transforma procesul în unul pentru viol.

În public se auzi iarăși rumoare, iar de data asta judecătorul izbi cu ciocanul în masă. După aceea se uită la ceas și zise:

– Domnule Farrell, domnișoară Jenkins, mai aveți vreo moțiune de ultim moment, pe care vreți s-o analizeze curtea, înainte de a începe selectarea membrilor juriului? Nu? Bine, atunci luăm o pauză de douăzeci de minute, înainte să examinăm prima listă.

Restul dimineții fu petrecut cu alegerea juraților. După grija cu care Thomasino conducea depunerea jurămîntului

preliminar al celor de pe liste, se vedea că procesul selectării juraților va fi unul de durată. Din lista preliminară de șaizeci de oameni, șaisprezece fuseseră respinși deja pe motiv că aveau cunoștințe despre caz. Procentajul era enorm și arăta interesul pe care-l manifesta presa față de acest subiect. Însă procesul se afla doar la început. Lucrurile aveau să se înrăutățească și mai mult.

Echipa apărării închiriase o încăpere mică lîngă biroul unei agenții pentru plata cauțiunii, vizavi de Palatul de Justiție, iar Wes plecă să cumpere niște sandviciuri, lăsîndu-i pe Mark și pe Christina singuri. Intrară împreună în cămăruță și închiseră ușa din lemn masiv.

Christina își puse servieta pe masă și se întoarse către el. Mark era la doi pași în urma ei, în spațiul acela extrem de strîmt. Cei doi stăteau acum unul în fața altuia, la distanță de un pas.

Timp de luni de zile, Christina se ținuse la distanță. Și deodată, prezența fizică a Sheilei Dooher nu mai stătea ca o barieră între ei. Scandalul declanșat de începerea procesului era semnalul că intraseră într-o fază nouă.

Mark trebuia să recunoască și el acest lucru. Trebuia să știe că ea se afla acolo din cauza lui. Christina îl privi în ochi și zise:

– Nu știu ce simți tu, dar eu am nevoie de o îmbrățișare.

Farrell simți schimbarea de îndată ce intră în cameră, cu sandviciurile. Își dădu seama că se întîmplase ceva. Atmosfera era încordată, iar el avea impresia că întrerupsese ceva.

– Salut, cowboy-ilor, zise el.

Christina stătea lîngă fereastră, aranjîndu-și părul cu degetele. Mark era așezat la birou, agitîndu-și picioarele ca un elev de școală primară. Wes despachetă mîncarea și continuă să vorbească, în speranța că atmosfera aceea se va risipi.

– M-am gîndit să nu-l chemăm pe Flaherty. Asta ne-ar permite să evităm scandalul ce-ar putea urma.

Dooher îl contrazise imediat:

– Trebuie să-l chemăm. O să avem cel puțin un catolic practicant în juriu – sînt convins de asta – iar arhiepiscopul îi va spune acestuia că n-am făcut nici unul dintre lucrurile de care sînt acuzat – adică purul adevăr –, iar juriul va fi de aceeași părere. În plus, vrem ca Diane Price să depună mărturie împotriva mea.

Christina se întoarse spre el.

– Mark, noi nu vrem...

Dooher se ridică, luă o sticlă cu suc și-i scoase capacul.

– Știu că ne-am înțeles să nu depună mărturie, dar l-ai auzit pe Thomasino? Pînă și judecătorul crede că-i o minciună. Jenkins o să se facă de rîs. E o problemă de credibilitate. Iar tu, Christina, o vei interoga.

– Eu? De ce nu Wes?

Wes cunoștea răspunsul.

– Pentru că tu ești femeie. Vei avea succes dacă vei începe prin a aminti de faptul că doamna Price se drogase și se culcase cu o mulțime de bărbați în timpul colegiului, că nu anunțase că fusese violată și că nu amintise de acest lucru timp de decenii. Pe scurt, o s-o mănînci de vie.

Christina clătină din cap, uitîndu-se în podea.

– Ce-i? o întrebă Wes.

– Nu vreau să fac asta. Nu vreau să mănînc pe nimeni de viu. Îmi e milă de ea. Nu înțelegeți asta?

– Ba da, răspunse Wes.

– Grozav! Mă bucur că sînteți atît de simțitori. Asta mă face să mă simt tare bine!

Farell începu să se plimbe prin încăpere și zise:

– Ai de învățat cîteva lecții. Un proces e un război, în care nu iei prizonieri și în care distrugi tot ce-ți stă în cale, pentru că orice greșeală te poate costa scump. Sensibilitatea n-are ce căuta într-un asemenea conflict. Christina, această Diane Price încearcă să-mi trimită clientul la închisoare pentru tot restul vieții și asta o face să fie dușmanul meu. *Minte,* iar asta o face să fie și dușmanul tău.

– Nu-s obișnuită să gîndesc așa.

Dooher sări în ajutorul ei.

– Wes, poți să te descurci și singur. Nu trebuie s-o pui pe Christina.

Farrell reacționă imediat.

– Sigur că pot! Dar Christina ar putea s-o facă mai bine, pentru că este femeie și de aceea face parte din echipa noastră. Trebuie să alegem întotdeauna cea mai bună soluție. Doar așa putem să cîștigăm. E singurul mod în care putem să cîștigăm, afirmă Farrell, uitîndu-se la amîndoi.

– Bine, Wes, ai dreptate. Ești tare deștept cînd te enervezi. Ți-a mai spus cineva asta?

– Nu. Nu mi-a spus nimeni. Christina, tu ce zici?

Farrell fu încîntat să vadă că tînăra se albise la față. Poate că începuse să înțeleagă în ce se vîrîse. Dar Christina îl înfruntă și răspunse:

– Eu cred că ești mai deștept cînd nu te enervezi.

Cînd Thomasino anunță pauza de prînz, Glitsky își făcu loc prin mulțimea din hol și refuză să răspundă întrebărilor reporterilor. În loc să ia liftul, preferă să urce pe scări pînă biroul Departamentului criminalistică. Acesta avea la cei unsprezece metri pătrați și era împărțit de pereți de rigips, care alcătuiau. Intenționa să-și mănînce covrigul și mărul în liniște, poate să lucreze un pic la dosare, înainte de începerea lucrărilor tribunalului, la ora unu și treizeci de minute.

Dar în încăpere îl găsi pe Paul Thieu, care se ridică de la biroul său de îndată ce Glitsky apăru în prag. Îi ținea companie un bărbat – cu păr lung și ochi lucitori, nervos și neîngrijit. Glitsky recunoscu de îndată simptomele: individul era drogat cu amfetamine.

– Îți amintești de Chas Brown? îl întrebă Thieu.

Glitsky se pregătea să dea din cap, să strîngă mîna tipului, să fie politicos, dar Brown nu-i oferi o asemenea șansă.

– Ce-i cu zvonurile astea că n-o să depun mărturie? Am pierdut atîta timp cu colegul tău și cu ce m-am ales?

Thieu interveni și-i explică:

– Chas a aflat de la prietenii săi care au fost la tribunal de regulile stabilite de Thomasino. Iar el sperase că o să petreacă vreo două zile la Marriott...

Municipalitatea găzduia martorii în diferite hoteluri și era evident că Brown sperase să petreacă o vacanță pe banii primăriei.

Abe încercă să-l liniștească.

– N-a fost decizia noastră, Chas. Noi doream să depui mărturie. Judecătorul a stabilit reguli care sînt împotriva noastră. O să pierdem.

– De ce? Tipul a omorît un om, apoi a mai omorît unul, după care și-a ucis nevasta. Vrei să-mi spui că nu-i nici o legătură între crimele astea?

– Noi credem că există.

– Atunci de ce a decis judecătorul așa?

– Nu avem dovezi. Nu avem nici măcar dovezi că a fost vorba de o crimă.

– Mie îmi spui că nu există dovezi?

Glitsky își păstră calmul.

– Tu n-ai văzut nimic cu ochii tăi, Chas. N-ai fost martor. Dosarele din Saigon – dacă au existat – au fost distruse. O să pierdem, repetă el, dînd din umeri.

– Am mai discutat despre asta, zise Thieu. Chas, ce vrei de la noi? Încă o noapte la Marriott?

– Nu, eu... am povestit tuturor că o să particip la proces...

„Iar acum, își spuse Glitsky, a dispărut orice șansă să apară în lumina reflectoarelor." Își imagină că Brown era dezamăgit, dar în sufletul său își dorea ca Brown să plece de acolo. Nu mai avea nevoie de el, se putea descurca și fără drogatul ăsta.

– Iar Dooher o să scape, nu-i așa?

– Sperăm să nu scape. De aceea îl judecăm.

– Dar jurații n-o să afle despre tipul pe care l-a omorît în Vietnam...

– Cred că nu.

– Jigodia asta n-o să plătească niciodată pentru ce-a făcut?

În clipa aceea, Glitsky își dădu seama de ceva. Îl mai întîlnise pe Brown și înainte și, cu toate că acesta nu fusese niciodată complet lucid, nu manifestase o ostilitate deosebită față de Dooher. De data asta Brown era drogat și părea să fie într-o altfel de dispoziție.

– Credeam că nu ai ceva personal cu Dooher, zise Glitsky.

– N-am. Cine zice că am? îl înfruntă Chas.

– Te porți ca și cum ai avea.

– Nu mă port în nici un fel. Nu l-am văzut pe Dooher de zece ani.

Afirmația îl șocă pe Thieu. Îl interogase pe Brown de cel puțin cinci ori și nu auzise niciodată acest lucru.

– Chas, credeam că nu l-ai văzut de douăzeci și cinci de ani.

Ochii lui Brown scăpărară și-i privi pe rînd cînd pe Glitsky, cînd pe Thieu. Chas se trase un pas înapoi, își vîrî mîinile în buzunarele blugilor și întrebă:

– Zece ani, douăzeci și cinci de ani, care-i diferența?

– Cincisprezece ani, îi replică Glitsky.

– Și ce-i cu asta? ripostă Brown, dînd din umeri.

– Care-i adevărul, Chas? interveni Thieu. L-ai întîlnit pe Dooher acum zece ani?

– Probabil. Poate acum unsprezece ani, nu mai știu.

– Despre ce ați discutat?

– Nu sînt sigur. Despre același lucru.

Cei doi inspectori se uitară unul la celălalt. Glitsky dădu din cap, iar Thieu îl întrebă:

– Ai discutat cu Mark Dooher acum zece ani despre crima din Saigon? În ce împrejurări?

Brown se scărpină în barbă, își dădu ochii peste cap și oftă.

– Știi... nu prea găseam de lucru. Căutam prin ziare și am văzut că Dooher era implicat într-o acțiune de caritate. Mi-am închipuit că, dacă făcea așa ceva, însemna că o ducea bine și că ar putea să ajute un vechi camarad...

– Așa că ai încercat să-l șantajezi, zise Glitsky.

– La început, l-am întrebat dacă poate să-mi dea niște bani. N-am vrut să-l oblig.

– Și el ce-a făcut? Te-a plătit?

Chas clătină din cap.

– Ticălosul m-a dat afară. A zis că nimeni n-o să creadă ce spune un vagabond ca mine. A rîs de mine. Nu dădea doi bani pe mine.

– De ce nu ne-ai povestit asta pînă acum? întrebă Thieu.

– Nu știu. Probabil că mi-am spus că o să apar într-o lumină proastă.

– Și ai vrut să depui mărturie ca să te răzbuni pe el?

Pentru Glitsky, lucrurile căpătau acum înțeles. Totul ținea de o mentalitate masculină, era vorba de putere și de răzbunare.

– Da. Am vrut să-i arăt eu ticălosului, zise Brown și se uită la cei doi inspectori. Asta nu înseamnă că nu l-a omorît pe individ.

31

„Nu știu ce simți tu, dar eu am nevoie de o îmbrățișare."

Dooher își aminti momentul acela, savurînd dulceața lui, savurînd mirosul ei, apăsarea sînilor ei pe pieptul lui, a brațelor ei vîrîte sub haina costumului său.

Rămăseseră acolo mult timp – probabil treizeci, patruzeci de secunde –, strîngîndu-se în brațe. Mark începuse să se excite, iar ea își dădu seama și scoase un suspin, după care se desprinse de el și-l privi, invitîndu-l s-o sărute. Sărutul fusese blînd la început, apoi plin de patimă.

Apoi îl auziră pe Wes lîngă ușă spunîndu-i ceva cuiva de pe hol. Christina se duse la fereastră, iar el se așeză la birou.

În seara aceea – echipa apărării era tot timpul împreună – cinaseră la un restaurant franțuzesc de pe Clement Street. Conform rutinei stabilite, Farrell îl duse pe Dooher acasă, cu mașina. Amîndoi erau obosiți, după ziua epuizantă din tribunal. Aveau timp să discute altă dată despre alegerea juriului.

Christina nu-l sunase, iar el nu-i telefonase.

Apoi, cum stătuseră toată ziua împreună, tensiunea sexuală devenise aproape palpabilă, iar Farrell începu să se îngrijoreze și nu le mai oferi ocazia lui Mark și Christinei de a mai rămîne vreo clipă singuri.

Odată ajuns acasă, după cina tîrzie și după încă o zi de alegere a juraților, Dooher se schimbă de haine, îmbrăcîndu-se cu o pereche de pantaloni kaki și cu un tricou negru, din

bumbac. Apoi se duse desculț pînă în bibliotecă și rămase la fereastră.

Christina venea pe alee, apoi intră în curtea interioară. Luminile nu erau aprinse, cu excepția celor de la bucătărie. Paparazzi puteau să creadă că nu-i nimeni în casă. Mark deschise ușa și o întrebă:

– Vezi?

– Foarte bine.

Se duseră în bucătărie. Christina purta un hanorac de schi cu glugă. După ce-și dădu gluga pe spate, își îndepărtă o șuviță de păr care-i căzuse peste gură.

– Sînt cam neliniștită.

Mark făcu un pas spre ea și o luă în brațe. După ce o îmbrățișă, n-o sărută. Îi zîmbi și se duse lîngă masa din bucătărie.

– Pot să-ți ofer o ceașcă de cafea? Niște vin? Vrei să-ți scoți haina?

Christina răspunse că ar vrea un pic de vin și-și scoase haina, pe care o aruncă pe un scaun. Mark își făcu de lucru la frigider, luă sticla, îi scoase dopul, căută pahare. După aceea veni lîngă ea, îi puse un pahar în față și-și trase un scaun. Își ridică paharul, iar Christina îl ciocni cu al ei, scoțînd un clinchet melodios.

– Christina, spuse el, vreau să înțelegi că n-am plănuit nimic din ce se întîmplă azi. Sau din ce s-a întîmplat ieri.

– Nici eu. Nu plănuiești asemenea lucruri.

Mark sorbi din vin și continuă:

– Acum nu știu ce să fac. Nu știu ce simți. Nu știu nimic.

– Nu știi ce simți?

– Nu prea. Probabil că sînt confuz. Mă simt vinovat, deși cuvîntul nu-i ales prea bine, dacă ținem seama de împrejurări...

Christina se aplecă spre el și-l luă de mînă.

– Îmi dau seama ce vrei să spui. Crezi că-i prea devreme.

– Nu știu cît e de „prea devreme", însă știu ce se întîmplă acum, ce s-a întîmplat ieri...

– Și eu.

Bărbatul îi zîmbi și-i zise:

– Nu vorbesc despre sentimente.

Christina îl strînse de mînă și-i răspunse:

– Nici eu.

Mark își trase mîna și zise:

– E altceva decît un sentiment și nu cred că trebuie să cred în el.

– Ce vrei să spui?

– Sîntem împreună într-o situație deosebită. Tu lucrezi la apărarea mea, iar eu depind de tine. E un mediu artificial.

– Faptul că ne simțim atrași unul de celălalt nu-i vina noastră?

Mark puse paharul pe masă și rînji.

– Îți bați joc de mine.

Tînăra se aplecă spre el și-i replică:

– Un pic.

– Nu-i nimic, însă eu vorbeam serios. Cred că meritățm o șansă mai bună. Mai ales tu. Nu mi-am închipuit că voi iubi iarăși pe cineva, iar acum mi se întîmplă asta într-un moment foarte nepotrivit. Totul e complet nepotrivit.

– Nu chiar totul, îi ripostă ea.

– Aproape totul.

Christina clătină din cap.

– Simți că mă iubești. Și eu te iubesc. Lucrurile nu stau chiar așa de rău, de fapt, merg spre bine.

Mark își mută paharul pe masă, făcînd cercuri cu el.

– Dacă voi fi găsit vinovat de crimă, voi ieși din închisoare abia cînd vei fi mai bătrînă decît sînt eu acum.

– Nu vei fi găsit vinovat. N-ai făcut nimic.

– Ai spus că nu voi fi judecat, pentru că n-am făcut nimic. Și uite ce se întîmplă!

Christina sorbi din vin și întrebă:

– Ce spuneai?

Mark se uită în pămînt, oftă, apoi își ridică privirea.

– Încerc să-ți spun că te iubesc și că am două posibilități de acțiune. Prima este să te conduc sus și să nu-mi pese de ce-o să se întîmple.

– Aleg varianta asta, zise ea.

– A doua posibilitate ar fi să pretind că nu se întîmplă nimic, că ieri am avut un moment de slăbiciune. Însă nu cred că așa a fost. Cred că se întîmplă ceva serios, atît de serios, încît mi-e teamă să nu-l distrugem în vreun fel.

– Și cum am putea să-l distrugem?

Mark închise ochii și oftă din nou, apoi răspunse:

– Făcînd ceva. Acum ne aflăm într-o tensiune teribilă. Ar trebui să așteptăm pînă cînd vom ieși din situația asta, pînă cînd vom putea să ne dăm seama unde ne aflăm.

– Eu știu unde sînt. Sînt lîngă tine.

– Dacă tu ești lîngă mine, atunci și eu sînt lîngă tine. Poate că, după ce am acceptat această legătură dintre noi, ar trebui s-o ținem ascunsă, pînă la momentul potrivit.

– Și cînd va fi asta?

– Cînd se va termina procesul. După ce voi fi declarat nevinovat. Ar trebui să nu mai fie mult pînă atunci, să dureze doar cîteva săptămîni, o lună. După ce se va termina cu circul ăsta și cu toți curioșii care stau cu ochii pe noi, o să ne dăm seama cum stăm. N-am încredere în ce se întîmplă acum. Putem să ne lăsăm prinși într-un romantism datorat situației...

– Nu cred că-i vorba de asta.

– Christina, nu-i doar un mod de a gîndi, ci de a accepta realitatea. Eu sînt personajul tragic – nevinovatul acuzat pe nedrept –, iar tu ești aceea care mă salvează. Nu afirm că sentimentul nu-i autentic. Spun doar că s-ar putea să nu-l simțim noi, oamenii reali, ci personajele pe care le întruchipăm pentru moment. Eu nu vreau ca așa ceva să fie temporar. N-aș putea suporta asta.

Tînăra se uită la el, apoi se înveseli brusc.

– În America există un ultim nobil, și tocmai eu am dat peste el!

Veni lîngă el și-l sărută pe obraz, apoi zise:

– Nu ai încredere în lucrurile făcute în grabă, nu-i așa?

– Graba nu te duce nicăieri. Dacă sentimentul există cu adevărat, nu e nevoie să ne grăbim.

Christina îl sărută din nou și zise:

– Bine. Între timp, mă voi purta ca un jurist profesionist și voi avea grijă să nu dau motive de bîrfă. Dar te avertizez de pe acum că, atunci cînd totul de va termina, voi fi aici. Pentru a fi alături de tine.

Fotograful de la *Chronicle* îi surprinse în timp ce se sărutau în fața ușii – nimic pasional –, cu toate că rămăseseră îmbrățișați timp de două minute, ca să-și ia rămas-bun.

Avusese ce fotografia!

32

Glitsky nu-și mai dădea seama de existența publicului.

Soarta lui Mark Dooher urma să fie hotărîtă de juriu. Glitsky se uită la masa apărării și simți că-l cuprinde ura. Rareori îl copleșea acest sentiment. Avusese de-a face cu tot felul de oameni detestabili, unii dintre ei săvîrșiseră crime îngrozitoare, dar nu simțise niciodată ceva asemănător față de aceștia.

Dooher era altfel. Nu numai că-l atacase pe Glitsky în diferite moduri, punîndu-i cariera în pericol, dar își omorîse soția. Aceasta era esența problemei. Acuzatul stătea la masă, cu o expresie senină pe chip. Acoliții săi, care-l flancau, încercau să nu pară nervoși sau furioși. Ochiul de profesionist al lui Glitsky descoperi că dădeau greș. Probabil că acest lucru se datora articolului din *Chronicle* și fotografiei care-l însoțea – cea în care Dooher și Christina se sărutau în întuneric, pe verandă.

Christina strîngea din buze și se uita în jos. Se prefăcea că tot citește ceva din dosarul pe care-l ținea în față, dar ridica prea des privirea pentru cineva care citea.

Wes Farrell părea ceva mai calm. Era un profesionist și știa că nu trebuie să-ți arăți sentimentele față de jurați, dar Glitsky îl auzi răspunzînd unei întrebări puse de Dooher. Cei doi nu se mai purtau ca niște prieteni.

În ciuda întrebărilor detaliate puse de Thomasino potențialilor jurați, selecția juriului se desfășurase foarte repede, după ce judecătorul îi respinsese pe cei care cunoșteau cazul și pe cei

care trebuiau excluși din motive obiective – victime ale unor delicte, persoane care aveau în familie rude în forțele de poliție sau în alte organisme de aplicare a legii. Acum se aflau în ziua de joi a primei săptămîni a procesului, după pauza de prînz, iar spectacolul era gata să înceapă.

Amanda îi spusese lui Glitsky că nu crede că exista o artă a alegerii membrilor juriului. În ciuda tuturor teoriilor, selecția juraților ținea de baftă. Se părea că și Wes Farrell credea același lucru. În general, Amanda prefera pentru cazul acela femeile căsătorite bărbaților neînsurați și mai prefera asiaticii, dar se pare că acestea erau singurele criterii de care ținea seama. Farrell prefera bărbații care aveau slujbă. Însă ambii avocați înclinau să nu tărăgăneze lucrurile.

Acum, Amanda Jenkins stătea în fața celor doisprezece. Glitsky încerca să-și dea seama cu cine avea de-a face privind figurile juraților, dar nu știa prea bine ce să caute. Nici unul dintre jurați nu-i evitase privirea, dar nici nu se uitase în ochii lui. O priveau pe Amanda, nu pe el.

Din juriu făceau parte șapte femei și cinci bărbați. Cinci dintre ei – doi bărbați și trei femei – erau bine îmbrăcați, după părerea lui Glitsky. Alți cinci păreau măcar în parte persoane respectabile. Dintre ceilalți doi, un bărbat alb tînăr, cu barbă rară și păr lung, era îmbrăcat cu o cămașă militară veche, pe care o purta descheiată peste un tricou. Amanda îl acceptase pentru că presupusese că nu suferea avocații de succes ca Dooher. Fusese surprinsă văzînd că Farrell nu-l respinsese.

Celălalt jurat, un hispanic de vîrstă medie, purta blugi și cămașă din doc albastru. Se vedea că se ducea îmbrăcat astfel la muncă. Farrell îl dorise în juriu pentru că era catolic. Amanda îi spusese lui Abe că nu-l respinsese pentru că avusese impresia că individul făcea pe prostul.

Patru dintre jurați erau asiatici (trei femei și un bărbat), doi erau hispanici (un bărbat și o femeie), trei afro-americani (două femei și un bărbat), iar restul de trei erau albi (o femeie și doi

bărbați). Glitsky nu avea idee ce putea însemna această reprezentare demografică, iar Amanda îi spusese în timpul prînzului, în stilul ei nonconformist, cum vedea ea lucrurile.

– Nimeni nu știe la ce să se aștepte.

Acum se pregătea să se adreseze juraților, iar Glitsky își zise că gesturile ei îi creau un ușor dezavantaj. Amanda ținea în mînă un carnet galben – evident pentru decor – și stătea în fața boxei juraților.

Procuroarea nu ascunsese niciodată că nu agrea jurații, că o enerva să explice fiecare fapt sau fiecare nuanță în asemenea manieră încît să înțeleagă orice dobitoc, că trebuia să-i lămurească pe aceștia în privința subtilităților juridice. Glitsky avea impresia că pe Amanda o trădau gesturile și zîmbetul silit. Abe spera că se înșală.

Oricum, Amanda nu venise acolo ca să-și facă prieteni. Glitsky era de părere că o comportare serioasă nu reprezenta un handicap pentru un avocat, cu toate că toți avocații pledanți de succes pe care-i cunoștea apelau din plin la farmecul personal atunci cînd se aflau în fața juriului.

– Doamnelor și domnilor jurați, bună ziua.

Procuroarea își verifică notițele – poate că nu luase carnetul cu ea doar pentru decor – trase adînc aer în piept și începu:

– După cum v-a informat domnul judecător Thomasino, cuvîntul de început al acuzării urmărește să vă aducă la cunoștință dovezile din acest caz, dovezile pe care le va folosi Statul California pentru a demonstra că au fost săvîrșite anumite fapte, și să dovedească adevărul astfel încît să nu existe nici o îndoială rezonabilă: anume că în ziua de 7 iunie a acestui an, Mark Dooher – aici procuroarea se întoarse și arătă spre acuzat, ca să mărească efectul spuselor sale –, acuzatul din acest caz, a ucis-o pe soția sa Sheila, cu premeditare. Vă voi prezenta dovezi referitoare la ceea ce s-a întîmplat în ziua aceea de marți. Vremea fusese deosebit de plăcută, însorită, cu o temperatură de vreo 16°C. Pe la ora 16.30, acuzatul – în timpul procesului,

Amanda Jenkins intenționa să-l depersonalizeze pe Dooher, evitînd să-i rostească numele de fiecare dată cînd era posibil – i-a telefonat soției sale, Sheila Dooher, și i-a spus că își va termina treaba mai devreme și că vor petrece o seară romantică împreună. Drăguț, nu-i așa?

Glitsky nu fu surprins auzindu-l pe Farrell făcînd prima obiecție – cu glas aproape gutural, din cauza emoției pe care încerca să și-o stăpînească, dar suficient de clar. Concentrarea, care îi lipsise avocatului în cursul dimineții, începuse să-i revină. Glitsky știa că presupusa idilă dintre Dooher și soția sa putea să pară drăguță, dar nu se cuvenea ca Amanda s-o caracterizeze astfel.

Thomasino își ridică și-și coborî sprîncenele, apoi zise:

– Se acceptă.

Asta n-o potoli pe Amanda Jenkins. Se uită din nou în carnet, apoi continuă:

– În declarația dată poliției, acuzatul a recunoscut ce s-a întîmplat în continuare. A părăsit biroul și, în drum spre casă, s-a oprit la magazinul Dellaroma's Liquor and Delicatessen, de pe Ocean Avenue, ca să cumpere o sticlă de șampanie Dom Perignon, precum și niște friptură cu legume. S-a dus acasă și a împărțit cu soția sa șampania și mîncarea. Apoi, pentru că era obosită, doamna Dooher a urcat la etaj, să doarmă un pic. Acuzatul s-a dus la terenul de golf.

În timp ce o asculta, Glitsky se confruntă iarăși – i se întîmplase acest lucru de fiecare dată cînd venea la tribunal, pentru a asista la procese – cu diferența dintre activitatea sa, care consta în strîngerea de dovezi, și activitatea curții, care analiza cu obiectivitate aceste dovezi. Însă Amanda Jenkins păru că-și dă seama cît de nevinovată părea întreaga poveste, pentru că făcu o pauză, se duse la masa acuzării și sorbi o înghițitură de apă.

Apoi se întoarse către juriu și continuă:

– Asta a povestit acuzatul. Nu a spus poliției că plănuise să-și omoare soția. Planul fusese simplu. Acuzatul obținuse cu

mult timp înainte, pentru uz propriu, o rețetă de cloral hidrat, un sedativ puternic care-i fusese prescris pentru că se plînsese că nu poate să doarmă. Cloral hidratul este cunoscut și sub denumirea de „picături care te fac knockout", iar acuzatul intenționa să-l folosească exact în acest scop. Urma să strecoare drogul în șampania soției sale, apoi s-o ajute să se culce. După aceea avea să se ducă la golf, ca să aibă un alibi. Apoi urma să se întoarcă, să-și înjunghie soția în timp ce dormea și să facă astfel încît să pară că a fost ucisă în timpul unui jaf. Și aproape că a reușit să facă tot ce-și propusese. Acuzatul n-a știut însă că soția sa lua două medicamente puternice: Benadryl pentru alergiile sale și Nardil pentru depresia de care suferea. Cînd acuzatul i-a dat soției sale cloral hidratul, doza aceea, combinată cu alcool și cu medicamentele din organismul femeii, a fost suficientă ca s-o ucidă.

Spusele ei provocară rumoare în sala tribunalului. Declarația îi surprinsese pe cei care citiseră în ziare doar că Sheila fusese înjunghiată cu bestialitate. Thomasino lovi ușor cu ciocanul și se restabili liniștea.

Amanda Jenkins continuă:

– Dacă doamna Dooher ar fi rămas nemolestată în patul său, Mark Dooher nu s-ar fi aflat astăzi în fața tribunalului, acuzat de asasinat. Dar domnul Dooher e avocat. E un bărbat inteligent și...

Farrell se ridică de pe scaun și zise:

– Onorată instanță...

Thomasino îi acceptă din nou obiecția. De data asta Amanda se întoarse către judecător și-și ceru scuze, apoi se scuză și față de jurați. Nu intenționase să-l caracterizeze pe acuzat în vreun fel.

Procuroarea se purta așa cum trebuia cu juriul. Era prietenoasă, amabilă, bine pregătită profesional.

– Acuzatul intenționa să-și înjunghie soția ca s-o omoare, dar a ucis-o otrăvind-o. Din punct de vedere legal, nu-i nici o

diferență, ambele tipuri de asasinat reprezintă crime de gradul întîi, pentru care poți fi condamnat la moarte. Dar, din punct de vedere al faptelor, diferența este foarte importantă. Greșeala acuzatului a dus la prinderea lui. Acest lucru s-a întîmplat pentru că multe dintre dovezile lăsate în mod deliberat de către acuzat, dovezi care urmau să sugereze un jaf, care urmau să explice moartea violentă a Sheilei Dooher ca fiind provocată de un agresor înarmat cu un cuțit, au fost văzute în altă lumină după ce am aflat că Sheila Dooher murise din cauza otrăvirii. Ele arătau că aveam de-a face cu o încercare metodică și calculată a ucigașului de a-și ascunde vinovăția. Vă vom arăta un cuțit – clasica „armă a crimei" – pe care se află amprentele lui Mark Dooher. Veți auzi de la martori ce s-a întîmplat cu adevărat în seara de 7 iunie. Și iată ce s-a întîmplat: acuzatul, fiind convins că soția sa doarme profund – fiind drogată cu cloral hidrat – a părăsit casa pe ușa laterală, fără să activeze sistemul de alarmă. S-a întins deasupra ușii și a deșurubat becul, pentru ca aleea să fie întunecată la întoarcerea sa. Apoi s-a dus la San Francisco Golf Club, nu la Olympic Club, care e mai aproape de locuința sa și al cărui membru este. Acolo a cumpărat două coșuri mari cu mingi de golf. După ce a lovit cîteva mingi, s-a strecurat printr-o spărtură din gard, s-a dus la mașină și a mers acasă. Știm că s-a dus acasă, pentru că Emil Balian, unul dintre vecinii săi, i-a recunoscut mașina cu numere personalizate, care fusese parcată pe stradă, în apropierea casei lui, între orele opt și nouă seara.

Da, Glitsky știa că Balian afirmase acest lucru, dar mai știa că individul era exemplul tipic de martor care putea fi făcut praf, pentru că schimbase amănuntele de trei ori în timp ce povestea despre mașină. Glitsky era convins că Farrell avea să-l distrugă în timpul interogatoriului încrucișat. Însă Balian era cheia cazului, după cum remarcase Drysdale. În această situație te mulțumești cu ce ai.

– Se întunecase deja, iar acuzatul a intrat în casă. Cînd a ajuns în dormitor, a înfipt cuțitul în inima soției sale, crezînd că aceasta doarme. I-a sfîșiat cămașa de noapte și a aruncat păturile pe jos, simulînd o luptă. A vărsat pe pat o eprubetă cu sînge, pe care o furase din laboratorul medicului său. A smuls verigheta și inelele din mîna Sheilei Dooher, apoi a răscolit lucrurile din biroul din încăpere, luînd toate bijuteriile, inclusiv Rolex-ul său. După aceea s-a înapoiat la terenul de golf, a intrat prin spărtura din gard...

– E o minciună!

Glitsky tresări și fu gata să cadă de pe scaun. Dooher sări se în picioare și arăta cu mîna spre Amanda Jenkins care rămăsese cu gura căscată, uluită de izbucnirea aceea. Dooher nu terminase.

– Iar tu ești o mincinoasă nenorocită!

Thomasino, care o ascultase cu atenție pe Amanda, reacționă de parcă ar fi primit un șoc electric. Se întinse să ia ciocanul, îl scăpă, iar instrumentul căzu de pe masă. Judecătorul se ridică în picioare și zise:

– Domnule Dooher, stați jos! Domnule Farrell, vă rog să vă stăpîniți clientul! V-am spus să stați jos!

Glitsky se ridică. Cei doi aprozi se îndreptară spre masa lui Farrell, dar Wes ridică mîinile, făcîndu-le semn să se retragă.

– Vino încoace, Mark.

Christina se ridică, își puse mîna pe spatele lui Dooher și-i șopti ceva.

Dar Dooher se uită la ei și exclamă:

– Nu-mi vine să cred că am auzit asemenea rahaturi!

Îl auzi toată lumea din sala de judecată.

După aceea, Dooher se întoarse către juriu și spuse, cu o voce absolută normală:

– Lucrurile nu s-au întîmplat astfel. Absolut deloc!

Thomasino își găsise ciocanul. Izbi cu el în masă și zise:

– Domnule Farrell, o să vă amendez clientul, dacă nu...

– Da, onorată instanță!

Wes îl apucă de Dooher de braț și-l trase spre scaun, apoi îi șopti printre dinți:

– Mark, stai jos! Stăpînește-te!

După aceea, Farrell i se adresă lui Thomasino:

– Onorată instanță, vă cer o scurtă pauză...

Judecătorul clătină din cap:

– Domnule Farrell, nu luăm pauză în timpul unei pledoarii. Stăpîniți-vă clientul și lăsați-o pe domnișoara Jenkins să-și încheie discursul. Dacă vor mai fi alte întreruperi, pe *dumnea-voastră* vă voi considera vinovat. Ați înțeles?

– Ce naiba a fost asta? Vrei să te sinucizi aici, în plin proces?

Farrell își pierduse complet stăpînirea de sine, în încăperea lor mică, de vizavi de Palatul de Justiție. Avea salivă pe buze și părea lovit de dambla. Stătea în fața clientului său, tremurînd din toate încheieturile. Dooher se așezase la birou, picior peste picior, relaxat. Christina era la fereastră, cu brațele încrucișate la piept.

Thomasino intenționase s-o lase pe Amanda Jenkins să vorbească atît cît considera necesar ca să-și susțină pledoaria de început, dar se dovedi că aceasta avusese nevoie doar de încă zece minute, după care ceru o pauză. Intervenția lui Dooher o bulversase, iar ceea ce începuse ca o înșiruire rezonabilă de evenimente degenerase într-o listă de dovezi, a căror relevanță și legătură cu cazul părea să-i scape chiar și Amandei. Aceasta continuase să citească din notițele ei, fără să-și găsească bine cuvintele, iar în cele din urmă abandonase.

– Wes, relaxează-te, zise Dooher. O să faci un atac de cord.

– Sigur că o să fac un atac de cord! Merit să fac. Ce te-a apucat? Cum ai putut să-ți pierzi cumpătul într-un asemenea hal?

Dooher rînji și spuse:

– Nu mi-am pierdut deloc cumpătul.

– Ce ți se pare amuzant? Ai spus o glumă și eu n-am înțeles-o?

– Wes, nu mi-am pierdut cumpătul.

– Atunci te-ai prefăcut foarte bine.

Christina veni spre ei, îndrăznind pentru prima oară să vorbească de cînd Wes le făcuse scandal – ei și lui Mark – pentru prostia lor incredibilă, pentru duplicitatea lor și pentru tot ce-i mai trecuse lui Farrell prin minte în legătură cu sărutul lor. Îl întrebă pe Dooher:

– Cum adică „nu mi-am pierdut cumpătul"?

Mark se întoarse către ea, ridicînd mîinile. Rînjetul îi dispăru.

– Am jucat un rol. Mi-am imaginat că asta va face să par mai uman în ochii juraților.

Farrell scoase un chicotit lipsit de veselie. Se uită la Christina, apoi la clientul său.

– Asta a fost ceea ce în meseria noastră se numește o idee proastă. Mark, ai reușit să sugerezi juriului că n-ai pic de respect față de lege și că ești un individ foarte impulsiv...

– Stai un pic! Nu-ți dai seama?

– Nu-mi dau seama. Christina, tu îți dai seama?

Tînăra nu-i răspunse.

Dooher se uită la amîndoi și le zise:

– Bine. O să vă explic. Amanda Jenkins mă descria așa cum voia ea. Că-s un individ rece, calculat, că planific totul. Iar eu stăteam la masa acuzării, cu o figură impasibilă. Procuroarea continua în același mod, turnînd minciună după minciună. Așa că am reacționat. De ce să nu reacționez? A fost ceva normal. Ar fi fost anormal să rămîn calm și impasibil, adică așa cum își dorea. Am vrut să le arăt cine sînt.

– Și ai făcut-o.

– Wes, am privit-o drept în ochi și i-am spus că nimic din ce-a zis nu-i adevărat. Nu crezi că va avea efect?

– Sînt sigur că va avea. Numai că nu cred că efectul va fi cel pe care ți-l dorești. Ești un avocat renumit și nu dai dovadă de respect față de lege...

– Pentru că e aplicată greșit! Nu-ți dai seama? Am fost acuzat în mod eronat de ceva ce n-am făcut și procuratura va continua în același fel pînă la sfîrșitul procesului. Cum să am respect pentru așa ceva? Cum să mă prefac că respect așa ceva?

– Dar să țipi la jurați...

– N-am țipat la jurați. Am avut grijă să nu fac asta. I-am tratat ca pe niște *oameni,* iar la rîndul lor și ei mă vor trata în același mod.

Farrell se uită la Christina, de parcă ar fi vrut să-i ceară ajutorul, dar se mulțumi să clatine din cap.

Se auzi un ciocănit în ușă, iar Dooher se ridică de la birou și se duse să deschidă. Polițistul de la Palat le spuse că judecătorul Thomasino voia să-l vadă imediat pe domnul Farrell.

Avocatul se ridică și le zise:

– Încercați să stați departe unul de celălalt cît lipsesc.

Apoi plecă.

Cei doi rămaseră singuri.

Dooher se întoarse către Christina și-i spuse:

– E supărat pe noi.

– Are de ce.

– Cred că ar fi trebuit să-i fi spus înainte că am de gînd să încalc ordinea sacră a tribunalului, dar am profitat de un moment prielnic. Dacă l-aș fi avertizat pe Wes, acesta m-ar fi sfătuit să stau liniștit. Ce crezi?

– Nu știu ce să cred. N-am mai participat la procese. Nu știu cum se desfășoară. Ceea ce s-a întîmplat m-a șocat, dar, după ce ți-am auzit explicația, cred că s-ar putea să meargă.

– Sînt sigur că n-o să-mi facă nici un rău. Oricum, Wes nu-i supărat din cauza asta.

Tînăra se așeză pe un scaun și zise:

– Știu. Noi i-am spus că n-o să facem nimic fără știrea lui. Nu-i supărat din cauza celor întîmplate la proces.

– Nu mai are încredere în noi.

– Se pare că astăzi ai devenit un maestru al perspicacității. Mai întîi, ți-ai dat seama că Wes e supărat pe noi, apoi, că nu mai are încredere în noi.

– Poate că ar trebui să fim mai atenți.

– Nu-i o idee rea.

Mark se duse la fereastră și trase de jaluzele, uitîndu-se printre ele în stradă. Apoi spuse:

– Nu cred că există pe undeva, prin Nob Hill, un aparat de fotografiat cu teleobiectivul îndreptat spre fereastra asta.

După aceea veni lîngă ea și o luă în brațe.

Biroul judecătorului Thomasino nu era nici mare, nici impunător, iar mobila era doar funcțională. Trei dulapuri înalte, din lemn de tek, pline cu cărți, acopereau pereții, iar pe restul tapetului fuseseră prinse, cam la întîmplare, tot felul de diplome și de distincții onorifice, în rame de lemn. În colț, lîngă o fereastră mare, era un ficus înalt. Un cowboy din bronz – operă a lui Remington – împodobea o măsuță din lemn de tek. În asta consta toată decorația cabinetului. Peste linoleum se afla un covor persan cam uzat.

Amanda Jenkins și Glitsky stăteau pe fotoliile din piele din fața biroului judecătorului. Ambii întoarseră capul cînd auziră ciocănitul în ușă al aprodului. După ce Farrell intră în încăpere, Glitsky se ridică și ceda avocaților locurile de onoare. El venise doar pentru că-i ceruse Amanda s-o însoțească.

Farrell nu se așeză și se duse lîngă biroul lui Thomasino.

– Mă bucur că ești aici, Amanda, începu el. Vreau să-mi cer scuze în numele clientului meu. Și dumneavoastră, domnule judecător. Regret nespus.

Thomasino îi ignoră spusele și intră direct în subiect:

– V-am cerut să veniți aici, domnule Farrell, ca să-mi spuneți dacă găsiți vreun motiv ca să nu anulez eliberarea pe cauțiune a clientului dumneavoastră. Nu aveți de unde să știți că i-am făgăduit deja domnișoarei Jenkins că sînt dispus să fac acest lucru, dacă mi-l va cere. Mă gîndesc să fac acest lucru chiar dacă dumneaei nu mi-l va solicita. Dacă intenționați să vă bateți joc de proces, atunci pe clientul dumneavoastră îl așteaptă un șejur de șaizeci de zile alături – și făcu semn către aripa clădirii în care se afla închisoarea –, timp în care să se gîndească dacă mai are chef să întrerupă și procesul ce va urma.

Glitsky nu-și imaginase că Farrell putea să arate mai deprimat decît atunci cînd intrase în cabinetul lui Thomasino, dar avocatul păru zdrobit de știrea pe care tocmai o aflase.

Amanda Jenkins spuse:

– Wes, o să fiu sinceră cu tine. Știi că-i primul proces de crimă la care particip. Colegii mei din procuratură se vor întreba de ce mai iau leafă, dacă procesul va fi suspendat. N-am nici un chef să mai aștept șaizeci de zile.

– Minimum, interveni Thomasino.

– Minimum, repetă ea. Cred că singurul argument pe care poți să-l aduci este că izbucnirea aceea a făcut mult rău clientului tău.

Farrell dădu din cap și răspunse:

– Tocmai discutam cu el despre asta, cînd am fost chemat aici.

– Așadar, e ceva care nu folosește nimănui, concluzionă Amanda.

Glitsky admira felul în care se descurcase procuroarea. Amanda păruse sinceră, dar inspectorul știa că adevărul era altul. Atunci cînd se luase pauza, Amanda Jenkins îl trimisese pe Glitsky să-l anunțe pe Art Drysdale că va cere anularea eliberării condiționate a lui Dooher.

Drysdale dăduse repede telefon – convorbirea fusese codificată, dar era clar că discutase cu Chris Locke – apoi îl

însoțise pe Abe în sala 26, unde Amanda stătea furioasă la masa acuzării.

Lui Glitsky îi era clar că Locke avea interesele lui – politice – legate de cazul acela. Procurorul-șef nu voia ca procesul să fie amînat și să rămînă nerezolvat. Tot el ceruse o cauțiune nerezonabil de mică. Se vedea că-i făcea arhiepiscopului o favoare.

În timp ce Art Drysdale îi explica lui Glitsky că procurorul-șef nu voia revocarea eliberării pe cauțiune, Thomasino o chemase pe Amanda Jenkins în cabinetul său, tocmai ca să discute acest subiect, iar Drysdale o rugase să găsească un motiv ca să refuze propunerea.

Farrell, care simțea că se duce la fund, deschisese ochii sub apă și descoperise că avea o șansă de salvare. Se agață de ea.

– Domnule judecător, zise el, n-o să permit să se mai întîmple așa ceva.

Thomasino se uită la el, mormăi și se mișcă pe scaun.

– Bine. Mai avem ceva de discutat.

Cei doi avocați se uitară unul la celălalt, întrebător.

– Domnule Farrell, nu știu cît de bine puteți să vă stăpîniți clientul. Presupun că nu prea mult. Poate că puteți să vă exercitați influența asupra persoanei care vă secondează. Nu vreau să țin juriul izolat de restul lumii, dar nu voi avea de ales, dacă vor mai exista povești despre domnul Dooher și domnișoara Carrera. Un bărbat care e acuzat de uciderea soției sale ar trebui să-și țină scula în pantaloni – scuză-mă, Amanda – măcar pînă cînd juriul își formează o părere. Le-am spus juraților să nu se uite la televizor și să nu citească ziarele, dar știm cu toții ce se întîmplă atunci cînd acuzatul ajunge pe prima pagină. Treaba asta nu folosește nimănui. Sîntem de acord în această privință?

– Da, domnule judecător.

– Bine.

Thomasino tăcu, se uită la ceas, apoi continuă:

– Domnule Farrell, voi opri dezbaterile în această zi, ca să vă las destul timp ca să discutați cu clientul și cu colega dumneavoastră. În locul dumneavoastră, aș folosi bine acest răgaz.

Farrell se mulțumi să dea din cap. Era exact ce-și dorea și el.

33

Glitsky plecă devreme.

Era abia ora trei după-amiază, joi, și nimeni nu-l aștepta în birou, așa că luă o mașină a municipalității și se duse acasă. Găsi un loc de parcare chiar în fața blocului și intră în casă.

Rita dormea pe canapea. Nu era nimic rău în asta. Se trezea odată cu toți ceilalți, la șase și jumătate, și ținea casa lună. Se trezea dacă vreunul dintre băieți visa urît în timpul nopții, așa că Glitsky nu avea nimic împotrivă ca femeia să mai moțăie cîte un pic.

În bucătărie fierbea o oală cu un sos dens, negru – Abe aflase între timp că e *mole*[1]. Fereastra se acoperise cu aburi, iar încăperea mirosea îmbietor. Pe masă zăceau doi pui tranșați.

Abe deschise fereastra și îl auzi pe Isaac jucîndu-se printre copaci. Băiatului îi plăcea în curtea din spate. Deși o împărțea cu vecinii, era loc destul pentru toți. La marginea ei, o alee pentru bicicliști o despărțea de Presidio.

Pe vremea cînd existau bani pentru un asemenea lux, municipalitatea construise un mic teren de joacă – un leagăn, paralele, un tobogan – la treizeci de metri de alee.

Glitsky ieși pe ușa din spate și coborî pe scară, străbătu curtea, trecînd prin umbra care se tot lungea, pînă ajunse la pista pentru biciclete. Îl bucura ideea că băieții se jucau împreună, că stăteau împreună, că alcătuiau o familie. Era una dintre zilele acelea minunate cînd se întîmpla așa ceva.

---

[1] Sos mexican condimentat, din ardei și ciocolată, servit la fripturi (n.tr.)

Copiii se jucau, întrecîndu-se care sărea mai departe de pe leagăn – o activitate despre care Glitsky auzise, dar pe care n-o văzuse decît rareori. În ziua aceea, băieții adăugaseră o nouă șmecherie: doi dintre ei țineau un băț, în timp ce al treilea copil sărea, străduindu-se să obțină înălțimea și distanța necesare ca să treacă de băț.

„Și să se aleagă cu picioarele rupte, își zise Glitsky. Sau cu dinții sparți. Și cu genunchii distruși."

Se uită la ei de la distanță. „Viața e plină de riscuri", gîndi el. Copiii se distrau în clipa aceea. O să-i lase să se bucure de momentul acela plăcut.

Apoi Jacob ateriză și, în timp ce se rostogolea, îl văzu pe tatăl său. Scoase un strigăt de bucurie și veni în fugă spre el, apoi se opri cu o frîntură de secundă înainte să-l îmbrățișeze. Dar îl lăsă pe tatăl său să-i pună brațul pe umeri.

– Ce faci la ora asta acasă?

– Da, e încă lumină, zise Isaac.

Glitsky știa că muncea tot timpul, dar nu vedea vreo posibilitate de a schimba lucrurile. Iar acum venise acasă.

– M-am gîndit să mergem să cumpărăm un pom pentru Crăciun.

O.J. ridică pumnul în aer și strigă: „Da!", apoi o luă la fugă spre clădire, urmat imediat de frații lui.

Pînă și Abe grăbi pasul.

Cînd se înnoptă, Rita întinse un pat pliant și trase un paravan în camera de zi, în fața șifonierului dublu. Glitsky nu se gîndise la acest lucru și cumpărase cel mai mare pom de Crăciun pe care îl găsise, iar acum camera de zi – care și așa nu era prea spațioasă – deveni neîncăpătoare.

Fotoliul său și canapeaua fuseseră surghiunite în bucătărie ca să facă loc pomului, ceea ce făcea ca și bucătăria să fie aglomerată. Rita își pierduse mai mult de jumătate din spațiul de lucru din jurul mesei.

Mirosul bradului umplu casa, iar Rita făcu suc fierbinte de mere cu mirodenii. Din difuzoare se auzea Lou Rawls interpretînd colinde de Crăciun, copiii puseseră setul vechi de beculeţe şi acum aranjau beteala.

Glitsky stătea întins pe canapea. Lăsase deschisă uşa dintre bucătărie şi camera de zi şi sorbea din cidrul fiert, privind totul ca şi cum ar fi fost la mare distanţă. Rita stătea pe pat şi le arăta băieţilor orice spaţiu gol de pe brad.

Abe venise acasă mai devreme, se dusese cu băieţii să cumpere brad, iar acum se afla în mijlocul familiei, dorindu-şi să fi fost în altă parte şi dorindu-şi să nu lase să se vadă acest lucru.

Flo nu era cu ei. Erau cu toţi aici, nu şi soţia sa. Deci, la ce folosea totul?

Cînd sună telefonul, Glitsky ştiu că era căutat de la serviciu – întotdeauna era căutat de la serviciu –, iar Isaac strigă la el să nu răspundă, să lase robotul să preia mesajul. Dar Abe ajunsese deja la telefonul prins pe peretele din bucătărie.

Era Amanda Jenkins.

– Lucrez la stabilirea motivelor crimei, zise ea, iar mîine o să prind peştele sau o să arunc undiţa.

Intrase în subiect fără nici o introducere, fără să-l întrebe: „Abe, ai o clipă liberă?" Nici măcar nu-l salutase. Însă Glitsky nu se supără. Indiferent ce-ar fi gîndit el, erau în timpul procesului, iar politeţea avea de suferit în vîltoarea aceea.

Abe sorbi din suc. Avea aromă de scorţişoară. Amanda continua să pălăvrăgească:

– Aş vrea să te ocupi de secundanta avocatului, de domnişoara Carrera. Pînă acum am avut de ales între două motive: Dooher şi-a omorît nevasta fie din cauza asigurării, fie pentru că femeia era beţivă şi-i făcea numai necazuri. Dar după ce m-am uitat la televizor şi am văzut poza cu cei doi sărutîndu-se, mi-am schimbat părerea.

– Amanda, am văzut și eu fotografia. Nu mai ții minte că am discutat despre ea? Nu-i nimic obscen în ea. E doar un sărut de despărțire.

– În casa lui. Sînt singuri, în întuneric, îl contrazise procuroarea.

– Și ce-i cu asta?

– În ciuda tuturor speculațiilor din ziarele de scandal, fotografia asta este prima dovadă serioasă pe care o avem, iar dacă între cei doi există o legătură, atunci motivul crimei ar fi mai puternic decît tot ce avem acum.

– Fotografia nu dovedește nimic. Cei doi nu sînt în dormitor, cu hainele răvășite. Și tu îți săruți mama la despărțire. E ceva de același gen. Pe de altă parte, chiar dacă bănuielile tale ar fi întemeiate, cum o să dovedești că între ei a existat ceva acum șapte, opt luni?

– Nu trebuie să dovedesc nimic. Putem face presupuneri, putem arăta poza și să lăsăm juriul să decidă.

Glitsky mută niște farfurii murdare și se așeză pe masa încărcată. Se gîndise și el la soluția aceea, de aceea decise să-i arate Amandei ce-l făcuse să renunțe la ea.

– Asta înseamnă că este implicată și Christina Carrera.

– Abe, putea să-l ajute să plănuiască totul. Iar acum îl apără. Lucrurile se leagă.

– Atunci explică-mi de ce n-o acuzăm și pe ea.

– Pentru că nu avem nici o dovadă că a existat o conspirație. N-o putem aresta fără...

Glitsky sorbi din suc, lăsîndu-i timp procuroarei să se gîndească, să se potolească. Văzuse de zeci de ori accese de felul ăsta, cunoștea panica din ultimul moment în care poți construi un caz pe care l-ai analizat de sute de ori.

– Nu prea merge, recunoscu Amanda.

– Rezumă-te la asigurare, o sfătui Abe. Jurații au tendința să accepte motivele legate de bani.

– Așa crezi tu?

– Tu decizi.

Amanda oftă.

– Abe, instinctul îmi spune că ea e de vină.

– N-ai nevoie de motive. Arată ce dovezi ai.

După o pauză lungă, Abe auzi: „bine", apoi sunetul receptorului pus în furcă.

Fără „salut" sau „la revedere". Așa e în timpul proceselor.

În cealaltă parte a orașului, în apartamentul său, Wes Farrell stătea la masa din bucătărie, care fusese literalmente năpădită de dosare, plicuri, ziare din ultimele trei zile, o mașină de scris, patru căni de cafea și un biblioraft pe care-l împărțise în capitole ce purtau etichete: „Dovezi", „Argumente", „Martori" și așa mai departe.

Fiecare capitol fusese împărțit în subcapitole și fiecare subcapitol avea un cuprins, cu o culoare aparte. Farrell folosea biblioraftul acela de vreo șase luni și avea impresia că ar fi putut să găsească orice informație de acolo la orice oră din zi sau din noapte, chiar dacă ar fi fost întuneric beznă.

Bart stătea sub masă. Wes asculta muzică rock veche la radio, dar postul începu să difuzeze *Jingle Bells*, iar avocatul schimbă imediat lungimea de undă și crezu că prinsese un alt post de rock-and-roll. Își dădu seama imediat că o asculta pe Mary-Chapin Carpenter, care-i spunea iubitului ei că, indiferent ce-ar face, vor avea necazuri.

Însă nu se simți în stare să caute altceva. Era conștient că evita muzica country de cînd se despărțise de Sam, dar cîntecul acela, care sugera în mod inteligent pasiune și talent, îl întorsese pe dos. Își trecu mîna prin părul rar și luă cana cu cafea trezită. Se sili să soarbă din ea.

Privi apartamentul gol: aceiași pereți albi, aceeași mobilă ieftină, același *spațiu*.

O sunase pe Sam de două ori de cînd se certaseră prima oară și se certaseră și mai tare. Thomasino decisese să-i permită Dianei Price să depună mărturie, iar Christina urma s-o facă praf, în timp ce Sam urma să o asiste și s-o sfătuiască pe Diane.

Wes clătină din cap și închise radioul. Relația dintre el și Sam se încheiase. Scoase mașina de scris de sub dosare și se gîndi să-și folosească energia negativă ca să pregătească notițe pentru pledoaria sa. Dar cînd vru să-și ia carnetul trebui să mute din loc ediția de dimineață a ziarului *Chronicle* și văzu din nou fotografia.

„Doamne, își spuse el, ar putea să fie adevărat?"

Fotografia aceea reprezenta nu numai un dezastru strategic, dar îl făcea să se simtă trădat. Deși Mark și Christina negaseră că s-ar fi petrecut ceva între ei, faptul că se întîlniseră în casa lui Mark noaptea, singuri, fără să-i spună nimic, era foarte îngrijorător.

Iar acum era bîntuit din nou de propriii demoni.

Acesta era motivul adevărat pentru care le făcuse scandal în dimineața aceea, înainte să se ducă la tribunal. Pentru el, procesul acela nu era unul obișnuit, unul pentru care putea să-și ia orice asistent, pentru că acțiunile sale aveau doar o importanță relativă.

Era o ultimă ocazie ce-i fusese oferită de soartă, era ultima șansă să facă într-adevăr ceva folositor în viață. Își asumase responsabilitatea de a-l apăra pe Mark, iar acest lucru provocase o schimbare în el însuși, îl determinase să se supună unui regim care-l făcuse să piardă greutatea suplimentară pe care o cărase după el atîția ani, îi dăduse încrederea necesară ca să-și lase o mustață care-i îmblînzea figura și să-și schimbe tunsoarea. Intenționa să prezinte lumii întregi un nou Wes Farrell, iar în acest scop își cumpărase cinci costume noi (cîte unul pentru fiecare zi lucrătoare), zece cămăși, zece cravate și două perechi de pantofi. Poate că schimbările acelea nu erau fundamentale, dar ele erau dovada faptului că se modificase imaginea sa despre sine, despre ceea ce putea fi. Începuse chiar să dea cu aspiratorul prin apartament și să spele farfuriile murdare în ziua în care mîncase din ele. Numai lucruri fără precedent.

Procesul acela era ultima lui șansă. Era însăși viața, era un test legat de ceea ce era el și ceea ce ar fi putut să fie.

Trebuia să aibă încredere în sine.

Iar în dimineața aceea deschisese ziarul și într-o clipită simțise că se prăbușește pământul de sub el. După aceea stătuse la masă și încercase zadarnic să ignore alte semne anterioare – petrecerea de la familia Dooher, decizia lui Mark de a o angaja pe Christina ca stagiar pe timpul verii, transferul lui Joe Avery în Los Angeles, care provocase despărțirea dintre Joe și Christina, iar acum, în cele din urmă, cei doi – Mark și Christina –, ajunseseră să fie foarte apropiați.

Din perspectiva lui Farrell, evoluția fusese continuă și evidentă.

Încercă să se autoconvingă că asta nu însemna neapărat ceea ce ar fi putut să însemne.

Îl cunoștea pe Mark, știa cum era acesta. Mark n-ar fi făcut niciodată lucruri de genul celor de care era acuzat. N-ar fi putut.

Wes nu era un om religios, dar credea din tot sufletul în nevinovăția lui Dooher, așa cum credea în Dumnezeu. Dacă el nu știa cum e Mark, atunci însemna că nu știa nimic. Din cauza acestei credințe, Wes nu se îndoise niciodată de Mark, în ciuda afirmațiilor destul de neplăcute care fuseseră făcute în legătură cu Dooher în perioada pregătirii procesului, afirmații care fuseseră foarte stînjenitoare pentru Farrell.

Dar fuseseră numai scorneli, își spusese el mereu. Nu fuseseră dovedite. Oamenii – mai ales cei concediați – spun tot felul de lucruri.

Farrell încercase să analizeze cu obiectivitate toate așa-zisele infracțiuni și se lămurise că erau doar zvonuri. Nu existau nici un fel de dovezi că Mark Dooher ar fi avut vreo legătură cu asasinate, violuri sau alte fapte de acest fel.

Acum era însă vorba de Christina. Ea era ceva concret, ca și legătura ei cu Mark. Acest lucru însemna ceva foarte rău, pentru că provocase germinarea semințelor îndoielii lui Wes. Farrell închise ochii, imaginîndu-și-o. Fără îndoială, era o femeie frumoasă. Nici el nu era imun la puterea frumuseții. Ce

bărbat ar fi fost? Dar frumusețea ei nu însemna că prietenul ei omorîse pe cineva ca s-o aibă.

Farrell încerca să-și spună că norocul de-o viață întreagă al lui Mark i-o oferise pe Christina în momentul în care avea mare nevoie de dragostea cuiva, după ce soția lui murise.

Însă după seara aceea îi venea tot mai greu să creadă așa ceva.

– Christina, aici e Sam. Te rog să nu închizi.

– N-o să închid.

– M-am întrebat toată ziua dacă trebuie să te sun.

– L-am sărutat la despărțire, Sam. Asta-i tot. Frenezia presei n-are nici o justificare.

– Dar tu știi că... ești cu el.

– Îl reprezint. Sînt avocatul lui.

– Nu la asta mă refeream. Știu. Am știut de pe vremea cînd mai eram prietene.

– Îmi pare rău, dar n-am nimic de spus.

– Nu-i nimic. Nu trebuie să-mi spui ceva. Am vrut doar să-ți spun – pentru că am fost prietene, pentru că tu cunoști multe despre psihologia violului – că tu și Wes greșiți în privința lui Mark Dooher. Pot să dovedesc...

– Sam, încetează! Dacă poți să dovedești ceva, fă-o la proces!

– Îți vorbesc acum de ceva ce nu se poate dovedi. Du-te și discută cu Diane. O să te convingi. Ea spune adevărul, ea...

– O să închid telefonul, Sam. Mark n-a făcut un asemenea lucru. Nu putea să facă așa ceva.

– De ce ești atît de oarbă? De ce nu vrei să iei în considerație faptul că există o asemenea posibilitate?

– La revedere, Sam.

34

Farrell era plin de adrenalină. Dormise mai puțin de cinci ore, dar acum simțea că-i foloseau toate nopțile lui de insomnie.

Își reaminti că procesul era un lucru mai simplu decît viața adevărată. Trebuia doar să respingă argumentele procuraturii, iar apoi Mark Dooher va fi liber. Putea să facă așa ceva și în somn.

În California, apărarea avea dreptul să-și țină pledoaria imediat după cea a acuzării, de aceea conținutul ei era, de obicei, de a respinge argumentele părții adverse. Putea însă să aștepte și să își folosească pledoaria pentru a prezenta versiunea lui despre evenimente. Farrell alese prima variantă.

Nu credea că martorii acuzării puteau provoca vreo surpriză. Știa ce trebuia să facă: să nege, să nege, să nege. Și voia să convingă juriul că trebuia să pună sub semnul întrebării orice acuzație adusă de Amanda Jenkins.

Se gîndise la toate amănuntele. O să înceapă liniștit, stînd lîngă Dooher la masa apărării. N-o să-și consulte notițele – argumentele sale porneau din suflet. Nu va folosi o pledoarie pregătită dinainte. Limbajul trupului va spune limpede că adevărul era evident, că el credea pe deplin în acest adevăr care vorbea de la sine. Dimpotrivă, Amanda Jenkins își ținuse pledoaria consultîndu-și mereu notițele, citind din carnet cu meticulozitate.

Farrell sorbi din paharul cu apă și se ridică.

– Ați auzit pledoaria de început a domnișoarei Jenkins. V-a prezentat o versiune a evenimentelor din 7 iunie, despre care

dînsa crede că le poate dovedi, fără a permite nici o îndoială rezonabilă. Nu poate să facă acest lucru pentru că domnul Dooher n-a făcut lucrurile pe care le-a prezentat dumneaei, motivele arătate de dumneaei n-au existat, iar în rest greșește cu desăvîrșire. Voi ignora povestea sinistră expusă de domnișoara Jenkins și vă voi prezenta faptele. În ziua aceea de marți, Mark Dooher a cumpărat șampanie și a adus-o acasă, pentru că era un soț iubitor. A sunat de la birou și și-a întrebat soția dacă vrea ca el să se întoarcă mai devreme. Doamnelor și domnilor jurați, i-a dat o întîlnire! După aproape treizeci de ani de căsnicie, Mark și Sheila Dooher aveau o întîlnire romantică. Înainte ca el să ajungă acasă, soția lui a luat o doză de Benadryl pentru că suferea de alergie. Apoi doamna Dooher *a băut* un pahar sau două de șampanie. Sheila Dooher avea patruzeci și șapte de ani și nu era senilă sau cu mintea tulburată. Putea să decidă singură ce bea sau ce mănîncă. Lua medicamentul pentru menopauză, Nardril, de peste un an. În această perioadă a băut alcool de multe ori, de față cu mulți martori. Mai mulți martori vor declara că Sheila Dooher era sceptică în privința recomandărilor medicului de a evita anumite mîncăruri și alcoolul. Din nefericire, se pare că doamna Dooher a fost la fel de neglijentă și în cazul asocierii de medicamente.

Farrell sorbi iarăși din paharul cu apă. Amanda Jenkins nu obiectase nici măcar o dată. Toată lumea se uita la el. Wes continuă:

– Ce s-a întîmplat apoi? Soții Dooher au cinat tîrziu. Nu s-a întîmplat nimic sinistru, doar că Sheila Dooher s-a dus în dormitor, să tragă un pui de somn. Era obosită, de aceea a luat un sedativ: cloral hidrat, din cel pe care-l lua de obicei soțul ei. Domnișoara Jenkins v-a spus că Mark Dooher îi dăduse soției cloral hidrat ul. E o invenție! Nu există nici un martor, nici o dovadă care să sugereze în vreun fel că s-ar fi întîmplat așa ceva. Domnișoara Jenkins v-a spus acest lucru pentru că are nevoie de un asemenea fapt ca să-l poată condamna pe

Mark Dooher. Dumneaei nu poate dovedi un lucru care nu s-a întîmplat.

Amanda Jenkins interveni, obiectînd că face doar o presupunere.

Farrell știa că așa era, dar mai știa că procuroarea făcuse obiecția ca să-l scoată din ritm. N-avea să reușească. Thomasino îi dădu dreptate Amandei, iar Farrell se mută în fața mesei și continuă pledoaria, cu un zîmbet în colțul gurii, astfel încît juriul să vadă ce băiat bun era el și cum ierta asemenea întreruperi prostești.

Avea ocazia să prezinte pentru a treia oară întîmplările care dusesră la moartea Sheilei. După aceea întrebă:

– Ce e acuzat domnul Dooher că n-ar fi făcut după ce soția sa s-a dus în dormitor? Că n-a activat sistemul de alarmă al casei. Frances Matsun, martor al acuzării și vecin al domnului Dooher, vă va spunse că domnul Dooher s-a întins și a făcut ceva cu becul de deasupra ușii laterale. Domnul Dooher nu-și amintește să fi făcut așa ceva. Poate că îndepărtase o pînză de păianjen. Nu-și amintește. Apoi s-a dus la San Francisco Golf Club. Vă aduceți aminte că domnișoara Jenkins a făcut mare caz din faptul că domnul Dooher e membru al Olympic Club și că în seara aceea a preferat să se ducă în alt loc, și nu la clubul din care face parte. Dumneavoastră veți decide dacă-i un lucru atît de important. Vă spun însă că domnul Dooher este un bărbat arătos...

– Obiecție.

– Se susține.

– Îmi pare rău. Domnul Dooher are multe cunoștințe la clubul său, dar nu vrea să... Wes se opri, zîmbi către juriu, apoi continuă: ... fie întrerupt în timpul jocului. Salariatul de la terenul de golf va depune mărturie că domnul Dooher a cumpărat două coșuri cu mingi și că s-a întors ceva mai tîrziu, cu două coșuri goale. Va mai depune mărturie că domnul Dooooher a discutat cu el despre crose de golf și despre corecțiile

pe care trebuie să le facă modului în care se balansează, au glumit... pe scurt, că domnul Dooher s-a comportat foarte normal.

Farrell dădu din umeri, ca și cum și-ar fi cerut scuze juriului pentru timpul pierdut. El era de partea jurații și era de acord cu ei că ar fi putut să-și folosească timpul mai bine.

– Cînd a ajuns acasă, domnul Dooher a spălat farfuriile și a băut o bere, după care a urcat la etaj și a descoperit cadavrul soției sale. Îngrozit, a telefonat la 911. Vă vom oferi spre ascultare înregistrarea apelului său și veți putea decide dacă vocea pe care o veți auzi este credibilă sau nu. Dar cu asta n-am terminat. După ce poliția a venit și a început investigațiile, domnul Dooher a cooperat pe deplin cu inspectorul Glitsky – Farrel se opri și făcu un gest teatral către polițist – domnul care se află la masa acuzării. Domnul Dooher a dat o declarație de bunăvoie și a răspuns la toate întrebările, pînă cînd inspectorul Glitsky n-a mai știut ce să-l întrebe.

Farrell consideră că era un moment potrivit să facă o pauză. Se întoarse la masa sa și sorbi din nou din apă, se uită la Dooher și la Christina, apoi reveni în fața boxei juriului.

– Acuzarea v-a arătat niște pretinse dovezi – proba de sînge amestecat cu un acid, cuțitul pe care se află amprentele domnului Dooher, mănușa chirurgicală găsită la locul crimei. În privința aceasta sîntem dezavantajați. Nu putem explica totul. Asta-i problema cînd ești nevinovat: nu știi ce s-a întîmplat. Nu știi ce-a făcut altcineva.

– Obiecție! Onorată instanță, zise Amanda Jenkins.

Thomasino se încruntă, iar Farrell consideră că e un semn bun. Fără îndoială Amanda avusese dreptate să obiecteze, dar Thomasino se lăsase captivat de pledoarie și se supărase că i se atrăsese atenția. Îl sfătui totuși pe Farrell să se rezume la dovezi.

– Voi spune ceva și despre motive, continuă Farrell. Acuzarea a afirmat că domnul Dooher și-a omorît soția ca să încaseze o poliță de asigurare care valora un milion șase sute de mii de dolari. Vă reamintesc că acesta este motivul prezentat de acuzare.

Apoi Wes începu să explice că apărarea va prezenta situația financiară a domnului Dooher, atît cea personală, cît și a firmei sale – care-i solvabilă. Domnul Dooher nu avea datorii, banii primiți la demobilizare, bine investiți, ajunseseră la opt sute de mii, mai avea altă sută de mii din economii. Casa în care locuia îi aparținea și fusese evaluată de curînd la peste un milion de dolari. Pe scurt, în ciuda faptului că un milion șase sute de mii de dolari nu erau tocmai de lepădat, domnul Dooher nu ducea lipsă de bani și nu va duce nici în viitor, dacă nu-și va schimba stilul de viață și nu va organiza croaziere în Marea Egee cu iahturi de lux.

Farrell întinse mîinile și spuse:

– Doamnelor și domnilor, acuzarea nu poate dovedi că Mark Dooher a avut vreun motiv ca să-și ucidă nevasta, pentru că nu există nici un motiv. Acuzarea nu poate dovedi că și-a otrăvit soția, pentru că n-a otrăvit-o. Nu poate dovedi că-i vinovat, pentru că-i nevinovat. Asta-i tot. La sfîrșitul procesului, cînd veți vedea că acuzarea n-a dovedit nimic, vă voi cere să dați un verdict de nevinovăție, verdict îndreptățit în cazul clientului meu.

Drept recompensă, Dooher îi invită să prînzească la Fringale, un bistrou aflat în apropierea tribunalului. Se așezară la o masă din spate, într-un colț, iar Wes comandă mîncare de fasole boabe cu carne de rață, dorind să arate că nu se lăsase impresionat de gest.

Spre deosebire de el, Dooher părea dispus să petreacă și comandase o porție dublă de *foie gras* și o sticlă de-o jumătate de litru de Pinot noir. Ce naiba, el nu muncea, el doar asista la spectacol.

Christina, conștientă că atenția patronului și a chelnerilor era ațintită asupra ei (paharul cu apă îi fusese umplut de patru ori), uitase de telefonul lui Sam și de povestea cu sărutul. Se lăsase cuprinsă de entuziasmul provocat de pledoaria lui Farrell.

– Wes, cred că ai putea să cîștigi bine din așa ceva!

– A fost o pledoarie grozavă, recunoscu și Dooher. Ai menționat toate argumentele și în nota ta, referitoare la 995.

Se referea la o moțiune depusă de Farrell, bazată pe articolul 995 din Codul Penal al Californiei, în care afirma că nu existau suficiente dovezi ca Dooher să fie condamnat.

– Nu cred că Thomasino o să permită circului ăstuia să continue.

Farrell stătea aplecat deasupra farfuriei. Părea obosit, iar cine-l vedea ar fi recunoscut cu greu în el personajul care făcuse de-a dreptul minuni în sala de judecată, cu doar o oră în urmă.

– Mai avem mult pînă acolo. După cum ai văzut, n-am insistat asupra unor lucruri care nu ne convin.

Christina își puse furculița pe masă și întrebă:

– La ce te referi?

– La gaura din gardul terenului de golf, la sîngele care lipsea din laboratorul medicului lui Mark, la amprenta lui Mark de pe arma crimei....

Dooher se concentră asupra bucății de pîine, ungînd-o cu un strat perfect egal de *foie gras*. Mușcă din ea, savurîndu-i gustul, apoi zise:

– Ai atins toate subiectele astea. Ai spus că nu știm ce s-a întîmplat și că așa se întîmplă cînd ești nevinovat. Ai fost grozav.

Dar Christina continua să-l privească pe Wes, îngrijorată. Nu-l mai auzise vorbind pe un asemenea ton. Wes părea că este încă supărat din cauza sărutului.

Christina știa că Farrell fusese furios cu o zi înainte, dar se gîndise că o să-i treacă. Acum vedea că era și mai supărat. Se aplecă spre el și-i atinse mîna.

– Aș vrea să-ți spun ceva, spuse ea, calmă.

Wes se uită la ea, cu ochii roșii de oboseală.

– Ești încă supărat pe noi și crezi că te-am mințit. Am greșit că m-am dus la Mark, dar n-am fost rău intenționată. Nu te-am mințit. Nici Mark nu te-ar minți.

Dooher se opri din mestecat și ascultă cu atenție. Apoi îi zise lui Farrell:

– Wes, dacă ai vreo îndoială, aș vrea să mi-o spui.

Farrell clătină din cap și răspunse:

– Sînt obosit. O să dorm tot weekendul.

– Ce naiba caută aici? întrebă Mark.

Christina și Wes beau cafea, iar Dooher se bucura de un păhărel de calvados, cînd Abe Glitsky intră în restaurant și se îndreptă spre masa lor.

Detectivul dădu din cap, cu o mutră prietenoasă, și se aplecă peste umărul lui Farrell.

– Domnișoară Carrera, aș dori să vă pun cîteva întrebări înainte de reînceperea lucrărilor tribunalului. Mi-ar face plăcere să treceți pe la biroul meu de la etajul patru, după ce veți termina prînzul.

– De unde ați știut că sîntem aici? întrebă Dooher.

Glitsky îi răspunse, zîmbind silit:

– Avem spioni. Pretutindeni.

Farrell fu tentat să-i spună lui Glitsky să se ducă dracului. În același timp, murea de curiozitate să știe de ce dorea detectivul să discute cu Christina.

Insistă să fie de față la discuție, dar Glitsky îl refuză.

Wes îi reaminti locotenentului că avea dreptul să cunoască tot ce se afla, în legătură cu cazul. Glitsky nu-i răspunse și se mulțumi s-o întrebe pe Christina dacă vrea să stea de vorbă cu el. Tînăra îi spuse lui Farrell că dorește să se ducă la poliție și că-i în stare să-și poarte singură de grijă. Iar astfel o să afle și ce voia Glitsky.

– Despre ce-i vorba, domnule sergent?

– Acum sînt locotenent. Am fost promovat.

– Ah, da, îmi amintesc. Felicitări!

Tînăra era prudentă, dar se vedea că-i curioasă. Stătea la masa veche de stejar, din camera pentru interogatorii de lîngă

Departamentul criminalistică. Glitsky lăsase ușa deschisă și îi permisese Christinei să ocupe poziția dominantă din capul mesei. Locotenentul își scoase minicasetofonul din buzunarul hainei și-l puse pe masă, în fața lor.

– Sînt locotenentul Abe Glitsky, număr de legitimație 1144, și discut cu...

Christina se întinse, luă casetofonul și-l opri.

– Stați un pic, ce faceți?

„Viața e plină de surprize", își spuse Glitsky. Pînă atunci nu i se întîmplase niciodată ca o persoană – fie ea criminal înrăit sau tîmpit cu comportament antisocial – să-i ia casetofonul și să-l oprească. Știa că va afla ceva din povestea aceea, dar nu-și dădea încă seama ce anume.

– Credeam că m-ați invitat la o discuție.

– Adevărat.

– Atunci ce înseamnă asta?

– Înregistrăm întotdeauna interogatoriile.

– Așadar, mă interogați?

– Domnișoară Carrera, ați înțeles imediat despre ce-i vorba. Vom avea o discuție, dar care are legătură cu ancheta referitoare la Mark Dooher.

– Atunci nu vă voi răspunde. Sînt avocata lui, domnule locotenent. El e clientul meu. Tot ce știu despre Mark e protejat prin lege. Ar trebui să cunoașteți acest lucru.

– Nu chiar tot. Ați devenit avocatul său doar cu două săptămîni în urmă, nu-i așa?

Glitsky știa că-i așa, de aceea nu aștepta răspunsul ei.

– Chiar dacă ați fi avut o relație avocat-client înainte de proces, această relație n-a existat în perioada de dinainte ca domnul Dooher să fi fost acuzat de moartea soției sale. Eu vreau să discutăm despre acea perioadă.

Christina fu șocată. Trase adînc aer în piept și se uită cu atenție la el, apoi întrebă:

– De ce?

– Vreți să-mi dați casetofonul înapoi?

– Nu vreau să discut cu dumneavoastră. Mă acuzați de ceva?

– Nu, doamnă. Dacă vreți să fie de față avocatul dumneavoastră, putem să discutăm altă dată. Dar, pînă la urmă, tot vom discuta.

– Nu, nu vom discuta! Nici acum, nici altă dată. Domnule locotenent, nimeni nu poate fi obligat să discute cu polițiștii – nici eu, nici clientul meu, nimeni. Iar dumneavoastră știți acest lucru.

Glitsky dădu înapoi. Nu voia să strice relațiile cu ea.

– Am crezut că aceasta e modalitatea cea mai plăcută. Știți ce afirmă ziarele. Eu investighez acest caz. Trebuie să găsesc răspunsuri la toate întrebările, chiar dacă sîntem în mijlocul procesului.

– Încercați să mă transformați în martor împotriva clientului meu, replică tînăra, care se înfuriase. Este cea mai neprofesionistă atitudine pe care am întîlnit-o vreodată. L-am întîlnit pe Mark Dooher de Miercurea Cenușii, anul trecut. Adică acum zece luni. N-a fost absolut nimic între noi pînă după moartea soției sale. V-am răspuns la întrebare?

– Da.

Christina se uită un timp la el, apoi zise:

– Domnule locotenent Glitsky, vă amintiți că am venit să vorbim despre Tania Willows și Levon Copes, iar dumneavoastră stăteați acolo – și arătă spre ușă și ați rîs pînă v-au dat lacrimile? Vă amintiți?

– Sigur că da.

– Iar imediat după aceea a venit locotenentul de atunci și v-a întrebat dacă vă simțiți bine, iar noi doi ne-am privit și s-a întîmplat ceva, s-a stabilit o legătură între noi doi – nu din punct de vedere sexual. Vă amintiți?

Glitsky dădu din cap.

– Vasăzică atunci aveam o relație apropiată?

– Nu despre acest fel de relații apropiate discutăm acum.

– Atunci înseamnă că eu și Mark nu aveam o relație apropiată. Nu avem nici acum. Îmi pasă mult de soarta lui. Și dacă tot discutăm deschis, nu-mi dau seama de ce îl persecutați atît de mult.

– Dovezile arată că și-a ucis soția.

– Nu cred că a făcut acest lucru. Asta vreți dumneavoastră să vedeți.

Glitsky reuși să rămînă calm.

– Din cauză că urăsc Biserica Romano-Catolică și pentru că vreau s-o umilesc? Sau poate pentru că îmi doresc să ajung în fruntea acestei instituții de tot rîsul? Apoi, coborînd vocea, Glitsky adăugă, aplecîndu-se spre ea: Încerc să aflu din ce *cauză* a omorît-o.

Christina își puse coatele pe masă. Capetele lor se aflau la o distanță de cîțiva centimetri.

– Domnule locotenent, nu există nici o *cauză*. N-a ucis-o el. De aceea nu reușiți să descoperiți vreun motiv.

– Dar *dumneavoastră?*

– V-am spus. Nu cred că el e făptașul.

Glitsky clătină din cap.

– Nu la asta m-am referit. Dar dacă motivul ați fi dumneavoastră? Dacă a omorît-o pe Sheila ca să fie liber pentru dumneavoastră?

Christina păru că privește în gol. În cele din urmă, spuse:

– Regret, domnule locotenent. Aveți de-a face aici cu o lume foarte sordidă. Vreți să-mi spuneți că Mark și-a omorît nevasta, riscînd să fie judecat și să-și petreacă restul vieții în închisoare, doar pentru șansa minimă de a fi *liber* pentru mine? Pentru mine, care nu i-am făgăduit nimic? Mă flatați, dar vă rog să vă gîndiți mai bine.

– Nu-i imposibil.

– Ba e imposibil. E ceva nebunesc. Singura posibilitate ca povestea asta să fie cît de cît reală este... Christina tăcu un moment, apoi își încheie fraza: ... să fi săvîrșit crima împreună.

Glitsky stătea cu brațele încrucișate. Nu răspunse, dar se întinse și porni casetofonul.

După cîteva secunde, Christina se ridică și-l închise.

– Domnule locotenent, dacă vreți să continuăm discuția aceasta altă dată, o să vin însoțită de un avocat.

Glitsky se mulțumea să privească amestecul de reacții și de emoții, de pe chipul ei.

– Mai vreau să vă spun ceva.

– Vă ascult.

– Condoleanțe pentru soția dumneavoastră. Pînă acum n-am avut ocazia să vă spun asta.

Apoi Christina plecă.

Glitsky rămase pe scaun, cu picioarele întinse și brațele încrucișate. Mai avea două minute pînă să se termine pauza de prînz, pînă cînd va trebui să se întoarcă la tribunal.

Se întinse sub masă și luă al doilea casetofon, care fusese ascuns acolo. Îl opri și rebobină banda, ca să asculte din nou ultimele secunde ale înregistrării.

– Condoleanțe pentru soția dumneavoastră. Pînă acum n-am avut ocazia să vă spun asta.

Rebobină iarăși banda și o ascultă pentru a treia oară. Chrstina i se păruse sinceră, atunci cînd îi vorbise. I se părea sinceră și cînd o auzea înregistrată.

Paul Thieu vîrî capul pe ușă.

– Cum a fost? întrebă el. Tipa părea șocată. A trebuit să se oprească lîngă ușă, să-și revină. Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Ea n-are nici o legătură cu crima. Dooher a înfăptuit-o singur.

– De unde știi? îl întrebă Thieu.

Glitsky rămase tăcut un timp, apoi răspunse:

– Știu, pur și simplu.

35

Farrell plănuise să doarmă tot weekendul, dar pînă atunci mai trebuia să treacă o după-amiază lungă.

Amanda Jenkins îl chemase pe John Strout, medicul legist, care era primul ei martor. Lunganul gentleman sudist se simțea ca acasă în boxa martorilor și făcu o relatare completă și seacă a concluziilor medicale referitoare la moartea Sheilei.

Toate acestea – sau măcar cea mai mare parte a lor – erau cunoscute de ambele părți, iar judecătorul ar fi putut să le citească juraților detaliile indiscutabile ale decesului Sheilei, dar procuratura dorea întotdeauna ca medicul legist să-i facă pe jurați să simtă *realitatea* morții. În acest caz, Farrell avu și el ceva de zis. Puțin, dar nu lipsit de importanță, credea el.

– Domnule doctor Strout, începu Farrell, a cărui oboseală dispăruse, iar acum stătea în centrul încăperii, cu fața spre juriu. În declarația dumneavoastră v-ați referit deseori la supradoza de medicamente ca fiind cauza morții Sheilei Dooher. Ați scris acest lucru în raportul dumneavoastră?

– Bineînțeles.

– Onorată instanță, putem să ne uităm la pagina respectivă? Și s-o arătăm și juriului?

Lui Thomasino nu-i plăcea teatrul de felul acela. Sigur că juriul putea să se uite în raportul medicului legist, deși acolo se aflau tot soiul de informații care nu foloseau în nici un fel juraților. Dar Farrell voia să-i implice. În timp ce aceștia își treceau foile de la unul la altul avocatul zise:

– Vă rog să acordați o atenție deosebită cauzei morții. Veți observa că acolo scrie, printre alte lucruri pe care le pricep doar doctorii, că-i vorba de supradoză de medicamente.

Apoi se duse în fața lui Strout.

– Domnule doctor, am discutat acum două zile, iar dumneavoastră mi-ați arătat mai multe rapoarte ale altor medici legiști, referitoare la alte cazuri din ultimele luni. Așa este?

– Da.

Amanda Jenkins se ridică în picioare.

– E irelevant. Onorată instanță, ce legătură au cu acest caz cauzele morții altor oameni?

Thomasino părea să fie de acord cu ea.

– Domnule Farrell, vă las la dispoziție un minut ca să lămuriți despre ce-i vorba.

Farrell înregistră rapoartele celorlalți medici legiști ca probe ale apărării, de la A la D. Reveni la martor.

– Să vedem cauza morții în cazul A. Vă rog să spuneți juriului ce scrie la „cauza morții".

– Scrie „supradoză de medicamente".

Farrell îl imită pe Thomasino și-și ridică sprîncenele.

– Domnule doctor, de fapt, în toate cele patru cazuri cauza morții este „supradoză de medicamente". Nu-i așa?

– Ba da.

Farrell dădu satisfăcut din cap și făcu un pas spre martor.

– Domnule doctor, anual mor mulți oameni din cauza supradozelor de medicamente?

– Da, sute de oameni.

Thomasino interveni:

– Domnule avocat, minutul dumneavoastră e pe sfîrșite.

– Onorată instanță, următoarea mea întrebare va face legătura cu Sheila Dooher.

Judecătorul dădu din cap, nerăbdător.

– Bine, continuați.

– Ce ne puteți spune despre aceste decese? Dacă facem excepție de medicamentele specifice implicate, cazurile acelea se deosebesc prin ceva de cel al Sheilei Dooher?

Farrell aruncă o privire spre Thomasino. Reușise să revină cu întrebările la cei implicați în caz.

Strout se încruntă și răspunse:

– Nu înțeleg întrebarea. Fiecare caz e diferit. Există similarități doar dacă decesele au fost provocate de același medicament.

Apoi așteptă ca avocatul să-i explice ce dorea de la el.

– Există în sutele de decese ce au loc anual vreo trăsătură comună care ar putea să indice mai degrabă o crimă decît un accident sau o sinucidere?

Strout se gîndi un timp, apoi zise:

– În general, nu.

– În cazul doamnei Dooher a existat vreun indiciu *medical* care să arate că a fost ucisă?

– Nu.

– Deci, domnule doctor, am impresia – și vă rog să mă corectați dacă greșesc – că mărturia dumneavoastră, care se bazează pe autopsie, este că nu știți dacă Sheila Dooher a fost asasinată sau nu.

– Mda, folosirea unui număr mare de medicamente diferite, într-un timp scurt, i-a blocat aparatul respirator. A fost ca și cum ar fi avut o hipertensiune malignă, o aritmie cardiacă, apoi o hipotensiune severă.

– Scuzați-mă, domnule doctor, dar credeți că a fost o crimă sau un caz pentru *New England Journal of Medicine?*

– Obiecție!

Farrell știa că Amanda Jenkins se ridicase în picioare. Nu trebuia să se întoarcă spre ea ca să-și dea seama că așa era.

Thomasino mormăi:

– Se aprobă.

Farrell aruncă o privire spre juriu. Nu era cazul să insiste. Și el era un om obișnuit, ca și jurații aceia chinuiți. Unii dintre ei zîmbiră. Wes se întoarse către Strout.

– Voi repeta întrebarea, domnule doctor. Nu-i așa că nu știți dacă Sheila Dooher a fost asasinată sau nu?

– E cam neobișnuit să vezi atît de multe medicamente diferite...

– Scuzați-mă, domnule doctor, dar v-am pus o întrebare la care se răspunde cu da sau nu. Știți sau nu dacă Sheila Dooher a fost asasinată?

Strout fu silit să recunoască:

– Nu știu.

– Nu știți dacă Sheila Dooher a fost ucisă! Asta-i declarația dumneavoastră?

– Da.

– Mulțumesc.

Amanda Jenkins nu avu nevoie de mult timp ca să-și dea seama că Wes Farrell nu era un avocat mărunt și nu prea inteligent, cum îi plăcea să se creadă. O afectase prin pledoaria de început, dar și prin modul în care îl tratase pe Strout. Amanda își spuse că era cazul să cîștige și ea niște puncte în meciul acela. Se ridică și anunță curtea că acuzarea îl va chema ca martor pe sergentul George Crandall.

Crandall fusese infanterist marin și arăta și se comporta ca un infanterist marin, cu toate că purta un costum de culoare închisă. Se ridică din public și merse în boxa martorilor, unde o luă înaintea aprodului, ridicînd mîna și jurînd să spună adevărul, tot adevărul și numai adevărul, așa să-i ajute Dumnezeu. Se vedea că mai fusese prin tribunale.

Mulțumit de sine, sergentul se așeză și dădu din cap către Amanda Jenkins.

Crandall se simțea ca acasă în boxa martorilor. Știind că o să stea un timp acolo, se descheie la haină, dar nu se rezemă de speteaza scaunului, nici nu-și încrucișă picioarele.

Amanda pierdu ceva timp anunțînd că sergentul era un anchetator, specializat în criminalistică, cu o experiență de cincisprezece ani, și era conducătorul echipei de Investigații la Scena Crimei din poliție. Sosise la locul faptei după o oră de la apelul făcut la 911.

– Ați fost primul polițist ajuns acolo?

– Nu. Sergenții Glitsky și Thieu, de la Criminalistică, erau deja acolo, împreună cu locotenentul și sergentul secției de poliție din Taraval și cu alți cîțiva polițiști.

– Aceștia găsiseră ceva în legătură cu crima, pînă să veniți dumneavoastră?

Farrell știa că Amanda folosise mult cuvîntul „crimă", încercînd să convingă juriul să accepte ceea ce nu putea dovedi. Dar nu putea s-o împiedice, așa că o lăsă în pace.

– Domnule sergent, vreți să ne spuneți ce ați găsit la scena crimei?

– Unul dintre primele lucruri pe care l-am descoperit a fost că n-am găsit nimic.

– Cum adică?

– N-am găsit semne de forțare a ușii. Nici altceva.

– Ușa nu fusese forțată?

– Nu. Credem că s-a intrat prin ușa laterală, pe alee, pentru că am găsit o mănușă chirurgicală și un cuțit în apropierea acelei uși.

Amanda Jenkins le arătă și fură înregistrate ca probe ale acuzării, cu numelele 2 și 3.

– Cuțitul seamănă cu alte cuțite din bucătăria acuzatului, nu-i așa?

Înainte ca sergentul Crandall să apuce să răspundă, Glitsky observă oarecare agitație la masa apărării. Christina se ridică pentru prima oară și zise:

– Onorată instanță, am declarat deja că acest cuțit aparține familiei Dooher.

Glitsky se mișcă, stînjenit, pe scaun. Amanda încasase lovitura, iar lui îi părea rău pentru ea. Primul ei caz de crimă se

dovedise dificil, iar Amanda nu se descurcase prea bine. Procuroarea încercă să dirijeze discuția în altă direcție, spre ceva concret, dar nu reuși decît s-o mențină la nivel general.

– Ați mai găsit și altceva lîngă ușa laterală?

Din fericire, Crandall era de partea ei și dorea s-o ajute.

– Sergentul de la Taraval a raportat că becul de deasupra ușii era stins, atunci cînd sosiseră, dar că el îl răsucise și se aprinsese. Și sistemul de alarmă fusese oprit. Doamna Dooher se afla la etaj, în dormitor, pe pat.

– Cum zăcea?

– Într-o parte.

– Într-o parte? Nu pe spate?

– Nu, pe partea stîngă.

Amanda Jenkins se întoarse la masă, iar Glitsky îi arătă degetul mare ridicat în sus, în timp ce ea lua niște hîrtii.

– Domnule Crandall, vreți să vă uitați la aceste fotografii de la scena crimei și să ne spuneți dacă le recunoașteți?

Procuroarea i le înmînă, iar Crandall afirmă că pozele erau foarte exacte. Jurații se uitară la ele. Apoi Crandall continuă și descrise cearșafurile rupte, sîngele împrăștiat. Aminti de bijuteriile care lipseau și de lividitatea de pe umărul doamnei Dooher.

– Domnule sergent, puteți să ne spuneți, ținînd seama de pregătirea și experiența dumneavoastră, dacă lividitatea aceea v-a ajutat să reconstituiți ce s-a întîmplat la locul crimei?

– Sigur că ne-a ajutat.

Glitsky îl cunoștea pe Crandall de mult timp și știa că acesta era foarte simpatic. Dar aici, în boxa martorilor, individul se purta ca și cum ar fi fost o mașinărie.

– Așa cum a spus și medicul legist, sîngele se strînge în partea de jos a pielii, din cauza gravitației.

– Dar dumneavoastră ați spus că lividitatea se afla pe partea de sus a umărului doamnei Dooher.

– Ba da.

– Ce înseamnă asta?

– Că femeia a fost mutată după ce-a murit. A fost rostogolită într-o parte.

– De ce?

Farrell interveni imediat:

– Obiecție. Acuzarea face presupuneri.

Obiecția fu acceptată, iar Amanda Jenkins începu, în sfîrșit, să atace.

– Domnule sergent, cînd ați intrat prima oară în încăperea aceea, v-ați făcut o impresie despre ce se întîmplase acolo?

Crandall dădu din cap și răspunse:

– Da.

– Și care a fost impresia?

– Scena crimei arăta ca și cum fapta ar fi fost săvîrșită de un tîlhar. Acesta fusese surprins de victima care se trezise, avusese loc o încăierare, iar în timpul luptei hoțul o ucisese pe doamna Dooher.

– Însă noi știm că doamna Dooher era moartă atunci cînd a fost înjunghiată.

– Exact. În momentul acela am presupus, din cauza lividității, că femeia era moartă atunci cînd cuțitul fusese înfipt în trupul ei.

– Cămașa de noapte a victimei fusese sfîșiată?

– Da.

– Iar așternuturile complet răvășite?

– Așa e.

– Peste tot era împrăștiat sînge: pe pat, pe podea...

– Da.

– Chiar dacă doamna Dooher nu se putuse lupta cu hoțul, pentru că murise înainte de sosirea acestuia?

Crandall o aprobă din nou, iar Glitsky își spuse că sergentul nu făcuse nici un fel de speculații. Faptele vorbeau de la sine.

Amanda Jenkins se întoarse la masă, ca să-și consulte carnetul. Apoi se întoarse iarăși către Crandall:

– Domnule sergent, hai să discutăm acum despre altceva. Ce ați făcut cu probele de sînge luate de la locul crimei?

– Le-am trimis la laborator, pentru analiză.

Farrell știa că sergentul Crandall va fi un martor ostil față de el, dar nu-i stătea în fire să tergiverseze lucrurile. Se ridică de la masa apărării, traversă sala tribunalului și se opri la o jumătate de metru de polițist. Apoi îi zîmbi acestuia, plin de căldură.

– Domnule sergent, aș vrea să începem prin a discuta despre ușa laterală. Ați declarat că nu existau urme că ușa ar fi fost forțată. Nici un fel de urme?

Crandall dădu din cap și răspunse:

– Așa e.

– În timpul investigațiilor dumneavoastră ați descoperit cumva vreun un alt loc prin care cineva ar fi putut să pătrundă prin efracție în casă?

– Nu. Se pare că individul a deschis pur și simplu ușa.

– Așadar, nu a existat nici un semn că a forțat cineva ușa. Nici unul. Și nici n-a încercat cineva să lase niște urme care să sugereze că a avut loc o spargere.

Crandall se gîndi un pic, înainte să răspundă:

– Nu știu dacă a încercat cineva.

Farrell fu mulțumit de răspuns și-i spuse acest lucru sergentului:

– Ați răspuns exact la întrebarea mea.

Polițistul dădu din cap.

– Dar, indiferent dacă a încercat cineva sau nu să falsifice urmele, ușa aceea nu arată ca și cum cineva s-ar fi străduit să o facă să pară că a fost spartă de un hoț, nu-i așa?

– Da.

– Bine, vă mulțumesc. Pentru moment, ne vom mulțumi cu atît, în privința acestui subiect.

Farrell făcu vreo cîțiva pași către masa pe care se aflau dovezile și luă ceva.

– Vreau să vă atrag atenția asupra dovezii numărul doi a acuzării, cuțitul de bucătărie. Toți am fost de acord că aparține acuzatului și soției sale. Ați căutat amprente pe cuțit?

– Da.

– Și ce ați găsit?

– Am găsit amprentele acuzatului și ale soției sale.

– Nu existau și altele?

– Nu. Doar ale celor doi.

– Bine. Ați descoperit ceva în legătură cu amprentele acuzatului care să arate că a ținut cuțitul în mînă după ce fusese înfipt în pieptul soției sale? De exemplu, amprente deasupra petelor de sînge sau amprente imprimate cu sînge?

– Nu.

– Nimic care să arate că *acuzatul* folosise cuțitul pentru altceva decît pentru treburile obișnuite din bucătărie?

– Nu.

– Chiar nimic?

Amanda Jenkins interveni:

– Întrebați sau răspundeți?

Thomasino fu de acord cu ea.

Farrell dădu din cap, se uită la jurați și le zîmbi.

– Bine, domnule sergent, cred că am obținut ceva din dovezile găsite la locul crimei. Aș vrea să vă întreb ceva despre mănușa chirurgicală, dovada numărul trei, care a fost găsită în afara casei, lîngă ușa laterală care nu prezenta nici un semn de spargere. Ați supus mănușa analizelor de laborator?

– Bineînțeles.

– Bineînțeles. Și ce ați găsit? Vreo amprentă?

– Nu. Nu existau amprente. Cauciucul nu păstrează amprentele. Am găsit cîteva pete făcute cu sîngele doamnei Dooher.

– Numai sîngele doamnei Dooher?

– Da. Numai al doamnei Dooher.

– Mult sînge.

– N-aș spune că era mult sînge. Cîteva picături.

– Dar nimic care să-l acuze pe domnul Dooher. Nimic, nu-i așa?

– Nimic.

– Foarte bine.

Farrell își ridică mîinile, într-un gest teatral, mulțumit de rezultatul întrebărilor sale.

– Domnule sergent, polițiștii nu poartă asemenea mănuși cînd cercetează scena crimei?

Amanda Jenkins se ridică și obiectă, dar Thomasino nu respinse întrebarea avocatului, iar Crandall fu obligat să răspundă.

– Da, uneori poartă mănuși.

– Exact ca aceasta?

– Da, uneori.

– Uneori. Deci dumneavoastră ați folosit mănuși ca aceasta?

– Obiecție! Onorată instanță, nu-l judecăm pe sergentul Crandall!

Dar Farrell continuă:

– Onorată instanță, încerc să arăt că mănușa putea să aparțină polițiștilor care au cercetat locul crimei. Nimic nu face legătura între mănușă și acuzat.

Thomasino oftă și dădu din cap.

– Cred că ați stabilit acest lucru, domnule Farrell. Hai să trecem mai departe.

Farrell făcu o scurtă plecăciune, arătînd că se supune.

– Domnule sergent, ne-ați spus ce impresie ați avut cînd ați intrat în dormitor, înainte să vedeți lividitatea de pe umărul doamnei Dooher. Ați crezut că a intrat un hoț, iar femeia s-a trezit și tîlharul a înjunghiat-o, după ce s-au luptat. Am dreptate?

– Da.

Crandall se mișcă nervos pe scaun. Farrell îl obliga să dea răspunsuri scurte, legate de fapte, și-l făcuse să pară neliniștit și agitat. Însă avocatul nu terminase încă.

– Cu alte cuvinte, camera arăta ca și cum un tîlhar ar fi trecut pe acolo, nu-i așa?

– Așa mi s-a părut. Pînă cînd m-am uitat mai atent la cadavru.

– Lucrurile fuseseră aranjate astfel ca să pară că avusese loc un jaf?

– Onorată instanță, zise Amanda, ridicîndu-se. De cîte ori trebuie să auzim aceeași întrebare?

Thomasino dădu din cap.

– Hai să trecem mai departe, domnule Farrell. Ați stabilit că scena crimei îi păruse sergentului Crandall că arăta ca și cum un hoț fusese întrerupt în timp ce jefuia casa.

– Regret, onorată instanță. Am dorit doar ca lucrurile să fie clare.

Farrell se întoarse către juriu și făcu o scurtă plecăciune, în semn de scuză. Apoi se întoarse către judecător și către martor.

– Deci, domnule sergent, în baza pregătirii și a experienței dumneavoastră ați ajuns la concluzia că domnul Dooher fusese cel care aranjase lucrurile astfel încît să pară un jaf?

Crandall nu răspunse imediat.

– Da, așa este.

– Domnul Dooher a dorit să pară că fusese un jaf, de aceea a lăsat ușa laterală deschisă, ca să nu existe nici un semn de intrare prin efracție? Asta-i opinia dumneavoastră?

– Nu știu de ce a lăsat ușa deschisă. Nu știu nici dacă el a lăsat-o deschisă. Putea să intre după ce o descuia.

– Putea, domnule sergent. Deci, ce dovadă v-a făcut să credeți că domnul Dooher – și nu altcineva – făcuse toate acele lucruri?

– Obiecție! Face presupuneri!

Asta și fusese intenția lui Farrell, de aceea avocatul nu fu surprins că judecătorul îi dădu dreptate procuroarei. Wes se apropie de boxa martorilor, cu mîinile în buzunare, și zise:

– Domnule sergent, hai să reamintim juriului că am stabilit că nici una dintre probele găsite la locul crimei nu dovedește că

domnul Dooher a fost acolo în momentul înjunghierii soției sale. Nu-i așa?

– Nu în mod direct, dar...

Farrell ridică mîna, întrerupîndu-l:

– Nici măcar indirect, domnule sergent. Chiar dumneavoastră ați declarat *că nu exista nimic care să-l învinovățească.* Acestea au fost cuvintele dumneavoastră: „N-a existat nimic". Atunci ați concluzionat că domnul Dooher a încercat să aranjeze lucrurile astfel încît să pară fapta unui hoț, iar în realitate el s-a întors acasă ca să-și omoare nevasta. În ciuda acestui lucru, domnul Dooher nu s-a ostenit să lase impresia falsă a forțării ușii, lucru care l-ar fi ajutat în înscenarea sa. N-a lăsat nici o urmă care să implice o altă persoană?

– A lăsat sîngele.

Farrell păru ușurat că sergentul îi reamintise de problema aceea spinoasă.

– Ah, da, sîngele! Sîngele amestecat. Dar asta nu ține de specialitatea dumneavoastră.

– Nu ține.

Farrell îl doborîse pe Crandall, iar acum voia să-i dea lovitura de grație.

– Domnule sergent, în timp ce investigați scena crimei ați găsit o mulțime de dovezi că Mark Dooher locuia în casa aceea, nu-i așa?

– Sigur. Bineînțeles.

– Ați găsit amprente, fibre din hainele sale, păr și așa mai departe?

– Da, am găsit.

– Vă așteptați să le găsiți?

– Bineînțeles.

Farrell zîmbi din nou.

– E suficient să răspundeți „da", domnule sergent. Ați găsit ceva legat de Mark Dooher, un lucru pe care nu vă așteptați să-l găsiți?

– Dați-mi un exemplu.

– Nu știu ce exemplu să vă dau. O să reformulez întrebarea. Ați găsit ceva anume – fie la locul crimei, fie în mașina domnului Dooher sau în biroul acesuia – care în urma analizelor de laborator, a testelor de sînge și așa mai departe, să vă facă să bănuiți că Mark Dooher și-a ucis soția?

Crandall nu răspunse. Farrell insistă:

– E adevărat că n-ați găsit nici o dovadă, nici în dormitor, nici asupra doamnei Dooher, care să stabilească faptul că Mark Dooher are vreo legătură cu crima?

Crandall se enervă. Se înroși la față, dar se sili să-și stăpînească furia.

– Dacă dumneavoastră...

– Domnule sergent, e adevărat că n-ați găsit nici o dovadă care să arate că Mark Dooher avea vreo legătură cu crima? E adevărat?

Polițistul scuipă răspunsul:

– Da.

Farrell zîmbi din nou.

– Mulțumesc. Asta-i tot, onorată instanță, adăugă el, făcînd o plecăciune spre Thomasino.

36

Dacă Glitsky n-ar fi trecut prin situații asemănătoare de zeci de ori pînă atunci, n-ar fi crezut că se poate întîmpla așa ceva. Cu toate acestea, rămase cu gura căscată: dispăruse următorul martor al Amandei, care fusese pe coridor cu patruzeci și cinci de minute în urmă și-și aștepta rîndul.

Așa că Glitsky stătea pe coridorul acoperit cu linoleum și discuta cu George Crandall, care se simțise foarte jignit de Farrell și-i povestea lui Glitsky că avea de gînd să scrie o carte despre experiența sa de polițist într-un oraș mare.

– În momentul ăsta n-am scris decît titlul. Niște prieteni ai mei spun că-i partea cea mai importantă. Dacă ai un titlu bun, o să vinzi o mulțime de exemplare.

– Și ce titlu ai găsit? îl întrebă Glitsky.

– Stai un pic. Mai întîi, iată care-i ideea. Știi că există oameni celebri care-și amintesc că au fost abuzați pe cînd aveau șapte ani și din cauza asta s-au căsătorit de opt ori. Crezi că, dacă noi, oamenii normali, încercăm să-i înțelegem, vor fi mai fericiți?

– Cu siguranță. Îmi fac tot timpul griji pentru ei.

– Exact. Așa că mi-am intitulat cartea *Cui îi pasă?* Ce zici?

Lui Glitsky îi plăcea, dar nu-și închipuia că titlul ăla va vinde prea multe cărți. Începu să-i explice asta lui Crandall, dar fu obligat să-și întrerupă discuția. Amanda Jenkins urca pe scări, la braț cu un tînăr înalt, cu ochelari cu ramă de baga –

specialistul în analize criminalistice de laborator, „tipul de la sînge", Ray Drumm.

Domnul Drumm, din care plictiseala se scurgea prin fiecare por, îndură o morală de două minute din partea judecătorului Thomasino, pentru că plecase să hoinărească și ieșise din Palatul de Justiție ca să fumeze o țigară afară, cu toate că urma să depună mărturie într-un proces pentru omucidere. Judecătorul subline faptul că se supărase, dar acest lucru nu păru să-l impresioneze prea mult pe expert. În cele din urmă, Drumm depuse jurămîntul și se așeză pe scaunul din boxa martorilor.

Ca mulți dintre oamenii legii din clădirea aceea, Glitsky nu-l simpatiza pe Drumm. Acesta, un funcționar de carieră care nu împlinise încă treizeci și cinci de ani, era taciturn, atunci cînd nu era pur și simplu morocănos. Poate că individul era cu adevărat tîmpit, dar locotenentul credea că-i vorba de altceva: Drumm știa că nu poate fi concediat din postul pe care-l ocupa, așa că toți ceilalți n-aveau decît să-l pupe undeva.

Amanda Jenkins nu lăsă să i se vadă opiniile, deși Abe știa că le împărtășea pe ale lui. Obținerea informațiilor de la Drumm era o operațiune la fel de plăcută ca extragerea unui dinte. Doamne ferește să spui ceva care să-l supere, iar Amanda îl întrerupsese deja din fumatul prețioasei sale țigări.

Expertul stătea rezemat în coate. Procuroarea îl salută cordial, apoi începu să discute cu el despre probele de sînge luate din încăpere.

– Ce ați găsit în probele acelea?

Drumm își dădu ochii peste cap. Avea lucruri mai importante de făcut. Oftă și zise:

– Erau două tipuri diferite de sînge. Unul era al doamnei Dooher.

– Celălalt era al domnului Dooher?

– Nu.

– Știți al cui era?

– Știm că era A pozitiv. O să facem teste ADN și...

Farrell sări ca ars:

– Onorată instanță! Este prima oară cînd apărarea aude de teste ADN. Acuzarea a afirmat că acestea nu pot...

– Stați o clipă! strigă Amanda Jenkins.

Thomasino lovi cu ciocanul în masă, ca să facă liniște. Procuroarea se adresă martorului:

– Domnule Drumm, n-ați făcut testul ADN, nu-i așa? Poate că v-ați referit la sîngele doamnei Dooher.

Expertul ridică din umeri și zise:

– Probabil. Am crezut că despre el discutam.

Amanda Jenkins se uită la Farrell, ca și cum i-ar fi zis: „Ce poți să faci cu un idiot ca ăsta?", apoi se întoarse din nou către Drumm.

– Nu, v-am întrebat de cealaltă probă de sînge luată de la locul crimei, sîngele din a doua probă. Ce-i cu el?

– V-am spus. Grupa A pozitiv.

Procuroarea insistă:

– Domnule Drumm, ați spus că sîngele doamnei Dooher era A pozitiv. Ambele probe aveau grupa A pozitiv?

Lui Drumm nu părea să-i pese de întrebarea ei.

– Am spus eu așa ceva?

Pierdură vreo două minute, timp în care stenografa citi ce spusese expertul, apoi Drumm ceru să vadă din nou rezultatele analizelor. Amanda le luă de pe masa ei și i le aduse. Expertul răsfoi paginile, cu o încetineală enervantă.

– Domnule Drumm, ați găsit rezultatele analizelor?

Lui Glitsky îi venea să-și ia pistolul și să-l împuște pe expert în picior, ca să-l trezească. Sau să-i tragă un glonț în cap, ca să-l adoarmă definitiv.

– Caut. Da, le-am găsit. A doua probă de sînge, grupa A pozitiv.

– Avea aceeași grupă ca al doamnei Dooher?

Drumm se uită din nou pe foaia de hîrtie, de parcă n-o privise doar cu o secundă mai devreme.

– Ea avea grupa O pozitiv.

– Ați făcut un test ADN pentru a doua probă?

– Nu.

– De ce?

– Nu știu. Nu mi-a cerut nimeni să fac.

Amanda spera că Drumm o să furnizeze o informație utilă, o să explice că nu făcuseră testul ADN pentru că nu aveau cu ce să compare proba aceea, din moment ce sîngele aparținea unui om care murise și fusese incinerat. Apoi, fără să-și dea seama, Drumm îi oferi ceva:

– Testul ADN nu conta.

Această declarație produse rumoare în public – nu fusese o izbucnire zgomotoasă, ci un zumzet puternic. Thomasino lovi cu ciocanul în masă și se făcu liniște.

– De ce nu contează al cui sînge fusese amestecat cu cel al doamnei Dooher?

– Pentru că sîngele acela nu provenea direct dintr-un organism uman. Provenea dintr-o eprubetă.

Amanda Jenkins îl făcu pe expert să povestească despre EDTA, iar lucrurile începură să se limpezească.

– Domnule Drumm, asta înseamnă că al doilea tip de sînge fusese adus la locul crimei.

– Așa se pare.

În continuare, se văzu care era tactica lui Farrell. Acesta nu intenționa să irosească timpul nemaipomenit de prețios al domnului Drumm. Se mulțumi să pună doar două întrebări.

– Domnule Drumm, ați găsit sînge aparținînd domnului Dooher în cele două probe pe care le-ați analizat? Domnule Drumm, ați găsit sînge al domnului Dooher pe cuțitul sau pe mănușa chirurgicală care au fost găsite la scena crimei?

Răspunsul a fost „nu" la ambele întrebări.

Doctorului Peter Harris nu-i plăcea să depună mărturie împotriva unuia dintre pacienții săi. În timp ce se afla în boxa

martorilor, ridică mîna și-l salută pe Dooher. Juriul remarcă gestul său.

Dar Amanda Jenkins avea nevoie de el ca să facă legătura dintre sîngele amestecat cu substanțe chimice și Mark Dooher.

– Domnule doctor, sînteți medicul personal al acuzatului?

– Da.

– Cînd a fost ultima oară acuzatul la dumneavoastră?

Harris știa data, dar scoase un carnet și căută în el.

– A fost un control de rutină, vineri, 31 mai, ora 14.30.

– Vineri 31 mai, ora 14.30. Mulțumesc. Domnule doctor, în cabinetul dumneavoastră se iau probe de sînge de la pacienți?

– Da, bineînțeles.

– Deseori?

– De zece ori pe zi, poate și mai des. E o chestie de rutină.

– Da... După ce luați sînge, ce faceți cu el?

– Depinde de motivul pentru care am luat sînge.

Glitsky văzu că Amanda se crispează, că încearcă să se stăpînească. Întrebările procuroarei își pierduseră din precizie, ca urmare nu obținea răspunsurile pe care le dorea. Amanda încercă din nou:

– Domnule doctor, cînd se ia sînge de la un pacient, sîngele e pus în eprubete, nu-i așa?

– Da.

– Ce faceți cu eprubetele acelea?

– Le trimitem la laborator.

– Bine... Le verifică cineva, înainte să le trimiteți la laborator?

– Nu.

– Sînt în grija cuiva?

Lui Harris nu-i plăcuse întrebarea aceea, dar se străduia să colaboreze. Se uită la Dooher și zîmbi nervos.

– Uneori.

– Adică atunci cînd sînt pe masa, în coșul sau pe biroul unei infirmiere. Asta voiați să spuneți?

– Da.

– Înainte să fie trimise la laborator, eprubetele sînt lăsate descori în biroul dumneavoastră, iar la ele are acces oricine vrea să ia una dintre ele. Nu-i așa?

Doctorul se strîmbă, dar recunoscu:

– Da, dar situația s-a schimbat...

– Ați pierdut multe eprubete?

– Nu.

– Ați pierdut vreodată o eprubetă?

– Da. De două ori.

– Ați pierdut o eprubetă vineri, 31 mai?

– Da.

– Al cui era sîngele care a dispărut din biroul dumneavoastră în ziua de 31 mai?

– Pacientul se numea Leo Banderas.

– Ce grupă sanguină avea domnul Banderas?

– A pozitiv.

Glitsky aruncă o privire spre masa apărării. Mărturia medicului însemna o lovitură puternică dată lui Dooher. Avocații apărării păreau că știu acest lucru și așteptau să vadă ce se va întîmpla în continuare.

– Domnule doctor, știți la ce oră a venit domnul Banderas în ziua aceea?

Harris căută încet carnetul și se uită în el, cu toate că știa răspunsul.

– Ora 13.45.

– Cu patruzeci și cinci de minute înainte de ora stabilită pentru consultația acuzatului?

Pentru a treia oară, Harris se uită la Mark Dooher. Apoi îi răspunse Amandei Jenkins:

– Exact.

Procuroarea se uită la ceasul de pe peretele sălii de judecată. Se făcuse destul de tîrziu, iar Thomasino avea să decidă oprirea audierilor de îndată ce se termina mărturia lui Harris. Juriul avea să se gîndească timp de cîteva zile la coincidența aceea ciudată.

– Mulțumesc, domnule doctor. Asta-i tot.

Amanda Jenkins se întoarse către Farrell și zise:

– Martorul vă aparține.

Dar Farrell nu apucă să se ridice, pentru că Thomasino interveni:

– Doamnelor și domnilor, e ora cinci fără un sfert și am avut cu toții o săptămînă grea. Vom întrerupe lucrările pînă...

– Onorată instanță! strigă Farrell, cuprins de panică. Aș avea cîteva întrebări scurte pentru martor, care nu va trebui să mai vină și luni la tribunal.

Judecătorul se uită din nou la ceas, clătină din cap și lovi cu ciocanul în masă. Apoi îi spuse lui Farrell și celorlalți din încăpere că lucrările se suspendă pînă luni dimineața, la ora 9.30.

37

Glitsky, Thieu și Amanda Jenkins stăteau la o masă din subsolul în care se afla restaurantul lui Lou, savurîndu-și momentul de glorie. Glitsky și Thieu beau ceai cu gheață, dar Amanda dăduse gata un martini dublu și avea acum în față un alt pahar, plin. Ce naiba, era vineri și merita să bea ceva!

– Îmi place chestia asta cu sîngele, zise procuroarea. E o treabă bună, chiar dacă nu avem ADN-ul lui Banderas.

Glitsky termină de mestecat o bucată de gheață și zise:

– Ar fi putut să fie și mai bună, dar e bine și așa.

Thieu nu fusese la tribunal și – ca de obicei – dorea să știe totul. Glitsky își spuse că vietnamezul chiar avea să cunoască bine cazul, dacă avea să continue să se informeze ca și pînă atunci. Știa deja totul despre alte cazuri.

După ce Thieu fu pus la curent cu tot ce se întîmplase, locotenentul zise:

– Păcat că Leo a murit și a fost incinerat înainte să știm ce s-a întîmplat. O probă din sîngele lui, comparat cu cel găsit în casa familiei Dooher, l-ar fi dat gata pe individul nostru.

Amanda nu avea de gînd să plîngă după laptele vărsat.

– Pentru noi a fost suficient că juriul a auzit povestea despre eprubeta care lipsea. Jurații nu cred în ADN. Nu înțeleg despre ce-i vorba.

– Paul înțelege, zise Glitsky. De fapt, cred că el a inventat chestia asta.

– Ce-i greu de înțeles? se miră Thieu, care nu vedea nici o dificultate. E ca o amprentă. Dacă a fost găsită la fața locului, tu

ești vinovatul. Dacă n-a fost găsită, nu ești vinovat. Greșesc cu ceva?

– Nu, îi răspunse locotenentul. Așa spune teoria și-i una corectă. Oh, Amanda, zise el, în timp ce se ridica de la masă. Am uitat ceva, din cauza grabei. Al doilea avocat. Christina. Am discutat cu ea în timpul pauzei de prînz. Nu știe nimic. Nu este ea motivul.

Thieu se aplecă spre el.

– M-am gîndit la asta în timpul acestei după-amieze, Abe. Ea poate să fie motivul, chiar dacă nu știe nimic.

Glitsky clătină din cap.

– Nu poate, dacă între cei doi n-a existat o legătură intimă. De unde să fi știut Dooher că o poate avea și de ce ar fi fost atît de convins de acest lucru, încît să-și omoare nevasta și să riște să fie judecat?

Thieu dădu din umeri:

– Individului îi place să riște. Uită-te ce-a făcut în cazul lui Trang, al lui Nguyen, al doamnei Price. Așa e el. Mi-l imaginez făcînd ce-a făcut doar de dragul provocării, fără să știe dacă are șanse să scape.

Dacă ar fi discutat cu altcineva, Glitsky ar fi izbucnit în rîs, dar Thieu nu prea greșise pînă atunci.

– Sper să n-ai dreptate, zise el.

– De ce?

– Pentru că, dacă nu te înșeli, n-o să dureze prea mult pînă cînd ea va deveni următoarea victimă.

După ce intră în camera apărării și închise ușa, Christina își puse haina de la costum pe spetează unui scaun pliant și se duse la fereastră, ca de obicei. Noaptea de iarnă se așternuse peste oraș, iar în unele locuri din Palatul de Justiție, aflat peste drum de ei, se aprinseseră lumini de Crăciun.

Mark zise liniștit:

– Îți spui că, la urma urmei, s-ar putea să fiu eu făptașul.

Tînăra rămase tăcută, continuînd să privească în noapte. Bărbatul se ridică de lîngă birou, iar Christina îl simți apropiindu-se de ea, înainte să-i vadă imaginea reflectîndu-i-se în fereastră.

– Nu, te rog, zise ea.

Mark se opri.

– Nu am nici o explicație pentru sînge. Nu știu nimic despre el. Am glumit în timpul prînzului, spunînd că a fost momentul de glorie al lui Wes, dar el a spus doar adevărul: atunci cînd ești nevinovat nu știi ce s-a petrecut.

– Da, am auzit fraza asta deja de două ori. Sună frumos, de parcă ar fi o lege universală, de parcă ar fi adevărată.

– Dar este adevărată.

Christina își încrucișă brațele la piept și abia îndrăznea să respire. Mark veni lîngă ea.

– Christina, am știut de sîngele acela de mult timp. Și tu ai știut despre el.

În cele din urmă, tînăra se întoarse:

– Bine, am știut. Probabil că mi-am închipuit că există o explicație și că o vom afla. Dar timpul a trecut și n-am aflat nimic.

Mark se mulțumi s-o privească.

– Aș vrea să aflu cum de-a ajuns în patul soției tale o eprubetă cu sînge, luată din laboratorul medicului tău.

– Nu știu.

– Nu știi? întrebă ea, cuprinsă de disperare.

– Crezi că eu n-aș vrea să știu? N-ar fi fost grozav dacă aș fi putut să prezint juriului o explicație, iar tu să mă crezi?

Christina nu îndrăzni să-i răspundă, nu îndrăzni să spună nimic. În jurul ei domnea tăcerea.

– O să-ți spun cîteva lucruri, zise Mark, în cele din urmă, cu un glas ciudat, de om înfrînt; Christina nu-și amintea să-l fi auzit vreodată vorbindu-i cu un asemenea ton. Știu că te-ai gîndit probabil la ele, dar o să ți le spun din nou, ca să ne dăm seama care-i situația.

Mark se așezase pe scaun, în spatele ei. Christina nu-și dăduse seama cînd se apropiase de ea și încercă să rămînă calmă.

– Prima întrebare, zise Dooher, este: Cum a ajuns eprubeta luată din biroul medicului meu în patul Sheilei. Dar de unde știm că s-a întîmplat acest lucru? De unde știm că a dispărut niște sînge? De unde știm că sîngele acela – să presupunem că a dispărut cu adevărat – a ajuns la locul crimei?

Tînăra se întoarse spre el și-i zise:

– Mark, nu mă trata ca pe un copil!

– Asta crezi că fac? Îți închipui că te tratez cu condescendență? E ultimul lucru pe care l-aș face.

Christina rămase cu brațele încrucișate, așteptînd să continue.

– O să-ți spun ce nu știm. În primul rînd, nu știm dacă a dispărut vreo eprubetă cu sînge. Dacă un salariat din laboratorul doctorului Harris a scăpat eprubeta pe jos și n-a vrut să-și recunoască greșeala? Poate că a mai făcut acest lucru și-i e frică să nu fie concediat. Poate că sîngele domnului Banderas se află încă în laborator, cu o etichetă greșită pe eprubetă.

Mark ridică mîna, dar continuă să vorbească în șoaptă:

– Nu spun că așa s-a întîmplat. Nu am habar ce s-a petrecut în realitate, dar hai să ne gîndim la tot ce s-ar fi putut întîmpla. Poliția spune că e vorba de o eprubetă cu sînge A pozitiv. Nu știe dacă e al lui Banderas. N-a făcut testul ADN. Și de ce n-am crede că s-a făcut o greșeală în laboratorul poliției? Nu l-ai văzut pe Drumm? Trebuie să accept să fiu distrus de mărturia unui asemenea individ? Nici gînd! Poate că a rămas niște EDTA pe ultima lamelă pe care au folosit-o. Poate că individul care a ucis-o pe Sheila avea grupa sanguină A pozitiv, a sîngerat la locul crimei, iar laboranții au distrus probele. O să-mi spui că nu se fac greșeli în timpul analizelor sîngelui. Și dacă au greșit, crezi că o să recunoască tocmai acum?

Christina stătea rezemată de pervazul ferestrei și-l asculta.

– Ce-i mai ușor de crezut? Că individul care a ucis-o pe soția mea a adus cu el o eprubetă cu sînge A pozitiv și l-a turnat prin încăpere sau că asasinul a sîngerat, pur și simplu? Iar dacă presupunem că eu aș fi făcut asta, de ce mi-ar fi venit ideea asta cu sîngele? La ce mi-ar fi folosit? Mă cunoști de aproape un an. Crezi că sînt tîmpit? Dacă aș fi vrut ca asasinatul să pară săvîrșit de un străin, de ce aș fi folosit propriul cuțit și de ce mi-aș fi lăsat amprentele pretutindeni?

Abia acum Mark îndrăzni să facă un pas spre Christina.

– Recunosc că în acest moment e vorba de încredere. Tu n-ai de unde să știi care-i adevărul. Dar de ce presupui că toată lumea și-a făcut datoria și că n-a greșit nimeni, că toți spun adevărul și că numai eu mint?

Tînăra se uită la el și-i răspunse:

– Mark, nu presupun nimic. Încerc să mă lămuresc. Îți ascult explicațiile.

Dooher păru că-și pierde brusc vigoarea. Umerii îi căzură, iar figura lui îi păru Christinei subit îmbătrînită. Nu era vorba de nepăsare, ci de o dezvăluire de sine. Christina se uita chiar în sufletul lui.

– N-am făcut nimic, șopti el, fără să insiste – ceea ce ar fi făcut-o pe Christina să suspecteze că o minte. Jur. Nu știu ce s-a întîmplat.

Cînd auzi soneria, Wes presupuse că venise comisionarul cu pizza și că acesta apăsase pe butonul de la intrarea în bloc. Deschise ușa și ieși pe hol, să-l aștepte. Bart veni după el, adulmecă aerul și se duse la capătul scărilor, dînd din coadă și chelălăind încet.

– Bart! strigă Farrell, care știa că tipii care aduceau pizza nu sufereau cîinii. E în regulă! strigă el, către cel care urca pe trepte. E prietenos. Nu mușcă.

Cîinele începu să coboare pe scară, deși fusese dresat să nu facă acest lucru.

– Bart!

– Mi-a dus dorul, zise Sam și se opri acolo unde se afla, la trei trepte de capul scării, mîngîindu-l pe Bart cu o mînă, iar cu cealaltă ținîndu-și poșeta care-i atîrna de umăr. Salut.

– Salut, îi răspunse bărbatul, simțind un gol în stomac.

Sam purta o jachetă verde și gluga trasă pe cap îi acoperea părul. Era îmbrăcată în blugi și era încălțată cu cizme. Figura ei era ascunsă pe jumătate în umbră și, cu toate că se uita la el, avea o expresie indescifrabilă. Apoi căută în poșetă și zise:

– Voiam să-ți aduc ceva.

– Sam, nu avem ce discuta.

– N-am venit să discutăm. Trebuie să vezi ceva, spuse ea, scoțînd un dosar cu coperți roșii.

Wes știa ce trebuia să vadă. Trebuia s-o vadă pe ea. Trebuia să readucă lucrurile în starea în care fuseseră. Dar așa ceva nu era posibil. Erau în mijlocul unui proces, iar ea era de partea dușmanului. Dacă uita acest lucru, avea să piardă procesul.

– Sînt foarte ocupat. N-am timp să citesc nimic. Am citit tot ce am nevoie. Dar dacă prietena ta Diane și-a schimbat depoziția...

Sam strînse dosarul lîngă piept și-și dădu gluga de pe cap. Ochii îi scînteiau de furie sau de regret.

– Wes, te rog!

– Ce mă rogi?

– E ceva important. Nu numai pentru proces, ci și pentru tine.

Însă nici Sam, nici el nu se mișcară din loc. În cele din urmă, femeia dădu din cap, îl mai mîngîie pe Bart o dată, puse dosarul pe trepte și plecă. Atunci cînd ajunse la ușă, Sam nu zăbovi nici o clipă – așa cum considera Wes că s-ar fi cuvenit, pentru că atunci ar fi avut ocazia s-o strige, să vadă dacă... dar ea nu ezitase nici un pic.

Ușa se închise în urma ei.

Wes intenționase să lase dosarul pe scară. Dar nu făcu asta.

Apoi, după ce-l duse în casă, decise să arunce maculatura aia afurisită la gunoi, dar n-o aruncă.

Citise toate articolele din ziare și din reviste despre Diane Price și se săturase pînă peste cap. Era evident că individa căuta publicitate și dăduse lovitura cu povestea aceea emoționantă despre violul brutal care-i zdrobise viitorul promițător și o silise să ducă o viață plină de promiscuitate, printre drogați.

Ce să zic?!

Citise undeva că încheiase un precontract cu un grangure de la Hollywood, în legătură cu povestea vieții ei. Wes considera că gestul o caracteriza perfect. Era o șarlatană, o mincinoasă și profitase de clientul lui – un om celebru – ca să-și vadă de interesele ei. O disprețuia, atît pe ea, cît și ceea ce reprezenta ea.

Dar dosarul înțesat cu acte zăcea acum pe bidonul cu lapte, în cealaltă cameră, în timp ce el stătea în bucătărie și încerca să citească mărturia lui Emil Bulian despre mașina lui Mark, în timp ce își mînca pizza și-și bea a doua și a treia bere din seara aceea.

Redusese volumul radioului – se difuzau colinde de Crăciun. Nu voia să asculte nici un fel de muzică country. Povestea lui Emil Balian nu i se păru mai coerentă nici după ce o citi a cincea și a șasea oară. Vecinul cel curios nu știa ce mașină văzuse în noaptea crimei.

Ultima repriză a meciului echipei Warriors semăna cu ultima repriză a oricărui meci de baschet. Farrell ajunsese la concluzia că puteau schimba regulile din campionatul profesionist de baschet: fiecare echipă să aibă o sută de puncte, iar meciul să dureze doar două minute. Oricum se ajungea la acest scor, iar modificarea propusă ar fi scutit spectatorii de o mulțime de griji și de emoții.

În cele din urmă, Wes înjură. Închise televizorul, apoi închise și radioul, deschise altă bere și se așeză pe saltea, cu dosarul în brațe. Încă ezita.

Ce dorise să zică Sam, atunci cînd spusese că dosarul era pentru el, nu pentru proces?

Între coperte se aflau o mulțime de pagini. Prima fusese luată din albunul anual al unui liceu: Diane Taylor cu un

zîmbet strălucitor în fotografia cu toca pătrată pe cap, iar sub poză erau înșirate organizațiile din care făcea parte și premiile pe care le cîștigase: comitetul școlii, societatea de dezbateri, clubul de șah, șefa majoretelor, clubul de biologie, echipa de înot, Premiul pentru Știință al Băncii Americane, membru pe viață a Federației Elevilor din California, semifinalistă în Concursul Național de Excelență.

Wes trecu la paginile următoare. Un alt album anual, cu fotografii individuale, care o arătau așa cum fusese: plină de viață, frumoasă, apreciată de cei din jur.

Și ce dacă? Ziarele erau pline cu fotografii ale unor ucigași în serie care arătaseră ca ea și care avuseseră rezultate asemănătoare pe cînd fuseseră în liceu. N-ai de unde să știi ce va deveni un copil. Wes își aminti cu ușurință fotografia sa din albumul anual al liceului: cu tunsură în stil Beatles, fusese ales „băiatul cu cel mai frumos păr". Iar acum era pe jumătate chel. Își spuse că acest lucru arăta cît de relevante erau pozele din timpul liceului.

Dar continuă să răsfoiască paginile, în timp ce sorbea din bere. Imaginile se schimbaseră, trecuseră de la fotografii la copii din cataloage. Anul pregătitor: numai note maxime. Primul semestru la Stanford: numai note maxime. La fel în al doilea și în al treilea semestru. În al patrulea semestru: o notă bună, două mediocre și un examen neluat...

Se întîmplase ceva în timpul semestrului din primăvara celui de-al doilea an de facultate. Wes mai văzuse situația asta de un milion de ori. Verifică data din catalog. Povestea avusese loc în 1968. Droguri. Martin Luther King fusese ucis. Și Bobby Kennedy. Avusese loc Convenția Partidului Democrat din Chicago, cu Humphrey, apoi cu Richard Nixon. America se prăbușise. Wes nu era surprins că notele cuiva arătau ca naiba în 1968, merita să se facă un studiu în privința asta, un studiu finanțat de guvern. Însemnau ceva notele acelea?

Nu însemnau nimic. Era un alt exemplu de persoană – Sam în acest caz – care vedea doar ceea ce era dispusă deja să vadă.

Wes își termină berea și se duse să-și ia alta. Ar fi trebuit să meargă să se culce.

Dar ceva îl trăgea spre saltea, spre dosar. Îi datora ceva lui Sam.

Ba nu-i datora nimic. Sam greșea, iar el avea dreptate.

Următorul grup de pagini – patruzeci și două la număr – conțineau copii dintr-un jurnal, cu un scris de femeie plină de încredere în sine. Cîte două pagini de jurnal pe fiecare foaie, primele optzeci și trei de zile ale anului, pînă în 23 martie.

Wes citi totul. Diane avea chef de vorbă și era un memorialist cu talent. Participa încă la concursuri de înot. Lua lecții de germană, chimie, biologie și civilizație occidentală, o îngrijora faptul că lecțiile erau prea ușoare și că nu va fi bine pregătită cînd va începe Facultatea de Medicină. Avea două prietene apropiate – Maxine și Sharon –, iar în ziua de 14 martie îl întîlnise pe Mark Dooher, primul bărbat menționat în atmosfera romantică din paginile acelea.

Nici vorbă de droguri sau de sex. Nici măcar sub formă de aluzii.

În ziua de 17 martie, Diane se dusese la un meci de baseball, împreună cu Mark Dooher. Mîncaseră burgeri. Se sărutaseră la despărțire.

Ultimul rînd scris în ziua de 22 martie: „Eu și Mark ne-am sărutat un pic. Primul meu prieten în anul acesta. Grozav!"

Ultimul rînd din 23 martie: „Mîine mă întîlnesc cu Mark. Nu mai am răbdare".

Wes întoarse pagina, ajunse la ultima din grupajul respectiv și se încruntă. În continuare erau alte copii de pagini de jurnal, tot cîte două pe aceeași filă, începînd cu 24 martie, dar pe paginile acelea nu scria nimic. Wes le răsfoi pe toate.

Diane nu scrisese nimic timp de șaptesprezece zile, în timp ce înainte de 23 martie nu ratase nici o zi. Apoi, începînd cu 10 aprilie, scrisul se schimbase – în mod subtil, dar pînă și Wes își dăduse seama de acest lucru. Scrisul devenise mai crispat, dovedea mai puțină încredere în sine.

„Nu pot să mă dau jos din pat. Sînt prea speriată. Totul mi se pare acum altfel, de cînd știu de ce sînt în stare oamenii. De cînd Mark... Mi-e frică să nu-l întîlnesc. M-a amenințat că mă omoară. Vreau să mă duc acasă, dar nu pot să părăsesc școala fără să explic de ce. Nici vorbă de așa ceva. Nu pot să discut cu nimeni. Doamne, mama... Cum să-i spun așa ceva?"

Urmară alte pagini albe, pînă în data de 3 iunie, cînd se pare că se terminase școala.

Wes se întrebă de ce nu văzuse dosarul acela pînă atunci. De ce nu-l dăduse Sam Amandei Jenkins? Dacă i l-ar fi dat, Wes l-ar fi găsit menționat în lista dovezilor. Dosarul nu figura în lista aceea.

Ce însemna asta?

Din punct de vedere legal, dosarul nu avea nici o valoare. Nu conținea decît copii de pagini – aparent dintr-un jurnal vechi de peste douăzeci de ani. Dosarul acela ar fi putut să fi fost fabricat în ultimele luni. Nu reprezenta o dovadă.

Dar, după cum îi spusese Sam, nu constituia o dovadă. Paginile nu erau pentru proces, ci pentru Wes.

38

Luni dimineață, la ora 9.35, Wes Farrell stătea în fața boxei martorilor, din sala 26, și-i spuse bună dimineața doctorului Harris. Cei doi avuseseră o discuție lungă duminică după-amiază și deciseseră ce să spună în dimineața aceea. Doctorul Harris îl simpatizase întotdeauna pe Mark Dooher – și pe Sheila. Poliția încercase să-l facă să declare lucruri care să-l pună pe Mark într-o lumină nefavorabilă, iar doctorul dorea să repare lucrurile, pe cît se putea.

– Domnule doctor, începu Farrell. Vineri ați declarat că ați pierdut o eprubetă cu sînge în ziua de 31 mai. Ați găsit ulterior eprubeta aceea?

– Nu.

– Vasăzică, a dispărut.

– Exact.

– Cum v-ați dat seama că a dispărut?

– N-am primit rezultatul de la laborator, în ziua în care trebuia să-l primesc.

– Oh! exclamă intrigat Farrell. Deci sîngele trebuia să fie trimis din cabinetul dumneavoastră la laborator?

– Da. Trimitem sîngele la clinica Pacheco, unde există un laborator și unde se fac analizele.

– Clinica Pacheco este departe de cabinetul dumneavoastră?

– Nu. Se află la o distanță de doi kilometri, poate un pic mai departe...

– Bine. Domnule doctor, cum ţineţi evidenţa sîngelui analizat în laboratorul acela?

– Prindem cu bandă adezivă de fiecare eprubetă o etichetă, în care menţionăm ce analize dorim. Laboratorul ne completează o fişă cu rezultatele.

– Să revenim un pic asupra spuselor dumneavoastră. Deci lipiţi o etichetă cu bandă adezivă.

– Da.

– Ce fel de bandă?

– Bandă scotch obişnuită.

– Scotch pe o eprubetă de sticlă. Hmmm! Nu-i riscant? Nu se dezlipeşte?

– Da, dacă eprubeta se umezeşte.

– Bine. Deci aţi descoperit că eprubeta cu sîngele lui Leo Banderas n-a ajuns la Pacheco pentru că n-a fost înregistrată cînd a ajuns acolo. Aşa este?

– Nu chiar. Nu sînt înregistrate la sosire.

– Atunci de unde ştiţi că eprubeta a ajuns la laborator?

– N-am de unde să ştiu.

– Se poate să fi fost dusă la laborator şi să se fi pierdut acolo?

Amanda Jenkins obiectă, afirmînd că întrebarea conţinea sugestii, judecătorul fu de acord, dar Farrell îşi atinsese obiectivul. Wes decise să continue. Se întoarse către juraţi şi zîmbi relaxat.

– Domnule doctor, aţi declarat că aţi pierdut şi alte eprubete. E adevărat?

– Da.

– Aţi pierdut multe?

Doctorul Harris se gîndi un timp, apoi răspunse:

– Trei sau patru, în decursul anilor.

– Trei sau patru. Din cîte ştiţi, s-a întîmplat vreodată să scape cineva pe jos o eprubetă cu sînge?

– Da.

– Salariatul respectiv putea fi concediat dacă făcea acest lucru de mai multe ori?

– E posibil.

– Onorată instanță, obiectăm! Apărarea sugerează răspunsul!

Din nou, Thomasino o aprobă pe Amanda Jenkins, și din nou Farrell nu se sinchisi. Marcase din nou un punct.

– Domnule doctor, ați avut ocazia să vedeți raportul semnat de domnul Drumm?

– Da.

– Sîngele din eprubeta aceea era sîngele pacientului dumneavoastră, Leo Banderas?

– Nu știu. N-am de unde să știu.

– Dar era din grupa A pozitiv, nu-i așa?

– Da. Dar nu aveam cu ce să-l comparăm. Domnul Banderas a murit cu cîteva luni în urmă și a fost incinerat. N-a rămas nici o urmă din ADN-ul său.

– Așadar, susțineți că nu avem cum să aflăm dacă sîngele acela aparține sau nu domnului Banderas.

– Exact.

– Atunci înseamnă că nu avem nici un motiv să credem că sîngele acela găsit la locul crimei provine din cabinetul dumneavoastră?

– Exact.

În timpul său liber din weekend, cînd nu discutase cu doctorul Harris, nici nu încercase înțeleagă ce fusese în sufletul Dianei Price, Farrell încercase să se concentreze asupra lui Abe Glitsky. Acum, cînd locotenentul se afla în boxa martorilor, iar Farrell se apropia de el, fără să știe ce să-l întrebe, avocatul își dorea să fi apucat să-și facă un plan.

Mărturia lui Glitsky, care ținea de două ore, fusese condusă pas cu pas de către Amanda Jenkins și avusese efecte devastatoare. Acest lucru se datora în mare măsură aerului impunător

al locotenentului, care sugera că existaseră niște motive serioase ca să-l bănuiască pe Mark Dooher. Era un polițist profesionist, fără simpatii politice. Mai mult, era șeful Departamentului criminalistică. Lui i se păruse că acuzatul era vinovat. De aceea predase cazul Dooher procuraturii, de aceea Marele Juriu îl pusese pe acesta sub acuzare.

– Domnule locotenent, ne-ați prezentat versiunea lui Mark Dooher despre evenimente, apoi modul în care ați interpretat dumneavoastră aceste evenimente și care v-a făcut să-l arestați pe Mark Dooher pentru uciderea soției sale. Ați vrea să prezentați juriului un exemplu clar de neadevăr pe care l-ați descoperit în declarația pe care v-a făcut-o domnul Dooher în noaptea crimei?

– Multe lucruri din declarația aceea sînt neadevărate. Despre asta vor vorbi ceilalți martori.

– Da. Dar aveți vreo dovadă care să ne arate că domnul Dooher a mințit? De exemplu, o chitanță care să menționeze numărul cărții sale de credit și care să ne demonstreze că a cumpărat haine în centrul orașului, la ora la care spunea că-i la Dellorama Deli. Ceva în genul acesta.

– Am declarațiile altor martori, repetă Glitsky.

– Iar juriul va decide dacă îi va crede pe acești martori. Dar să revenim la întrebarea mea – e a treia oară cînd vă întreb: Dumneavoastră puteți să ne arătați sau să ne descrieți ceva care să vă justifice bănuielile referitoare la acțiunile lui Mark Dooher din seara crimei?

Glitsky își păstră calmul, dorindu-și însă ca Amanda să facă vreo obiecție. Spera că declarațiile celorlalți martori – în totalitatea lor – vor alcătui o dovadă. El însuși nu avea nimic concret, iar Farrell avea să-l oblige să recunoască asta.

– N-am nici o chitanță.

– Domnule locotenent, nu-i așa că n-ați avut nimic care să dovedească faptul că Mark Dooher ar fi spus cea mai mică minciună?

– Nu cu gura lui.

– Nu cu gura lui sau în nici un fel? Aveți vreo dovadă sau nu aveți?

Farrell avea să-l oblige să recunoască. Locotenentul se uită la Amanda Jenkins. Nu putea să intervină cu ceva? Se părea că nu.

– Nu am.

Dar Farrell nu intenționa să se mulțumească doar cu această victorie minoră. Avocatul dădu din cap, satisfăcut, apoi își îndreptă tirul asupra unei noi ținte:

– Domnule locotenent Glitsky, în calitate de investigator responsabil de acest caz, ați analizat raportul sergentului Crandall, cel care a verificat scena crimei, și rezultatele analizelor de laborator efectuate de domnul Drumm?

– Da.

– Nu i-ați auzit pe acești doi domni declarînd că n-au găsit nici o dovadă care să facă legătură între Mark Dooher și crimă?

– Nu.

Avocatul îl privi surprins. Publicul începu să șușotească. Cîțiva jurați se încruntară și se uitară la polițist. Farrell se apropie de Glitsky și întrebă:

– Nu i-ați auzit spunînd acest lucru?

– Nu, domnule. Aceasta a fost concluzia dumneavoastră.

Farrell îngheță. Glitsky îl atrăsese într-o capcană. Mărturia lui Crandall – despre cuțit, despre amprente – nu *excludea* posibilitatea ca Dooher să fi fost la locul crimei. Nici cea a lui Drumm, despre sîngele amestecat cu acid.

Însă jocul acela era pentru două persoane. Să înceapă dansul!

– Onorată instanță, zise Farrell, vreți să-i atrageți atenția martorului să se mulțumească să răspundă la întrebările pe care i le pun eu?

Judecătorul se supuse și-l mustră pe Glitsky, spre amuzamentul juraților. Farrell le spusese, în felul acesta, că locotenentul Glitsky nu respecta regulile jocului.

Avocatul își plecă un pic fruntea și zise:

– Domnule locotenent, l-ați auzit pe doctorul Strout identificînd cuțitul de bucătărie – dovada acuzării numărul trei – ca fiind arma crimei?

– Da.

– Și l-ați auzit pe domnul sergent Crandall declarînd că singurele amprente de pe cuțit aparțin domnului și doamnei Dooher și că acel cuțit era un obiect utilizat în mod curent în bucătărie?

– Da.

– Și ați auzit ce-a declarat sergentul Crandall despre mănușa chirurgicală descoperită la locul crimei?

– Da.

– Atunci, domnule locotenent, vă întreb: De ce ar fi purtat domnul Dooher asemenea mănuși, din moment ce el știa – și trebuie să fi știut acest lucru – că amprentele sale se aflau deja pe arma crimei?

– Ca să sugereze că a fost vorba de un tîlhar.

– Ca să sugereze că a fost vorba de un tîlhar?

În timp ce repeta răspunsul lui Glitsky, Farrell își dădu seama că făcuse o greșeală. Locotenentul se grăbi să profite, înainte ca avocatul să poată să-l oprească.

– Fără mănușă, n-ar fi existat nici o dovadă că ar fi fost vorba de un jaf.

Farrell încercă să-și păstreze calmul, deși soarta îi fusese potrivnică. Oricum, nu putea lăsa lucrurile așa.

– Domnule locotenent, n-a declarat sergentul Crandall că pe mănușă nu existau amprente?

– Ba da.

– Prin urmare, nu există nimic care să facă vreo legătură între mănușă și domnul Dooher?

Glitsky fu obligat să-l aprobe.

– Așa e.

Farrell decise că ar fi fost înțelept din partea sa dacă ar fi subliniat în mod deosebit spusele locotenentului. Deveni brusc foarte serios, oftă și se opri în centrul încăperii. În ochii juraților, părea un om care înfruntă o dilemă morală.

În cele din urmă, Wes se întoarse către Glitsky, părînd că a luat cu greu o decizie.

– Domnule locotenent, ați purtat vreodată mănuși chirurgicale atunci cînd ați cercetat scena unei crime, mai ales cînd aceasta era plină de sînge?

Amanda Jenkins se ridică și obiectă, dar Thomasino nu-i dădu dreptate.

Locotenentul dădu din cap și răspunse:

– Da.

Farrell nu consideră că era nevoie să insiste în direcția aceea. Avea în vedere ceva mult mai important.

– Ați petrecut mult timp în spitalul St. Mary la începutul acestui an, mai ales în a doua parte a lunii aprilie?

Amanda Jenkins izbi cu palma în masă și sări în picioare.

– Onorată instanță! Obiectez! Ce legătură are întrebarea aceasta cu moartea Sheilei Dooher?

De data asta, Farrell nu așteptă liniștit intervenția judecătorului.

– Cred că are foarte mare legătură! Acest lucru va deveni foarte limpede puțin mai tîrziu. Așadar, sau lămuresc lucrurile acum, sau cer permisiunea să-l chem ulterior pe locotenentul Glitsky, ca martor.

Judecătorul se încruntă și sprîncenele stufoase îi acoperiră ochii. Thomasino anunță o pauză și-i chemă pe avocați în biroul său.

Glitsky rămase în boxa martorilor. Nu voia să se ducă nicăieri și nu avea chef să discute cu cineva.

În partea opusă a sălii, Dooher și Christina stăteau cu capetele apropiate, vorbind în șoaptă, iar gesturile lor, care dovedeau o relație intimă, deveniseră stînjenitoare pentru cei care-i priveau. Glitsky încercă să-l judece cu obiectivitate pe Dooher. Un bărbat alb, între două vîrste, care se ținea bine, care arăta bine și care putea să atragă o femeie frumoasă, mai tînără decît el.

În timp ce-l privea, Glitsky încercă să și-l imagineze în momentele lui de furie. Sau acționase cu calm, cu premeditare? Cum fusese posibil să nu se observe nimic? Nici acum nu exista vreun semn vizibil care să arate ce făcuse Dooher, cu excepția unor neglijențe minore.

Cu toate acestea, Glitsky *știa*.

Dooher se uită spre el, simțind probabil că-l privea de ceva timp. Ochii celor doi se întîlniră pentru o clipă. Cei ai lui Dooher erau inexpresivi, de parcă Glitsky nu exista. Apoi Mark reveni la discuția cu Christina Carrera.

Mulțimea imensă din perioada anterioară începerii procesului se mai rărise un pic, din cauza regulilor care limitau accesul în sala de judecată, dar, în ciuda acestui fapt, toate scaunele se ocupaseră. Un grup de reporteri se strînseseră în jurul barei. Simțeau că urma să fie lichidat cineva. Glitsky se temea că acela va fi el însuși.

– Bine, domnule locotenent. Vă amintiți că v-am întrebat dacă ați petrecut mult timp în spitalul St. Mary în primăvara acestui an, cam în perioada în care a fost ucisă Sheila Dooher?

– Da, răspunse cu precauție Glitsky.

– Cîte zile?

– Nu știu exact. Treizeci sau patruzeci.

Farrell nu avea de gînd să întrebe de ce se dusese locotenentul la spital. Dacă cei prezenți ar fi aflat că soția lui murise de cancer, l-ar fi compătimit pe polițist. Era mai bine ca juriul să nu știe acest lucru. Farrell era în impas, pentru că înțelegea

foarte bine prin ce trecuse Glitsky. Dar n-avea ce face. Trebuia să obțină declarația de care avea nevoie.

– Erați pacient sau vizitator?

– Vizitator.

– În timpul acelor treizeci sau patruzeci de zile ați intrat în încăperea asistentelor?

– Da.

– Ați asistat la luarea unor probe de sînge?

Glitsky știa unde voia să ajungă Farrell și-i aruncă o privire Amandei Jenkins. Probabil că avocații discutaseră problema în biroul judecătorului. Ca urmare, nu avea să-i sară nimeni în ajutor.

– Da.

– Vă amintiți să fi văzut eprubete cu sînge pe un stativ, pe vreo masă sau în încăperea asistentelor?

– Da.

– Eprubetele acelea erau păzite în vreun fel? Erau încuiate undeva?

– Nu.

– Bine. Mulțumesc, domnule locotenent. Asta-i tot.

Luară prînzul într-o atmosferă sumbră.

În timpul dimineții, în timp ce Glitsky fusese în boxa martorilor, deasupra Pacificului izbucnise o furtună aprigă, rece, umedă. Christina stătea la fereastră, privind ploaia care se prăvălea în jos. Cei doi tovarăși ai ei își terminau mîncarea chinezească la pachet.

Tînăra se dusese cu avionul în Ojai sîmbătă dimineață și se întorsese duminică noaptea. Simțise nevoia să privească lucrurile de la distanță, să iasă pentru un timp din vîltoare. Reușise, într-un fel.

Însă acum cearta reizbucnise în cămăruța aceea îngustă. Mark și Wes nu redeveniseră cei care fuseseră înainte ca ea să-l sărute pe Mark în pragul ușii.

Sărutul acela îl schimbase profund pe Wes. În ciuda experienței sale în tribunale, părea din ce în ce mai distras, tot mai supărat pe ea și – mai ales – tot mai supărat pe Mark.

Christina își dorea să-l poată scăpa pe Wes de îndoielile lui. Avusese și ea îndoieli vineri, din cauza sîngelui. Mărturia lui Glitsky deschisese un întreg univers de explicații posibile. Și dubiile ei fuseseră normale: dacă acuzarea nu dispunea de niște dovezi serioase, cazul n-ar fi trecut de Marele Juriu. Nu fusese Wes cel care o convinsese că nu contează atît faptele, cît modul în care le interpretezi? De ce nu mai judeca și acum în același fel?

Christina știa ce-l îngrijora pe Wes. Pentru el, cazul acela nu avea legătură cu faptele, ci cu încrederea pe care o avea el în Mark. Iar sărutul acela îi subminase acea încredere.

Tînăra se întoarse spre cei doi, dornică să spună ceva, să-i înveselească, dar tocmai atunci polițistul de la Palatul de Justiție bătu la ușă și-i anunță că se reluau lucrările.

Emil Balian se îmbrăcase frumos, într-un costum cam demodat de culoare închisă, cu cămașă albă și cravată roșie. Amanda Jenkins îi dăduse bani să se tundă, iar Balian scăpase de șuvițele albe, ca ale lui Einstein, care-i împodobeau capul. Glitsky își spuse că lucrul cel mai important era că Balian se bărbierise – sau îl bărbierise cineva. Oricum, Balian arăta bine: respectabil, serios, bătrîn.

Abe îl întîlnise pe Balian a doua zi după crimă. Se dusese cu Paul Thieu la locul crimei imediat după prînz și văzuse pe alee un bărbat în vîrstă, îmbrăcat în pantaloni scurți și cu cămașă hawaiiană.

– Am văzut totul la televizor, le spusese acesta fără nici un preambul, de îndată ce coborîseră din mașină. Sînteți polițiști?

Balian se prezentase și le spusese că locuia la distanță de două cvartale, pe Casitas. Vasăzică, aici avusese loc, da? Păcat de doamnă. O cunoscuse un pic. Îi cunoștea pe toți. Așa se

întîmplă cînd te plimbi mult, ca el. Cunoști oameni, te oprești să stai de vorbă cu ei în timp ce-și îngrijesc grădina sau fac cumpărături.

Emil lucrase patruzeci de ani ca poștaș și rămăsese cu obiceiul de a merge pe jos. Mai mult, avea o formă ușoară de flebită și trebuia să parcurgă zilnic șase, șapte kilometri, ca să-și ajute circulația.

Balian nu era un om timid. Vorbise fără încetare și le povestise lui Glitsky și lui Thieu totul despre viața sa, petrecută în cartierul acela. Se mutase în St. Francis Wood pe vremea cînd un muncitor își putea permite o casă drăguță. Eleanor, soția sa, avusese și ea slujbă, iar asta se întîmplase înainte ca femeile să muncească, așa cum fac acum. Nu avuseseră copii, așa că își permiseseră să se instaleze în cartierul acela. Pe atunci banii le ajungeau, traiul dintr-un venit fix nu se compara cu cel de acum.

În timpul recitalului de durată al bătrînului, Glitsky încercase să se retragă în casă. Știa că urma să scotocească zona, căutînd martori, dar fusese convins că bătrînul pălăvrăgea doar ca să se audă vorbind.

Se dovedise că lucrurile nu stăteau chiar așa.

Amanda Jenkins traversă încăperea și se opri la un metru de boxa martorilor.

– Domnule Balian, începu ea, vreți să ne spuneți ce ați făcut în seara de 7 iunie a acestui an?

– Sigur că vreau. Am cinat împreună cu soția mea, Eleonor, în casa noastră din Casitas Avenue. După cină, m-am dus – ca de obicei – să mă plimb.

– La ce oră?

– Era imediat după lăsarea întunericului, probabil că a fost cu puțin înainte de ora opt. Noi mîncăm întotdeauna la șapte fix. Pe vremuri mîncam la ora șase, dar cu zece ani în urmă am decis s-o facem la ora șapte. Nu știu de ce am făcut asta, probabil că

ni s-a părut o oră mai civilizată, oricum, am schimbat ora de masă și am ales ora șapte.

– Prin urmare, ca să stabilim precis momentul, la ora șapte ați început cina, dar plimbarea ați început-o abia pe la ora opt?

– Exact.

– Nu aveți alte repere în timp? Nu v-ați uitat la ceas?

– Nu, pentru că de obicei nu port ceas. De fapt, nu port niciodată ceas. După ce m-am pensionat, mi-am spus că nu mai am nevoie de ceas și l-am pus în dulap.

– Da, dar există și alte...

– Metode de stabilit ora. Sigur. După cum v-am spus, se întuneca. Cînd am plecat, mai era încă lumină, cînd m-am întors – probabil după o oră – era beznă. În timp ce mergeam, s-au aprins becurile de pe străzi. Deci ați putea stabili ce oră era...

– Da, mulțumesc.

Amanda Jenkins se întoarse către Glitsky, care stătea la masa acuzării. Locotenentul dădu din cap, arătîndu-i că-i mulțumit de ea. Modul în care Balian răspundea la întrebări o înnebunea pe procuroare, dar aceasta nu-și pierdu răbdarea. La urma urmei, era martorul ei, cel pe care se bizuia tot cazul. Amanda trase adînc aer în piept și se întoarse din nou spre bătrîn.

– Bine, domnule Balian. Ați observat ceva neobișnuit, în timp ce vă plimbați?

– Da. În fața casei familiei Murray era parcată altă mașină.

– Altă mașină... Ce vreți să spuneți cu asta?

– Adică mașina aceea nu aparținea familiei Murray sau o cumpăraseră chiar în ziua aceea. M-am întrebat dacă nu-i vizita cineva și așa am ajuns să privesc mai atent mașina aceea.

– Puteți s-o descrieți, domnule Balian?

– Era ultimul model de Lexus, de culoare cafenie, cu număr personalizat: ESKW.

Amanda Jenkins arătă o fotografie a mașinii lui Dooher. Numărul de înmatriculare făcea o aluzie ironică la „Esquire" – ESQ –, iar în felul acesta Dooher atrăgea atenția că este avocat.

– Pe ce stradă era parcată această mașină?

– La capătul străzii pe care locuiesc, strada Casitas.

– Cît de departe se afla de Ravenwood?

– La două cvartale.

– Ați mai văzut mașina aceea ulterior?

– Sigur că da. Chiar a doua zi. De aceea mi-am amintit-o atît de bine.

Plin de entuziasm, Balian se lăsase prins în propria povestire. Glitsky știa că bătrînul avea tendința să înfrumusețeze lucrurile și spera că Amanda va fi în stare să-l țină în frîu.

– Unde ați văzut mașina aceea?

– Era parcată pe alee, la numărul 4215 din Ravenwood Drive. A doua zi. Am rămas în fața casei, uitîndu-mă la ea, și atunci a venit poliția. Îmi propusesem să mă duc să văd casa în care avusese loc crima – aflasem de la televizor de ea –, iar pe alee se afla mașina pe care o văzusem cu o seară înainte. M-am tot uitat la ea, întrebîndu-mă dacă exista vreo legătură...

Farrell își ieșise din fire, așteptînd să-i vină rîndul. Cînd Amanda Jenkins îi predă martorul, Wes se aplecă spre Dooher și spre Christina și le șopti:

– Nu-i corect din partea ei.

Apoi se ridică încet și se prefăcu că se uită în dosarul aflat în fața sa, ca să-și pregătească întrebările. În cele din urmă, își ridică privirea și-i zîmbi martorului.

– Domnule Balian, în seara despre care discutăm – 7 iunie – ați cinat cu soția, înainte de a pleca la plimbare. Vă amintiți ce ați mîncat în seara aceea?

Christina îi văzu pe Glitsky și pe Amanda Jenkins schimbînd priviri între ei. Probabil că știau ce-i așteaptă, dar nu aveau ce să facă.

Emil Balian, aflat în boxa martorilor, își încrucișă brațele și se încruntă.

– Nu știu, răspunse el.

Farrell se uită din nou în dosar și se încruntă și el.

– Nu știți? În al doilea interogatoriu i-ați spus locotenentului Glitsky că în seara aceea ați avut la cină carne conservată de vită și varză.

– Cred că așa i-am spus, dar...

– Am în fața mea transcrierea acelui interogatoriu, domnule Balian. Doriți s-o vedeți?

– Nu-i nevoie, știu ce i-am spus.

– Dar în interogatoriile ulterioare ați fost la fel de sigur în ceea ce privește mîncarea pe care ați avut-o la cină?

Balian dădu din cap și răspunse:

– N-am fost foarte sigur, dar asta s-a întîmplat la mai bine de o săptămînă după ce-am discutat prima oară cu polițiștii, iar Eleonor mi-a spus că ea crede că am mîncat friptură de porc cu sos de mere. Nu știu dacă e un lucru important. Mîncasem carne de vită cu o seară înainte. Asta nu are nici o legătură cu mașina, adăugă bătrînul, enervat.

– Dumneavoastră vă amintiți ce-ați avut la cină: carne conservată de vită sau friptură de porc?

– Nu sînt sigur.

Farrell puse dosarul jos și ocoli masa, ajungînd în centrul sălii.

– Domnule Balian, ați băut ceva în timpul acestor cine? Să zicem în timpul celei cu carne de vită.

– De obicei, beau o bere dacă mănînc carne conservată de vită.

– O bere sau două?

– Uneori, beau două sticle.

– Dar la friptura de porc? Beți ceva dacă mîncați friptură de porc?

– Uneori. Vin alb.

– Un pahar sau două?

– Da.

– Dar nu vă amintiți ce-ați mîncat sau ce-ați băut în seara aceea?

– Nu.

– Dar admiteți că ați băut ceva – pentru că așa obișnuiți la cină – indiferent dacă ați mîncat carne conservată de vită sau friptură de porc?

– N-am spus de la început că nu știu?

– Da, domnule Balian. Ați spus de la început că nu vă amintiți ce ați mîncat. Hai să discutăm despre ce vă amintiți, despre mașina cu numărul ESKW. Ați văzut mașina aceea parcată pe strada dumneavoastră în seara de marți, 7 iunie?

Aflîndu-se pentru moment pe un teren mai solid, bătrînul se îndreptă pe scaun. Își desfăcu gulerul și nodul cravatei.

– Da. Era în fața casei familiei Murray.

– Iar dumneavoastră unde vă aflați? Mergeați către ea?

Balian răspunse, după ce se gîndi un timp:

– Eram vizavi.

– Vizavi? Ați traversat strada, ca să vă uitați mai bine la mașină?

– Nu. Am văzut-o bine. N-am examinat-o în nici un fel. Doar am zărit-o, așa cum zărești diferite lucruri. Nu era o mașină de pe strada noastră.

– Bine. Casitas este o stradă lată?

Bătrînul se enervă din nou.

– E o stradă obișnuită. Nu știu cît e de lată.

Farrell se întoarse la masa sa și reveni ținînd în mînă un document. Se apropie de boxa martorului. Întrebarea era dură, dar tonul lui rămase neutru, chiar prietenos.

– Am o declarație autentificată, referitoare la Casitas Avenue, pe care o înregistrez ca proba E a apărării și în care se arată că strada are o lățime de douăzeci și unu de metri. Credeți că-i adevărat, domnule Balian?

– Dacă spuneți dumneavoastră...

– Probabil că vă aflați la mai mult de douăzeci și unu de metri de mașină, atunci cînd ați citit ce scria pe numărul acesteia.

– Nu știu. De ce?

– Pentru că nu puteați citi numărul dacă vă aflați vizavi de mașină. Nu-i așa?

Balian nu răspunse, iar Farrell crezu că bătrînul considerase întrebarea ambiguă. Deci se grăbi să-i explice.

– Dacă erați chiar vizavi de mașină, nu puteați vedea decît laturile automobilului. Ca să vedeți numărul, trebuia să fiți într-o poziție în diagonală față de mașină.

– Oh, înțeleg ce vreți să spuneți. Aveți dreptate. Așa e.

– Probabil că trebuie să mai adăugăm trei, cinci sau zece metri, nu-i așa?

– Probabil. Nu știu. Am văzut mașina...

Balian se opri.

– Cît de departe erați de mașină? Oricum, la mai mult de douăzeci de metri, nu-i așa?

– Presupun că da.

– La mai mult de douăzeci și cinci de metri?

– Probabil...

– La mai mult de treizeci de metri?

– Poate nu chiar atît...

– Prin urmare, credeți că erați la vreo treizeci de metri? îl întrebă Farrell, zîmbindu-i amical, ca să-i arate că nu avea nimic cu el. Deci, cînd ați văzut mașina aflată la vreo treizeci de metri...

– Obiecție!

Amanda Jenkins trebuia să încerce să facă totuși ceva, deși știa că nu avea nici un motiv să obiecteze. Martorul ei începuse să nu mai fie sigur de sine.

Farrell reformulă întrebarea:

– Cînd ați văzut mașina, aflată în cealaltă parte a străzii, erați la începutul plimbării sau spre sfîrșitul ei?

– Spre sfîrșit. Mă întorceam spre strada mea.

– Iar luminile fuseseră aprinse?

După o scurtă ezitare, Balian răspunse:

– Abia fuseseră aprinse.

– Abia fuseseră aprinse. Deci nu se întunecase complet?

– Da. Vedeam foarte bine.

– Sînt convins, dar nu sînt foarte lămurit. N-ați declarat că v-ați plimbat cam o oră și că atunci cînd v-ați întors acasă era beznă? Nu i-ați spus așa domnișoarei Jenkins?

– Ba da.

– E o distanță mare între locuința familiei Murray, acolo unde ați văzut mașina, și locuința dumneavoastră?

– Nu. Sînt doar șapte sau opt case.

– Și ați continuat să mergeți spre casă după ce ați văzut mașina aceea în fața locuinței familiei Murray? Nu v-ați oprit să vă uitați la ceva, să discutați cu cineva?

– Nu.

– Dar ați spus că era întuneric atunci cînd ați ajuns acasă.

– Da.

– Bine. Sînt cam nelămurit, dar poate o să ne explicați tuturor cum de era lumină – sau, cum ați spus, abia se întunecase – cînd vă aflați la șapte, opt case de locuința dumneavoastră.

– Am spus că luminile abia se aprinseseră.

– Da, domnule Balian, așa ați spus. Dar ați spus că abia se aprinseseră, ceea ce implica faptul că nu se întunecase prea mult. Însă, de fapt, era beznă?

– Am spus că luminile de pe stradă se aprinseseră, repetă bătrînul, cu voce tremurătoare. N-am mințit. Am văzut mașina! Am văzut numărul! Era aceeași mașină pe care am văzut-o a doua zi!

„Sîntem în stare de război", își zise Farrell, care nu găsi alt cuvînt care să descrie situația. Își continuă atacul.

– Era o mașină cafenie, așa ați spus? Știți că mașina pe care ați văzut-o în scara aceea fusese cafenie pentru că avea același număr.

– Da.

– Cînd ați văzut prima dată mașina, v-ați dat seama prin întuneric că era cafenie?

– Ce fel de întrebare e asta? Sigur că era cafenie. Era aceeași mașină.

– Mașina ar fi putut să fie albastru-închis sau neagră? Sau de altă culoare întunecată?

– Nu. Era cafenie.

Farrell își trase sufletul, o clipă. Se duse pînă la masa apărării, își consultă notițele, se întoarse, apoi întrebă:

– Purtați ochelari, domnule Balian?

Martorul își înfipsese coatele în brațele fotoliului. Capul i se cufundase între umeri. Părea că înoată în costumul său.

– Folosesc ochelari pentru citit.

– În rest vedeți perfect?

– Da.

– Vedeți perfect?

Bătrînul răspunse, după o altă pauză chinuitoare:

– Aproape. N-am nevoie de ochelari ca să conduc mașina. Văd bine, tinere.

– Sînt sigur că vedeți bine, pentru un om de vîrsta dumneavoastră. Apropo, cîți ani aveți, domnule Balian?

Bătrînul răspunse mîndru:

– Am șaptezeci și nouă de ani și văd la fel de bine ca și dumneata!

Farrell tăcu un timp și oftă. Nu voia să-l facă pe Balian să se răstească la el, nici să-i mănînce zilele bătrînului, dar trebuia să meargă mai departe. Încă două lovituri și gata.

– A doua zi, cînd v-ați dus în locul în care știați că avusese loc o crimă, ați văzut pe alee o mașină asemănătoare celei pe care o văzuserăți în seara anterioară, după ce băuserăți ceva.

Atunci a apărut locotenentul Glitsky și vi s-a părut deodată că era exact aceeași mașină, nu-i așa?

– Era aceeași mașină!

Cu un clătinat subtil din cap, Farrell arătă juriului că nu era adevărat. Și spuse și motivul.

– Cînd ați discutat prima oară cu polițiștii, domnule Balian?

– V-am spus: a doua zi.

– Iar locotenentul Glitsky v-a întrebat dacă ați văzut ceva neobișnuit în zonă, nu-i așa?

– Da.

– Și dumneavoastră i-ați povestit de mașină, iar locotenentul Glitsky a arătat spre Lexus-ul cafeniu parcat pe aleea domnului Dooher și v-a întrebat dacă nu-i aceeași mașină, nu-i așa?

– Ba da.

– Și arăta ca mașina aceea, nu-i așa?

Balian răspunse, obosit de toată tevatura aceea:

– Sînt sigur că-i aceeași mașină.

– Sînteți sigur. Vă mulțumesc, zise Farrell.

39

Unul dintre predecesorii arhiepiscopului Flaherty organizase Petrecerea Susținătorilor Crăciunului, menită strîngerii de donații de la oameni de afaceri, iar cu banii astfel obținuți se cumpărau jucării, haine și alte cadouri de Crăciun pentru copiii săraci din orașul San Francisco. În anul acela, evenimentul era găzduit de St. Francis Yacht Club și însemna deschiderea neoficială a sezonului de petreceri. Peste trei sute de oaspeți – cei mai de seamă reprezentanți ai comunității oamenilor de afaceri din oraș – se înghesuiseră să ia parte la o seară în care se cina și se dansa pe muzica interpretată de o orchestră.

Mark Dooher, îmbrăcat în frac, se simțea în elementul său, fiind înconjurat de prieteni. Sala – ca și lumea de acolo – arăta elegantă. După desert și cafea, orchestra se apucase să cînte. Unii dintre oaspeți recunoscuseră versiunea dansantă a melodiei *Joy to the World.*

Christina fusese uimită și încîntată de mulțimea și de aparenta sinceritate a declarațiilor de sprijin și simpatie manifestate față de Mark. Acum rămăseseră singuri și se țineau de mînă pe sub masă.

– Uită-te la Wes, îi spuse ea lui Mark. Pare a se distra și el, în cele din urmă.

Rîsul strident al lui Wes Farrell se auzea în toată încăperea, acoperind muzica orchestrei. Toți cei care doriseră să-i ofere ceva de băut lui Wes avuseseră succes, iar acum avocatului nu-i mai păsa de nimic.

Dooher se uită la el cu bunăvoință.

– Merită să se distreze. A făcut treabă bună, dar se sinucide. Deși îl cunosc de-o viață, nu mi-am dat seama că-i un luptător. Cred că va face o carieră frumoasă de acum înainte.

Christina îl strînse de mînă și spuse, după un moment de tăcere:

– Nu știu dacă și eu sînt.

Mark se uită surprins la ea și o întrebă:

– Ce vrei să spui?

Tînăra dădu din umeri și zise:

– Nu cred că îmi plac procesele de felul acesta.

– De ce nu? Ajuți un om nevinovat. Nu te bucuri că faci asta?

– Ba da, mă bucur. Dar nu-mi place modul în care trebuie s-o fac.

Întinse mîna liberă, luă solnița și turnă o grămăjoară de sare pe fața de masă, apoi începu s-o modeleze în formă de cerc.

– Noaptea trecută m-am tot gîndit la sărmanul domn Balian, la felul în care arăta după ce Wes îl dăduse gata. Apoi lucrurile care s-au spus despre locotenentul Glitsky... Știu că erau necesare. Par rele, dar...

– Mă bucur foarte mult auzindu-te spunînd asta. Credeam că ți-ai pierdut încrederea în mine.

Christina îi strînse din nou mîna.

– Ai avut dreptate. E vorba de încredere. În viață există întrebări rămase fără răspuns în legătură cu foarte multe lucruri. Numai că în cazul nostru păreau mai evidente.

– Știu. Uneori, în ultimele două luni, am ajuns să mă întreb dacă nu cumva eu am omorît-o pe Sheila. Îmi amintesc că am fost pe terenul de golf. Îmi amintesc că am venit acasă și am găsit-o pe Sheila. Dar cînd am auzit prima dată de declarația lui Balian sau de sînge, m-am întrebat de unde au apărut lucrurile acelea. Poate că mi s-a întunecat mintea, poate că sînt somnambul... Poate că eu sînt făptașul... Însă nu sînt. Nu te pot blama pentru că ai îndoieli.

– Mi-e greu să-i văd pe ceilalți – pe Glitsky, pe domnul Balian și pe Amanda Jenkins – făcînd ceea ce fac. Nu pot să nu-mi închipui că ei cred sincer că au dreptate.

Dooher rămase tăcut un moment.

– Oamenii se implică în activitatea lor. Glitsky se implică și a convins-o și pe Amanda Jenkins. Cu asta avem de-a face. Dar nu-i putem lăsa să ne distrugă viața. Trebuie să ripostăm. Așa-i lumea în care trăim. Plină de neînțelegeri. Nu știu dacă oamenii sînt răi, nu vreau să cred așa ceva. Însă uneori se înșală. Ce putem face?

– Știu, îi răspunse Christina. Totuși, mi-e greu să-l văd pe Wes cum îi face bucăți pe toți. Iar dacă vom fi siliți să facem același lucru și cu Diane Price, dacă va fi martorul acuzării, mă voi simți implicată personal și nu voi mai ști dacă mai sînt eu însămi...

– Te vei descurca foarte bine.

Tînăra clătină din cap.

– Nu, nu-i vorba de asa. Nu sînt îngrijorată dacă pot sau nu să fac ceea ce trebuie să fac. Știu ce o s-o întreb – am repetat de o sută de ori. O s-o înghit pe nemestecate, așa cum ziceți voi. Dar nu mă încîntă deloc. Nu cred că sînt născută să fac asemenea lucruri.

Mark îi cuprinse mîna mîinile lui și se aplecă spre ea.

– Christina, pentru ce crezi că te-ai născut?

– Nu știu. Probabil pentru ceva care să implice mai puțină înfruntare. Avocatura trebuie să aibă și alte aspecte...

– Nu, o întrerupse el. Nu mă refeream la avocatură. Nu vorbeam despre viața ta profesională. În aceasta te descurci foarte bine. Vorbeam despre viața ta personală, așadar, pentru ce crezi că ești potrivită?

Cristina începu din nou să se joace cu degetul în grămăjoara de sare. Orchestra terminase cîntecul și începuse altul.

– Nu mai știu, Mark. Nu mă mai gîndesc la asta.

– Dar ai știut vreodată?

Tînăra dădu din umeri.

– Cîndva aveam vise... Acum... E o prostie. Crești, variabilele se schimbă, ceea ce ai crezut că vrei nu te mai interesează...

Mark îi ridică mîna și-i sărută palma.

– Gîndești precum un om bătrîn ca mine. Am aproape cincizeci de ani, n-am cum să-mi doresc ceea ce credeai tu că-ți dorești.

– Eu...

Mark îi atinse buzele cu degetul arătător.

– Adică o familie, copii, o viață normală așa cum au avut părinții tăi. Nu-i așa? Nu asta credeai că-ți dorești?

Christina strînse din buze. Avea ochii plini de lacrimi. Dădu din cap.

– Pentru că putem să avem tot ce ți-ai dorit. Putem să avem copiii pe care-i vrei. Nu m-am descurcat prea bine prima dată. Poate vom porni din nou în viață, împreună.

Tînăra își sprijini capul de Mark. Acesta o cuprinse în brațe și-i șopti:

– Putem face tot ce-ți dorești, Christina. Tot ce vrei. Orice.

Nat Glitsky lăsase un mesaj pentru fiul său la Criminalistică, apoi înfruntă noua furtună care abia sosise din Alaska. Se duse la locuința lui Abe și-i spuse Ritei că poate să își ia o noapte liberă. Își duse apoi nepoții în centru, unde aceștia urmau să-și întîlnească tatăl la Imperial Palace, în cartierul chinezesc, ca să mănînce *dim sum*. Nat făcea cinste.

Fusese un an greu pentru toată familia, iar după depoziția lui Abe la proces, seismograful personal al lui Nat – sensibil la asemenea lucruri – detectase cutremure printre băieți, care-l făcuseră pe bătrîn să fie îngrijorat. Acum se aflau la primul fel. Tatăl lor nu apăruse încă, iar cutremurul continua.

– Nu contează la ce oră planificăm ceva, bombănea Jacob, tata întîrzie întotdeauna, chiar dacă și-a terminat programul de lucru.

– Tatăl tău e un om ocupat, Jake, e în mijlocul unui proces.

Însă și Nat era îngrijorat și se uita pe furiș la ceas din cinci în cinci minute.

– O să vină. Imediat o să apară.

– E Crăciunul!

Isaac nu prea mai vorbea în ultimul timp. Moartea mamei sale îi schimbase personalitatea transformîndu-l într-un adolescent ursuz. Isaac era cel mai mare dintre băieți și suporta cel mai greu pierderea mamei, însă, după opinia lui Nat, nici unul dintre băieți nu se descurca prea bine.

O chelneriță veni la masa lor – așa cum se întîmpla la fiecare două minute – cu un platou nou cu mîncare: tot felul de crochete, mîncăruri de pui, de vită și de porc, fructe de mare (Nat nu mînca întotdeauna cușer), legume și tăieței, fiecare fel pe o farfurioară albă. Pe marginea mesei se strînsese deja o grămadă de asemenea farfurii. La sfîrșit, chelnerița număra farfuriile și calcula prețul – o metodă simplă și eficientă.

– Ați citit despre tatăl vostru în ziare?

Nat nu avea de gînd să ocolească problema. Știa la ce se gîndeau băieții și mai știa că singura soluție era să discute despre acest lucru. Însă nici un nepot nu-i răspunse, așa că bunicul insistă.

– V-au necăjit colegii la școală?

O.J., care stătea chiar lîngă Nat, era cel mai mic dintre copii și se uită la frații săi, căutînd un sfat, dar aceștia se prefăceau că-s ocupați să curețe folia de aluminiu de pe niște aripioare de pui, așa că zise, cu glas pițigăiat:

– Nu cred că tata minte. Nu cred că a trișat.

– Taci din gură, O.J., spuse Jacob. Tata face ceea ce trebuie să facă. E polițist. Nu-s aceleași...

– Jake, ce nu-s aceleași?

– Regulile.

Lui Nat nu-i plăcu ce auzi.

– Tatăl tău n-a încălcat nici o regulă. Respectă aceleași reguli ca toată lumea.

Isaac mîrîi:

– Bunicule, ai citit ziarele? Te-ai uitat la televizor?

– Da.

– Și?

– Și ce?

– Tu ce crezi?

– Cred că individul ăla, Dooher, și-a omorît soția și că are un avocat deștept. Tatăl tău l-a arestat pentru că e convins că el e făptașul. Știți că Abe n-a furat sînge de la spital.

Isaac privi în podea, fără să fie convins. Jacob replică:

– Bunicule, nu contează ce știm noi. Toată lumea crede că a furat.

– Nu chiar toată lumea, răspunse Nat. Eu nu cred. Nici voi. Dacă vă spune cineva o asemenea aiureală, să-i răspundeți că vorbește prostii.

– Dar de ce spun asta? vru să știe O.J.

– Pentru că oamenii nu-l cunosc pe tatăl tău. Iar oamenii știu sau cred că există polițiști care fac lucruri rele, care înșală și mint, care plantează dovezi ca să învingă într-un caz. Tatăl vostru nu-i așa. Trebuie să credeți în el. A trecut prin momente grele, ca și voi. Trebuie să-l ajutați să treacă de ele.

Isaac clătină din cap, nefiind de acord cu bunicul său.

– De ce? El nu ne ajută cu nimic pe noi. E plecat de acasă dimineața, e plecat și seara, nu-i acasă nici în weekend. Muncă, muncă, muncă. Lasă totul în grija Ritei. Nu vrea să fie cu noi. Asta-i evident. Îi amintim de mama.

– Dacă ar vrea să fie cu noi, ar fi aici, adăugă Jake.

O.J. se chinuia să-și stăpînească lacrimile.

– Aș vrea să se întoarcă mama. Atunci n-am mai avea nevoie de tata. Atunci totul ar fi bine.

Nat își puse mîna peste cea a nepotului său mai mic.

– Ai nevoie de tatăl tău, O.J. Mama ta nu se mai întoarce.

– Știu, răspunse copilul. Toți îmi spun asta. Dar îmi doresc să se întoarcă.

– Bunicule, nu cred că avem nevoie de tata, zise Isaac. Uită-te în jur. Unde-i tata? Și cui îi pasă că nu-i cu noi? Avem grijă unul de celălalt. Nu mai plînge, O.J.!

– Nu plîng.

– Lasă-l în pace, Isaac! îl certă Jacob pe fratele său. N-are decît să plîngă, dacă așa vrea.

– Nu plîng!

– Gata! interveni Nat, zîmbind către clienții de la mesele din jur, care se uitau către ei. Hai să vorbim în șoaptă, ca în restaurant. Uite că a venit și tatăl vostru.

Ora unsprezece, în bucătăria familiei Glitsky.

– Abraham, copiii au nevoie de tine.

– Tată, toată lumea are nevoie de mine. M-am săturat de oamenii care au nevoie de mine. Nu mai am nimic să le dau.

– Mai ai ceva timp. De asta au nevoie: de un pic din timpul tău.

– N-am nici un strop de timp. Nu pricepi? Fiecare minut din zilele și nopțile mele...

– Sînt sînge din sîngele tău. Ai obligații față de ei.

– Nu de felul ăsta.

– Ba da, Abraham. Copiii nu-ți cer să fii aici oricum, nu vor să aibă de-a face cu tine dacă ești așa.

Glitsky încetă să se plimbe și se așeză pe canapeaua care umplea centrul camerei. Tatăl său stătea rezemat de frigider. Cei doi vorbeau în șoaptă. Nu voiau s-o trezească pe Rita, care dormea în camera alăturată, în lumina slabă a beculețelor din pomul de Crăciun.

– Tată, știi ce s-a întîmplat astăzi la proces? Știi ce mi s-a întîmplat mie? Ai idee?

– Bineînțeles, răspunse Nat, ducîndu-și mîna la frunte. Crezi că am brînză în loc de creier? Însă tu știi ce-o să se întîmple *aici* în următoarele două luni, dacă n-o să fii atent? O să-ți pierzi băieții. Ce-i mai important?

– N-o să-i pierd.

– Tu nu asculți ce-ți spun? Fiule, copiii nu te văd deloc. Citesc despre tine în ziare, aud povești la televizor. De unde să știe ce să creadă?

– Știu, îi replică Glitsky. Au mintea ageră. Și mă cunosc.

– Abraham, spui numai tîmpenii! Băieții nu mai sînt siguri de nimic. În seara asta, Jacob a spus că tu nu ai aceleași reguli ca restul oamenilor. Ăsta e mesajul pe care li-l transmiți? Asta vrei să-i înveți?

– Jacob nu crede așa ceva.

– Dar a spus lucrul ăsta. Tu zici că nu crede? Mie mi s-a părut că era sigur. Băiatul are nevoie de un răspuns pe care să-l dea prietenilor lui, care susțin că tu ai încălcat regulile. De aceea a afirmat că tu ai voie să faci asta, pentru că ești polițist.

Glitsky simțea că-l doare capul și-și sprijini fruntea în mîini. După un minut, își înălță capul și zise:

– Doamne! Tată, sînt foarte obosit. Cînd o să se termine nebunia asta legată de cazul Dooher? Mă tot gîndesc că ar fi trebuit să găsesc mai multe dovezi, ceva lipsit de orice ambiguitate, pentru că individul o să scape. Noi o să pierdem.

Nat își trase un scaun în fața fiului său.

– Și dacă o să scape, ce-i cu asta? Nu-i sfîrșitul lumii. E doar un om rău.

– Nu-ți dai seama că atunci toată acuzațiile care mi-au fost aduse vor părea adevărate?

– Dar nu-s adevărate. Colegii tăi știu acest lucru.

Glitsky scoase un hohot lipsit de veselie.

– Tată, asta-i o teorie frumoasă. Dar adevărul este că acest caz poate să pună capăt credibilității mele.

– N-o să-ți pierzi slujba. Și chiar dacă s-ar întîmpla asta, o să găsești alta.

– Sînt polițist, tată. Asta știu să fac, asta sînt.

Nat clătină din cap.

– Înainte să fii polițist ești tată. Și o să rămîi tată și după ce n-o să mai fii polițist. Băieții tăi au nevoie de tată, mai ales

acum. Asta este slujba ta principală. Restul... nimeni nu știe ce-o să se întîmple în continuare.

Toată lumea îi simpatizează pe învingători.

Wes stătea la barul clubului, suportînd alte urări de Crăciun. Mark îl convinsese să vină la petrecere, susținînd că aparițiile în public îi vor folosi în cariera de după proces.

După ce Wes continuase în ziua anterioară masacrul acuzării, făcîndu-l bucăți pe Emil Balian, emisiunile de știri de la televiziune remarcaseră „apărarea strălucită" condusă de el. Titlul din dimineața aceea din *Chronicle* era: MARTORUL-CHEIE AL ACUZĂRII DIN CAZUL DOOHER A FOST DESFIINȚAT. Experții erau unanimi în a cere un verdict de nevinovăție, iar Wes se bucura de o celebritate binemeritată.

Se părea că lumea înțelesese subit că Wes Farrell era, de fapt, apărătorul celor oprimați și un adevărat tigru printre avocați. După cinci luni chinuitoare de pregătire a procesului, în care petrecuse ore nesfîrșite studiind declarații și analizînd dovezile în biroul lui amărît sau în apartamentul său murdar, după ce se despărțise de Sam și după ce fusese copleșit de îndoieli în privința prietenului său, acum lumea recunoștea cine era și ceea ce făcuse. Avea parte de nectarul dulce, dulce al succesului, care îi lipsise pînă atunci.

Era aproape unu noaptea, petrecerea era practic încheiată. În spatele lui, personalul strîngea mesele. Orchestra plecase. Wes rămăsese singur la bar, cufundat în iadul celei de-a șasea sau a șaptea băuturi, spunîndu-și că, la urma urmei, se părea că meritase să facă tot efortul acela...

Christina și Mark plecară acasă cu limuzina, el urma să ia un taxi, dar nu-l deranja acest lucru. Doar că nu avea chef să plece.

Mark, vechiul lui prieten, avusese dreptate să-l invite la petrecere. Mark și Christina atrăseseră privirile unora cînd intraseră în sală, dar el, Wes Farrell, fusese senzația serii. Toți citiseră ziarele din ziua aceea și văzuseră emisiunile de știri de

la televizor din ultimele seri. Fusese pe prima pagină. Se părea că era învingător, se părea că le trăsese tuturor niște șuturi în fund.

Jocko, barmanul, îi devenise prieten apropiat. Imaginați-vă, Wes Farrell, un individ provenit din clasa muncitoare, prieten apropiat cu barmanul de la St. Francis Yacht Club! Farrell avea în portofel cel puțin vreo șase cărți de vizită ale unor oameni pe care urma să-i caute, care cunoșteau persoane care aveau nevoie de serviciile lui. Toți doreau să știe unde se ascunsese pînă acum.

Avocatul simți o mînă pe umăr și se întoarse. Arhiepiscopul de San Francisco îl întrebă dacă voia să bea împreună un pahar... După o viață mediocră, Wes pătrunsese, în sfîrșit, în cercul lui Dooher. Doamne, ce senzație îmbătătoare!

Sigur, o băutură în plus – cu Jim Flaherty – nu avea să-i facă rău. Încă un pic din Oban-ul acela unic. Cei doi ciocniră paharele.

– Excelență, a fost o petrecere grozavă. Sper că ați strîns un milion de dolari.

– Trei sute zece mii, în angajamente de plată, răspunse arhiepiscopul. Un nou record. Avem un oraș generos, spuse Flaherty, savurîndu-și băutura. Se pare că și dumneavoastră ați avut o seară bună. Cea mai mare parte a timpului v-am văzut înconjurat de oameni. O să-l salvați pe Mark?

– Așa se pare. Nu vreau mă laud, dar sîntem mult înaintea lor.

Arhiepiscopul oftă.

– Cum de s-a ajuns la așa ceva?

Farrell evită să-și privească interlocutorul.

– Nu-i bine să-ți faci dușmani în poliție. Glitsky e un polițist rău.

– Care abia a fost avansat.

Wes se uită iarăși într-o parte. Unde voia Flaherty să ajungă? Avocatul nu-și imagina, așa că dădu din umeri și zise:

– E negru. Era rîndul lui să fie promovat. Apoi, deodată, noul Farrell ieși la iveală: Aveți îndoieli?

– În privința lui Mark? Niciodată. Discutam despre acuzații. Nu v-au afectat părerea despre Mark?

– Nu, nu cred. Sincer vorbind, am avut și eu îndoieli. Mă întreb în cîte alte cazuri au apărut martori ca din pămînt, care spuneau că au văzut ceva, sau au auzit ceva sau au mirosit ceva... E vorba de sugestie?

– S-ar putea, răspunse arhiepiscopul și sorbi din băutură.

– Excelență, zise calm Farrell, nu vă deranjează să depuneți mărturie în favoarea noastră?

– Nu, bineînțeles că nu.

– E bine. Nu știu dacă vom avea nevoie de dumneavoastră, dar dacă vom avea, nu vreau să risc nimic.

– Înțeleg.

Cei doi rămaseră privind geamul pe care se scurgea ploaia. Auzeau vîntul care legăna puternic cedrii.

– Urîtă noapte, zise Flaherty. După ce totul se va termina și Mark va fi declarat nevinovat, ar trebui să facem ceva pentru el. Mai întîi și-a pierdut soția – un lucru groaznic – apoi a îndurat povara procesului. Ce chinuri! Nu știu cum de-a supraviețuit.

– Mark e un supraviețuitor.

– În plus, se pare că s-a îndrăgostit.

Farrell sorbi din băutură și dădu din cap.

– Ați observat, replică el, laconic. E o fată de care merită să te îndrăgostești.

– Deși momentul nu-i prea potrivit.

Farrell fu de acord. Cei doi bărbați stătură împreună la bar, sorbind din pahare, fiecare cu gîndurile lui. Clopoțelul din spatele barului sună, iar Jocko îi anunță că era ultimul semnal.

Farrell îi ceru barmanului să-i cheme un taxi.

Bill Carrera nu dormea. Vizita Christinei, din weekendul precedent, îl umpluse de teama care-l bîntuia de cînd aflase că fiica sa făcea parte din echipa avocaților lui Dooher.

Acum se uita la puținele lumini care rămăseseră aprinse în Ojai la ora aceea. Stătea în șezlongul pe care-l numea Scaunul Pentru Gîndit. În ciuda faptului că Bill obișnuia să dea nume lucrurilor – automobilul său se numea Tigrul, iar racheta de tenis, Slam – nu era un om lipsit de inteligență sau de intuiție.

Îl îngrijora teribil Christina.

În holul casei se aprinse lumina. După un minut, Bill simți o mînă pe umăr. Irene spuse:

– Trebuia să mă trezești. De cît timp stai aici?

Apoi se așeză pe brațul scaunului.

– De patruzeci și cinci de minute, o oră...

Bărbatul își dădu brusc seama de ticăitul ceasului. Apoi soția sa îi zise:

– Bill, n-ar fi cu el dacă ar crede că el e făptașul.

– Nu mă îngrijorează dacă ea *crede* că el e făptașul. Mă îngrijorează posibilitatea ca el să fie cu adevărat făptașul.

– Cred că ar trebui să avem încredere în judecata ei.

– Ca și în cazul lui Brian? Sau al lui Joe Avery?

– Bill, nu începe cu chestii din astea! Erau altfel de oameni.

– Dar nu foarte deosebiți. Mă întreb dacă nu-i vina noastră, din moment ce ea nu poate...

Bill se întrerupse brusc.

– Nu-i vina ei. N-a întîlnit încă bărbatul potrivit.

– Iar Mark Dooher e bărbatul potrivit? Domnul să ne aibă în paza lui!

– Bill, nici măcar nu l-ai cunoscut...

– Este judecat pentru că și-a omorît nevasta. Îmi pare rău, în mod normal nu se ajunge la proces, dacă nu...

– În mod normal nu se ajunge.

Bărbatul oftă și exclamă:

– Isuse! Ce-ar trebui să facem?

Irene își duse mîinile la cap.

– Cred că trebuie să fim alături de ea. Să sperăm că, în cele din urmă, va fi fericită. Și să sperăm că el nu-i vinovat.

– Dar e judecat. Cum poți să speri așa ceva, după tot ce se întîmplă?

– Nu știu. Dar dacă el va fi găsit nevinovat, noi va trebui să-l sprijinim. Nu crezi?

– Nu știu. Nu înțeleg de ce s-a schimbat viața ei, de ce a devenit atît de complicată și de tristă. Mi se rupe sufletul.

– Și mie, zise soția lui și oftă. Tocmai de aceea trebuie să fim alături de ea. Pentru că s-ar putea ca în cele din urmă, Mark Dooher s-o facă fericită.

Bărbatul clătină din cap.

– Oamenii nu-i fac pe ceilalți fericiți. Oamenii se fac fericiți pe ei înșiși. De aceea sînt îngrijorat.

Irene îi trecu mîna prin păr, cu blîndețe, și-i spuse:

– Tu m-ai făcut fericită pe mine.

– Nu, tu erai fericită atunci cînd te-am întîlnit și am continuat să fim fericiți. Noi am avut noroc. Christina trebuie să decidă ce-i bine pentru ea. Ea continuă să creadă că totul se concentrează, într-un fel sau altul, în jurul unui anumit bărbat. Iar lucrurile nu stau așa.

– Pentru mine așa au fost, zise Irene. Poate că nu-s o formă de viață foarte evoluată, dar cred că alegerea tovarășului de viață e relativ importantă. De aceea o să-i sprijin, dacă treaba merge bine. Și o să fac totul ca să meargă bine. Asta ar trebui să faci și tu.

40

În după-amiaza zilei de miercuri, Amanda Jenkins își încheiase acuzarea, fără să aibă parte de vreun moment de glorie. Își chemase toți martorii.

Omul de serviciu de la San Francisco Golf Club le arătase juraților gardul din plasă de sîrmă, de lîngă parcare. În el era o gaură mare.

Amanda Jenkins îi chemase apoi pe Paul Thieu, pe polițiștii din Taraval și pe Frances Matsun, vecina acuzatului. Se dovedi că aceasta nu se înțelesese niciodată prea bine cu Mark Dooher și nu-l văzuse deșurubînd becul.

În timpul interogatoriului, Farrell lămuri lucrurile: Dooher se întinsese și făcuse ceva. Păruse că deșurubează becul.

Amanda încercase să nu lase să se vadă, dar lui Glitsky îi era limpede că procuroarea fusese învinsă de tirul neîncetat al lui Farrell, îndreptat asupra martorilor ei. Amanda continua să creadă că sîngele era suficient pentru ca acuzatul să fie condamnat și că Emil Balian arătase într-un mod convingător că Dooher fusese prezent la locul crimei. Amanda brava și susținea că jurații vor da verdictul de vinovăție, dacă ar avea ocazia s-o cheme la bară pe Diane Price, care ar fi arătat o imagine complet diferită a lui Mark Dooher. Glitsky o admira pe Amanda pentru că nu capitula, dar ea fusese de fapt învinsă și toată lumea știa asta.

Ziarele și posturile de televiziune își dăduseră deja verdictul. În dimineața aceea, în timp ce se ducea la serviciu cu mașina, Glitsky își auzise numele la radio și se silise să-l asculte

pe comentatorul de la postul local conservator, care își exprima opinia că decizia de trimitere în judecată a lui Mark Dooher pe baza unor dovezi atît de șubrede reprezenta un exemplu de eșec în activitatea administrației municipale. Glitsky, un negru, și Amanda Jenkins, o femeie, fuseseră avansați dincolo de nivelul lor de competență. Comentatorul solicita părerea ascultătorilor: nu venise momentul să se pună capăt acestei aiureli și să se revină la angajarea și promovarea pe bază de merite?

Dimineața începu cu o intervenție a apărării. De îndată ce Amanda Jenkins își încheiase prezentarea dovezilor, Wes Farrell înaintase o moțiune prin care cerea achitarea, solicitînd judecătorului să decidă că nici un jurat rezonabil nu putea cere condamnarea acuzatului pe baza probelor prezentate de acuzare.

O asemenea moțiune reprezenta un act de rutină și era întocmită în timp ce acuzarea își susținea concluziile. Nu i se dădea curs aproape niciodată. Dacă judecătorul ar fi acceptat-o, atunci renunța la caz, iar Mark Dooher urma să fie liber. Thomasino începu ședința prin respingerea moțiunii, iar Amanda îi șopti lui Glitsky:

– Din cauza sîngelui.

Locotenentul dădu din cap, fără să fie convins.

Farrell, care alesese să prezinte o pledoarie de început care respingea concluziile pledoariei Amandei de la începutul procesului, se ridică și-i spuse lui Thomasino că apărarea era gata să-și prezinte cazul și că dorea să înceapă prin a-l chema la bară pe Mark Dooher, acuzatul.

Fusese o mutare bine calculată, care arăta cîtă încredere avea Farrell în șansele sale. Acuzatul avea dreptul să nu depună mărturie, dar, dacă își cîștiga simpatia juraților prin atitudinea sa și spunea o poveste credibilă, atunci ar fi devenit mai uman în ochii celor care urmau să dea verdictul, iar asta era un lucru bun.

După izbucnirea din prima zi, Dooher fusese atent să nu-și mai manifeste emoțiile. Era atent la fiecare cuvînt si la fiecare

nuanță, și discuta calm cu avocații săi de fiecare dată cînd i se părea că intervenise ceva deosebit. Părea interesat de dezbateri și calm, dar nu devenise *o persoană* în ochii juraților.

Dooher se aplecă spre Christina și-i șopti:

– Urează-mi noroc!

Apoi puse mîna pe umărul lui Farrell și se ridică. Se duse în boxa martorilor, cu pași mari. După toate aparențele, părea încrezător și dornic să-și prezinte propria versiune a evenimentelor.

Farrell veni în centrul sălii și-l puse să povestească lucrurile cunoscute, cele petrecute la începutul după-amiezii: gustările, șampania și toate celelalte.

– După ce Sheila a spus că se duce la etaj, să doarmă un pic, ce ai făcut?

Dooher se uită un timp la jurați. Nu dorea să-i implice prea devreme, ca să nu pară lipsit de sinceritate, să nu pară că juca un rol pentru ei. Dar știa că nu strică – dimpotrivă, o să pară ceva normal – dacă va arăta că-i conștient de prezența lor.

– M-am învîrtit un timp prin casă, apoi am decis să mă duc pe terenul de golf. M-am dus la mașină...

– Mark, așteaptă o clipă. Te-ai dus la mașină. Îți amintești ce ai făcut înainte de asta, la ușa din spate?

– Nu-mi amintesc să fi făcut ceva deosebit.

– Ai auzit-o pe doamna Matsun declarînd că te-ai oprit și că ai făcut ceva la becul de deasupra ușii. Îți amintești să fi făcut asta?

– Nu. Poate că văzusem vreo pînză de păianjen și am îndepărtat-o, dar nu-mi amintesc să fi făcut ceva anume. Tot ce se poate...

Repetaseră declarația aceea. Dooher nu nega ceea ce declarase Frances Matsun. Era rezonabil și-și susținea adevărul lui, fără să-l respingă pe al ei. Efectul fusese foarte bun, după cum știuseră de la început că va fi.

– Mark, locuința ta are un sistem de alarmă, nu-i așa?

– Da, are.

– În ziua aceea, cînd ai părăsit casa, l-ai pornit?

Pregătiseră cu grijă întrebările, astfel încît răspunsurile lui Dooher să înlăture atacurile Amandei Jenkins înainte ca aceasta să le facă.

– Nu. Am ieșit, pur și simplu, din casă.

– Nici n-ai încuiat ușa?

– Nu.

– Nu-i ceva neobișnuit? De ce ai făcut asta?

Dooher se gîndi un timp, formulîndu-și răspunsul în minte.

– Cred că motivul adevărat este că nu mi-a trecut prin minte că trebuia să fac ceva.

– De ce?

– În primul rînd, era încă lumină. Nu m-am gîndit că o să ne spargă cineva casa. Nu ni s-a întîmplat niciodată.

– De ce n-ai încuiat ușa?

– Mă duc la serviciu în fiecare dimineață și nu încui niciodată ușa. Nu plecam dintr-o casă goală. Sheila era acolo și putea să aibă singură grijă de ea. Locuiam într-un cartier sigur – sau, cel puțin așa credeam. Încui ușile înainte să ne culcăm, așa cum face toată lumea.

– Dar sistemul de alarmă?

– Sheilei nu-i place – nu-i plăcea – alarma.

– De ce?

– După ce am instalat-o, a deschis de trei, patru ori ușa ca să iasă, să ducă gunoiul sau ceva de genul ăsta, iar alarma s-a declanșat și Sheila a avut ceva probleme ca să reseteze sistemul. Chestia asta o tracasa. Porneam alarma doar cînd plecam în concediu sau în vreo excursie de weekend. Nu aveam de ce să pornesc alarma, în timp ce ea dormea la etaj. Dacă Sheila s-ar fi trezit și ar fi ieșit afară, iar alarma s-ar fi pornit, soția mea m-ar fi omorît.

Trecură apoi la terenul de golf, unde Dooher cumpărase două coșuri cu mingi. Da, își amintea pe ce teren se antrenase. Acuzatul adăugă, avînd pe figură o expresie autocritică:

– Trebuie să recunosc față de toți cei prezenți că sînt un individ orgolios. Nu-mi place să fiu văzut dînd greș. Asta include și jocul de golf. Nu vreau să mă zărească cineva în timp ce-mi exersez loviturile și corectînd ce e greșit în ele...

– Onorată instanță, își manifestă Amanda Jenkins nerăbdarea, toate astea sînt foarte fascinante, dar n-au nici o legătură cu terenul pe care s-a antrenat.

Thomasino se aplecă puțin și zise:

– Mulțumiți-vă să răspundeți la întrebare, domnule Dooher.

– Era ultimul teren, chiar la capăt, în stînga față de ieșirea din club.

Farrell păstră același ritm.

– Pînă cînd ai stat acolo, lovind mingile?

– Cred că pînă la nouă și jumătate, zece fără douăzeci de minute...

– Ați părăsit terenul la un moment dat?

– După ce am terminat primul coș m-am dus la toaletă, apoi am cumpărat o cola de la bufet. După aceea m-am întors pe teren și am continuat să mă antrenez.

– Bine.

Farrell îl puse să povestească despre descoperirea îngrozitoare, despre telefonul la 911 și despre modul în care așteptase poliția. Totul părea captivant și credibil.

Apoi Farrell schimbă direcția.

– Mark, locotenentul Glitsky a declarat că eu eram în locuința ta, atunci cînd te-a interogat în noaptea crimei. De ce eram acolo?

– Pentru că te-am sunat, iar tu ai venit.

– Am venit în calitate de avocat, pentru că doreai să te apăr de întrebările poliției? Pentru că știai că vei fi bănuit că ți-ai ucis soția?

– Nu. Nici vorbă. Te-am chemat în calitate de prieten.

– De ce dintre toți prietenii tăi m-ai chemat tocmai pe mine, care îți sînt și avocat?

– Te cunosc de treizeci și cinci de ani. Ești prietenul meu cel mai bun.

Farrell se uită la jurați, apoi la clientul său.

– În altă ordine de idei, în timpul ultimei tale vizite la cabinetul doctorului Peter Harris, ai luat o eprubetă cu sînge?

Dooher păru uluit de ridicolul întrebării și răspunse, uitîndu-se direct la jurați:

– Nu, n-am luat.

– Ultima întrebare. Îți reamintesc că depui mărturie sub jurămînt. Te rog să răspunzi la următoarea întrebare, adresîndu-te juraților: Ți-ai ucis soția?

De data asta, Dooher nu se dădu în spectacol. Oftă și răspunse cu o voce clară, care se auzi în toată sala:

– Dumnezeu mă aude. N-am ucis-o.

Farrell dădu din cap și zise:

– Mulțumesc. Martorul vă aparține.

Înainte ca Amanda Jenkins să treacă la contraatac și să verifice fiecare mișcare a lui Dooher în după-amiaza și seara zilei de 7 iunie, dori să lămurească un anumit lucru.

Se duse la masa cu dovezi și luă două probe, de dimensiunile unor afișe, pe care le înregistrase ca dovezi în timpul interogatoriului omului de serviciu de la terenul de golf. Prima era o fotografie a terenului luată chiar din mijlocul său, iar cealaltă era o schemă care reprezenta amplasarea fiecărui teren de antrenament în parte. Le așeză una lîngă alta pe un suport de lîngă boxa martorilor.

– După cum vedeți, aceste probe prezintă terenul de golf. Vreți să arătați juriului unde vă aflați în timpul antrenamentului?

Dooher îi arătă, calm și cooperant.

– Ultimul teren. Sînteți sigur?

– Da.

– Acesta este terenul cel mai apropiat de gaura din gardul de lîngă parcare, nu-i așa?

– Nu știu nimic de gaura aceea. N-am observat-o. Dar presupun că-i acolo, din moment ce martorul dumneavoastră a afirmat acest lucru.

Amanda Jenkins rămase în centrul sălii. După douăzeci, treizeci se secunde, judecătorul zise:

– Domnișoară Jenkins!

Procuroarea clipi și redeveni atentă.

Interogatoriul ei dură trei ore și jumătate.

Nu reuși să obțină nici o mărturisire.

– Ce-a însemnat toată povestea asta?

Christina stătea la masa unde își luaseră prînzul, în fața unei farfurii din hîrtie, plină cu morcovi și cu tije de țelină. Cei doi bărbați mîncau sandviciuri cu salam.

– De ce o interesează terenul pe care te-ai antrenat?

Farrell mesteca, uitîndu-se pe fereastră.

– Nu-mi place povestea asta. Știe ceva de care nu ne-a spus încă.

– Asta înseamnă dovezi noi! exclamă Christina. De unde? Am văzut tot ce-a descoperit. Îi știm pe toți martorii pe care-i are. Ar fi trebuit să ne anunțe din timp.

– Așa ar fi trebuit, conform regulilor.

Dooher se uită atent la prietenul lui și-l întrebă:

– Wes, ce dovezi poate să aibă?

– Nu știu. Dar mă îngrijorează. Asta-i meseria mea: să fiu îngrijorat.

– N-ai de ce, zise Dooher. Am stat pe terenul acela, lovind mingile. N-are ce să găsească.

– Să sperăm că așa e, răspunse Farrell.

Glitsky își zise că Richie Browne credea tot ce spusese Dooher, în cele mai mici amănunte. Era antrenorul de golf al clubului. Avea vreo treizeci și cinci de ani și purta îmbrăcăminte de jucător de golf. Îl cunoscuse pe Dooher cu trei,

patru luni înainte de crimă, atunci cînd acuzatul începuse să frecventeze terenul său, renunțînd la cel de la clubul Olympic.

– A fost acolo tot timpul.

– Sînteți sigur?

– Da.

Farrell se întoarse spre juraţi, făcîndu-i şi pe aceştia să fie cuprinşi de siguranţa individului, apoi întrebă peste umăr:

– Aţi ştiut unde este în fiecare moment al serii?

Browne se gîndi un moment, apoi răspunse:

– Îmi amintesc cînd a venit. Am discutat despre nişte crose noi – folosise nişte chestii cu grafit şi voia să le utilizeze în continuare, să cumpere un set complet, iar problema mă interesa şi pe mine. Era vorba de ceva care costa o mie de dolari, aşa că am fost foarte atent.

– Asta aţi discutat cînd a venit?

– Da.

– Părea îngrijorat, nervos, preocupat?

– Obiecţie! Sugerează concluzii!

Glitsky observă că Amanda Jenkins stătea pe marginea scaunului, cu coatele pe masă, cu degetele la buze. Locotenentul nu ştia ce-o apucase acum, în ultimul moment. Era limpede că se întîmplase ceva, deşi lui nu i se păruse nimic neobişnuit.

Thomasino îi respinse obiecţia. Farrell repetă întrebarea, iar Browne îi spuse că Dooher păruse relaxat şi amabil.

– A vorbit despre crose de golf. Nu s-a comportat ciudat în nici un fel.

– După aceea s-a dus să exerseze. Cînd l-aţi mai văzut?

– Nu ştiu cu exactitate. Peste cincisprezece, douăzeci de minute. Am ieşit pe uşă cu o clientă şi l-am zărit pe terenul din capăt, cu capul în jos, cufundat în joc. Lovea mingile fără încetare.

– Domnule Browne, domnul Dooher a declarat că a venit şi a cumpărat o cola pe la jumătatea timpului...

– Onorată instanță, vă rog! strigă Amanda Jenkins. Sugerează răspunsuri martorului.

Thomasino fusese foarte atent. Spre surpriza lui Glitsky, judecătorul nu răspunse imediat, ci se gîndi un timp, apoi zise:

– Se respinge.

Farrell nu pierdu ocazia și continuă:

– Cînd l-ați văzut iarăși pe domnul Dooher?

– N-am reținut ora exactă. A venit să cumpere o cola.

Amanda, enervată, izbi cu palma în masă.

– Probabil după ce a terminat primul coș...

– Onorată instanță! exclamă iarăși Amanda.

– N-am întrebat nimic! se scuză Farrell. Martorul a oferit de bunăvoie această informație.

– E o presupunere.

Thomasino ridică mîna, liniștindu-i pe toți.

– Da, este.

Apoi spuse juriului să nu ia în considerație această ultimă informație. Glitsky își spuse că jurații ar putea mai degrabă să plutească în aer cu toții, decît să respecte indicația judecătorului.

Farrell puse întrebarea finală:

– L-ați mai văzut pe domnul Dooher în cursul serii?

– Sigur. Cînd a plecat.

– După ce a terminat cele două coșuri cu mingi?

– Obiecție! Presupuneri!

Thomasino abrobă din nou obiecția procuroarei, dar lui Farrell nu-i păsa. Obținuse aproape tot ce dorise. Se mulțumi să întrebe:

– Ați văzut cînd a plecat domnul Dooher?

– Da.

– Cum se comporta?

– Ca de obicei. Normal. A intrat, am discutat două minute despre jocul său. Mi-a spus un banc.

– V-a spus un banc?

– Da, am discutat două minute, apoi m-a întrebat cum împiedici un cîine să se reguleze frecîndu-se de piciorul tău. De aceea mi-am amintit că l-am văzut cînd a plecat. Pentru că am izbucnit în rîs.

– Ați rîs împreună?

– E fost un banc bun, zise Browne, care tăcu un timp, uitîndu-se la jurați, apoi le spuse poanta. I-o sugi.

În tribunal se așternu tăcerea, pentru o secundă, apoi cei de față izbucniră într-un rîs nervos. Thomasino lovi cu ciocanul în masă de cîteva ori, se restabili liniștea, apoi Farrell îl cedă pe Browne Amandei Jenkins, pentru interogatoriul încrucișat.

– Domnule Browne, mă interesează în mod deosebit cola aceea pe care a cumpărat-o domnul Dooher în mijlocul antrenamentului său. Ați menționat acest drum al acuzatului pînă la automatul de Coca-Cola în declarația pe care v-a luat-o locotenentul Glitsky referitoare la evenimentele din seara aceea?

– Cred că nu. Nu mi-am amintit atunci. Mi-am amintit mai tîrziu.

– Și vă amintiți și acum?

– Da.

– Ca să fie totul limpede, afirmați acum, sub jurămînt, că domnul Dooher a cumpărat o Coca-Cola în mijlocul antrenamentului din seara aceea?

Browne se foi și răspunse:

– Cred că a venit și a cumpărat o cola.

– *Credeți?* Nu sînteți sigur?

– Sînt destul de sigur.

– Dar nu absolut sigur.

Browne reacționă fizic la întrebare, se așeză pe scaun și-și încrucișă brațele la piept.

– Nu, nu sînt sigur. Cred că s-a întîmplat în seara aceea.

– Domnule Browne, declarația dumneavoastră este că nu sînteți sigur că acuzatul a venit în seara aceea și a cumpărat o cola?

Farrell interveni:

– Onorată instanță, s-a răspuns la întrebare!

Thomasino fu de acord.

Martorii apărării începură să apară unul după altul. Abia plecase Richie Browne și Farrell o chemase pe Marcela Mendoza, o femeie de patruzeci și doi de ani, fostă șefă a tehnicienilor medicali de la spitalul St. Mary. După ce stabili calificarea ei și sarcinile de serviciu pe care le îndeplinise în timpul celor doisprezece ani în care lucrase în spital, Farrell o întrebă:

– Doamnă Mendoza, în timpul în care ați lucrat în laboratorul pentru analizele sîngelui din spital vi s-a întîmplat să se piardă probele luate unui pacient pentru analize?

– Da.

– E un lucru obișnuit? Înainte să-mi răspundeți la această întrebare aș vrea să știu cîte analize faceți.

– Vreo șase, șapte sute pe săptămînă.

– Circa o sută pe zi?

– Aproximativ. În jurul acestei cifre.

– Cît de des se întîmplă ca o probă de sînge să fie etichetată greșit sau rătăcită, sau pierdută? Aș vrea o medie referitoare la cei doisprezece ani pe care i-ați petrecut în acest spital.

– Obiecție, onorată instanță. Medicul acuzatului nu lucrează în acest spital.

Glitsky avu impresia că Farrell sperase că Amanda Jenkins va spune acest lucru.

– Onorată instanță, tocmai asta ne interesează. Vrem să arătăm că sîngele putea proveni din multe alte locuri.

Thomasino se încruntă și zise:

– Obiecția este respinsă. Continuați.

Se vedea că întrebarea nu-i convenea doamnei Mendoza. Era o informație care n-ar fi trebuit să ajungă la cunoștința publicului. De fapt, pe cînd lucra la spital, n-ar fi răspuns la întrebare, nu atît pentru că nu dorea să răspundă, cît și pentru că șefii ei i-ar fi ordonat să nu răspundă.

Dar investigatorul lui Farrell o găsise și îi explicase că informațiile deținute de ea puteau salva viața unui om nevinovat.

– Cred că pierdem una, două probe pe săptămînă.

– Pe săptămînă? exclamă Farrell, prefăcîndu-se șocat, deși cunoștea răspunsul. Una sau două pe săptămînă?

– Uneori mai multe, alteori mai puține.

– Unde dispare sîngele ăsta?

Doamna Mendoza zîmbi:

– Dacă am ști, nu s-ar mai pierde, nu-i așa?

Farrell fu de acord cu ea și veni mai aproape.

– Din cîte știți dumneavoastră, s-a întîmplat ca un tehnician din laborator să scape pe jos o eprubetă și să nu anunțe?

– Da.

– De ce nu anunță?

– Ca să nu aibă necazuri. Preferă să susțină că n-a primit eprubeta respectivă.

– Ați avut de-a face pesonal cu asemenea cazuri?

– Da.

– Puteți să ne explicați mai pe larg?

– Unul dintre subalternii mei a făcut exact ce v-am spus mai înainte, iar eu n-am raportat incidentul. De aceea am fost concediată.

Nu era un subiect asupra căruia să se insiste, așa că Farrell schimbă subiectul.

– Doamnă Mendoza, cîte laboratoare în care se fac analize ale sîngelui există în orașul nostru?

– Sînt vreo opt, nouă laboratoare mari. Laboratoare mai mici – cabinete medicale, unități mobile, bănci de sînge – sînt cu sutele, nu știu numărul exact.

– Oricum, mai mult de cincizeci?

– Da.

– Din cîte știți dumneavoastră, au existat în aceste laboratoare probleme legate de pierderea unor probe de sînge? De exemplu, în tranzit, de la sau către cabinetele medicale?

Doamnei Mendoza nu-i plăcu întrebarea, dar știa ea ce știa.

– În majoritatea cazurilor n-au existat niciodată probleme.
– Îmi dau seama. Dar, uneori...
– Bineînțeles.

Declarațiile despre sînge continuară fără încetare. Amanda Jenkins nu putea să facă nimic în timpul interogării încrucișate. Medici și tehnicieni de la spitalul St. Luke, de la Spitalul General Districtual, de la Banca Masonică de Sînge și din alte locuri veneau la bară și declarau – timp de vreo zece minute fiecare – cam același lucru: se pierdeau tot timpul probe de sînge. Era posibil – poate nu probabil, poate chiar dificil, dar posibil – ca o persoană să înhațe o eprubetă cu sînge și să plece din unitate cu ea.

Din perspectiva lui Glitsky, cel mai neplăcut moment a fost către sfîrșitul zilei, cînd Farrell l-a chemat ca martor pe sergentul Eames, de la secția de poliție Park. Era enervant chiar faptul că *apărarea* solicita ca martor un om al legii. În ultimii șase ani, Eames lucrase la cazuri care aveau de-a face cu voodoo, Santeria sau culte satanice. Toate foloseau sînge în ritualurile lor și-l procurau din diferite surse. Eames era de părere că un polițist din oraș care dorea să pună mîna pe probe de sînge uman nu trebuia să se ostenească prea mult. Era suficient să caute în dulapul cu dovezi al oricărei secții de poliție, în orice noapte de sîmbătă.

41

Jim Flaherty era singur în dormitorul său spartan. Stătea la masa de lucru, încercînd să finalizeze predica de Crăciun, și intenționa să se culce înainte de miezul nopții, avînd în vedere că în seara aceea binecuvîntată de joi nu avea stabilită nici o întîlnire.

Înainte de asta dorea să urmărească știrile de la ora zece. Fusese impresionat de analiza care se făcea evenimentelor petrecute în timpul procesului. Defilarea martorilor apărării demolase orice îndoială cu privire la modul în care avea să se încheie procesul: Mark nu avea să fie condamnat, pentru că argumentele acuzării fuseseră făcute ferfeniță.

Flaherty își spuse că nu crezuse nici o clipă că Mark o ucisese pe Sheila, dar că sîngele găsit la locul crimei îi zdruncinase serios convingerea. Se părea însă că Farrell astupase această potențială gaură din dig, demonstrînd că Mark spusese numai adevărul. Sîngele putea proveni din multe locuri, iar faptul că și din cabinetul medicului lui Mark lipsea o eprubetă reprezenta doar o coincidență teribilă.

Era foarte important ca Flaherty să aibă o opinie clară, pentru că Farrell îi ceruse să fie pregătit să depună mărturie a doua zi dimineață cu privire la caracterul lui Mark.

Arhiepiscopul trase un sertar și scoase un teanc de hîrtii.

Chiar atunci se auzi un ciocănit în ușă.

Lui Flaherty nu-i plăcea să fie întrerupt în timp ce lucra în dormitor, pentru că aici era singurul loc ce-i aparținea numai lui, iar timpul petrecut acolo era singurul dedicat persoanei sale.

Toți colaboratorii săi cunoșteau acest amănunt și-i apărau intimitatea, deci motivul pentru care fusese deranjat era important.

Părintele Herman, majordomul său, stătea pe hol, în poziție de drepți, iar în spatele său aștepta, cu mîinile împreunate în față, Eugene Gorman, pastorul de la St. Emygdius. Cînd îl văzu, Flaherty simți un nod în stomac.

Herman încercă să-i explice că-i ceruse părintelui Gorman să aștepte la parter, că arhiepiscopul urma să coboare ca să-l întîlnească, dar...

– Nu-i nimic, părinte. E un vechi prieten. Intră, Gene. N-am decît niște scaune tari, dar o să stăm pe ele.

După ce închise ușa în urma lor, Flaherty se duse și se așeză la masa de lucru. Gorman rămase în picioare, apoi se uită în jur și se așeză pe patul arhiepiscopului.

– Îmi pare rău că vă deranjez. N-aș fi venit, dacă n-ar fi fost ceva urgent.

– Nu-i nimic, începu Flaherty, noi...

Dar Gorman îl întrerupse:

– Mi-am examinat conștiința luni de zile și nu știu ce-aș putea face. Vreau să-mi ascultați spovedania.

Flaherty se uită la bărbatul din fața sa. Acesta părea că îmbătrînise cu cinci ani de cînd discutaseră ultima oară, în mai sau în iunie.

Lumina din încăpere era slabă. Un crucifix, singura podoabă din cameră, atîrna deasupra patului arhiepiscopului.

Gorman avea o expresie chinuită, imploratoare.

Arhiepiscopul dădu din cap, se ridică de la masă și veni lîngă pat. Își puse mîna pe capul lui Gorman și rămase așa un timp.

Apoi se duse la șifonier și-și luă patrafirul – veșmîntul sfînt. Îl puse pe umeri, se întoarse lîngă pat și se așeză lîngă Gorman, făcînd semnul crucii.

Gorman începu:

– Binecuvîntează-mă, părinte, pentru că am păcătuit. Trăiesc în stare de păcat de moarte, cufundat în disperare.

– Gene, Dumnezeu îți va acorda mila sa. Nu te va părăsi.

Dar Gorman nu păru că-l aude. Continuă:

– Mă chinuie cunoașterea vinovăției și sînt legat de secretul confesiunii. Jim, secretul ăsta mă distruge... nu mai sînt om întreg.

Flaherty începu să-l sfătuiască pe Gorman – aceasta era una dintre cele mai grele poveri ale preoției, penitenții mărturiseau secrete teribile...

Gorman nu mai rezistă.

– Jim, e vorba de un asasinat. Chiar de un asasinat.

Cînd intră în apartamentul său, după o altă seară petrecută în oraș, Wes Farrell trebuia să facă față unui alt păcat de moarte: trufia. Succesul său nu-i înlăturase îndoielile legate de la prietenul său, nici scrupulele privind strategia adoptată în timpul procesului, dar nu avea de gînd să se lase împiedicat de asemenea prostii.

Important era să cîștige. Învingătorii trebuie să învețe să ignore glasul nemulțumirii și al timidității, care chinuie sufletele mai slabe și care sînt, de fapt, chiar semnele slăbiciunii.

Nu spusese de Gaulle că guvernarea înseamnă să alegi? Wes își spuse că sentimentul acela i se potrivea și lui: nu trebuia să se mai gîndească la alte drumuri pe care ar fi putut să meargă, care erau mai corecte și mai puțin ambigue. Alesese să creadă în Mark Dooher, alesese să-l apere. Iar această decizie îl dusese spre o poziție mai bună în societate. Doar asta conta.

După un timp, ajungi să nu te mai gîndești la anumite lucruri.

Citea zilnic despre isprăvile sale și descoperea că era descris ca un individ strălucit, tenace, neîndurător, chiar charismatic. Nu intenționa să renunțe la toate astea, preocupîndu-se prea mult de vehiculul care-l adusese pînă acolo. Poate că era ceva

faustian, dar își spusese deseori că și-ar fi vîndut sufletul pentru o asemenea șansă.

Probabil că toate astea l-ar fi dezamăgit pe vremea cînd era mai tînăr și mai idealist, dar acum își spunea un singur lucru: accept totul, accept totul, accept totul și vreau și mai mult.

Se făcuse ora unsprezece și un sfert. Intrase în apartament, preocupat de asemenea gînduri. Cina de la John's Grill se transformase într-o manifestare de simpatie a celorlalți clienți, care-l recunoscuseră. Wes se hotărîse să-și schimbe locuința în următoarele luni, să-și cumpere o casă și să angajeze o menajeră care să aibă grijă de ea, să-și cumpere o mașină nouă, să-și aranjeze biroul pe potriva noii sale situații.

Telefonul suna și Wes traversă încăperea, îl mîngîie pe Bart – care era în extaz – și ridică receptorul.

– Wes, sînt Jim Flaherty.

Din glasul arhiepiscopului lipsea tonul obișnuit, plin de încredere.

– Excelență, cum vă simțiți?

– Sincer vorbind, nu prea bine. Wes, o să intru direct în subiect. Am decis să nu depun mărturie pentru tine, pentru Mark, în legătură cu caracterul lui.

Farrell își trase un scaun și se lăsă să cadă pe el. Își propusese să-l sune pe arhiepiscop a doua zi și să pregătească apărarea.

– Dar acum două seri...

– Știu. Dar a apărut ceva...

– Ce?

– Nu am dreptul să-ți spun, răspunse Flaherty, după un timp.

– Părinte, Excelența Voastră, stați un pic! Nu puteți...

– Scuză-mă, Wes. A fost o decizie grea, una dintre cele mai grele din viața mea, dar așa am hotărît și am vrut să te anunț. Îmi pare rău.

Farrell auzi tonul. Îndepărtă receptorul de ureche și se uită la el de parcă ar fi fost viu.

– *Dumneavoastră* vă pare rău?

Puse receptorul în furcă și-și privi imaginea încețoșată, reflectată în geamul de la bucătărie.

Flaherty stătea pe marginea patului său tare, de data asta singur. Se chinuise o oră, încercînd să găsească o altă interpretare posibilă a spuselor părintelui Gorman. Îl admira pe preot pentru hotărîrea lui, pentru felul în care venise să se spovedească – strategia acestuia fusese tipic iezuită. Gorman nu rostise numele lui Dooher, nici măcar nu spusese dacă ucigașul era bărbat sau femeie, nici dacă făcea parte dintre enoriașii săi. Practic, nu încălcase secretul spovedaniei.

Dar nu lăsase nici o urmă de îndoială în privința celui despre care vorbise, nici în legătură cu adevărul spuselor sale.

42

În biroul lui Thomasino se declanșase războiul.

Avocații principali din cele două tabere, judecătorul și Glitsky se strînseseră cu scopul inițial de a discuta ce vor face în continuare. Farrell decisese să nu cheme martori care să dea declarații cu privire la caracterul acuzatului, pentru că nu avea nevoie de așa ceva. Apărarea avea de gînd să-și încheie pledoaria.

În momentul acela, Amanda Jenkins își lansă bomba, spunînd că intenționa să cheme un martor care nu fusese pe lista stabilită inițial, cineva care se aflase pe terenul de golf în timpul în care Dooher pretinsese că fusese acolo, și care nu-l văzuse în perioada aceea.

Glitsky stătea pe un scaun într-o parte. Farrell, care arăta iarăși ca la începutul procesului – ca un Rege al Insomniei – începu să țipe:

– Onorată instanță, a știut de martorul ăsta tot timpul. Dacă aș fi aflat de martorul ăsta sau de mărturia lui nu i-aș fi cerut domnului Dooher să depună mărturie. Martorul nu-i pe nici o listă. E o încălcare incredibilă, grosolană și nemaipomenită a eticii profesionale!

– Potolește-te, Wes, îi replică Amanda. N-ai dreptate. E vorba de Propunerea 115.

Propunerea 115, din legislația Californiei, reducea obligațiile acuzării față de apărare, obligații referitoare la descoperirea unor probe noi.

– Legile se schimbă mereu, Wes, dacă vrei să știi. Poate ar trebui să încerci să te ții la curent.

– Știu legile mai bine ca un procuror care-i la primul său caz și care strică totul, pentru că nu știe ce să facă...

Thomasino, care, în mod neobișnuit, purta roba și în cabinetul său și se mulțumise să asculte și să-i lase în pace – Glitsky fusese surprins că permisese avocaților atît de multe – izbi cu palma în masă și zise:

– Gata! Ajunge!

Cei doi avocați se așezară, răsuflînd greu, în fața biroului judecătorului. Thomasino își stăpînea furia, strîngînd din maxilare. În cele din urmă se liniști, iar fața i se relaxă treptat.

– Aici e vorba de o problemă juridică, nu de una de personalitate. Domnișoară Jenkins, mă văd silit să recunosc că situația nu-mi place. Sînt convins că ați știut de martor mai demult. Dacă așa stau lucrurile, numele său trebuia să apară pe listă.

Individul despre care discutau se numea Michael Ross. La începutul investigației sale, Glitsky se dusese la San Francisco Golf Club și examinase chitanțele pentru cărțile de credit din seara de 7 iunie. Michael Ross plătise cu card Visa pentru un coș cu mingi de golf. Tranzacția avusese loc la ora opt și șaptesprezece minute. Glitsky îi dăduse chitanța Amandei Jenkins și discutaseră despre ea în biroul ei strîmt și neaerisit.

Glitsky își amintea foarte limpede momentul acela. Amanda privise în gol, în timp ce stătea la birou, ținînd chitanța în mînă. Glitsky avusese impresia că văzuse cum i se aprinseseră toate beculețele din cap.

– Abe, de ce nu te duci să discuți cu acest Ross? N-ai nevoie să-ți ici casetofonul cu tine. Probabil că individul nu știe nimic. Să nu faci raport pînă cînd nu discutăm despre ce ți-a spus.

Glitsky era polițist de multă vreme, nu avea nevoie de indicații suplimentare. Amanda nu-i sugerase nimic ilegal – se putea spune că dorise să-l scutească pe Glitsky de întocmirea unor hîrtii inutile. Nici din punct de vedere procedural nu

fusese nimic suspect. Locotenentul interoga o mulțime de oameni în timpul unei investigații și multe dintre discuțiile acelea erau vorbărie goală, nerelevante pentru caz. De aceea, nu era necesar să înregistreze totul.

Sigur, Glitsky înțelesese ce-i spusese de fapt Amanda Jenkins. Procuroarea voia să reducă din lucrurile pe care trebuia să i le spună lui Farrell. Amanda știuse de la început că dovezile lor erau neconvingătoare și dorea să dea o lovitură apărării, dacă i se ivea ocazia. Și asta făcea acum, în biroul lui Thomasino, în dimineața zilei de vineri.

În ciuda poveștilor cu Perry Mason, în procesele adevărate nu aveau loc surprize. Prezentarea actelor de fundamentare a acuzației, prin care acuzarea oferea apărării toate dovezile pe care le avea în legătură cu cazul, avea ca scop garantarea faptului că apărarea putea să vadă toate cărțile înainte de începerea jocului. Modul în care erau jucate cărțile acelea desemna învingătorul.

Amanda Jenkins ar fi trebuit să-i dea lui Farrell o listă cu toți martorii potențiali pe care intenționa să-i cheme în timpul desfășurării procesului. Nu urma să-i cheme pe toți cei de pe listă, dar, în teorie, nu putea să cheme pe nimeni care nu figura pe listă.

Iar Michael Ross nu se afla pe lista aceea.

În zona de conflict, soldații continuau să lupte. Amanda Jenkins agita hîrtia îngălbenită, cu numele lui Michael Ross și numărului cardului Visa pe ea, arătînd că o copiase și că i-o dăduse lui Wes Farrell, atunci cînd acesta primise documentele de fundamentare a acuzației.

– E adevărat, domnule Farrell? Ați primit o copie a acestui document?

– Și ce dacă, onorată instanță? Ce înseamnă acest document? Am întrebat-o cîndva, în iunie sau iulie, și mi-a răspuns că înseamnă ceea ce înseamnă. Atunci m-am uitat pe lista ei de

martori și n-am găsit nici un Michael Ross. Asta înseamnă că nu are dreptul să-l cheme, nu-i așa?

– O să-l chem pentru dovedirea netemeiniciei.

– Ai știut de la început că o să-l chemi! Nu-mi spune mie gogoși!

– Domnule Farrell! interveni Thomasino, care se încinsese și el. Dacă mai aud vreo insultă din partea dumitale aici sau din partea martorilor dumitale sau a acuzatului în sala de tribunal, o să te consider răspunzător. Aici nu-i o bătaie pe stradă, noi nu sîntem rapperi!

Farrell se așeză pe scaun și zise:

– Îmi cer scuze, n-am vrut să fiu nerespectuos.

– Cu intenție sau nu, ați fost nerespectuos și nu am de gînd să vă permit acest lucru.

Thomasino se uită apoi la Amanda Jenkins. Se părea că nimeni din cei aflați acolo nu avea să scape prea ușor.

– Domnișoară Jenkins, în ceea ce privește martorul acela, puteți să-mi explicați de ce ați considerat potrivit să includeți chitanța în lista documentelor cu care justificați acuzarea și, în același timp, ați omis numele bărbatului de pe lista martorilor dumneavoastră?

– Onorată instanță, e un martor de dovedire a netemeiniciei. N-am știut că o să-l chem pînă cînd a depus mărturie domnul Dooher.

Glitsky se amuză văzîndu-l pe Farrell fierbînd, dar stînd pe scaun și abținîndu-se să dea vreo replică necugetată.

– Onorată instanță, cred că nu spune adevărul, zise el, în cele din urmă. Cînd a interogat martorul?

– L-a interogat locotenentul Glitsky.

Intrînd abia acum în acțiune, Glitsky profită de ocazie ca să-l hărțuiască pe Farrell.

– La vreo două săptămîni după ce clientul dumneavoastră și-a ucis soția.

Avocatul ignoră provocarea.

– Două săptămîni, repetă el, întorcîndu-se către judecător. Două săptămîni. Domnișoara Jenkins știa că o să-l cheme. Unde sînt notițele lui Glitsky referitoare la interogatoriu și transcrierea discuției?

Abe fu bucuros cînd Amanda îi sări în ajutor.

– Nu i-am cerut să înregistreze discuția. A fost un interogatoriu preliminar.

– Domnișoară Jenkins, zise Thomasino, nu-mi place ce aud. Mi se pare că ați încercat în mod deliberat să nu respectați procedura de justificare a acuzației. Domnule locotenent, nu mă așteptam la așa ceva din partea dumneavoastră!

Glitsky ridică din umeri:

– Eu doar am strîns probe.

– Domnule judecător, nu se potoli Amanda. De ce l-aș fi pus pe omul ăla pe lista mea de martori? Nu contribuia cu nimic la cazul meu. Ce să spună? Că nu-l văzuse pe Mark Dooher pe terenul de golf? Ce-ar fi trebuit să fac, să fac o listă cu toți cei care nu-l văzuseră pe Mark Dooher? Asta ar fi însemnat aproape toată lumea din oraș. De fapt, procuratura și-a alcătuit cazul împotriva domnului Dooher fără să folosească mărturia domnului Ross. Dacă domnul Farrell n-ar fi dezlănțuit totul, chemîndu-și clientul la bară, n-am fi avut această discuție.

– Bine, bine. O să-l las să depună mărturie.

Farrell țîșni ca o rachetă.

– Domnule judecător, vă rog!

În cele din urmă, Thomasino explodă:

– Domnule Farrell, vă rog! Ne vom duce împreună în sala de judecată, iar domnul Ross va depune mărturie. Așa am stabilit și nu vreau să mai aud nimic despre acest subiect!

Michael Ross era un student de douăzeci și unu de ani, de la Universitatea de Stat din San Francisco. Tuns scurt, bine îmbrăcat, vorbea frumos. Din punctul de vedere al lui Glitsky, era ultima lor speranță – dacă nu era prea tîrziu pentru vreo speranță. Dar Amanda Jenkins își jucase cu măiestrie ultima carte.

– Domnule Ross, începu ea, vreți să ne spuneți ce-ați făcut în seara zilei de 7 iunie a acestui an, între orele șapte și zece?

Ross avea o figură sinceră și părea plin de entuziasm, dar serios.

– Eu și soția mea ne-am culcat fiica, zise el, uitîndu-se la juraţi. Avea doar un an și am vîrît-o în pat la ora șapte. Apoi ne-am dus să cinăm. Am mîncat hamburgeri la grătar. Era o seară plăcută. După cină, pe la opt, am întrebat-o pe soția mea dacă e de acord să mă duc să mă antrenez la golf.

Ross păru că își imaginează că-i nevoie de explicații suplimentare. Ezită, apoi continuă:

– M-am dus la terenul San Francisco Golf Club și am folosit un coș cu mingi, apoi m-am întors acasă.

– La ce oră ați părăsit terenul?

Ross se gîndi o clipă, după care răspunse:

– Am ajuns acasă la 21.30, deci trebuie să fi părăsit terenul la ora 21.10–21.15.

Amanda Jenkins prezentă chitanța cărții de credit, arătînd că Ross plătise coșul cu mingi la ora 20.17, apoi o înregistră ca dovada acuzării numărul 14.

– Așadar, domnule Ross, ați ales un anumit teren ca să vă antrenați?

– Da.

– Care anume?

– Am luat-o la stînga cînd am ieșit din clădirea clubului și m-am dus la al treilea teren de la capăt.

– Al treilea teren de la capăt, în partea stîngă față de clădirea clubului?

– Da.

Amanda Jenkins arătă din nou planurile pe care le folosise atunci cînd discutase cu omul de serviciu și în timpul examinării încrucișate a lui Mark Dooher. Le așeză unul lîngă celălalt pe stativul de lîngă boxa martorilor.

– Domnule Ross, vreți să arătați juriului unde v-ați antrenat?

Martorul se supuse.

– Cît de departe vă aflați față de primul teren, cel pe care domnul Dooher susține că l-a folosit în seara aceea?

Ross se uită spre Dooher, apoi răspunse:

– Nu știu distanța exactă. Presupun că între șapte și zece metri.

– Să recapitulăm. Ați luat un coș cu mingi și în jurul orei 20.25 v-ați instalat pe un teren, al treilea de la capătul din partea stîngă, ați terminat antrenamentul pe la 21.15. E o redare fidelă a faptelor prezentate de dumneavoastră?

– Da.

– Bine. În această perioadă de timp, de aproape o oră, în care v-ați aflat la vreo zece metri de ultimul teren din stînga, l-ați văzut pe acuzat, pe Mark Dooher, pe ultimul teren?

– Nu. N-am văzut pe nimeni, pentru că nu se afla nimeni acolo.

În încăpere se produse rumoare. Glitsky remarcă faptul că Dooher se aplecase spre Christina și-i șoptea ceva. Farrell stătea liniștit, privind în gol, cu mîinile încrucișate pe masă, în fața lui.

Amanda Jenkins insistă:

– L-ați văzut pe domnul Dooher în altă parte a terenului, în vreun moment al serii?

Ross îl privi din nou pe acuzat, apoi spuse că nu-l mai văzuse în viața lui.

– Domnule Ross, se afla cineva pe al doilea teren? Adică pe terenul de lîngă dumneavoastră, cel dintre dumneavoastră și ultimul teren?

– Nu. Eram pe ultimul teren folosit.

– N-a fost nimeni nici pe primul, nici pe al doilea teren în timpul în care v-ați antrenat, adică între ora 20.25 și ora 21.15, în seara zile de 7 iunie a acestui an?

– Exact. N-a fost nimeni.

Farrell încercă să zîmbească, să lase impresia că nu avea nici o problemă. Glitsky își spuse că avocatul nu reușise și că Farrell arăta mai bătrîn cu vreo două zile decît Dumnezeu.

– Domnule Ross, începu el, ați declarat că ați folosit un coș cu mingi în seara aceea. Așa e?

– Da.

– Cîte mingi sînt într-un coș?

Martorul păru că încearcă să-și imagineze cum arată un coș, apoi zîmbi, plin de amabilitate:

– Aș zice că sînt optzeci sau o sută.

– O sută de mingi de golf. Și e adevărat că dumneavoastră ați fost pe teren și ați lovit acele o sută de mingi în cincizeci de minute – de la 20.25 pînă la 21.15?

Ross făcu calculul și dădu din cap.

– Exact.

– Asta înseamnă o minge la treizeci de secunde?

– Aproximativ.

Farrell se uită la jurați.

– Se poate ca unii membri ai juriului să nu fie familiarizați cu modul în care se desfășoară lucrurile pe terenul de antrenament. Vreți să descrieți amănunțit acțiunile făcute de dumneavoastră atunci cînd loviți o minge?

Întrebarea i se păru amuzantă lui Ross, dar martorul rămase în continuare cooperant și prietenos.

– Mă aplec, iau o minge din coș, o pun pe semnul pentru minge – e un semn din cauciuc – sau poți s-o așezi pe covor. Apoi îmi pregătesc lovitura, îmi aleg poziția, respir, mă relaxez, mă răsucesc.

Farrell păru încîntat.

– Apoi faceți din nou același lucru, nu-i așa? Faceți același lucru de fiecare dată cînd loviți o minge?

– Aproximativ. Da.

– Deci lovirea unei mingi de golf este o activitate intensă. Necesită multă concentrare?

Ross rîse și răspunse:

– Mai mult ca orice.

– Ați spus că-i o activitate intensă?

– Da.

– Adică intrați într-un fel de transă?

– Obiecție! Martorul nu-i expert în transe!

Intervenția procuroarei fu acceptată de judecător, dar Farrell făcuse treabă bună, sugerînd juraților o anumită imagine. Dacă Ross lovise cîte o minge la fiecare treizeci de secunde, parcurgînd o întreagă procedură pentru fiecare minge, și se concentrase foarte serios la fiecare lovitură, atunci...

– Domnule Ross, e posibil să fi fost cineva la două terenuri de dumneavoastră și să nu-l fi remarcat, din cauza concentrării?

– Nu. Nu poți să nu fii conștient de ce-i în jurul tău.

– Nu? Atunci poate vă amintiți cîți oameni au fost pe terenul de antrenament în seara aceea.

Ross ridică din umeri, începînd să arate stînjenit.

– A fost o seară liniștită. Erau mai puțini oameni ca de obicei.

– Au fost douăzeci de persoane?

– Nu știu numărul exact. Cam în jurul acestei cifre.

– Erau numai bărbați?

– Nu știu.

– Puteți să ne spuneți, în mare, din ce rase făceau parte cei care loveau mingile de golf? Negri, albi, hispanici?

– Nu.

– Se afla cineva în cealaltă parte a terenului pe care v-ați antrenat? În partea dinspre biroul clubului?

– Da, se afla cineva la două terenuri de mine.

– Un bărbat sau o femeie?

– Cred că un bărbat.

– Credeți. Cît de înalt era?

Ross clătină din cap.

– Lăsați-o baltă, nu știu.

Farrell veni mai aproape de el.

– Nu pot s-o las baltă, domnule Ross. Ați lovit cîte o minge la fiecare treizeci de secunde și puteți să spuneți fără urmă de îndoială că nu s-a aflat nimeni pe ultimul teren?

Ross nu cedă. Știa el ce știa.

– Da.

Farrell se duse să bea puțină apă, profitînd de ocazie ca să se gîndească la strategia pe care s-o abordeze în continuare. Atunci cînd se întoarse lîngă boxa martorilor, stabilise deja această strategie. Cu un pic de noroc, putea să-i vină de hac Amandei Jenkins.

– Domnule Ross, din moment ce abia în dimineața aceasta am aflat cu toții că veți fi martor în acest proces, este clar că n-ați discutat pînă acum cu nimeni din partea apărării, nu-i așa?

– N-am discutat.

– Dar ați discutat anterior cu cineva din partea poliției sau a procuraturii?

– Da.

– Ați semnat vreo declarație sub jurămînt referitoare la mărturia pe care urma s-o susțineți astăzi?

– Nu.

Doar atît putea Farrell să facă în privința subminării credibilității lui Ross. Întrebă, la nimereală:

– Ce studiați la colegiu, domnule Ross?

Întrebarea reprezentă o schimbare plăcută pentru Ross. Acesta se lumină la față.

– Drept penal.

Farrell fu surprins, dar în mod fericit.

– Și doriți să faceți carieră de om al legii?

– Da. Aș vrea să urmez cursurile Academiei de Poliție din San Francisco.

Urmă o pauză, în care Farrell își formulă întrebarea:

– Domnule Ross, ați urmărit acest caz în ziare? La televizor?

– Bineînțeles.

– Știți că mărturia dumneavoastră folosește acuzării?

– Da.

Farrell obținuse tot ce putea spera să obțină. Decise să se oprească în acel moment, în care avea un avantaj evident.

– Mulțumesc. Nu mai am alte întrebări.

43

Diane Price era mai puțin nervoasă decît Sam Duncan, de accea conducea ea mașina. În cele șase luni de cînd venise prima oară la Sam, viața ei se schimbase profund.

La început, Diane refuzase orice recunoaștere în public a ceea ce se întîmplase între ea și Mark Dooher. Fusese tragedia ei personală, jalnică și rușinoasă. Intenționa să depună mărturie la proces – dacă va fi nevoie –, dar pînă atunci dorea să stea retrasă, să trăiască o viață normală, alături de soțul și de copiii ei.

Nu ținuse seama de faptul că era o persoană atrăgătoare, inteligentă și educată, iar acest lucru trezea interesul presei. Sam Duncan îi ceruse voie să discute cu sergentul Abe Glitsky despre viol, convinsă că era un fapt relevant în cadrul investigației crimei de care era acuzat Dooher. Polițistul fusese de acord cu ea și o chemase pe Amanda Jenkins. În două săptămîni, Diane ajunsese o persoană cunoscută, de notorietate publică.

Articolul din *Chronicle* fusese urmat de un interviu în *People.* Diane apăruse apoi pe coperta revistei *Mother Jones,* care dedicase jumătate din numărul din septembrie temei „Viața după viol". Diane fusese contactată de un producător de filme și semnase o înțelegere referitoare la povestea vieții ei. Fusese invitată de vreo zece ori să vorbească în public, la început în fața unor grupuri mici din zona San Francisco, apoi în fața unor adunări mari – la o convenție NOW din Atlanta, la o conferință

din Chicago despre problemele sexuale, la un seminar despre hărțuirea sexuală, seminar care avusese loc în Phoenix.

Ironia sorții consta, după părerea ei, în faptul că aceste discursuri ținute în fața publicului îi vindecaseră sufletul. Soțul ei, Don, rămase alături de ea în timpul scurtei ei perioade de faimă, iar cînd curiozitatea publicului se domoli, cei doi fură lăsați să-și vadă de casa și de familia lor. Amărăciunea pe care o îndurase Diane atît de mulți ani – și care o făcuse să se ducă s-o vadă pe Sam Duncan la Centrul de Consultanță pentru Victimele Violurilor – lăsase loc unui sentiment de calm, de recîștigare a propriilor puteri.

Nu mai avea nevoie să discute cu cineva despre acest subiect. Învățase ceva din experiența sa dureroasă și ajunsese să creadă că oamenii pot beneficia într-un fel de pe urma unei dureri sau a unei pierderi doar dacă încep prin a-și recunoaște suferința, iar apoi, cu timpul, după ce au văzut în ce fel au fost afectați, încercînd să facă loc acestor schimbări în viața lor.

Diane devenise un colaborator voluntar al Centrului de Consultanță pentru Victimele Violurilor, unde lucra alături de Sam Duncan. Ajuta alte femei, încercînd să le împiedice să treacă prin ceea ce trecuse ea. Activitatea aceea îi ocupa timpul, era urgentă și avea efect terapeutic.

Așa că ziua aceea, în care credea că-și va face ultima apariție în public, nu era îngrijorată. Amanda Jenkins o sunase la începutul săptămînii și-i spusese că se așteaptă ca Wes Farrell să-și cheme joi sau vineri martorii care să dea declarații despre caracterul clientului său. Era pregătită?

Apoi, cu o seară înainte, joi, Amanda o anunțase că trebuie să vină la amiază la Palatul de Justiție. Acuzarea urma s-o solicite să depună mărturie cu privire la caracterul lui Mark Dooher pe la începutul după-amiezii.

După aceea se aflase că Farrell decisese să nu folosească martorii respectivi, dar Amanda nu mai avusese cum s-o anunțe pe Diane Price. În momentul în care avocații reveniseră în sala

tribunalului, după discuția îndelungată din biroul lui Thomasino referitoare la depoziția lui Michael Ross, Sam și Diane porniseră deja la drum.

Cele două femei parcaseră pentru o zi întreagă și plătiseră cinci dolari, apoi rămăseseră un timp în mașină. Un vînt puternic și rece bătea prin parcare, rostogolind în fața lor o cutie goală de lapte.

– Ești gata să te vîri în chestia asta? întrebă Sam, cu mîna pe mînerul portierei.

Ea însăși nu părea pregătită pentru așa ceva. Sam, îmbrăcată într-o jachetă prea mare, arăta mititică și vulnerabilă.

– Cred că adevărata furtună are loc înăuntru, răspunse Diane. Tu te simți bine?

– Bineînțeles, răspunse Sam, cam prea repede.

– Pari nervoasă.

Sam răspunse dînd din cap.

– Nu-ți face griji, n-o să-mi pierd cumpătul. O să spun ce s-a întîmplat și, dacă avocații vor încerca să-mi pună povestea sub semnul întrebării – ceea ce nu cred că vor fi în stare – atunci o să plecăm și o să uităm totul, iar ticălosul va intra la închisoare, așa cum merită. Se uită la Sam, apoi adăugă: N-o să fie așa?

Sam clătină din cap.

– Ești îngrijorată din cauza lui Wes Farrell?

Diane aflase totul despre Sam și Wes.

Sam dădu din cap.

– O să-l urăsc după ce te va interoga. Știu că așa va fi. Asta-i tot. Și nu vreau să-l urăsc. E doar sfîrșitul unei povești. Sfîrșitul definitiv.

– O să fiu blîndă cu el, zise Diane și o bătu pe umăr pe cealaltă femeie. Hai să mergem.

Traversară Bryant Street, fiind nevoite să se aplece din cauza vîntului, și ajunseră pe treptele Palatului de Justiție. Sam deschise una din uriașele uși duble de sticlă și intrară în holul imens, ca o peșteră.

De fapt, nu intrară direct în hol. Un perete din placaj dirija vizitatorii către o ramă de ușă, alături de care se afla un birou la care stăteau doi polițiști în uniformă. Cîțiva reporteri rămăseseră în afara tribunalului, ca să urmărească sosiri neașteptate precum aceasta. Ca urmare, se repeziră la cele două femei și le puseră obișnuitele întrebări idioate, în timp ce ele stăteau la coadă, așteptînd să fie controlate de cei care asigurau securitatea procesului.

Diane purta blugi de marcă, un pulover și o haină grea de ploaie. De umăr îi atîrna o geantă mare, din piele. Înaintînd odată cu oamenii care doreau să intre în Palat, încercînd să răspundă într-un mod politicos reporterilor și să rămînă lîngă Sam, Diane nu-și dădu seama că rama aceea de ușă era, de fapt, detectorul de metale al clădirii decît în momentul în care trecu prin ea și se auzi un țiuit.

– Oh, rahat! exclamă ea, apoi își luă geanta de pe umăr, o puse pe masă și făcu un pas către intrare, să mai treacă o dată prin fața detectorului.

„Ba nu, se răzgîndi ea. O să duc geanta în mașină."

Era prea tîrziu. Polițistul, alarmat de greutatea genții, o deschisese deja și se uitase înăuntru.

– Stați pe loc! Dați-vă înapoi!

– Ce s-a întîmplat? întrebă Sam.

Polițistul o apucase pe Diane de braț și o trăgea într-o parte.

– Veniți încoace și lipiți-vă mîinile de perete! Imediat!

Apoi îi spuse colegului său, făcînd semn către șirul care se formase în spatele ramei de ușă:

– Țineți oamenii acolo! Du-te la telefon și cheamă o femeie polițist!

– Ce se întîmplă? întrebă Sam.

Diane începu să se întoarcă.

– Știu că...

Dar polițistul țipă la ea:

– Stai lîngă perete! Nu te mișca!

Apoi își scoase mîna din poșeta aceea imensă. Ținea în ea un pistol mic, cromat.

Cam în același timp, în biroul de dincolo de stradă, dispoziția se schimbase, de la ușurarea că-i veniseră de hac lui Michael Ross se ajunsese la furie, atunci cînd Wes Farrell își anunțase decizia de a renunța la martorii care să dea declarații despre caracterul acuzatului.

Dooher fierbea.

– Ce înseamnă că vrei să-ți închei pledoaria? Trebuie să-l chemăm pe Jim Flaherty!

Farrell clătină calm din cap.

– Nu-l vom chema pe Flaherty. Nu vom cere declarații despre caracterul tău.

– Trebuie să cerem! Declarațiile de felul ăsta sînt în folosul nostru, putem cîștiga cu ajutorul lor.

– Vom cîștiga și fără ele. Nu ne sînt necesare.

Farrell era mai încrezător în viitor decît fusese după mărturia aproape catastrofală a lui Michael Ross, care rămînea totuși avantajoasă pentru acuzare, în ciuda contrainterogatoriului său.

Wes nu avea de gînd să-i spună lui Mark că arhiepiscopul refuzase să depună mărturie. I-ar fi mărturisit adevărul doar dacă n-ar fi avut încotro. Farrell spera că putea să se folosească de ceea ce realizase pînă atunci, știind că avea mari șanse să obțină achitarea lui Mark. Însă lucrurile nu fuseseră încă decise, erau pe muchie de cuțit.

Christina se duse spre ușă, zicînd:

– Am crezut că ți se pare că avem prea puțini martori. Ai spus asta de o sută de ori. Wes, ar trebui să facem ceva după ce am încasat o lovitură zdravănă de la acest Ross.

– Vă mulțumesc amîndurora pentru interesul manifestat, dar vreau să-ți aduc aminte, Mark, că, dacă nu mă concediezi, eu mă ocup de proces. Eu mi-am făcut treaba bine și o să cîștigăm.

Am o pledoarie de încheiere care-i de necombătut. Christina, îmi pare rău că nu o vei interoga pe Diane Price. Îmi pare rău că nu te vom folosi, deși sînt convins că ai fi făcut-o bucăți. Însă nu vreau să mai aud nici o vorbă rea despre Mark. Nu merită să riscăm nimic, după ce am realizat atît de mult. Trebuie să aveți încredere în mine. Pînă acum am făcut treabă bună. Vă promit că vom învinge.

Dooher nu avea de gînd să renunțe:

– De cînd te-ai decis să nu-l chemăm pe Flaherty?

– Sincer vorbind, nu știu. Chiar de la început am avut în vedere această posibilitate. Voiam să fim pregătiți și pentru eventualitatea în care am fi avut nevoie de arhiepiscop, dar acum cred că mărturia lui nu mai este necesară.

Christina zise:

– Aș vrea să știu unde l-au găsit pe Michael Ross. Ce-a fost cu mărturia asta? Se poate să fi fost acolo unde a spus că a fost?

– N-a fost, replică Dooher. Toată declarația lui e invenția lui Glitsky și a Amandei Jenkins.

Farrell își dădu seama că tînăra îl credea. Însă nu era vorba de un martor anume sau de o decizie punctuală. Christina accepta absolut tot ce spunea Mark.

Dacă faptele nu se potriveau, atunci faptele erau greșite.

Tînăra nu avea experiență de avocat al apărării și era naivă de felul ei. În plus, făcea greșeala oricărui novice: confunda „nevinovat" – un concept juridic care înseamnă că acuzarea nu reușise să dovedească vinovăția – cu „fără prihană", care oglindește un mod de comportare.

Dar nu era momentul pentru asemenea subtilități. Farrell se sili să spună, pe un ton degajat:

– Modul în care Ross a ajuns să depună mărturie reprezintă o poveste lungă și neplăcută despre duplicitatea avocaților, pe care voi fi încîntat să ți-o spun la celebrarea victoriei noastre. Între timp, aș vrea să mă bag în pat, înainte ca Amanda Jenkins

să mai scoată vreo șmecherie cvasilegală din jobenul ei cu scamatorii – una care să ne facă rău cu adevărat.

Acuzatul mai făcu o încercare:

– Wes, ești sigur că o să cîștigăm? E viața mea în joc!

Farrell se sili să-l privească pe Dooher în ochi și-i răspunse:

– N-am nici o îndoială că vom cîștiga!

În timpul pauzei de prînz, în tot Palatul de Justiție se răspîndi știrea arestării Dianei Price, care avusese asupra ei o armă ascunsă. Circulau tot felul de teorii cu privire la acest eveniment. Femeia plănuise să-l asasineze pe Dooher; voia să se sinucidă într-un ultim gest disperat, prin care cerea ajutor; încerca să-și facă publicitate.

Diane susținea că toată povestea fusese o neînțelegere. Purta cu ea de ani de zile un pistol, pentru autoapărare – de la cîteva luni după ce fusese violată. Arma era înregistrată, deși nu avea licență s-o poarte ascunsă asupra ei. Nu avusese nici un fel de intenții violente. Pur și simplu nu-și dăduse seama că la intrarea în Palat se afla un detector de metale.

Explicația ei fusese respinsă de toți oamenii legii din clădire, iar Diane fusese dusă sus. Sam Duncan fusese lăsată în pace și se chinuia să dea de avocatul Centrului. Diane își petrecu trei ore în arest, înainte de a fi acuzată de făptuirea unui delict minor și eliberată.

Toți cei prezenți în sala de judecată erau conștienți de drama care avusese loc în timpul pauzei de prînz.

Amanda Jenkins își începu pledoaria de încheiere trebuind să țină seama de acest handicap. Faptele vorbeau de la sine, zise ea. Nu permiteau o altă interpretare decît aceea că Mark Dooher își ucisese soția în seara zilei de 7 iunie. Acuzatul nu fusese pe terenul de golf atunci cînd spusese că se aflase acolo. Procuratura găsise un martor care văzuse mașina lui Dooher lîngă casa acestuia în momentul comiterii crimei și un

alt martor, care se aflase la șapte metri de locul în care ar fi trebuit să fie Dooher, și care nu-l văzuse.

De ce nu-l văzuse? Pentru că Dooher nu fusese acolo, doamnelor și domnilor! Era acasă și-și înjunghia nevasta, înscenînd un jaf. Acuzarea arătase legătura dintre sîngele dispărut din biroul doctorului Harris chiar în ziua în care Dooher fusese acolo – la cîteva minute după ce acuzatul intrase în încăperea aceea. Mai tîrziu, același sînge – care nu face parte dintr-o grupă foarte răspîndită – amestecat cu EDTA, fusese aruncat peste cadavrul Sheilei Dooher și peste patul acesteia. Numai Mark Dooher putea face acest lucru.

Și Amanda Jenkins încheie: juriul nu putea să dea decît verdictul de omucidere de gradul întîi.

Farrell rămase un timp ca și cum ar fi fost cufundat în gînduri, în timp ce se uita în notițele sale, aflate pe masă, în fața lui. Apoi își împinse scaunul și se duse în fața juraților.

– Doamnelor și domnilor, începu el, după care făcu un pas înainte și vorbi ceva mai încet, transformînd pledoaria într-o simplă discuție cu jurații, o discuție intimă. Îmi amintesc că pe vremea școlii, atunci cînd am învățat cum se scrie un eseu, aveam o profesoară – doamna Wilkins – care ne-a spus că ne va da nota maximă dacă vom ține minte trei lucruri. În primul rînd trebuie să arăți despre ce ai de gînd să scrii. Apoi să scrii ceea ce ai de spus și, în al treilea rînd, să recapitulezi ceea ce ai scris. Eu învăț ceva mai greu, dar la cursul acela am avut note maxime. Și de pe vremea aceea am respectat regula scrierii unui eseu. Îmi folosește în cariera mea de avocat, pentru că un proces seamănă, într-un fel, cu un eseu. Ne aflăm aici de mai bine de două săptămîni și am ascultat declarații, încercînd să vedem dacă putem să răspundem la o anumită întrebare și să răspundem fără nici o urmă de îndoială. Întrebarea este: Arată dovezile că Mark Dooher, acuzatul din acest caz – și Wes se întoarse și arătă către Dooher – și-a ucis soția?

Apoi se întoarse din nou către juriu și zise cu o voce aspră, dar aproape în șoaptă:

– Vreau să vă spun, doamnelor și domnilor, că n-a ucis-o. Hai să vedem pentru ultima oară ce v-a arătat acuzarea, ceea ce v-a spus că-i *dovedit.*

Se opri și se uită peste umăr la Glitsky și la Amanda Jenkins.

– Mobilul? Este evident că un om care a avut o căsnicie fericită timp de douăzeci și cinci de ani simte deodată impulsul copleșitor să-și omoare nevasta. Acuzarea susține teoria că Mark Dooher a săvîrșit crima pentru banii de la asigurare. Hai să uităm pentru o clipă că Mark Dooher este un avocat foarte bine plătit, că deține o locuință care valorează un milion de dolari și că și-a asigurat o pensie frumoasă. Hai să uităm toate acestea și să ne concentrăm asupra întrebării: Unde e dovada acestei teorii? A prezentat ascuzarea vreun martor care o susținea măcar în parte? Nu. N-a prezentat nici o dovadă, nici un martor. A făcut doar o afirmație fără nici o bază.

Farrell se uită la ceas. Era ora 15.15. Avea multe de spus, dar își dădu seama, ușurat, că în ziua aceea se va termina totul. Mai avea puțin. Se duse la masă, bău un pic de apă și se întoarse în fața juraților.

– Hai să discutăm puțin despre dovezile referitoare la crimă, dovezile găsite la locul faptei și pe care acuzarea le consideră *că arată, dincolo de orice îndoială,* că există o legătură între Mark Dooher și crimă.

Rămase tăcut în fața juriului, privindu-l în ochi pe fiecare jurat. Toată chestia asta dură doar vreo cincisprezece secunde – o eternitate pentru o sală de tribunal –, iar tăcerea deveni apăsătoare.

Apoi Farrell dădu din cap și zise:

– Nu-i nici o legătură. Nici una. Cuțitul de bucătărie cu amprente pe el? Amprentele acelea au rămas în urma folosirii obișnuite a cuțitului în casă. Mănușa chirurgicală? Unde-i

dovada că a purtat-o Mark Dooher și că a adus-o el la scena crimei? Nu există o asemenea dovadă, pentru că Mark Dooher n-are nici o legătură cu mănușa. Aceasta a fost adusă de un tîlhar – de către asasin – care a lăsat-o acolo. Asta-i tot ce știm despre ea și nu are nici o legătură cu domnul Dooher. Prin urmare, nu avem nici o dovadă că Mark Dooher a fost la locul crimei, nici directă, nici de circumstanță. Hai să ne îndreptăm atenția asupra presupunerii că Mark – Farrell începu să folosească intenționat prenumele lui Dooher – s-ar fi aflat în zonă. Domnul Balian a spus că i-a văzut mașina parcată la două cvartale de casă, în timpul în care ar fi trebuit să fie în parcarea de la San Francisco Golf Club. Dar domnul Balian a mai spus că a recunoscut un Lexus *cafeniu* pe întuneric parcat vizavi, dincolo de o stradă lată. Nu cred că a putut face asta, zise Farrell, clătinînd din cap. Nici domnul Ross n-a văzut ceea ce a spus că n-a văzut. Știți, oamenii sînt amuzanți. Dumneavoastră, eu, noi toți. Ați observat că uneori susținem ceva, chiar dacă nu sîntem siguri? Uneori, e vorba de ceva ce-am văzut, alteori, de o poveste veche, din care nu ne amintim toate amănuntele, dar completăm ceea ce lipsește cu ceva plauzibil. Cred că toți am trăit această experiență, iar după ce am făcut acest lucru – îndeosebi după ce am spus povestea de mai multe ori – nu mai sîntem în stare să ne amintim ce părți am adăugat. Asta s-a întîmplat și cu domnul Ross. Nu cred că și-a încălcat cu bună știință jurămîntul. Nu, domnul Ross a fost în seara aceea pe terenul de golf, iar atunci sau într-o altă seară s-a aflat pe al treilea teren de la capăt și-și amintește că n-a văzut pe nimeni pe ultimul teren. Dar i-a spus locotenentului Glitsky că asta s-a întîmplat în seara de 7 iunie și a rămas convins că așa a fost. Aceia dintre dumnea-voastră care cunoașteți romanele cu Sherlock Holmes vă dați seama că domnul Ross este cîinele care n-a lătrat în timpul nopții. El n-a văzut pe nimeni. Mărturia sa, chiar dacă-i adevărată în toate amănuntele sale, nu are aceeași greutate pe care-ar fi avut-o în cazul în care ar fi declarat

că l-a văzut pe Mark ieșind prin gaura din gard. Poate că Mark n-a fost pe teren în momentul în care domnul Ross s-a uitat în direcția aceea. Mark a recunoscut că s-a dus la toaletă și că și-a cumpărat o cola. Declarația a fost confirmată de antrenorul de golf, Richie Browne. Acesta a afirmat că *Mark Dooher a fost acolo tot timpul.* Prin urmare, să nu ținem seama de domnii Balian și Ross. Dovezile oferite de dînșii nu sînt deloc convingătoare.

Farrell oftă și zîmbi către jurați.

– Ați auzit că domnul Dooher și-a sedat cu grijă soția. Apoi, după ce a ucis-o, a făcut să pară că fapta a fost săvîrșită de un tîlhar. Vă întreb următorul lucru: dacă aș fi plănuit o chestie atît de elaborată, dacă aș fi avut intenția să fac astfel încît să *pară* că locuința a fost jefuită de un tîlhar, n-aș fi lăsat vreun semn care să arate că s-a intrat prin efracție? O fereastră spartă, o ușă forțată, ceva. Doamnelor și domnilor, teoria asta nu stă în picioare. Nu știu ce credeți dumneavoastră, dar eu m-aș fi așteptat să apară un martor care să declare că l-a văzut pe Mark venind cu mașina, intrînd în casă, apoi plecînd. N-am auzit vreo declarație de acest fel. Am auzit doar că domnișoara Jenkins a afirmat că va dovedi totul. Am așteptat, dar n-a prezentat nici o dovadă. Știți de ce? Pentru că lucrurile nu s-au petrecut așa cum a spus dumneaei. Domnul judecător Thomasino vă va instrui, dar aș vrea să spun ceva despre dovezile apărării. *Noi nu trebuie să dovedim nimic!* Mark Dooher a preferat să depună mărturie – să răspundă trei, patru ore la întrebările domnișoarei Jenkins – doar ca să vă poată spune ce *a făcut* în seara zilei de 7 iunie. Așadar, care e situația în acest moment? Nu avem nici o *dovadă* referitoare la mobil, nu avem nici o *dovadă* că Mark a fost la locul crimei în momentul faptei, nu avem nici o *dovadă* că a fost în zonă în momentul respectiv. Pe scurt, nu există *nici un fel de dovadă,* cu atît mai mult vreuna care să demonstreze dincolo de orice îndoială că Mark Dooher e vinovat de această crimă. Nu există nici un fapt care să-l incrimineze.

Farrell aproape că-și terminase pledoaria.

– Doamnelor și domnilor, eu sînt avocatul apărării. Asta-i meseria mea. Apăr oameni și încerc să-i conving pe juraţi că dovezile din cazul respectiv nu justifică un verdict de vinovăție.

Se opri și trase aer în piept. Un proces e un război. Trebuie să faci totul ca să-l cîștigi. Ajunsese pînă aici și nu mai putea să dea înapoi. Se străduise din greu să-i convingă pe oamenii aceia cumsecade din juriu că el e un om onorabil, demn de încredere. Iar acum urma să-i mintă.

Să-l ierte Dumnezeu, dar trebuia s-o facă.

– Acest caz se deosebește de cele cu care am avut de-a face. O dată în viață, un om ca mine are ocazia să spună juraților că are un client care nu-i doar *nevinovat,* ci *fără prihană.* Asta vreau să vă spun: că Mark Dooher e fără prihană. N-a făcut nimic rău. Și știu că știți și dumneavoastră acest lucru. Știu.

PARTEA A CINCEA

44

Dooher considera că achitarea ar fi trebuit să-l repună în poziția de putere, influență și onorabilitate cu care fusese obișnuit. La urma urmei, acuzațiile fuseseră retrase! Asta ar fi trebuit să însemne sfîrșitul întregii povești și așa ar fi fost, dacă Wes Farrell n-ar fi condus șirul șobolanilor care părăseau corabia, lăsînd impresia că nava se scufundă.

Mark își spunea că acest lucru se petrecea pentru că nu-și „cultivase" niciodată prietenii. Întotdeauna oamenii se îngrămădiseră în jurul lui Mark Dooher, nu-i căutase el. Ei doreau întotdeauna ceva de la el: poziție, bani, apreciere. El nu avusese niciodată nevoie de ei. Și nu avea să dea nimănui satisfacție nici de data asta.

Fusese punctul în jurul căruia gravitase viața Sheilei, îi oferise soției sale o locuință, un venit și copii, dar ea nu fusese niciodată egala lui, nici măcar la început. Asta fusese înțelegerea lor tacită.

Iar Farrell? Pînă la proces, Wes Farrell n-ar fi îndrăznit să creadă că se afla la același nivel cu Dooher. Întreaga lui existență se petrecuse pe un palier inferior. Rolul lui, bine definit, fusese cel de admirator servil, iar Mark îi permisese să se învîrtă în jurul lui pentru că Farrell îl amuza.

Flaherty? Prieten? Greu de crezut. Arhiepiscopul avea nevoie de sfatul lui Dooher și plătea pentru asta. Dacă Flaherty crezuse că Dooher îi purta o afecțiune sinceră, asta se întîmplase ca urmare a unei nevoi resimțite de el însuși, nu de Mark.

Viața lor socială fusese condusă întotdeauna de Sheila și se rezumase la cine ocazionale în restaurante sau la clubul

Olympic, la o seară la teatru sau la film, împreună cu o veche cunoștință. Mark nu crezuse niciodată că va simți lipsa acestei vieți sociale și nici nu-i simțea lipsa, cel puțin nu într-un mod deosebit. Dooher își dăduse seama că prietenii Sheilei îi vor evita pe el și pe noua lui soție, dar nu-i era dor de compania cuiva anume.

Însă se crease în jurul lui un fel de vid social, care-i dădea impresia de izolare.

Nu era numai asta, își zise el. Ostracizarea era la fel de deplină ca și în cazul în care ar fi fost găsit vinovat. Se căsătorise cu Christina la două luni de la proces, iar acum rămăseseră singuri, fără prieteni.

Și cu foarte puține contracte.

Flaherty condusese cohorta care-l abandonase. În timpul procesului, arhiepiscopul își pierduse încrederea în el, din cine știe ce motiv. Nu participase la sărbătorirea achitării sale și nu-i dăduse nici măcar un telefon ca să-l felicite. În săptămînile de după proces, activitatea juridică pentru arhidieceză se redusese treptat, dar inexorabil, iar odată cu ea și contractele de servicii pentru rețeaua de agenții, societăți de binefacere, școli sau societăți comerciale care aveau legătură, într-un fel sau altul, cu Biserica Catolică din San Francisco.

McCabe & Roth rezistase fără facturile arhidiecezei timp de șaptesprezece luni, apoi, aproape deodată, începuse să se prăbușească. Primele care plecaseră fuseseră operatoarele care introduceau texte în computer. Apoi avocații fuseseră obligați să mărească salariile secretarelor, ca să rămînă. După aceea, asociații mai tineri începură să înainteze preavize. Morala se dusese naibii și un grup de patru parteneri principali părăsiseră firma, luîndu-și clienții cu ei și întemeind o firmă proprie.

Christina revenise la serviciu, dar aici existau multe resentimente ascunse față de situația ei. Se căsătorise cu directorul, ca urmare, era evitată de ceilalți asociați, iar partenerii nu aveau încredere în ea.

Christina era o luptătoare și se străduia să restabilească, așadar, credibilitatea soțului său. Se situase necondiționat

de partea lui Mark. Avînd în vedere că nici unul dintre avocații principali nu-i dădea de lucru, se ocupa de dezvoltarea firmei, îi invita pe posibilii clienți la prînz sau la cină, ajuta în orice fel putea.

Lupta împotriva vinovăției care o cuprinsese pentru că se îndoise de Mark. Voia ca acțiunile ei să compenseze această vină. Intenționa să lupte alături de el pînă cînd lumea îl va accepta. Era o atitudine romantică, nobilă, care o umplea de un sentiment al datoriei și care îi dădea un sens. Voia ca ei doi să aibă ceea ce își clădiseră părinții ei, adică o viață bazată pe încredere.

Christina își spunea că nu dorise să rămînă însărcinată doar ca să-și salveze căsnicia. Întotdeauna visase să aibă copii, o familie, o viață normală. Dar Mark devenise dificil, era înfiorător de prost dispus. Eșecul firmei și pierderea puterii de care dispusese avuseseră un efect catastrofal asupra sa.

Cu cîteva săptămîni în urmă ajunseseră să se certe.

– Mark, te rog!

– Nu mă atinge! Nu folosește la nimic.

Mark aruncase cuvertura de pe pat, se ridicase și-și luase imediat halatul, înfășurîndu-se în el. Se întorsese, ridicase nervos cuvertura de pe jos și o zvîrlise pe pat, apoi se răstise la ea:

– Acoperă-te, pentru numele lui Dumnezeu!

– N-am de ce să mă acopăr.

Bărbatul o privise furios, uitîndu-se la trupul ei, la pîntecul proeminent, la sînii umflați. Christina nu-și închipuise că poate s-o privească în felul acela. Ei îi plăcea felul în care i se schimbase trupul în ultimele opt luni.

– Nu merge, zise el.

– Ce nu merge?

– Treaba între noi. Între tine și mine. Cu toate îndoielile astea.

– Ce îndoieli? Eu n-am...

– Nu vorbești despre ele, dar le văd. Crezi că nu-mi dau seama ce gîndești? Crezi că o să mă impresionezi dacă o să văd că te străduiești atît de mult?

– Mark, nu încerc nimic. Hai în pat! Ca să stai lîngă mine. Nu trebuie să facem nimic.

– *Tu* nu trebuie să faci nimic. Eu vreau să fac ceva, nu înțelegi? Dar nu pot. Nu pot să fac nimic cu tine. Nu se întîmplă nimic!

Mark înjură și plecă din încăpere.

Mark nu simțea vinovăție sau regret. Cînd fusese arestat, totul mersese ca pe roate. Christina fusese atrasă de soțul îndurerat, care fusese acuzat de crimă în mod tragic și eronat. Dorise să-l apere.

Fusese minunat. N-ar fi putut plănui lucrurile mai bine.

Dar acum Christina strica totul.

Christina își trase pe ea o cămașă de noapte de flanelă și coborî. Aprinse lumina din bibliotecă, apoi traversă încăperea și se așeză pe canapea.

– Nu vreau să nu ne înțelegem, din moment ce vom avea un copil. Nu-mi place faptul că nu mă găsești deloc atrăgătoare în starea în care sînt.

– Nu mă deranjează cum arăți. Ți-am spus și în dormitor. Ci modul în care ne înțelegem.

Christina se cuibări mai bine între perne. Apoi privi paharul de lîngă el, aproape gol.

– Da, am băut. S-ar putea să mai beau. E vreo problemă?

– De ce ești atît de ostil? Ce-am făcut, în afară de faptul că am fost alături de tine și te-am ajutat? Mark, tu nu vrei să avem un copil? Asta e?

Bărbatul sorbi restul băuturii, cu un gest provocator, înainte să-i răspundă:

– Nu, nu-i asta. Se ridică brusc, înhață paharul, se duse la bar și-l umplu. Christina, am dispus întotdeauna de putere. Era

singurul mod în care mă simțeam în largul meu. Relația noastră a mers cît timp m-ai dorit. Acum te uiți la mine de parcă...

– Nu mă uit în nici un fel.

Mark clătină din cap.

– Ți-a plăcut bărbatul care eram atunci cînd m-ai cunoscut, atunci cînd conduceam firma, cînd aveam o sculă mare...

– Nu trebuie să vorbești așa.

– Vorbesc cum vreau în casa mea.

Christina clătină din cap și se ridică, spunîndu-și că făcuse tot ce se putea.

– Bine, zise ea, însă n-am chef să aud asemenea vorbe în casa *mea*.

În timp ce se îndrepta spre ușă, Mark o opri cu o șoaptă:

– Tu nu asculți deloc ce-ți spun?

Christina făcu un pas spre el și-i spuse, calmă:

– Nu te recunosc, Mark. Știu că ți-e greu să vezi că firma se prăbușește și nu știu cum de mai reziști. Dar nu încerc să-ți reduc puterea. Am fost alături de tine, m-am străduit să rămîn chiar și cînd...

– Chiar și cînd?

Christina mai făcu vreo cîțiva pași, pînă la fotoliu, și se așeză pe brațul acestuia.

– Chiar și cînd am descoperit că m-ai mințit.

Mark o privi cu ochii mijiți, fără să lase să i se citească nimic pe chip, și întrebă:

– Cînd am făcut eu asta?

Christina își dădu seama că nu mai putea să dea înapoi. Merscse prea departe. Poate că adevărul o să-i fie de folos...

– M-am întîlnit întîmplător cu Darren Mills. Acum o lună, două. În Stonestown. Ți-l amintești pe Darren, vechiul tău asociat?

– Bineînțeles că mi-l amintesc pe Darren. Ce-i cu el?

– În timpul procesului tău, Darren a lucrat mult în Los Angeles, cu Joe Avery. Au ajuns să se împrietenească.

– Bravo lor!

Christina îi ignoră intervenția.

– Darren își închipuia că voiam să știu ce mai face Joe. A rămas în Los Angeles. Lucrează pentru altă firmă.

– Mă bucur pentru el.

Femeia tăcu un timp. Tonul lui Mark fusese plin de otravă. Christina își puse o mînă pe burtă, cu un gest de apărare, și continu:

– Darren mi-a vorbit de transferul lui Joe în Los Angeles și mi-a explicat că a fost vorba de o decizie luată subit de conducerea firmei. Tu mi-ai povestit că se știa de transferul acela de luni de zile.

– Așa ți-am spus?

– Darren mi-a explicat că nu-i adevărat, că ai lansat ideea în Comitetul de Conducere doar cu două săptămîni înainte de materializarea transferului. Toată lumea a fost uimită, pentru că Joe nu devenise partener nici măcar de un an. Oricum, Comitetul a făcut exact ce i-ai cerut.

Dooher trase un scaun și se așeză, apoi întrebă:

– Asta-i minciuna mea cea teribilă?

– Da, asta e. M-a făcut să mă gîndesc... Mi-a adus aminte de izbucnirea ta din sala de judecată, cînd ai țipat la Amanda Jenkins, iar apoi ai spus că te-ai prefăcut enervat.

– Am jucat un rol, răspunse Mark, dînd din umeri. Ce-i cu cealaltă minciună – cea la care te-ai gîndit din cauza zvonurilor despre Joe Avery și despre care începuseși să-mi vorbești?

Christina înghiți în sec și-l privi pe Mark în ochi. Acesta nu părea impresionat și sorbea liniștit din pahar. Ca și cum ar fi dorit ca ea să spună tot ce avea pe suflet.

– Mi-a trecut prin minte că ai încercat să-l înlături pe Joe din drum. Știai că transferul acela ne va despărți.

– Iar eu aș fi putut să-ți fac curte în liniște? Deși Sheila trăia încă? Iar dacă tu ai fi răspuns avansurilor mele, atunci aș fi putut s-o omor împăcat?

Christina își încrucișă brațele și nu-i răspunse.

– Bine, zise Mark, să presupunem că am făcut exact ce-ai spus.

– N-am spus că ai făcut ceva.

– Ba da, Christina. Exact asta ai spus. Iar dacă așa stau lucrurile, atunci ești și tu implicată. O persoană blîndă ca tine acceptă cu greu o asemenea situație.

Mark se ridică, își vîrî mîinile în buzunarele halatului și veni către ea.

– Hai să zicem că așa am făcut. Hai să zicem că am omorît-o pe Sheila pentru că mi se aprinseseră călcîiele după tine. Și chiar așa a fost, Christina, iar tu știai. Nu ești proastă. Știai. Așa că am omorît-o pe Sheila, au trecut aproape doi ani de atunci și am scăpat nepedepsit. Spune-mi deschis: Ce poate să schimbe acest lucru?

– Schimbă ceva foarte important: tu devii altcineva. Iar asta schimbă totul.

Mark clătină din cap:

– Nu, nu schimbă. *Eu sînt același om.*

Christina nu mai suporta să-l vadă și închise ochii.

– Mark, spune-mi că n-ai făcut nimic. Te rog! M-ai speriat groaznic!

– Să presupunem că l-am ucis pe Victor Trang *ca să exersez,* continuă Mark, apucînd-o pe Christina de ceafă. Te roade propria vină, nu vina mea. Eu nu mă simt vinovat.

– *Ai ucis-o?* întrebă Christina.

– Și pe tipul din Vietnam. Și am violat-o pe Diane Price.

– *Ai ucis-o?*

– Mai contează?

– Te rog! Trebuie să știu!

– Ba nu, trebuie să ai încredere în mine.

Femeia îi luă mîna de pe ceafa ei și o strînse în mîinile ei.

– Cum să am încredere, dacă știu că m-ai mințit? Te-ai purtat atît de convingător. Trebuie să știu adevărul. Trebuie să știu *cine ești.*

În cele din urmă, privirea lui se îmblînzi. Mark clătină din cap și oftă.

– Nu-mi amintesc de minciuna despre Joe Avery. Nu-mi amintesc despre ce era vorba, nici ce ți-am spus. Îmi pare rău dacă te-am mințit. Scandalul pe care l-am făcut în timpul

procesului a fost o decizie strategică. Acuzațiile acelea nebunești m-au scos din țîțîni și mi-am permis să-mi ies din fire, deși de obicei mă stăpînesc foarte bine. Asta-i tot.

– Chiar erau nebunești acuzațiile acelea? Asta vreau să știu.

– Christina, de cîte ori trebuie să-ți răspund la această întrebare? Dumnezeu să-l ajute pe cel acuzat, pentru că judecata nu se termină niciodată.

– Ba da. Se poate termina chiar acum.

– Și la ce o să ne folosească? La ce o să-mi folosească mie? Îți mai spun o dată că n-am făcut nimic, dar alte îndoieli o să apară peste șase luni sau un an, o să auzi o altă poveste despre ceva ce am făcut sau n-am făcut în Epoca de Piatră... Iar eu va trebui să mă justific față de tine iar și iar. Sincer vorbind, toată chestia asta mă doboară. Faci și tu ceea ce a făcut Wes, ceea ce a făcut Flaherty...

– Și ce-au făcut ei?

– M-au părăsit! Nu m-au crezut! M-au emasculat! Iar tu faci același lucru, dar mai aproape de sensul cuvîntului. Din cauza asta se întîmplă ce s-a întîmplat în noaptea asta, de aceea n-a mers treaba de atîtea ori. Nu pot să mai suport îndoielile tale. M-ai castrat!

– Mark...

– Nu mă mai simt bărbat față de tine. Mi-e teamă că orice vorbă, orice gest vor face să fiu iarăși verificat și judecat – și întrebat. Nu mai pot. Trupul meu nu mai poate. Nu mă simt în largul meu. Nu mă mai amuz. Nu-mi place nimic. Mi se pare că nu mă mai iubești.

Mark își vîrî mîinile sub cămașa ei și le plimbă peste pîntecul ei, peste sînii ei. Christinei nu-i plăcu gestul lui. Ce se întîmpla cu el? Putea să-i explice ce-l supărase?

Dar Mark abia îi spusese că i se părea că ea nu-l mai iubește. Iar dacă ea i-ar fi spus acum să se oprească, lucrurile s-ar fi înrăutățit și mai mult.

Christina nu mai avea impresia că știa care-i adevărul. Poate că totul era din vina ei, din cauza neputinței ei de a-l crede...

Îl înțelegea de ce nu voia să-i mai spună o dată – pentru totdeauna – că nu făcuse nimic. Mark avea dreptate, n-ar fi fost pentru ultima oară. Și rîndul trecut cînd îl întrebase fusese tot o dată pentru totdeauna. Întrebase și i se răspunsese. De cîte ori avea să-l mai întrebe și ce prăpăd va face întrebarea aceea de fiecare dată?

Mark era tatăl copilului lor, iar incapacitatea ei de a avea încredere în el le amenința viitorul.

Însă nu era numai vina ei. Ceva se întunecase în Mark. Mîinile lui continuau s-o mîngîie, iar respirația lui se iuți.

Poate că întunericul fusese întotdeauna în el și fusese nevoie de toate necazurile acelea ca să devină vizibil. Dar modul în care o trata, felul în care îi vorbea era vulgar. Mark devenise vulgar. Iar ea nu avea să răspundă la așa ceva.

Christina îi simțea mîinile pe trupul ei. Mark era puternic, iar ea își dădu seama că se temea de el. Pielea i se înfiora la atingerea lui. După discuția din seara aceea, Christina nu-și închipuise că Mark ar mai fi avut chef să facă amor, dar bărbatul îi trase cămașa de noapte în sus și-și duse gura la sînii ei.

Doamne, ce-l apucase?

Mark trase de cordonul halatului său și se dezbrăcă. Era foarte excitat. Îi luă mîna și i-o puse pe membrul său, jubilînd din cauza supunerii ei.

– Am ceva pentru tine!

Apoi îi scoase chiloții – cu un gest grăbit, brutal – temîndu-se să nu-i treacă iarăși momentul de excitare.

Nu scoase nici un cuvînt. O împinse pe fotoliu și-i desfăcu picioarele. Avea ochii goi și o expresie sălbatică pe chip.

Christina nu putea face nimic ca să-l oprească.

45

După proces, Wes Farrell se dădu la fund pentru mult timp.

Își propuse să nu se mai tundă pînă cînd se va întîmpla ceva – orice – care să aibă un înțeles. Nu-și mai făcea curățenie în apartament. Oricum, nici pînă atunci nu se prea omorîse cu treaba asta. Se înscrise la cursuri serale și începu să studieze istoria, pentru că aceasta se ocupa de morți care nu-ți puteau face rău.

Ca urmare a deciziei sale de a renunța complet la practicarea avocaturii, Wes nu-și prelungi contractul de închiriere a biroului din North Beach. Pusese la loc cele cinci kilograme pe care le pierduse în timpul procesului, își tunsese mustața și renunțase la hainele elegante.

Lumea era un rahat. Oamenii – mai ales învingătorii simpatici – erau niște gunoaie. Orice formă de idealism însemna doar amăgire de sine. Din moment ce orice formă rapidă și nedureroasă de sinucidere – să zicem prin împușcare – ar fi provocat vîlvă, Wes alese calea mai lentă a otrăvirii treptate cu alcool.

Existase o scurtă perioadă – spre sfîrșitul procesului – în care se gîndise s-o sune pe Sam Duncan. După ce citise jurnalul Dianei Price, Farrell își dăduse seama că fusese un prost încrezut și că greșise întru totul.

După ce aflase hotărîrea lui Flaherty și decisese să nu apeleze la martori care să susțină că acuzatul avusese o comportare ireproșabilă, Wes își dăduse seama că nu mai trebuia s-o interogheze pe Diane Price. Nu mai trebuia s-o facă bucăți.

Acest lucru ar fi trebuit să-i ofere lui Wes ocazia să-i spună lui Sam că o credea. Că fusese un tîmpit. Că o iubește. Că ar dori să încerce din nou să fie împreună.

Dar Wes nu era Mark Dooher, care făcea totul la timp și care avea noroc. El era sacul de box al unui întreg univers ostil. Povestea caraghioasă a Dianei Price și a armei ei de foc o scosese și pe ea, și pe Sam, din joc.

De vreme ce tot era la pămînt, Lydia alesese tocmai acest moment ca să-i istorisească povestea înduioșătoare a uniunii carnale dintre ea și Dooher, din ziua înmormîntării Sheilei.

Așa că Wes decise să se cufunde pentru totdeauna în mocirla băuturii și a neîncrederii în oameni. Povestea Lydiei îi întărise rezerva pe care o manifesta în general față de femei. Nu trebuia să uite că orice implicare în dragoste era o chestie artificială, nedemnă de încredere și sortită eșecului. Iar el se săturase de eșecuri.

Considera însă ca un semn de sănătate mintală faptul că avea o legătură mai strînsă cu Bart. O concediase pe graficiana care scosese pînă atunci cîinele la plimbare. Wes începu să se îngrijească el însuși de Bart.

Perioada aceea întunecată durase vreo șapte, opt luni, dar răzmeriţele rasiale, care aproape că distruseseră orașul în vara de după proces, îi atrăseseră atenția. Întîmplarea făcuse ca în vîltoarea evenimentelor să-și ajute un coleg de facultate acuzat de crimă rasială și să găsească un aliat neașteptat în Abe Glitsky.

În sfîrșit, făcuse și el ceva bun în calitate de avocat!

Așa că se tunse, își scoase din dulap costumele vechi și se apucă din nou de meserie.

Timpul vindecase și unele dintre rănile lui Sam.

Wes începu să-i facă o curte nebună, cu scuze și flori, cu scuze și invitații la cină. Și iar scuze. Știa că-i un nesimțit, un om nepotrivit anilor nouăzeci, dar merita să încerce să se schimbe. Mai ales că își dorea asta.

La aproape un an după ce Dooher fusese declarat nevinovat, Sam și Wes se mutară împreună în apartamentul de la etaj al

unei vile în stil victorian din Buena Vista, vizavi de parcul cu același nume, la doar două cvartale de vechea locuință a lui Sam din Ashbury și nu prea departe de serviciul ei.

Stăteau pe șezlonguri din pînză în dungi, pe o platformă din lemn de sequoia, pe care o construise vechiul chiriaș între frontoanele de pe acoperiș. Intenționau să frigă carne pe grătar, după ce cărbunii aveau să se transforme în jar. Pînă atunci beau martini, în pahare tradiționale. Ascultau ultimul CD al grupului Alabama, iar melodiile country sunau înduioșător în briza blîndă.

Cei doi vedeau jos, dincolo de stradă, panta verde a parcului, cu copii care se jucau, avînd în spate un șir de zgîrie-nori.

Era ultima săptămînă din mai. Vremea fusese călduroasă două zile la rînd. Spre vest, o falangă de ceață se pregătea pentru asaltul de iunie. Se părea că negura va ajunge deasupra lor tocmai la timp pentru ca a doua zi să înceapă lunga iarnă care reprezenta vara acelui oraș.

Mark Dooher nu făcea parte din topul celor o sută de subiecte favorite al conversațiilor lor. Sam evitase subiectul timp de mai multe ore, dar decise că momentul era propice și întrebă:

– Pe cine crezi că am văzut în dimineața asta?

Farrell își luă măslina din băutură, o supse, apoi i-o aruncă lui Bart, care o prinse din zbor.

– Pe Elvis? Știu că trăiește. Am văzut în numărul de astăzi al revistei *Enquirer* dovezi serioase, nu prostii ca în alte rînduri.

– Știi ce-am așteptat? Nu-mi răspunde, pentru că-i o întrebare retorică. Am așteptat să te întreb într-o zi: „Pe cine crezi că am văzut în dimineața asta?" sau: „Știi ce-am așteptat?", iar tu să-mi răspunzi: „Pe cine?" sau: „Ce?", adică răspunsul potrivit pentru întrebarea respectivă. Asta ar fi o zi mare, dacă o să am parte de așa ceva.

Wes dădu din cap și zise:

– O să-ți dau un dolar dacă o să-mi faci schema propoziției acestea, dacă a fost o propoziție.

– Asta voiam să spun, replică Sam. Mi-ai dat un exemplu perfect.

– Asta-i problema, o aprobă el. Eu nu gîndesc liniar.

Apoi se aplecă spre ea și-i puse mîna pe genunchi.

– Bine. Pe cine ai văzut?

– Pe Christina Carrera.

Sam văzu că Wes încercă să-și ascundă reacția. Bărbatul trase aer în piept, privi în gol, își luă mîna de pe genunchiul femeii și sorbi din băutură, apoi întrebă:

– Cum arăta?

– E gravidă.

– Glumești?

– Nu glumesc.

– Oho! exclamă el.

– A venit la Centru. Nu, adăugă ea repede, dîndu-și seama la ce se gîndea Wes, a venit doar în vizită.

– Ca să-și aducă aminte de vremurile bune de altădată?

– Așa a spus ea.

– Și ai crezut-o?

– Cred că doar pentru trei secunde.

– Cam mult, zîmbi Wes. Ce voia, de fapt?

– Dacă aș fi în locul tău, aș da un răspuns de felul: „Voia să o ajut să negocieze un nou tratat între Hong Kong și China, cu ocazia noului mileniu". Însă eu nu spun asemenea lucruri. De obicei, încerc să răspund la obiect.

– Asta pentru că ești mai bună decît mine. Așadar, ce voia?

– Nu sînt sigură. Poate că voia doar să discute cu cineva cunoscut. Să ia contact cu realitatea. Era speriată și nu știa cum să recunoască acest lucru.

– Și eu aș fi fost speriat. I-ai spus că-i prea deșteaptă ca să se sperie?

– N-ar fi ajutat-o cu nimic. Am stat de vorbă. Mai bine zis eu am ascultat și ea a vorbit, prefăcîndu-se că a venit așa, din întîmplare, ca să mă salute. După un timp, a încetat să se mai prefacă.

Wes se ridică, se duse lîngă marginea acoperișului și se uită spre parc.

– O bate?

Sam veni lîngă el și-i puse brațul în jurul mijlocului.

– Nu. Ea zice că nu. Nu arăta bătută.

– În ce lună este?

– Pare că-i gata să nască. După un timp – poate că a vrut doar să fie politicoasă – m-a întrebat ce mai fac. I-am povestit despre noi doi.

– Sper că numai despre partea bună a relației noastre.

Sam se strînse lîngă el, apoi se așeză pe marginea acoperișului.

– Cînd i-am pomenit de tine, a fost ca și cum i-aș fi aruncat o frînghie. A spus că ar vrea să te viziteze, dar că nu știe ce să-ți spună. Nu credea că ai dori să stai de vorbă cu ea.

Wes rămase tăcut. În spusele lui Sam era mult adevăr. Probabil că n-ar fi discutat cu Christina, dacă aceasta ar fi sosit neanunțată. În timpul procesului, echipa apărării se împărțise în două: Wes de-o parte, Christina și Mark de alta.

După aceea, în timp ce îndoielile sale cu privire la Dooher creșteau, se lămurise că tînăra lui colegă nu voia să le audă. Christina avea propriile planuri în legătură cu Mark.

Apoi, după ce procesul se terminase, Wes simțise din nou imboldul idealismului său prostesc. Încercase pentru o ultimă oară să discute cu Christina, s-o convingă că Mark fusese făptașul, în ciuda verdictului juriului.

Poate că momentul fusese prost ales – nu se întîmpla pentru prima oară – pentru că tînăra purta deja un inel de logodnă. Ar fi trebuit să țină seama de acest amănunt. Christina îi ceruse dovezi pentru ceva ce nu fusese demonstrat în timpul procesului sau al pregătirii acestuia.

Wes își pierduse cumpătul și-i spusese că Mark îi povestise.

– Ți-a povestit? A recunoscut?

Wes fusese cinstit. Întotdeauna fusese cinstit. Era convins că acest lucru o să-i folosească odată și odată... Nu-i folosise de data aceea. Răspunsese:

– Folosind alte cuvinte.

– Adică nu ți-a povestit nimic și n-a recunoscut nimic. Asta vrei să spui?

În momentul acela, Wes își spusese că întrebarea sunase ca și cum ar fi fost supus unui interogatoriu încrucișat. Christina îl privise în timpul procesului și îi prinsese unele gesturi. O ajutase astfel să devină avocat. Auzind-o, Wes și-ar fi dorit în momentul acela să se simtă mulțumit învățase secretul meseriei, dar nici vorbă de așa ceva.

Admise însă că Dooher nu recunoscuse nimic...

Asta fusese tot. Christina nu-l crezuse.

Farrell își spusese că tînăra n-ar fi crezut nici dacă Mark însuși i-ar fi mărturisit. Christina ajunsese să aibă încredere oarbă în Mark, iar îndoielile lui Wes Farrell nu făceau decît să-i întărească părerea că ea și Mark erau singuri.

Apoi ea îi spusese care era problema *lui*. Era invidios că Mark ajunsese să depindă mai mult de ea decît de el, că rolul lui urma să se diminueze, că...

Wes încercase s-o lămurească, dar în zadar.

Sam oftă și spuse:

– Christina vrea să te vadă.

– O să mă gîndesc. Nu, nu cred că vreau s-o văd.

– Mi-a cerut să discut cu tine.

– Ai discutat.

Wes se duse la celălalt capăt al acoperișului. Nu avea unde să se ducă în altă parte. Îi întoarse spatele lui Sam. Trebuia să mărească platforma, ca să aibă și el un loc al lui.

– Ce aș putea să-i spun și nu i-am spus rîndul trecut?

– Nu știu. Poate de data asta e dispusă să te creadă.

– Nu-mi pasă dacă mă crede! Nu-mi pasă ce crede!

Ridicase glasul. Își dădu seama și nu-i plăcu. Nu voia să țipe la Sam. O iubea pe Sam. Povestea cu Christina nu avea legătură cu ei doi. Încercă să se stăpînească.

– Sam, este măritată cu un ucigaș. Ce-ar trebui să-i spun? Ceva de genul: „Christina, poate că nu-i bine să locuiești împreună cu soțul tău, pentru că – acum ar trebui să folosesc o întorsătură glumeață – *obișnuiește să omoare oameni.* Nu în fiecare zi, nici nu spun că o să te omoare și pe tine, dar, dacă vrei să fii în siguranță..." Nu pot să-i spun așa ceva.

Wes își duse mîna la frunte și-și vîrî degetele în păr.

– Și ce-ar trebui să facă ea, după discuția cu mine? Să-și părăsească soțul?

– Probabil. Ca să scape cu viață.

– Poate să plece și acum. Să-și salveze viața. Nu-i treaba mea. În nici un fel. Ce rahat!

Sam veni lîngă el – făcea întotdeauna asta, pentru că avea întotdeauna efect – și-l luă în brațe.

– Wes, cred că vrea să știe ce știi tu. E însărcinată cu copilul lui. E într-o situație groaznică. Nu poate pleca, pur și simplu. Trebuie să fie foarte sigură.

– Sam, ea n-o să fie niciodată sigură. Știe tot ce știu eu.

O luă și el în brațe pe Sam și-și lăsă capul pe umărul ei, apoi întrebă:

– Cînd?

– I-am spus să vină mîine-dimineață, îi răspunse Sam, zîmbindu-i dulce și ridicîndu-se în vîrful picioarelor, ca să-l sărute. Ți se pare un moment potrivit?

Glitsky revenise, în felul lui decis, în lumea celor vii.

Nat, care avea șaptezeci și opt de ani, începuse să studicze ca să devină rabin. Făcea plimbări aerobice în fiecare zi, de la Arguello pînă la plajă, și nu avea să moară niciodată, nici nu avea de gînd să mai îmbătrînească, iar Abe îi era recunoscător pentru asta.

Fiul cel mai mare al lui Glitsky, Isaac, care urma să absolve liceul peste două săptămîni, se transformase într-un tînăr relativ

rezonabil. După festivitatea de încheiere a școlii avea să facă un tur al Coastei de Vest cu bicicleta, împreună cu trei prieteni. Plănuia să lipsească de acasă cea mai mare parte a verii. Fusese acceptat la UCLA și urma să înceapă cursurile din toamnă.

Jacob – care avea șaptesprezece ani – se dusese la operă împreună cu nașa lui, o fostă colegă de cameră a lui Flo. Glitsky crezuse că făcuse acest lucru din politețe. Cu toate că frații lui îl ironizaseră și cu toate că nici el nu păruse încîntat de idee, Jacob petrecuse o seară în opera din San Francisco. Apoi alta. Experiența – grandoarea, dramatismul, emoția, tragismul – îl transformaseră. După scurt timp ajunsese să se ducă la matineele duminicale, cumpărînd bilete ieftine, în spate, cu propriii bani.

Începuse să cumpere CD-uri. La început, apartamentul răsunase de acordurile Celor Trei Tenori care interpretau *cîntece*. Dar curînd începuse să asculte arii, apoi părți întregi de opere. Se apucase să studieze partituri și librete. Dintre toate materiile facultative din școală alesese să învețe *limba italiană*. Descoperind că avea voce de bariton, Jacob găsise un profesor care-i spuse că putea să-și dezvolte talentul.

Băiatul cel mai mic își schimbase numele. Pentru că locuia în casa unui polițist pe jumătate negru, renunțase la porecla O.J. și devenise Orel James, așa cum îl botezaseră părinții. Genele lui Flo ieșeau tot mai mult în evidență în înfățișarea lui.

Orel trecea prin momente dificile. La școală era un copil retras. Asculta muzică tot timpul, la walkman sau la stația Genesis de acasă. Începuse să se bîlbîie.

Frații lui mai mari nu se mai jucau cu Orel, așa cum făceau înainte. Abe știa că așa trebuie să fie, chiar dacă i se rupea sufletul. Toți creșteau, băieții mai mari aveau viața lor. Nu se mai ocupau de Orel.

Această responsabilitate îi revenea lui Glitsky, nu altcuiva. Iar el o acceptă și faptul că avusese cineva nevoie de el îl salvase, îl făcuse să-și revină.

Începuse să vină acasă, ca să-l ajute pe Orel la lecții, să se ducă la ședințele cu părinții, să fie liber în weekend. Abe jucase fotbal în colegiu, iar Pop Warner avea nevoie de antrenori.

Abe se pomenise brusc printre oameni. Tați, mame, care nu erau polițiști, copii care nu erau ai lui. La început, chestia asta îl zăpăci, apoi îl bucură că avea ceva în comun cu Orel, despre care puteau discuta. Li se păru surprinzător, dar erau amîndoi pasionați de fotbal.

Începuse să se străduiască să ajungă seara acasă la timp ca să-l învelească pe Orel noaptea, să stea lîngă el și să recunoască trăsăturile lui Flo în chipul fiului său și să-și dea seama că o parte din ea rămăsese încă în lumea aceasta.

Apoi, treptat, începu să-l *audă* pe băiat, să-i asculte vocea, să-i recunoască propria identitate, să-i asculte secretele, temerile și speranțele, dîndu-și seama că pînă atunci nu știuse cît de puternice erau, de fapt, sentimentele pe care le avea față de fiul său. Înainte abia dacă îl cunoscuse pe Orel...

Se minuna văzînd că semințele pot încolți după ce pădurea fusese tăiată. În timp ce stătea lîngă Orel, care dormea, își puse mîna pe pieptul băiatului. Acesta respira liniștit.

Spăla vasele de la cină și se uita pe fereastra deschisă care dădea spre Parcul Național Presidio. Era o seară minunată, cu cerul de-un albastru-închis, aproape purpuriu. Ceața se întindea deasupra oceanului.

Băieții mai mari, care aveau de făcut lucruri importante după orele de școală, nu veniseră acasă ca să cineze. Îl auzi pe Orel silabisind cuvinte, ajutat de Rita. Băiatul nu se mai bîlbîia deloc.

Sună telefonul și Abe se șterse pe mîini, ridică receptorul abia la al treilea țîrîit. Înainte îl ridica imediat ce începea să sune.

Dar acum, nu era doar el cel căutat. Sunau fete care doreau să discute cu băieții. Sau alți băieți. Ani de zile, Glitsky răspunsese la telefon mormăindu-și numele. Acum ridică receptorul și zise „Alo?", ca un cetățean obișnuit.

– Abe?

– Da.

– Acesta este un apel neobișnuit. O voce dintr-un trecut ciudat și îndepărtat. Un trecut foarte ciudat.

Glitsky rămase lîngă telefonul fixat de peretele din bucătărie, fără să recunoască glasul. Îl știa, dar nu foarte bine. Oricum, cel care-l sunase îi cunoștea numărul de telefon, deci trecutul acela, indiferent cît de ciudat ar fi fost, nu putea fi foarte îndepărtat. Apoi îi pică fisa:

– Wes?

– Foarte bine, domnule locotenent! Chiar excelent! Cum ai dus-o în minunatul an care a trecut?

– Foarte bine, Wes. Ce pot face pentru tine?

Farrell avu nevoie de două minute ca să-i explice cum de ajunsese să se întîlnească a doua zi cu Christina Carrera. Glitsky îl ascultă fără să-l întrerupă.

Locotenentul supraviețuise prăbușirii politice care urmase procesului lui Dooher și în ultimul an se remarcase atît de mult la serviciu, încît acum se simțea relativ sigur de postul lui.

Cazul Dooher rămăsese neîncheiat și orice referire la el îi atrăgea imediat atenția lui Abe.

Farrell încheie:

– Dacă ea vrea să se despartă de el, sînt gata să-i dau o mînă de ajutor. Am impresia că ea a ajuns să-și dea seama ce-a făcut Mark, dar nu-i în stare să înfrunte adevărul. Cred că vrea să știe mai mult.

Glitsky se așezase pe un scaun, lîngă masa din bucătărie. Întrebă:

– Și ce vrei să fac?

– Nu știu. Mi-am spus că s-ar putea să fi găsit dovezi noi, după terminarea procesului.

Glitsky sesiză ironia situației. Avocatul apărării, cel care-i convinsese pe jurați că acuzatul nu era vinovat, întreba dacă poliția găsise cumva dovezi noi, ca s-o convingă pe o colegă că individul fusese totuși vinovat.

– Wes, i-am predat totul Amandei Jenkins. Ancheta s-a încheiat în momentul în care Dooher a fost achitat.

După o pauză, Farrell întrebă:

– Ce-i cu Trang? Cazul acela n-a fost închis, din punct de vedere legal.

Glitsky îi dădu dreptate, dar spuse că acesta era ceea ce se numește un caz mort – adică îngropat de mult și uitat de toată lumea.

– Cazul Trang nu mi-a ocupat prea mult din timpul meu de lucru. Poate îți amintești că mi s-a dat ordin să încetez...

Farrell simți reproșul, dar insistă:

– Încerc să-i arăt Christinei tot ce-ai știut, tot ce-ai aflat.

– Pentru ce?

– Nu știu. S-ar putea să-i salvăm viața.

– Dooher o amenință?

– Nu știu. Însă n-am știut nici dacă a amenințat-o pe Sheila. Sau pe Trang. Se pare că amenințările nu fac parte din modul lui de a acționa.

Glitsky înțelese ce voia să-i spună Farrell. Individul plănuia și lovea. Nu-și anunța prin telegraf intențiile.

– Ce vrei? întrebă locotenentul, din nou.

– Poate ne arăți dosarul cazului Trang. Nu l-am văzut niciodată. Nici nu știu ce informații aveai.

Glitsky simți că-l ia cu călduri. Poate că o să reușească să-l prindă pe individ! Poate că o să poată să închidă cercul. Dar nu-și arătă entuziasmul.

– Avem un caz legat de circumstanțe, ca acela prezentat la proces. Interogatorii ale unor martori care se contrazic, un motiv care e valabil doar dacă știi despre ce-i vorba... N-am găsit niciodată baioneta.

– Dar tu ești convins?

Glitsky începu să-i povestească despre deosebirile care existau între versiunea lui Dooher despre telefoanele date lui Victor Trang în seara morții acestuia, între conținutul fișierelor din computerul lui Trang și între ceea ce povestiseră în timpul anchetei mama și prietena lui Trang.

– Știu că toate astea la un loc nu pot constitui baza unui proces. Avem nevoie de o dovadă care să arate că a fost în biroul lui Trang. Am putut arăta – pe baza listei convorbirilor la telefonul celular – că a fost în apropiere. Pentru mine e suficient. Nu și pentru procuratură.

– Crezi că va fi suficient pentru Christina?

Glitsky se gîndi un timp, apoi răspunse:

– Nu văd ce rău ar putea să-i facă.

Wes puse receptorul în furcă și se duse în camera de zi. Sam stătea lîngă fereastră, privind ceața de afară.

– Cine a scris chestia aia despre ceața care vine ca și cum ar avea picioare de pisoi? întrebă ea. Negura asta năvălește ca o locomotivă.

Wes veni lîngă ea și se uită pe geam. Abia reuși să vadă luminile de pe cealaltă parte a străzii.

– Glitsky a spus că o să-mi trimită niște materiale, dar că s-ar putea să nu le primesc dis-de-dimineață.

– Te-am ascultat în timp ce vorbeai cu locotenentul la telefon, îi spuse Sam. Cînd te-ai lămurit ce fel de om era Dooher?

Wes nu avu nevoie de timp de gîndire:

– Cînd am citit jurnalul Dianei Price. Mi-a fost clar că nu mințea.

– Îl mai ai pe undeva, prin dosarele tale bine puse la punct?

– Știi că nu arunc nimic.

– Ăsta reprezintă unul dintre multele tale talente, îi zise Sam, mîngîindu-l pe obraz.

46

Christina era gata să renunțe.

Vremea se făcuse groaznică: ceață deasă, vînt de optzeci de kilometri pe oră, temperatură în jur de patru grade Celsius...

Pe lîngă toate astea, copilul dăduse din picioare toată noaptea. Christina apucase să doarmă doar trei ore. Era epuizată.

O parte din ea își dorea să nu se fi dus cu o zi înainte s-o vadă pe Sam. Pusese lucrurile în mișcare și se simțea ca și cum l-ar fi trădat pe Mark. Însă viața alături de acesta se transformase într-un exercițiu zilnic de învingere a fricii.

Mark nu se purta amenințător în activitățile cotidiene. Se ducea la birou – o încăpere pentru el și una pentru secretariat la etajul șase din Embarcadero nr. 1. Uneori îi dădea telefon pe la prînz, să vadă cum se simte. De multe ori, Mark nu era la birou în timpul după-amiezii, iar ea nu-l întreba unde a fost.

Mark juca golf, se antrena pe terenurile de squash, se ducea să prînzească împreună cu oameni din cercul lui de afaceri. Un observator obiectiv rămînea cu impresia că revenise la vechiul său fel de a fi, încîntător, plin de încredere.

Dar, de la ceartă aceea, în viețile lor se produsese o ruptură. Christina nu putea să scape de sentimentul că Mark o manipulase și o adusese într-o situație în care simțea că nu poate să refuze să facă sex cu el.

Îi era teamă.

Își dădea seama că îngrijorările și îndoielile vagi se transformaseră în teamă adevărată. De atunci făcuseră sex deseori,

fără implicare și de-o brutalitate care o făcuse să-i fie teamă pentru copil.

El e soțul ei. Trebuie să ai încredere în soțul tău.

Putea să plece. Christina își spusese de multe ori că o să plece, dacă lucrurile s-ar fi înrăutățit. În primul rînd trebuia să-și apere copilul.

Continua să fie corectă. Toți prietenii lui Mark îl părăsiseră. Nu putea să li se alăture.

Problema era că nu avea încredere în ea însăși. Dacă greșea? Putea să fie vorba doar de paranoia, de efectul hormonilor, putea să fie doar un alt episod tipic în ceea ce părea a fi perseverența cu care dădea greș în relațiile ei.

Întotdeauna găsise o scuză, nu-i așa?

De aceea nu putea să-i spună nimic mamei sale, cu toate că discutau la telefon de trei ori pe săptămînă. Nu îndrăznea să recunoască faptul că mariajul ei nu mergea bine. Ea și Mark erau fericiți, fericiți, fericiți...

Nici nu-și permitea să-i lase pe părinții ei să aibă îndoieli în privința lui Mark. Se străduise din greu să-i convingă că Mark fusese nevinovat. În cazul în care căsnicia ei dădea greș, mama ei ar fi murit de durere. Iar tatăl ei ar fi considerat-o o proastă.

Așa că se hotărîse cu o zi în urmă să discute cu cineva apropiat, cu toate că-și dădea seama că Sam nu putea fi obiectivă.

Cînd aflase că Sam și Wes Farrell erau împreună, că alcătuiau un cuplu, avusese sentimentul că putea să găsească un răspuns. Wes putea... Ce putea Wes să facă?

Fusese o greșeală. Știa ce avea să-i spună Wes. Iar după ce Wes avea să-i spună ce avea de zis, pentru ea n-ar mai fi existat nici o scuză. Copilul putea să se nască oricînd. Nu era momentul potrivit pentru altceva.

Nu putea să facă așa ceva. Nu putea să se ducă la întîlnire. Avea să-i telefoneze lui Wes să anuleze întîlnirea. O să-i spună că ieri nu se simțise bine. Așa și fusese.

Stînd pe un scaun lîngă masa din bucătărie, căută numărul în cartea de telefoane. Îl notă pe carnetul de lîngă telefon. Formă prefixul, apoi se opri și puse receptorul în furcă, uitîndu-se la ceața de afară. Simți copilul mișcînd.

O lacrimă i se scurse pe obraz.

Wes închiriase un spațiu comercial de pe Irving Street, la intersecția cu 10th Avenue. În comparație cu fostul său birou din North Beach, acesta părea o minunăție în lemn gălbui și sticlă, plin de lumină naturală și de plante decorative. Avea un angajat permanent, secretar cu cunoștințe de calculator și juridice, numit Ramon. Mai mult, Wes cedase și își luă un robot telefonic.

Wes stătea la birou și se prefăcea că-și notează ceva din Codul de Evidență. Christina stătea pe scaunul din lemn de tec și piele, citind jurnalul Dianei Price. Wes își spune că femeia, deși părea foarte obosită, arăta surprinzător de bine. Purta blugi, cizme cam vechi și un pulover gros, negru, cu guler mare.

Își spusese că Sam avusese dreptate într-o privință: Dooher nu-și bătea nevasta, deși poate că, într-un fel, ar fi fost mai bine dacă ar fi bătut-o. Wes știa că tînăra era puternică, inteligentă și că n-ar fi acceptat nimic *fățiș*. Dacă Dooher ar fi lovit-o, Christina l-ar fi părăsit.

Dar Dooher nu făcea nimic fățiș. Ăsta era talentul lui.

Wes își dădu seama cînd Christina termină de citit prima jumătate a jurnalului – cînd ajunse la momentul în care Diane urma să-l întîlnească pe Dooher în seara următoare și „nu mai avea răbdare". Wes își aminti că și el avusese aceeași reacție.

Christina se uită la el și-i zise:

– Jurnalul s-a terminat, pur și simplu.

– Continuă să citești, îi zise Wes.

După ce tînăra citi următorul paragraf din jurnal – singurul care mai fusese scris – rămase tăcută mult timp. Apoi răsfoi

paginile din urmă, puse mîinile pe dosar și privi în podea. Arăta terminată.

Wes spuse calm, cu multă grijă:

– Nu cred că a scris asta doar ca să-și facă publicitate la proces. Cred că e un jurnal autentic.

Christina dădu din cap, de parcă ar fi stat de vorbă cu ea însăși.

– S-a întîmplat ceva, recunoscu ea.

Wes nu forță lucrurile și zise:

– M-am gîndit că trebuie să vezi jurnalul ăsta.

– De ce nu mi l-ai arătat în timpul procesului?

O întrebare bună. Wes nu era mîndru de ce făcuse și acest lucru se citea pe fața lui.

– M-am gîndit că, dacă o să-l citești, n-o să fii la fel de eficientă, dacă ar fi fost nevoie s-o interoghezi pe Diane. Apoi, după ce Flaherty a renunțat să depună mărturie și am știut că n-o să apelez la declarații în favoarea caracterului lui Mark, mi-a fost clar că Jenkins nu mai avea nici un motiv s-o cheme la bară pe Diane. Jurnalul devenise inutil.

– Nu și pentru mine. Era evident că aveam o legătură cu Mark. Dacă aș fi văzut jurnalul...

– N-ai fi crezut că-i adevărat, îi replică Wes. Ai fi spus că-i un fals. Gîndește-te bine.

Urmă o tăcere lungă.

– Îți amintești că Mike Ross n-a cedat atacului meu de atunci? Știi de ce? Pentru că știa ce văzuse. Era lîngă terenul lui Mark și a văzut locul în care ar fi trebuit să fie, dar acesta nu era acolo.

Christina oftă și dădu din mînă.

– Vrei să te întîlnești cu Diane? Să discuți cu ea? O cunosc acum destul de bine. Nu minte. Mark a violat-o.

Lacrimile începură din nou să-i curgă pe obraz, fără ca femeia să scoată vreun sunet sau să facă vreun gest. Wes își închipui că momentul acela era la fel de potrivit ca oricare altul.

– Christina, aș vrea să-ți mai spun ceva.

Ea îl privi, fără nici o expresie pe chip.

– În ziua cînd a fost înmormîntată Sheila, după ce au plecat toți ceilalți, Mark a făcut sex cu fosta mea nevastă, pe podeaua sufrageriei din casa voastră. Asta spune mult despre jalea unui anumit soț.

Christina rămase calmă, ca și pînă atunci, și dădu din cap.

Interfonul lui Wes scoase un țiuit. Avocatul ridică receptorul.

– Am spus să nu mă întrerupi. Bine, trimite-l aici.

Farrell se duse la ușă și o deschise.

Glitsky intră din hol și spuse:

– Regret că n-am telefonat, dar m-am dus mai devreme la arhivă, am găsit dosarul, apoi am avut o întîlnire în apropiere. Ai spus că ai nevoie de documente cît mai curînd, așa că m-am gîndit că aș cîștiga timp dacă aș veni direct aici.

Farrell luă dosarul și-l invită în încăpere.

– Cred că o cunoști pe Christina.

Femeia încercă – fără succes – să pară liniștită. Glitsky, ca un investigator cu experiență, îi remarcă ochii roșii și machiajul întins.

– V-am întrerupt?

Christina clătină din cap și se uită la el.

– Nu știu ce să fac, zise ea. Ce-i cu dosarul ăsta? E despre Mark?

– Este despre Victor Trang, răspunse Farrell, ținînd hîrtiile în mînă și ducîndu-se spre masa de lucru. Dacă domnul locotenent dispune de cinci minute, probabil că o să ne facă un rezumat.

Locotenentul avu nevoie de mai mult de-o jumătate de oră. Glitsky își aduse un scaun și se așeză lîngă Christina, iar Wes se cocoță pe marginea biroului. După ce termină de povestit, spuse:

– Așadar, dacă preferați cumva să credeți că Trang le-a mințit pe mama și pe prietena lui și a scris aiureli în computerul său, care se potriveau cu apelurile *adevărate* primite de la

Dooher, știind că refuzase – asta e sigur – oferta lui Flaherty de șase sute de mii de dolari, cu speranța de a obține mai mult, atunci vă privește.

Concluzia sa era evidentă.

– Vrei să spui că Mark l-a omorît și pe el?

Nu mai plîngea, dar Christina avea ochii ca de sticlă. Glitsky văzuse așa ceva la supraviețuitorii unor luări de ostatici. Într-un fel, poate că asta fusese Christina. Și era încă.

– Da, așa cred, răspunse locotenentul. Trebuie să mai știi ceva despre care nu s-a amintit în timpul procesului.

– Spune.

– Atît pe Victor Trang, cît și pe Sheila Dooher erau dungi făcute cu sînge. Poți să compari fotografiile de la locul crimei. Ucigașul celor doi și-a șters cuțitul pe hainele lor. Ți-l amintești pe Chas Brown?

Christina dădu din cap și zise:

– Thomasino nu l-ar fi lăsat să depună mărturie.

– Da. Ții minte povestea lui despre individul din Vietnam, Andre Nguyen? La primul interogatoriu pe care i l-am luat, Brown a spus, *din proprie inițiativă,* că soțul tău i-a mărturisit că-și șterpelise baioneta pe pijamaua lui Nguyen. Același mod de operare. Poți să mă crezi sau nu, dar e adevărat.

Wes interveni și el:

– Încă un lucru, Christina, și mă bucur că Abe este aici, ca să audă și el. Am revăzut cazul cu foarte multă atenție și mi-am dat seama că totul a fost ca la carte. Mark ne-a spus că Glitsky era pornit împotriva lui, iar noi l-am crezut, pentru că eram dispuși să-l credem.

Christina nu era într-o stare de spirit potrivită ca să asculte o prelegere despre felul în care funcționează sau nu funcționează sistemul juridic. Își aranjă puloverul și se ridică în picioare.

– Vreau să vă mulțumesc amîndurora pentru timpul acordat, zise ea.

Prin asta, încheia discuția. Își luă poșeta și jacheta din cuierul de lîngă ușă.

– Dacă vrei să-l părăsești, îi zise Wes, du-te într-un loc unde n-o să-i treacă prin minte să te caute. Și anunță-ne și pe noi. Da?

Christina dădu din cap, dar gestul nu păru a fi unul de aprobare. Tînăra se retrăsese în sine. Ieși pe ușă, după ce-i privi, avînd pe chip o expresie ambiguă.

Farrell se cocoță din nou pe marginea biroului.

– Ce crezi că o să facă acum Christina?

Glitsky ridică din umeri.

– A spus că nu știe. Dacă are minte, o să plece.

– Nu cred că-i vorba de minte. E altceva, un lucru pe care eu însumi l-am suportat cu greu. În plus, e însărcinată. Asta n-o ajută cu nimic.

– Sper s-o ajute. N-am chef să anchetez moartea altei neveste a lui Dooher.

Glisky se pricepea la ucigași și știa că primul asasinat era cel mai greu și că, dacă te obișnuiai cu ideea, al doilea devenea mai ușor. Dacă te obișnuiai cu ideea...

Wes fu șocat de spusele locotenentului și întrebă:

– De ce ar ucide-o pe Christina?

– Nu știu. Poate că n-o s-o omoare.

– Dar crezi că ar fi posibil?

Glitsky își spuse că venise timpul să plece. Nu-i plăcea să dezbată ipoteze. Munca lui începea abia după ce se întîmplase ceva. Pînă atunci, speculațiile erau doar un joc. Însă nu voia să-l supere pe Farrell, se putea să aibă nevoie de el. Pentru moment, erau de acecași parte, iar lui Glitsky îi veni o idee.

– Da, cred că ar fi posibil.

– De ce?

– De ce i-a omorît pe Nguyen, pe Trang sau pe soția lui? Nu fusese silit să-i ucidă. Așadar, ce motiv rămîne? Îi place să omoare. Îi place să te chinuie pe tine, îi place să-și bată joc de

mine, îi place să știe că a făcut asemenea lucruri. Știi care-i părerea mea? Îi place momentul în care ucide.

Farrell stătea obosit, cu mîinile în poală. Dădu din cap, aprobîndu-l pe polițist.

– Cel mai amuzant e că l-am văzut comportîndu-se astfel. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– În ce situație l-ai văzut?

– L-am văzut jignind tot felul de oameni: pe copiii lui, pe Sheila, pe chelneri... În momentele acelea, în care jignea pe cineva, îți dădeai seama că îi făcea plăcere. Dar după aceea regreta, redevenea fermecător. Tot ce trebuia să faci ca să fii prieten cu Mark era să ai grijă să nu-i stai niciodată în drum. Să-l lași să facă tot ce dorea. Asta nu mi-a fost greu. Fiecare din noi doi dorea altceva.

Glitsky se îndreptă spre ușă și zise:

– Acum știi cu cine ai avut de-a face.

Farrell luă dosarul Trang și întrebă:

– Vrei să-l iei? Nu cred că prietena noastră are nevoie de el.

– Nu-l vreau. E o copie. Uită-te pe el. Poate ochiul tău de avocat va zări ceva care nouă ne-a scăpat. Deși mă îndoiesc că ai avea ce să găsești.

– Abe, încă un lucru. Putem să facem ceva pentru ea? Am avut aceeași reacție instinctivă ca și tine – să lăsăm lucrurile să se rezolve de la sine –, dar Sam vrea s-o ajutăm. N-o să lase lucrurile așa.

Glitsky ridică din umeri, încîntat că era problema lui Farrell, nu a lui.

– Wes, lucrurile stau așa: ori o lasă în pace, ori n-o lasă. Nu putem face nimic pînă cînd Dooher nu va acționa într-un fel.

– Nu-mi place chestia asta, zise Farrell.

– Dacă te consolează cu ceva, nici mie nu-mi place.

47

Dooher văzu că mașina Christinei nu se afla în garaj, dar nu găsi nimic suspect în asta. Nu era ceva neobișnuit. Christina avea viața ei și nu trebuia să stea în casă, ca o prizonieră.

Mark intră pe ușa laterală și-și dădu seama imediat de liniștea ciudată, apăsătoare din casă. În timp ce stătea lîngă spălătorie, în dreptul sistemului de alarmă, se întrebă dacă nu cumva se întrerupsese curentul electric.

Apăsă pe comutatorul din bucătărie. Nu, curentul nu fusese oprit.

Tăcere.

– Christina!

Nu-i răspunse nimeni.

Probabil că soția lui se dusese să cumpere ceva.

Se gîndise s-o invite să cineze la un restaurant. Primise în ziua aceea o ofertă interesantă de la un fost asociat. Se părea că avea șanse să fie angajat într-un proces legat de azbest. Dacă încheia contractul, putea să obțină contravaloarea a vreo două sute de ore de servicii juridice.

Christina o să se bucure cînd o să afle. Aveau motiv să sărbătorească și-apoi trebuia s-o mai scoată din starea de deprimare din ultimul timp. Sincer vorbind, era un chin să ai de-a face cu hormonii feminini...

Mark își luă o sticlă de bere din frigider și-i scoase capacul. Avea de gînd să-i propună Christinei ca, după ce va naște, să angajeze o bonă și să se întoarcă la serviciu.

Christina se simțise mai bine cînd lucrase, cînd fusese ocupată. Era una dintre femeile care doreau să placă bărbatului. Dacă le făceai să se concentreze asupra copacului, nu vedeau niciodată pădurea care le-ar fi speriat.

Christinei îi plăcea să aibă grijă de copac, să înlăture tufișurile din jurul trunchiului, să curețe frunzișul. La sfîrșitul zilei, Dooher i-ar fi spus că făcuse treabă bună și i-ar fi explicat ce urma să facă în ziua următoare. Iar ea ar fi fost fericită. Și l-ar fi iubit pentru că avusese încredere în ea, făcînd-o astfel să se simtă importantă, necesară, împlinită.

Mark știa că poate să îndrepte lucrurile. Știa că poate. Din punct de vedere fizic, Christina merita osteneala, pentru că el o merita. Iar el o dorea numai pe ea.

Dooher era convins că, dacă avea să reziste următoarele două luni, avea s-o aducă pe Christina în forma în care fusese atunci cînd încercase să salveze firma.

Discuția din ziua aceea reprezenta un semn că lucrurile se schimbau. Clientul potențial nu pomenise de procesul său, atît de celebru cu un an în urmă. Ecourile acestuia se stingeau încet, pînă aveau să dispară de tot.

Era și timpul să se întîmple asta.

Unde era Christina?

Scoase din frigider o cutie din plastic cu prăjituri de ciocolată, apoi își turnă un pahar cu bere.

Văzu teancul cu scrisori de pe placa de marmură și se uită prin maldărul obișnuit de chitanțe și de oferte.

Sună telefonul. Ea trebuie să fie!

– Alo!

– Mark, sînt Irene.

Era mama Christinei.

– Ce mai faci?

– Ca de obicei. Dar tu?

Ea se simțea grozav, Bill se simțea grozav, lumea era minunată, lui Mark îi mergeau bine afacerile. Nu, vremea se răcise

din nou. Ar trebui ca el și Christina să vină la Ojai pentru vreo două zile, să scape de vremea aia mohorîtă. Christina e la cumpărături, dar cînd o să se întoarcă o să-i spună că a sunat și e convins că o să-i telefoneze chiar în seara aceea.

Mark văzu un carnețel de post-it-uri verzi lîngă telefon. Rupse pagina de deasupra, pe care Christina notase un număr de telefon.

Vîrî ultima prăjitură în gură, apoi sorbi din bere și se duse la etaj, să stea mai confortabil.

Doamne, ce casă mare! Complet rearanjată, după ce Christina se mutase acolo. Îi dăduse astfel de lucru, îi oferise un copac de îngrijit. Nu rămăsese nici o urmă a Sheilei.

Mark se uită în bibliotecă, traversă holul, urcă pe scara circulară. Cînd ajunse la ușa dormitorului, aprinse lumina și înlemni.

Simți – așa cum simțise și cînd intrase în casă – că lucrurile nu erau în regulă.

Partea de deasupra a scrinului Christinei fusese curățată de toate lucrușoarele ei – fotografia lor de la nuntă, pozele părinților ei, o cutiuță cu bijuterii, o bucată de steatit sculptat, parfumurile ei...

Ce naiba...

Mark trase sertarul de sus – unde-și ținea Christina lenjeria. Apoi îl trase și pe următorul, în care ar fi trebuit să fie chiloți. Îl trase și pe al treilea – cel pentru pulovere și cămăși.

Erau goale sau aproape goale.

Dooher se repezi în baie. Dispăruse periuța ei de dinți și pieptenii ei. Stai, stai, potolește-te!

„Naște", își spuse el. Probabil că încercase să-l sune, dar nu mai avusese timp să dea de el și plecase singură la spital. Asta trebuie să fie.

Însă avusese telefonul celular cu el. Ar fi auzit, dacă l-ar fi sunat. Doar dacă...

Se uită în dulapul din hol. Valijoara dispăruse. Cea pe care o pregătiseră pentru internare. „Bine, își spuse el, Christina naște." O să telefoneze la spital și o să se ducă acolo.

Observă însă ceva care-l miră: lipsea și valiza cea mare.

Se duse la telefon și sună la spitalul St. Mary, să vadă dacă soția lui se internase. Nu se internase. Nu dorea să-și închipuie cine știe ce și-și spuse că nevasta lui se dusese la alt spital. Sună la Shriner, apoi la Centrul Medical al Universității din California.

Formă numărul de telefon și așteptă. Irene Carrera îi răspunse imediat. Însă abia vorbise cu ea și Irene nu știa nimic. Christina ar fi sunat-o pe mama ei, dacă ar fi fost gata să nască și n-ar fi reușit să dea de el. Mark puse receptorul în furcă, fără să scoată un cuvînt.

Christina îl părăsise.

Pe post-it-ul pe care-l găsise se afla un număr de telefon, scris de mîna Christinei. Poate că numărul putea să-i dea o indicație, să-i sugereze un loc unde s-o caute. Formă numărul și ascultă mesajul.

Era numărul lui Farrell.

„Bine, își spuse el. Bine. Gîndește-te." Christina plecase, dar nu plecase de mult timp și probabil că nu se dusese prea departe. Era convins că nu-i spusese nimic mamei ei, deci se afla în apropiere.

Poate că intenționa să-l sune, să-i ofere o șansă să discute cu ea.

Nu, nu avea să facă așa ceva.

Trebuia s-o găsească, s-o ia de acolo și s-o aducă acasă. Era însărcinată cu copilul lui. Chiar dacă el nu dorise copilul ăla, copilul era al lui. Nici o femeie nu-l părăsește pe Mark Dooher. N-o să permită să se întîmple așa ceva!

Christina își notase numărul lui Farrell, dar nu-l sunase pe Wes. Oricum, ultimul număr pe care-l formase Christina nu

fusese cel al lui Farrell. Își dădu seama apăsînd pe butonul de reluare a ultimului apel.

Încercă să-și dea seama unde sunase soția lui. Ultima oară sunase mama Christinei, dar Mark abia vorbise cu ea și Irene nu știa nimic. Ce naiba se întîmplase? Și ce amestec avea Farrell?

Prin urmare, Christina nu năștea – n-avea rost să se amăgească – și-l căutase pe Farrell. Luase legătura cu avocatul dintr-un singur motiv: ca acesta s-o apere de el.

Formă numărul lui Wes. După ce-i răspunse robotul, Mark spuse calm:

– Wes, îți vorbește vechiul tău prieten Mark Dooher. Te rog să mă suni de îndată ce vei primi mesajul meu. E foarte important, e în legătură cu Christina. Dacă știi că naște, te rog să mă anunți și pe mine. Sînt foarte îngrijorat.

Dooher puse receptorul în furcă, dînd dovadă de o grijă exagerată, apoi rămase nemișcat pe scaunul din bucătărie.

Farrell, nimicul ăla! Nu aflase – ar fi fost cazul să afle pînă acum! – că nu-i bine să te pui cu Mark Dooher? Dacă ajungeau la conflict, Mark avea să-l distrugă. Putuse să facă asta oricînd și o să poată și de acum încolo.

Christina nu-i mințise pe Farrell și pe Glitsky: nu știa ce să facă. Știa doar că trebuia să-l părăsească pe Mark. Că trebuia să-și apere copilul.

Trebuia să rămînă aproape de doctorul ei, Jess Yamagi. Dacă acesta o va ajuta să nască, atunci totul avea să fie bine. Era convinsă de acest lucru.

Se cazase la un motel de pe 19th Avenue, lîngă parcul Golden Gate, în apropierea spitalului. O cuprinsese un soi de limpezime obosită a minții. Fiind însărcinată, nu se simțea în stare să călătorească pînă la părinții ei. Din cauza încordării, avusese contracții pe tot parcursul zilei.

Gîndul că le va aduce la cunoștință părinților ei că dăduse iarăși greș i se părea mai groazic decît eșecul în sine. Avea să-i

sune mai tîrziu, să-i anunțe. Intenționa ca la început să cosmetizeze toată povestea, pînă cînd aceștia aveau să accepte ideea. Oricum, avea să fie ceva groaznic. Trebuia să facă și asta, dar ceva mai tîrziu.

Apoi Christina își dădu seama că nu avea la ea nici un număr important de telefon. Cel al locuinței cuplului Duncan/Farrell nu figura în cartea de telefoane. Trebuia să ceară la informații numărul de la biroul lui Wes și să-i lase un mesaj. Centrul de Consultanță pentru Victimele Violurilor era închis pe timpul nopții. Christina nu lăsă nici un mesaj acolo.

Contracțiile erau neregulate, dar neîncetate. Christina se duse în pat, porni televizorul și se înveli cu pătura.

48

Farrell se duse la biroul lui Glitsky, spre sfîrșitul programului de lucru, și-i spuse că-și amintise ceva ce Abe nu știuse. Nu se găsea în dosarul Trang, dar putea fi ceva important. Avea legătură cu Jim Flaherty.

De cînd ajunsese locotenent, Glitsky aflase că nu-i bine să nu respecți căile oficiale de informare și ierarhia. Totul se baza pe credibilitate. Dacă Abe telefona la procuratură, în calitatea sa de șef al Departamentului criminalistică, și solicita o întîlnire, procuratura știa că era vorba de o problemă serioasă.

Glitsky discută despre informația primită de la Farrell mai întîi cu Dan Rigby, șeful poliției, iar Rigby îi spuse că, dacă procuratura este de părere că informația aceea poate să conducă la ceva, atunci să facă investigațiile necesare. Altfel, ar fi însemnat să piardă vremea de pomană. După ce obținu aprobarea lui Rigby, Glitsky sună la procurorul general.

Din această cauză se întorsese la serviciu în seara aceea de vineri, după ce cinase în grabă acasă, împreună cu băieții și Rita. Se duse împreună cu Paul Thieu în biroul noului procuror general, Alan Reston. (Chris Locke, procurorul general din timpul procesului Dooher, fusese împușcat mortal în timpul răzmerițelor rasiale care întorseseră orașul pe dos în vara trecută.)

Glitsky ajunsese să-l admire pe Reston, un afro-american de vreo treizeci și cinci de ani, un politician ca și Locke, dar care, spre deosebire de predecesorul său, vîrîse la închisoare o serie de delincvenți.

Fața lui Reston părea din marmură neagră, netedă și șlefuită, sub părul creț. În cravata lui existau mai multe culori decît în tot șifonierul lui Glitsky, iar costumul său costa mai mult decît leafa lui Abe pe-o săptămînă. Dar era un adevărat profesionist, și, din acest motiv, Glitsky îl putea ierta pentru hainele lui extravagante.

Își strînseră mîinile. Bineînțeles că politicianul își aminti numele lui Paul Thieu și-i conduse pe cei doi polițiști către scaunele din fața biroului său. Apoi se așeză și nu mai pierdu timpul cu amabilități. Procurorul ieși din nou la iveală, ca scrisul vechi pe un palimpsest[1].

– Despre ce-i vorba?

– Cît de mult știți despre Mark Dooher?

Reston nu fusese în oraș în timpul procesului și, prin urmare, își amintea vag de Dooher. Glitsky îi prezentă faptele. Reston stătea cu mîinile încrucișate pe birou și asculta, fără să-și miște degetele. După ce Glitsky termină, procurorul așteptă zece secunde, ca să fie sigur că polițistul nu mai avea nimic de spus, apoi zise:

– Care-i problema?

Paul Thieu se grăbi să intervină:

– Domnule, Dooher nu a fost judecat pentru uciderea lui Trang. Locke ne-a interzis să ne ocupăm de caz, iar Thomasino a decis că tribunalul nu va accepta nici o mențiune a investigațiilor noastre.

– Cine-i Trang? întrebă Reston, complet zăpăcit.

– Paul! îi atrase Glitsky atenția subalternului său, potolindu-l. Alan, problema este că Dooher a omorît mai mulți oameni și mi-e teamă că o să mai ucidă pe cineva.

Reston rămase calm și întrebă:

– Din cîte știu, procedura normală e să așteptăm pînă omoară pe cineva, apoi să strîngem dovezile pe care ni le-a lăsat.

---

[1] Pergament de pe care a fost răzuit scrisul, pentru a fi folosit din nou (n.tr.)

– Da, domnule, asta-i procedura normală.

– Atunci, ce doriți de la mine? întrebă Reston.

– Ajungem din nou la Victor Trang, zise Glitsky, apoi îl îndemnă pe Thieu. Gata, Paul. Acum poți să povestești.

A fost ca și cum ar fi dat drumul din lesă unui terier. În cîteva minute, Thieu relată întreaga istorie a morții lui Victor Trang – propunerea de înțelegere în legătură cu plîngerea împotriva arhidiecezei, notițele din computer, declarațiile mamei și ale prietenei avocatului, cele ale lui Dooher, povestea din Vietnam, cea cu baioneta, cea cu ștersul cuțitu lui, cea cu telefonul celular...

Glitsky îl întrerupse din nou. Paul oferea o mulțime de informații, în mare grabă, care-l copleșiseră pe Reston, iar acesta începuse să dea semne de oboseală.

– Aveam un caz, care se baza pe circumstanțe, dar care era corect. Iar Locke ne-a oprit.

– De ce?

– Cred că i-a făcut o favoare arhiepiscopului.

Reston se încruntă și întrebă:

– Vrei să spui că Locke a blocat investigarea unui asasinat? E o acuzație gravă adusă cuiva care nu se poate apăra.

Glitsky se aștepta la o asemenea replică și răspunse imediat:

– Locke i-a spus lui Rigby, șeful poliției, că nu va încerca să-l condamne pe Dooher în baza unui caz care se bazează pe circumstanțe. Voia să vadă o dovadă fizică – baioneta, un martor sau doi, fibre sau bucăți de stofă, ceva de genul acesta.

Reston înțelese:

– Voia să cîștige, dacă se ajungea la proces. Nu-i nimic rău în asta.

– Am înțeles o asemenea poziție. Am avut un mandat de percheziție, am răscolit toată casa și n-am găsit nimic.

– Nu-mi dau seama ce vreți. Ați găsit dovezi noi?

Thieu, care nu se mai putea stăpîni, sări de pe scaun:

– Arhiepiscopul. Flaherty.

– Ce-i cu el?

– El e cel care l-a convins pe Locke să oprească investigația, îi explică Glitsky. A intervenit pe lîngă Locke ca să nu se pomenească nimic dspre moartea lui Trang în timpul procesului lui Dooher. Am vorbit astăzi cu fostul avocat al lui Dooher, cu Wes Farrell...

– Avocatul apărării?

– Farrell e un om bun. Nu mai e de partea lui Dooher. Mi-a povestit că Flaherty a refuzat să mai depună mărturie în favoarea lui Dooher. E clar că aflase ceva.

– Crezi că...

– Putem să aflăm despre ce e vorba. Flaherty nu-i chiar unul dintre admiratorii mei, ca să-l pot întreba. După proces a întrerupt orice legătură cu firma lui Dooher. Toată lumea se aștepta ca arhiepiscopul să conducă petrecerea care a avut loc cu ocazia achitării lui Dooher. În loc de asta, a refuzat să mai aibă de-a face cu Dooher.

– Interesant.

– Întreabă-l pe Flaherty.

– Ce să-l întreb?

– De ce nu mai e prieten cu Dooher.

– Și?

– O să aflăm astfel ceva. O să avem dovezi noi. O să construim un caz. Am luat toate dosarele, o să le verificăm din nou. Un individ, Chas Brown...

Reston ridică mîna și-l întrerupse:

– Bine, o să-l întreb.

– Foarte bine. Între timp, noi o să căutăm indicii. Înainte de orice, o să-l arestăm iarăși pe Dooher. Poate astfel o să salvăm o viață, două...

– A cui?

– Nu știu. Poate a noii sale soții. Presupun că l-a părăsit, iar asta va agita lucrurile.

– Abe, meseria ta nu e să salvezi vieți.

– Alan, nici n-am zis că e. Dar n-ar fi frumos?

– Vrei neapărat să-l prinzi, nu-i așa? Ți s-a pus pata pe el.

Glitsky mai trecuse prin asta de prea multe ori, știa ce trebuie să zică:

– Am descoperit un mod de a opri în mod legal un om periculos. E un caz vechi pe care-l putem închide. Asta-i tot. Nu am nimic personal cu Dooher.

Reston se gîndi la spusele lui și comentă:

– Mi-ai dat un răspuns foarte bun.

Îi arătă astfel lui Glitsky că nu-l credea, dar dădu din cap și continuă:

– Bine. O să-l sun pe Flaherty, să văd ce are de spus.

Procurorul nu avu nevoie de prea mult timp.

Glitsky și Thieu discutau despre avantajele relative ale arestării fără mandat – adică înhățarea unui suspect fără un mandat semnat de un magistrat – și ajunseră la concluzia că în cazul lui Dooher n-ar fi o idee prea bună. Dooher nu acționase ca și cum ar fi vrut să fugă din jurisdicția lor. Din cîte știa poliția, nu comisese nici un delict. Dacă Glitsky și Thieu îl arestau doar în baza bănuielilor lor, puteau să fie acuzați de arestare în baza unor acte false, de hărțuire și de brutalitate.

Telefonul de pe biroul locotenentului sună, iar acesta se grăbi să răspundă.

După ce puse receptorul în furcă, Abe îi povesti lui Thieu că discutase cu procurorul general.

– Flaherty i-a spus că nu știe *personal* ca domnul Dooher să fi comis vreun delict. Atenție la subliniere. Dacă există dovezi că a comis vreun delict, atunci trebuie să investigăm cu toată seriozitatea. Astea au fost cuvintele arhiepiscopului.

Thieu rînji:

– Atunci să facem ceea ce ne-a spus.

La ora 22.18, Sam se cuibărise în fotoliu, cu picioarele pe măsuță. Se amuza copios de filosofia politică a lui Al Franken și izbucnea în rîs din două în două minute. Bart dormea sub

masă, iar Wes răsfoia dosarul Trang, fiind convins că va găsi ceva în el.

Se auzi soneria, Bart își săltă botul și lătră. Wes se uită întrebător la Sam:

– Cine o fi la ora asta tîrzie?

– N-am chef de musafiri, zise Sam.

– Știu.

Wes închise dosarul și se ridică. Traversă camera de zi, mîngîie cu afecțiune degetele de la picioare ale lui Sam, se duse către scară și aprinse lumina de afară.

Ușa din față era făcută în mare parte din sticlă mată, prin care se vedea silueta unui bărbat. Farrell se opri, cuprins de-o presimțire, apoi întrebă:

– Cine-i acolo?

– Mark Dooher.

Wes întredeschise ușa, fiind însă pregătit s-o închidă la loc. Cînd îl văzu pe Dooher, învăluit în ceață, i se puse un nod în gît.

A naibii reacție fizică! Inima îi bătea nebunește.

– Ce vrei?

– Wes, mă primeai cu salutări prietenoase. De ce nu întrebi: „Ce mai faci?" sau: „Nu te-am văzut de mult timp".

Farrell nu răspunse, iar Dooher trecu la subiect:

– Îmi caut nevasta. E aici?

– Nu, nu-i aici. De ce să fie aici?

– Ți-a telefonat ieri.

Nu fusese o întrebare.

– Te-ai întîlnit cu ea. Cred că știi unde e.

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Cred că-i aici, zise Mark, privindu-l cu asprime.

Sam întrebă, din capătul scărilor:

– Wes, cine a venit?

Dooher își mîji ochii și încercă să se uite dincolo de Farrell.

– În sfîrșit, ți-ai găsit și tu pe cineva! E frumoasă?

– Mark, potolește-te. Nu știu unde-i Christina. N-am știut că te-a părăsit, dar n-o condamn pentru asta. Astăzi a aflat ce

dovezi existau în cazul Victor Trang. Am impresia că a necăjit-o ce-a aflat.

Apoi se întoarse către Sam și-i spuse:

– E Mark Dooher.

– Și stai de vorbă cu el?

La naiba! Lucrurile amenințau s-o ia razna. Farrell nu-și mai amintea despre ce discutau, așa că întrebă:

– De unde ai aflat unde locuiesc?

Mark îi zîmbi condescendent:

– Din Parkers.

Doamne! Wes se simți ca un caraghios. Cînd cei de la *Parkers Directory* – ghidul avocaților despre ceilalți avocați – îi trimiseseră formularul pentru actualizarea informațiilor, îl completase cu adresa de pe Buena Vista. Nu-și deschisese noul birou și nu dorise să piardă nici un contract.

Ce prostie făcuse!

Sam îi puse mîna pe spate. N-o auzise coborînd scările.

Dooher continuă să întrebe:

– Ce-a spus Christina? Despre ce ați discutat?

– Despre viitorul culturilor de soia. Despre măruntaiele de porc. Despre criminalii celebri pe care i-am cunoscut.

Dooher își propti mîna de ușă.

– Ai fost întotdeauna un tip amuzant, zise el și izbi cu podul palmei în geamul mat. Unde e Christina?

Izbi încă o dată, făcînd geamul să se zguduie.

– Unde naiba e?

Brusc, Sam veni în fața lui Wes, trînti ușa și puse zăvorul. Apoi strigă prin ușă:

– Pleacă naibii de aici!

Bart începu să latre, iar Wes se aplecă spre el, ținîndu-l de zgardă și încercînd să-l stăpînească. Cînd se ridică, umbra din fața ușii dispăruse. Wes se sprijini de zid. Sam stătea rezemată cu spatele de zidul opus.

– Îmi pare rău, zise ea. N-am vrut...

– Nu-i nimic. Mark a plecat. Ai făcut foarte bine.

Femeia veni lîngă el și-l luă în brațe.

– Ce voia?

– Christina l-a părăsit. Își închipuie că știu unde s-a dus.

– Nu vreau să mai vină aici.

– Nici eu.

Începură să urce treptele, ținîndu-se de braț.

– N-ai de ce să fii îngrijorată, zise Wes. Își căuta nevasta.

– Sînt îngrijorată. N-ar fi trebuit să vină aici. Ar fi putut să-ți telefoneze mîine-dimineață, la serviciu.

Wes se gîndi și-i răspunse:

– N-o să-mi facă nimic. Nu mă consideră un pericol.

– Faptul că a venit aici reprezintă o amenințare. Mark te-a amenințat.

– Nu cred. De ce să mă amenințe?

– Pentru că ai convins-o pe Christina să-l părăsească.

– N-am convins-o eu. L-a părăsit din proprie inițiativă.

– A făcut-o din proprie inițiativă după ce a discutat cu tine, în biroul tău. E o oarecare diferență.

– Nu cred, zise Wes.

– Te rog să-mi promiți ceva. Ți-ai închipuit că-l cunoști de mult timp. Să ții minte asta.

Wes o sărută și-i răspunse:

– Bine, o să țin minte.

Beznă deplină.

Glitsky stătea ghemuit la volanul mașinii. Stinsese luminile, dar lăsase motorul în funcțiune, cu încălzirea pornită. Ținea mîinile în jurul unui pahar imens din hîrtie, în care fusese ceai fierbinte. Fereastra de lîngă el era coborîtă puțin.

Dincolo de stradă, casa lui Dooher apărea și dispărea în ceața mișcătoare. Glitsky sunase la ușa din față, cu cincisprezece minute înainte, apoi se întorsese să aștepte în mașină.

Locotenentul se gîndea la Flaherty și-și dorea să nu fi fost atît de agresiv cu acesta atunci cînd îl interogase, cu mult timp în urmă. Dar atunci era un polițist arțăgos din cauza lui Flo, din

cauza problemelor, gata să se certe cu oricine, chiar și cu cei care ar fi putut să-l ajute. Îi îndepărtase pe toți. Fusese lipsit de eficiență.

Lexus-ul trase pe alee. Glitsky ieși din mașină și ajunse la ușa din față cam în momentul în care se aprinse lumina în camera din spatele casei. Locotenentul apăsă pe sonerie și ascultă notele imnului *Doamne, îți mulțumim, ne plecăm capetele în fața Ta.*

În casă se aprinse altă lumină, apoi se aprinse și cea de pe verandă. Cînd Dooher deschise ușa, Glitsky își vîrî piciorul în deschizătură.

– M-am gîndit că ar fi bine să știi că anchetez din nou uciderea domnului Trang. Voiam să îți ofer posibilitatea să mărturisești și să ne scutești pe toți de efort și de pierdere de timp.

– Am dreptul la intimitate, bombăni Dooher și încercă să închidă ușa, dar nu reuși.

Glitsky continuă:

– Ai trecut printr-un proces. Știi cum e să-ți fie viața un iad. Nu cred că vrei să mai treci prin așa ceva. Pun pariu că de data asta nu vei fi eliberat pe cauțiune. E doar o impresie a mea, dar s-ar putea să se adeverească.

– Ce naiba cauți aici?

– Tocmai ți-am spus.

– Ai mandat? Dacă n-ai mandat, ieși de pe proprietatea mea!

Glitsky își trase piciorul și spuse:

– Interpretez răspunsul tău ca un refuz de a mărturisi. Te asigur că faci o mare greșeală.

Dooher închise ușa și stinse lumina de pe verandă. Glitsky își zise că se distrase destul pentru o seară de vineri și decise să se ducă acasă. Cînd ajunse în curte, lumina se aprinse din nou. Locotenentul auzi ușa deschizîndu-se și o voce care-l strigă:

– Glitsky!

Polițistul își vîrî mîna sub haină, apucă pistolul – nu se știe niciodată – și se întoarse. Dooher ieși pe verandă și întrebă:

– Tu i-ai dus dosarul Trang lui Farrell, nu-i așa?

– M-a rugat așa de frumos că n-am putut să-l refuz.

– Ai văzut-o pe soția mea?

– Mark, în meseria mea, de obicei eu pun întrebări. Dacă vrei să discutăm despre Victor Trang, sînt gata să te ascult toată noaptea. Însă n-am nimic de spus despre soția ta.

– Ai întîlnit-o în biroul lui Farrell. Știi unde este acum?

– Altă întrebare despre soția ta. Și ți-am explicat foarte limpede! M-am distrat foarte bine, dar acum trebuie să plec. N-am mandat și mi s-a cerut să părăsesc proprietatea. Sau mă inviți în casă?

Dooher părea că se amuză.

– Glitsky, ești aproape la fel de amuzant ca prietenul meu Wes. Admir această calitate. Dar umorul tău nu mă impresionează. Ar fi trebuit să-ți dai seama pînă acum. Se pare că nu ești în stare să-ți faci meseria. Dar, avînd în vedere că ești negru, chestia asta n-ar trebui să reprezinte o problemă. Tu nu trebuie *să realizezi vreo performanță,* nu-i așa? De fapt, ai făcut vreodată ceva?

– Uneori, răspunse Glitsky, simțind cum i se întinde cicatricea. Ai fi surprins dacă ai ști cîte am făcut.

– Înseamnă că o să te străduiești. Fă tot ce poți. Sau o să faci ce-ai făcut și în cazul Sheilei? Nu, nu cred că ești în stare doar de atît. Ah, da! Atunci ți-ai pierdut soția! Da, trebuie să fi trecut prin momente dificile. Asta explică de ce n-ai putut să-mi faci nimic, de ce ai făcut atîtea prostii... și ai irosit o grămadă de timp. Erai *îndurerat.* Bietul băiat! Deci asta a fost. De aceea erai atît de incompetent. Vezi? Există întotdeauna un motiv, dacă te străduiești să-l găsești. Mă întreb ce-o să faci după ce motivul ăsta n-o să mai fie valabil.

– O să fie amuzant să aflăm, răspunse Glitsky, care nu mușcă din momeală, dar care se bucurase că putuse, pentru prima oară, să vadă adevărata față a lui Dooher. Mult noroc în găsirea soției, îi ură el, ironic. Probabil că te-a părăsit dintr-un motiv care avea legătură cu *performanța.*

Dooher nu putea să adoarmă.

Își amintea mereu de Farrell.

Mark ajunsese un om important pentru că-și impusese voința în lumea în care trăise. Și cîștigase. Riscase mult și cîștigase mult. Îl învinsese pe Glitsky, îl învinsese pe Farrell, învinsese întregul sistem. Și obținuse ca tovarăș de viață o femelă pe cinste. De ce să se simtă *vinovat?* Asemenea aiureli erau pentru cei din turmă.

Continuă să se gîndească la Farrell, individul ăla jalnic care reușise să-i transmită Christinei convingerile lui de ratat. Insistase asupra vinovăției lui Mark și o decisese să-l părăsească, distrugînd astfel tot ce *cîștigase Mark.*

Dooher se plimba gol prin casa aceea mare, prin bibliotecă, prin bucătărie, prin camera de zi unde o regulase pe nevasta lui Wes.

Se întrebă dacă Wes știa. Ar trebui să-i spună.

Afară era frig, dar lui îi plăcea să se plimbe la miezul nopții pe alee, fără haine pe el. Nu se putea atinge nimeni de el, iar el își permitea să facă tot ce dorea.

Se duse în garaj. Arma sa M-16 era ascunsă pe un raft aflat deasupra unei mese de lucru. O luă de acolo și o despachetă, îi scoase percutorul, se uită pe țeavă... Îi veni o idee.

Ba nu, nu putea folosi o armă despre care se putea dovedi că-i aparținuse. Puse carabina pe masa de lucru și luă o rangă.

Îndoielile îl împiedicaseră să adoarmă. Îndoieli cu privire la el însuși. Se întreba dacă nu ajunsese acolo pentru că dorise prea mult, pentru că mințise, fusese lacom, ucisese; adică păcătuise grav, în toate felurile. Iar acum lumea lui se făcea praf și Christina îl părăsise. Asta era pedeapsa lui.

Poate că o merita...

– *La naiba!*

Se înfioră și izbi cu ranga, provocînd un zgomot asurzitor. Lemnul mesei plesni și o mulțime de scule și cioburi de la borcanele în care păstra diferite mărunțișuri se împrăștiară în jur.

Farrell fusese cel care începuse totul. Îl convinsese pe Glitsky să reia o anchetă de care uitase toată lumea. Tot el o convinsese pe Christina că trebuie să plece de acasă.

Jigodia! Farrell, care nu reușise niciodată în viață, care credea în corectitudine și în bunătatea omenească, era o javră în comparație cu *bărbații* de pe pământ. Cum îndrăznea unul ca el să-l judece pe Mark pentru ceea ce făcuse?

Acum totul era clar: Farrell nu avea să se potolească pînă cînd nu avea să-l coboare pe Dooher la nivelul lui.

Individul avea nevoie de o lecție, ca să se lămurească, așadar, cine stabilește regulile și care era locul lui.

Dooher nu intenționa să lase lucrurile în voia sorții. Avea să facă imediat ordine.

Iar apoi avea să-și recapete ceea ce era al lui.

49

Diane Price lucra la Centru marți seara și sîmbătă dimineața. Cînd telefonul începu să sune, la ora 8.45, ridică receptorul.

– Aș dori numărul Samanthei Duncan.

– Regret, îi răspunse Diane, nu am voie să vi-l comunic, dar pot s-o sun și să-i spun să vă caute.

Persoana de la celălalt capăt al firului oftă, amărîtă, și zise:

– Am stat trează jumătate de noapte și am început... nu contează. Ar fi bine dacă Samantha ar putea să mă sune...

Și-i spuse numele motelului și numărul camerei.

– Și de cine să întrebe Samantha?

Femeia îi răspunse, după ce ezită un timp:

– De Christina Carrera.

– Ești soția lui Mark Dooher, zise Diane.

– Exact.

Christina Carrera nu știa cu cine vorbește, nu știa cine era Diane. Diane se întrebă dacă să-i spună, apoi decise că n-avea rost. La ce ar fi folosit?

– Oh...

Femeia gemu, apoi începu să respire iute.

– Vă simțiți bine?

Respirația se potoli, iar vocea femeii redeveni normală.

– Cred că sînt pe cale să nasc. Puteți s-o sunați pe Sam?

– Îi telefonez de îndată.

Irene Carrera se duse lîngă bazinul în care Bill își făcea turele de dimineață. Privi trupul ce aluneca fără efort prin apa albastră, apoi privi orașul Ojai, atît de pașnic și de ordonat.

Bill se întoarse și se îndreptă către celălalt capăt al bazinului. Irene decise să-l lase să-și termine antrenamentul, să-i mai lase cîteva momente lipsite de griji, înainte să-l alarmeze.

Fiica lor dăduse iarăși de necazuri. Irene abia terminase de vorbit cu Mark. Acesta îi spusese că nu fusese sincer pe deplin cu ea, atunci cînd discutaseră cu o seară în urmă. Christina nu fusese acasă în momentul acela. De fapt, nu mai dăduse pe acasă...

Irene privi din nou valea aceea liniștită.

– La ce te uiți?

Nu-și dăduse seama că Bill terminase și venea spre ea, ștergîndu-se cu prosopul și zîmbindu-i ca de obicei. Nu avea nici un rost să mai lungească lucrurile. Trebuia să-i spună.

Soțul ei se prăbuși pe un scaun, ca o marionetă căreia i se tăiaseră sforile.

– Mark spune că i-a telefonat aseară și i-a spus că are nevoie de timp de gîndire. N-a vrut să-i spună unde e. Se ascunde de el.

Bill oftă, privind în gol.

– Poate să nască din moment în moment și se ascunde de el?

– Mark spune că în ultimul timp s-a purtat cam ciudat: era capricioasă, plîngea, vedea fantome... Ne-a sunat ca să ne întrebe dacă știm unde ar putea fi Christina. Părea foarte afectat. Bill, de ce nu ne-a sunat Christina?

Soțul ei nu avea chef de vorbă. Trebuia să se ducă și s-o găsească. Să-l ajute pe Mark, dacă era nevoie, deși nu-i plăcuse niciodată ginerele lui.

– Nu știu de ce n-a telefonat.

– Dar lucrurile mergeau atît de bine! Cum de...

Bill o întrerupse:

– N-a vrut să știm și noi, dragă. N-a vrut să ne dezamăgească.

– Așadar, n-o să ne telefoneze?

– O să ne telefoneze, zise Bill, dar expresia de pe chip îi contrazicea spusele.

– Bill, știu ce gîndești, dar trebuie să ținem seama de Mark.

Bărbatul nu-i răspunse.

– E soțul ei. El crede încă în ea. Mi-am dat seama după felul în care vorbește. Dacă o să discutăm cu ea, va trebui să-i explicăm asta. Nu poate să-l părăsească. Nu poate să-i părăsească pe toți.

– Irene, noi nu știm ce s-a întîmplat. Poate Mark a făcut ceva...

Femeia se îndepărtă de el și-l privi furioasă:

– Nu! Asta a fost întotdeauna scuza ei și...

– Nu a existat nici o scuză în cazul lui Brian. Ticălosul era însurat, a regulat-o pe Christina, apoi a părăsit-o. Asta nu-i o scuză.

– Bine, dar Joe Avery? Și cu toți ceilalți?

– Poate că n-au fost suficient de buni pentru ea.

– Bill, vorbești ca un adevărat tată.

– Ce vrei să spui? Sînt tatăl ei adevărat.

– Și de fiecare dată cînd fiica ta părăsea un bărbat era foarte bine, pentru că individul nu era destul de bun pentru ea. Și de fiecare dată ei i se rupea sufletul încă un pic, dar nu conta, era foarte bine. Ea era încă fetița lui tăticu'.

– Irene...

– Nu, ascultă-mă! Are aproape treizeci de ani. Sînt convinsă că de data asta a găsit un bărbat bun. Un bărbat bun.

– Nu știu dacă așa stau lucrurile.

– Bill, știi!

– Atunci de ce l-a părăsit?

– Nu știu. Dar el ne-a telefonat. Nu așa se poartă cineva care o bate. Christina n-a spus niciodată o vorbă rea despre el. Mark nu știe ce să facă, așa că a apelat la noi. Asta nu-ți spune nimic? Nu-i un semn bun?

Bill nu voia să audă ce avea ea de gînd să-i spună, dar trebuia să-i reamintească anumite lucruri.

– Bill, Christina *s-a măritat* cu el. E timpul ca ea să-și dea seama că viața ei trebuie trăită alături de soțul ei. Nu alături de

noi. O iubim, dar nu poate să se întoarcă mereu lîngă noi. Așa n-o să se maturizeze niciodată. N-o să aibă niciodată viața ei.

Cei doi se priviră, în dimineața aceea liniștită din Ojai. Gaițe albastre se luptau în aer, deasupra lor. În unul dintre canioanele din stînga lor răsună urletul unui coiot.

Întotdeauna se pornește de la premisa că oamenii fac greșeli și, prin urmare, te vor prinde cu ceva.

Dooher recunoștea că pînă și el făcuse cîteva greșeli.

Sincer vorbind, în cazul Nguyen nu făcuse nici una.

Dar în cazul Trang făcuse vreo două mici erori – chestia cu telefonul mobil, de unde să-și închipuie că o să afle cineva de asta? Dar în cazul Trang se ajunsese doar la investigație.

În cazul Sheilei, ajunsese la proces, deci după cele mai obiective standarde făcuse greșeli. Fusese obligat să se grăbească, după ce Avery plecase în Los Angeles. Dacă nu acționa repede, risca s-o piardă pe Christina. Putea să intervină altcineva, iar el s-ar fi aflat în punctul din care plecase. Așa că nu avusese de ales.

Însă lipsa planificării se văzuse.

Cuțitele fuseseră una dintre probleme, deși el prefera cuțitul, pentru că puteai să-l controlezi. Îl înfigeai unde era nevoie și-l țineai locului, simțind cum se scurge viața, pînă cînd știai că totul s-a sfîrșit.

Însă un cuțit însemna prea multă bătaie de cap. O treabă prea murdară. Fusese obligat să arunce baioneta de pe Golden Gate.

Se gîndise că o să rezolve problema folosind un cuțit din bucătărie, stropind totul cu sîngele furat și aruncînd o mănușă, înscenînd astfel un jaf. Însă fusese prea deștept, iar deșteptăciunea lui fusese cît pe ce să-l ducă la pierzanie.

Învățase multe, procesul fusese cu adevărat instructiv. Existau metode de urmărire a telefoanelor, a hîrtiilor, de descoperire

a dovezilor, a martorilor, iar în poliție existau specialiști în fiecare dintre aceste metode.

De data asta, nu trebuia să lase nici o urmă, din momentul în care avea să intre în acțiune.

Glitsky avea să știe. Cum să nu știe? Dar nu va putea să facă nimic.

Nu voia să lase un mesaj pe robotul telefonic. Toată dimineața de sîmbătă nu răspunsese nimeni în locuința lui Wes și Sam. Puse receptorul în furcă de îndată ce auzi începutul mesajului înregistrat.

După ce luase hotărîrea, în timpul nopții trecute, adormise foarte ușor. Lipsa de hotărîre distrusese oameni mai slabi decît el. Își reglase ceasul intern să-l trezească în jurul orei nouă și telefonase familiei Carrera, în Ojai. Dacă avea să afle unde se afla soția lui, atunci urma să aibă nevoie de ajutorul Irenei.

Sam nu răspunsese la telefon, așa că Diane Price o sună pe Christine la motel și o întrebă cu ce putea s-o ajute.

– La ce interval de timp apar contracțiile? întrebă ea.

– Nu-s foarte apropiate. La vreo șapte minute. Am fost instruită în privința asta la cursurile Lamaze. N-o să fiu primită în spital decît atunci cînd vor fi la două, trei minute. O să mai treacă ceva vreme pînă atunci...

– De ce stai la motel? o întrebă Diane.

– E o poveste lungă.

– E cineva cu tine?

– Nu.

– Pot să vin eu.

– De ce ai face asta?

– Și tu ai lucrat ca voluntar aici, la Centru. Nu crezi că trebuie să fim unite?

Diane se gîndi că n-ar fi potrivit să-i amintească și de alte legături existente între ele. O auzi pe Christina respirînd greu. Apoi, după ce aceasta reveni la normal, Diane zise:

– Am trecut prin asta, pentru că am născut doi copii. Aș putea să-ți țin de urît, am putea discuta. Ai nevoie de cineva care să-ți fie alături. Cum o să te duci la spital?

– Nu știu.

Diane se decisese deja:

– Sosesc în zece minute.

Christina deschise ușa camerei de motel. Femeia se încotoșmănase din cauza frigului: o haină grea, din lînă; o poșetă enormă din piele; o căciulă de schi trasă peste părul des, care începuse să încărunțească. Zîmbea cald, răspîndind în jurul ei o încredere plină de calm, care-i făcea bine Christinei. Femeia avea ochi frumoși, de-un verde-cenușiu.

I se păru că o cunoaște de undeva și o întrebă:

– Ne-am mai întîlnit? De unde știi că sînt soția lui Mark Dooher?

Femeia continuă să zîmbească, părînd că știe totul. Nu se apropie, părînd dispusă să aștepte în frig pînă cînd lucrurile se vor lămuri, pînă cînd Christina o va accepta. La urma urmei, se putea să nu mai vrea să aibă de-a face cu ea după ce va afla cine este. Și i se părea un lucru de înțeles.

– Sam mi-a spus că ești deșteaptă, zise ea, întinzîndu-i mîna. Sînt Diane Price. Mă bucur că ne-am întîlnit, în cele din urmă.

50

La ora 12.45, Wes ridică receptorul și auzi glasul lui Mark Dooher.

– Vreau să încep prin a-mi cere scuze.

Wes nu-i răspunse. Dooher continuă:

– Îmi ieșisem din fire. N-ar fi trebuit să vin la tine acasă și să mă cert cu prietena ta. Wes, Christina a fugit de acasă. Sînt întors pe dos. Îmi pare rău.

– Bine, îți pare rău. Frumos din partea ta, zise Wes și puse receptorul în furcă.

– A fost iarăși prietenul nostru Mark Dooher, îi spuse el lui Sam. A spus că-i pare rău, iar eu am zis că-mi pare bine pentru el.

Subiectul nu-i făcea plăcere lui Sam, dar îi ținu isonul:

– Nu i-ai spus așa ceva. I-ai zis că-i frumos din partea lui.

– Așa e, o aprobă Farrell.

Telefonul sună din nou.

– Nu-l ridica, îi zise Sam.

Însă Wes îl ridicase deja.

– Wes! Nu închide! Te rog! Mai ești acolo?

– Mai sînt. Ce vrei?

Sam îi făcea semn să pună receptorul în furcă.

– Trebuie să discut cu tine.

– E ziua ta norocoasă. În acest moment discuți cu mine.

– Nu așa, vreau să discutăm între patru ochi.

Farrell răspunse cu un glas inexpresiv:

– Am gonit hoardele care ascultau pe celălalt telefon. Acum discutăm doar între noi. Putem discuta așa sau închid. Tu m-ai căutat.

Dooher tăcu un timp. În cele din urmă oftă și spuse:

– Nu știu dacă... Am nevoie de ajutorul tău. De ajutorul tău juridic. Aș vrea să vorbesc cu poliția. Apoi adăugă, după o altă pauză: Nu pot să-ți dau amănunte prin telefon. Sper că înțelegi.

– Vrei să te predai? Asta vrei să spui?

– Wes, nu am încredere în telefoane. Pot fi ascultate. Trebuie să te văd, de aceea te-am sunat. Nu mai pot să trăiesc așa.

Se aflau în Little Shamrock, barul în care Wes o cunoscuse pe Sam.

Ceața acoperise totul afară și prin fereastra localului nu se vedea mare lucru. Dincolo de Lincoln Street, chiparoșii arătau ca niște fantome din cealaltă lume.

Sam stătea la masă în fața lui Wes, ținîndu-i ambele mîini într-ale sale. Nici unul din ei nu se atinsese de cafeaua irlandeză.

Dis-de-dimineață, ieșiseră să-și facă alergarea – „plimbarea în forță", cum o numeau –, de la apartamentul lor pînă la plajă și înapoi. Cursa Golfului – pe distanța de 11,2 kilometri, de la Ferry Building la Ocean Beach – urma să aibă loc peste două săptămîni, iar Sam participa la ea în fiecare an. Wes nu avea nici un chef să se străduiască să-și dea duhul într-o mulțime alcătuită din nouăzeci și opt de mii de fanatici ai alergărilor, plimbăreți, indivizi în pielea goală, travestiți și tipi veniți doar să se holbeze la alții, dar își făcea oricum antrenamentele.

Însă acum nu discutau despre cursă.

– Wes, te implor, nu face asta!

– Vrea să se predea. Vrea să negociez condițiile.

– De ce să se predea poliției?

– Nu știu. Poate din cauza lui Trang.

– N-am încredere în el.

Se vedea că Wes mai avea totuși un pic de încredere în Dooher.

– Sînt surprins că a durat atît de mult. Christina l-a părăsit, iar asta l-a făcut să-și dea seama...

– Ce să-și dea seama? Că-i rău să-ți omori nevasta? O mulțime de oameni nu știu acest lucru. Ai fi suprins să afli cît de mulți sînt.

– Mi-a spus că simte nevoia să vorbească.

– Și-ți imaginezi că o să recunoască faptul că a ucis pe cineva? Că vrea să se ducă la închisoare?

– Poate că viața celui care se simte vinovat e tot un fel de închisoare.

– Înțelepte cuvinte, Wes, dar nu cred că i se potrivesc lui Dooher.

– Se potrivesc oricui.

– Wes, ascultă-mă! Oamenii trăiesc liniștiți, chiar dacă se simt vinovați. Știi foarte bine că-i așa. Ai apărat delincvenți toată viața ta. Oamenilor nu le pasă de vinovăție. Vor doar să nu fie prinși.

– Mark nu-i ca majoritatea oamenilor. Are o conștiință.

– Ba nu are.

Farrell clătină din cap:

– Tu nu-l cunoști.

– Ba îl cunosc. E un ucigaș.

– Nu l-ai auzit cum vorbea la telefon. Are nevoie de ajutor. Iar eu o să-l ajut.

– Poate să-l ajute altcineva. Apelează la unul dintre prietenii tăi avocați. Vorbește cu Glitsky, locotenentul poate să-l ajute.

Farrell se străduí să zîmbească, auzindu-i propunerea, deși nu-i ardea de zîmbit. Îi strînse mîinile și-i zise:

– Sam, dacă are nevoie de mine, cum să nu-l ajut? Ce fel de om aș fi?

– Unul în viață.

Wes își dădu ochii peste cap:

– Te rog, nu exagera!

– Nu exagerez deloc. A omorît trei oameni. De ce nu te-ar ucide și pe tine?

– De ce m-ar ucide pe mine? Asta-i o întrebare mai potrivită, zise Wes și se uită la ceas. I-am spus că o să fiu acolo la ora trei. Trebuie să plec.

– Te rog, nu te duce! De dragul meu!

Wes ocoli masa, o îmbrățișă și o strînse la piept.

– Sam, nu-mi cere asta. Nu trebuie să ne certăm. E vorba de cineva pe care l-am cunoscut de-o viață și care apelează acum la singura persoană în care are încredere, încercînd să se salveze. N-ai de ce să fii îngrijorată. Te iubesc. O să mă întorc acasă peste vreo două ore. Dacă o să întîrzii, indiferent de motiv, o să te sun. Două ore. Maximum. O să sosesc pe la patru și jumătate.

Vru s-o îmbrățișeze din nou, dar ea îl respinse și se ridică, împingînd masa, aproape răsturnînd-o.

Wes o privi cum se îndepărtează în grabă, o văzu cum iese pe ușă. Fără să se uite înapoi spre el.

Cînd ajunse acasă, Sam plînse un timp. De aceea fugise. Nu dorise ca Wes să creadă că recurgea la lacrimi ca să-l convingă să rămînă –, deși și-ar fi dorit să fi făcut asta.

Se duse în bucătărie și-și șterse ochii cu un șervețel din hîrtie. Abia atunci remarcă luminița robotului telefonic care pîlpîia, anunțînd-o că are un mesaj. Apăsă pe buton și o auzi pe Diane Price spunîndu-i că discutase cu Christina Carrera. Era în travaliu. Cum Sam nu era acasă, iar Terri venise să-și preia schimbul la Centru, Diane urma să se ducă s-o ajute pe Christina, poate și s-o ducă la spital cu mașina, dacă era nevoie... O să mai sune, după ce o să aibă mai multe informații.

Sam se uită urît la robot:

– Diane, unde-i Christina? Unde este?

Dar robotul nu-i răspunse. Nici Terri, cînd Sam sună la Centru.

Paul Thieu se afla într-un mic birou din Palatul de Justiție – fără ferestre – unde petrecuse cea mai mare parte a dimineții în fața computerului, sperînd să găsească o referință necunoscută la Victor Trang, la Chas Brown sau la cineva care-i cunoscuse pe vreunul din ei. Nu știa ce căuta, dar știa că, dacă răstorni o piatră, poți să descoperi ceva sub ea.

Însă pînă atunci nu găsise nimic.

Decise să se odihnească un pic și opri programul. Ecranul deveni alb. Din cîte știa, el era singura persoană din clădire care deconecta calculatorul din rețea, după ce-și termina treaba. Se mîndrea cu asta. Își împreună mîinile la ceafă și se lăsă pe spate.

Sincronizarea...

Locotenentul Abe Glitsky – care venise și el sîmbăta la serviciu – ciocăni la ușă, intră și-și trase un scaun.

– Planul nostru n-o să meargă.

Glitsky îl concepuse și apoi i-l expusese lui Thieu cu o seară înainte, după ce se întorsese de la Dooher. Tînărului îi plăcuse planul.

Urmau să întindă o capcană. Farrell le era aliat. Putea să ia legătura cu Dooher și să aibă la el un dispozitiv de ascultare sau să-l provoace în timpul discuției, așa cum făcuse Glitsky. Farrell urma să-l determine pe Dooher să spună ceva care să-l incrimineze. Ar fi putut să-l prindă pe individ.

Dar Glitsky nu mai era convins de asta.

– De ce?

– Farrell este avocatul lui Dooher. Tot ce-i spune este confidențial.

Thieu se gîndise și el la asta și găsise o soluție:

– N-o să ceară onorariu. O să se ducă la Dooher în calitate de prieten. Relația lor nu va fi una profesională.

Glitsky îi răspunse că nu gîndea obiectiv.

– Pe de altă parte, dacă Farrell acceptă, Dooher poate să spună ce el era avocatul și Farrell clientul. Procuratura n-o să accepte cazul.

– Nu-mi place cînd ai dreptate.

– N-ai ce să-ți reproșezi. Nici băieților mei nu le place. E o chestie enervantă, zise Glitsky, devenind aproape uman. Putem încerca altceva, ceva cu bătaie lungă.

– Ceva legal?

Glitsky păru șocat de faptul că lui Thieu putuse să-i treacă așa ceva prin minte.

– Să nu ne sinchisim de ce spune Dooher. Să încercăm să-l facem să *săvîrșească* ceva.

– Ce?

– Ce dovezi avem în cazul Trang? Haine, baioneta, încălțăminte?

– Nu avem nimic.

– Exact. Ce înseamnă asta?

Thieu se gîndi un moment, apoi capitulă:

– Nu-mi dau seama.

– Înseamnă că le-a distrus. Dooher l-a înjunghiat pe individ și l-a ținut în brațe. S-a umplut de sînge. Ar fi trebuit să existe urme pe îmbrăcămintea sa.

Thieu își spuse că locotenentul avusese încă o idee proastă.

– Abe, asta s-a întîmplat acum doi ani. Hainele alea au dispărut de mult. Au fost arse sau făcute bucăți.

– Nu și Rolexul. Nu și bijuteriile Sheilei.

Thieu clătină din cap. Probabil că locotenentul era obosit.

– Nu ești atent. Rolexul a dispărut în timpul uciderii soției lui, nu în timpul cazului Trang. E un caz de care nu ne putem atinge, a fost deja închis.

– Paul, nu cred că lucrurile stau așa. Am căutat din greu atunci cînd cazul a fost proaspăt și n-am găsit nimic. Iar individul a scăpat.

– Asta nu înseamnă că-i un caz încheiat?

– Ba da, dar nu înseamnă și că am uitat de el.

Farrell se ridică de la masă, se duse în baie și-și spălă cafeaua irlandeză care i se vărsase pe pantaloni. Nu intenționase s-o supere chiar atît de rău pe Sam. Erau amîndoi prea încăpățînați.

Dooher fusese cauza tuturor certurilor dintre ei doi.

Ieși din baie și se așeză pe un scaun de la bar. Avea de gînd să bea o bere și să întîrzie la întîlnirea cu Mark. Și ce dacă? Fostul său prieten n-avea decît să-l aștepte. Comandă o Bass și-și puse un șervețel în poală, ca să-și usuce pata umedă.

Barmanul se numea Moses McGuire. Se apropia de șaizeci de ani, avea o nouă nevastă și un copil mic și părea hotărît să nu stea liniștit în mijlocul gălăgiei și agitației, amintindu-și în tăcere ce pașnic fusese barul lui. De curînd își rupsese pentru a cincea oară nasul – un mic accident la un meci de softball – avea ochii învinețiți și un bandaj. În perioada neagră a vieții sale, Farrell petrecuse mai mult timp cu McGuire decît în propriul apartament. Împreună cu Bart, ceea ce-l făcuse pe Farrell să-l îndrăgească pe McGuire.

Berea sosi alunecînd pe placa barului, iar McGuire se aplecă spre el, zîmbind:

– V-ați împăcat, îndrăgostiților?

Farrell oftă și răspunse:

– Sam e furioasă.

– Mi-am dat seama. N-o învinovățesc. Femeile au întotdeauna dreptate. Nu-mi dau seama de ce le mai contrazicem.

– Eu știu, răspunse Wes și sorbi din bere.

McGuire se grăbi să rezolve o urgență: Tommy, un obișnuit al casei, își terminase a cincea bere din ziua aceea și ciocănea cu sticla goală în tejghea.

În spusele lui McGuire exista mai mult adevăr decît era dispus Farrell să recunoască. Asta însemna și că în spusele lui Sam exista mai mult adevăr decît recunoscuse el.

Mark Dooher era un om periculos care își studiase prada. Știuse că Trang lucra singur și că avea să-l găsească fără să fie nimeni de față. Știa că Sheila nu avea să refuze o băutură, dacă i-o oferea el. Știa că Farrell era un idealist care credea în bunătatea omului, în puterea vindecătoare a confesiunii și în iertare. Și mai știa că Farrell va veni cînd va fi chemat.

Așa că Dooher îl chemase, iar Farrell se ducea la el.

51

Dooher arăta rău, cu pungi sub ochi și cu o paloare ce nu-i era caracteristică.

Purta un pardesiu tip Sam Spade, o pălărie veche din fetru și o pereche de pantofi uzați. Arăta ca un soț îndurerat și frustrat.

– Christina trebuie să fi sunat pe cineva! Unde o fi telefonat?

– Nu știu. Pe mine nu m-a sunat.

Dooher ieși pe verandă și zise:

– În legătură cu seara trecută... Nu știu ce să spun...

Farrell dădu din mînă și-l întrebă:

– Mergem undeva?

– Vreau să-ți arăt ceva. Pun pariu că în mașina ta nu funcționează climatizarea.

– Ai dreptate.

– Atunci să luăm Lexus-ul. E în regulă?

– Bineînțeles.

Se întoarseră pe alee, trecînd pe lîngă celebra ușă laterală. Farrell îl lăsă pe Dooher să intre în garaj, iar el rămase afară. Ușa garajului se deschise, iar mașina lui Dooher ieși cu spatele.

Farrell se așeză pe scaunul din dreapta și observă că Mark își pusese mănuși de șofat. Se uită bănuitor la el, iar Dooher îi zîmbi fără vlagă.

– *Alea iacta est.*

„Zarurile au fost aruncate." Amîndoi știau că acestea fuseseră cuvintele rostite de Iulius Caesar cînd traversase

Rubiconul, iar după acest gest nu-i rămînea decît să conducă Roma sau să fie ucis pentru că reprezenta o amenințare pentru republică. Dooher îi dădea de înțeles că luase o hotărîre irevocabilă – că urma să se predea poliției. Mark băgă în viteză și puse mașina în mișcare.

Merseră către plajă, către parcul Golden Gate, apoi spre sud, pe Sunset Boulevard, de unde se vedea, ca de obicei, lacul Merced. În ziua aceea ceața nu le permitea să vadă bine peisajul, dar drumul nu era aglomerat și Dooher conducea încet, vorbind despre lucrurile pe care le trăiseră împreună, făcîndu-l pe Farrell să-și piardă răbdarea.

În cele din urmă, Wes nu mai fu în stare să-l asculte.

– N-am venit ca să discutăm despre vremurile de altădată, ci despre cele actuale. Ai spus că vrei să-mi arăți ceva. Poți să-mi spui despre ce e vorba?

Mereu enigmaticul Dooher nu-i răspunse direct.

– Wes, vreau să înțelegi ce s-a întîmplat.

– Asta nu se va întîmpla niciodată. N-o să înțeleg ce-ai făcut.

Dooher continuă să șofeze, cu ochii ațintiți asupra drumului.

– Și ce-am făcut?

– Ai ucis-o pe Sheila. S-ar putea să-l fi ucis și pe Victor Trang. Pe Andre Nguyen. Cum să înțeleg așa ceva?

– Am spus eu vreodată că i-am ucis?

– Du-te naibii, Mark! Oprește mașina! Vreau să cobor.

Dooher merse mai departe și zise:

– Crezi că am făcut toate astea?

– Știu că ai făcut o parte din ele și asta mi-e suficient. Ce Dumnezeu, mi-ai spus chiar tu, după proces.

Dooher clătină din cap și zise:

– Ai înțeles greșit.

– Aiurea!

Dooher continuă să vorbească pe un ton relaxat:

– Ai un microfon, Wes? Glitsky te-a convins să-l ajuți? De aceea ai fost de acord să ne întîlnim? Ca să mă prinzi în capcană?

Marele manipulator îl făcuse praf pe Farrell.

– N-am nici un microfon. Am venit pentru că m-ai chemat și pentru că sînt cine sînt. Nu te-am căutat eu. Tu mi-ai telefonat.

Dooher tăcu mult timp, conducînd încet prin ceața deasă. În cele din urmă oftă și zise:

– Ce trebuie să fac? Ce-ai vrea să fac? Îmi vreau nevasta înapoi, spuse el, cu amărăciune sinceră. Vreau să mă ierți.

Farrell îi ceru să oprească la o stație de benzină, chiar lîngă Sloat Boulevard. Merseseră în cerc, din locul din care porniseră, din St. Francis Wood. Dar Mark exagerase, iar lucrurile nu se încheiaseră încă.

Wes îi spusese lui Dooher că trebuie să se ducă la toaletă. Nu era adevărat. Se apropia momentul în care ar fi trebuit să fie acasă – după cum îi spusese lui Sam – și nu voia ca prietena lui să fie îngrijorată.

– Știu că am spus că o să mă întorc peste două ore, dar am întîrziat... am băut o bere, de aia... vreo oră... nu, ascultă, nu-i nici un pericol... Sam, e un om zdrobit. Știu. Nu, noi... încă o oră, îți promit.

Mai avea multe să-i spună, dar Sam îi trînti telefonul în nas.

Contracții din patru în patru minute. Dilatare de trei centimetri.

– Trei? Doar trei? Trebuie mai mult de trei.

Diane stătea lîngă Christina într-un salon din spitalul St. Mary, ținînd-o de mînă și pregătindu-i gheață. Jess Yamagi, doctorul Christinei, verifica monitoarele, ignorîndu-i izbucnirea.

– Totul merge bine, zise el, dar va mai dura un timp. O bătu pe umăr, liniștitor, apoi se întoarse către Diane: Te descurci?

Femeia dădu din cap și-i răspunse:

– O să stau aici pînă naște.

– N-ai adus și niște muzică? o întrebă Yamagi. Poți să dai telefon, dacă vrei. O să petreci ceva timp aici, Christina, și ar fi bine să-l petreci în mod plăcut.

Începu altă contracție, iar Diane o ajută să respire. Yamagi se uită încruntat la monitoare.

– Ce se întîmplă? îl întrebă Christina.

– Nimic. O reducere a bătăilor inimii copilului. Un lucru normal în timpul contracțiilor. O să-l supraveghem.

Christina se uită la dispozitivul care țiuia și spuse:

– O să dau un telefon acum.

– Unde ești, scumpo?

– Mamă, e totul bine. Sînt la spitalul St. Mary.

– Unde-i Mark? E cu tine? A sunat azi-dimineață. E îngrijorat.

– Nu, Mark nu-i aici.

– A spus că l-ai părăsit.

Christina nu avea putere să-i spună totul. Oftă și-i explică:

– Doar pentru moment. Pînă cînd o să ne lămurim cum stăm.

– Chris, nu puteți să fiți împreună? O să aveți un copil...

– Știu, dar... Mamă, trebuie să ai încredere în mine. Va fi bine. O să-ți povestesc totul după ce se va naște copilul.

– Dar Mark merită...

– Mamă, te rog! Nu-i spune! Nu-i spune nimic lui Mark. Promite-mi!

Speranțele lui Farrell din momentul în care vorbise cu Sam dispărură în momentul în care se întoarse în mașină. Momentul critic – cel în care Dooher fusese vulnerabil – dispăruse din nou.

Dooher șofa iarăși, îndreptîndu-se spre nord. Nu mărturisise încă nimic, iar Farrell ajunsese la capătul răbdării. Își dădu seama brusc că n-o să meargă.

Lîngă podul Golden Gate e o parcare apreciată de pietonii care doresc să meargă pe jos vreo șase kilometri. Locul arăta fantomatic din cauza ceții și era pustiu acum, spre sfîrșitul după-amiezii. Vîntul izbea întruna coniferele ce mărgineau latura de nord a parcării, unde panta cobora abrupt vreo treizeci de metri, pînă la plajă.

Dooher parcă mașina, deschise ușa și ieși. Farrell rămase un timp pe scaun, apoi îl imită. Cei doi auziră sirenele de ceață ale vapoarelor gemînd profund și vîntul care zguduia copacii.

– Ce căutăm aici? întrebă Farrell.

– O să vezi. Aici este ceea ce voiam să-ți arăt. Vino cu mine. Pînă la pod.

Farrell făcu cîțiva pași, apoi se opri.

– Nu vin cu tine. Poți să-mi spui și aici.

Dooher nu renunță.

– N-am de gînd să te arunc în gol. Asta crezi că o să fac?

– Cred că am terminat. Mă întorc acasă.

Dooher se întunecă la chip.

– Ce vrei să spui?

– Am crezut că ai nevoie de mine și ți-am dat o șansă. Însă tu n-ai dorit o șansă, ci să mă dai la o parte din drumul tău.

Dooher, jignit, se apropie de el.

– Wes, sînt eu, Mark Dooher. Am fost prieteni de cînd eram copii. Ești paranoic dacă îți închipui...

– S-ar putea să fiu.

– Și crezi că aș putea...

Dooher nu putea să spună despre ce era vorba, i se părea prea absurd.

– Mark, în ciuda tuturor sfaturilor primite, eu am vrut să te ajut. Să fiu pentru ultima oară avocatul și prietenul tău. Trebuie să știi însă că lucrurile se vor termina în curînd și o să ai nevoie

de un avocat, dar nu eu voi fi acela. Wes ezită, apoi încheie: Glitsky știe unde ai ascuns lucrul ăla.

Figura lui Dooher se crispă ușor, iar el se apropie de Farrell.

Fîșia netedă și dezolantă de pămînt gol – lată de treizeci de metri și lungă de optzeci – reprezenta un soi de extindere a părții de vest a bulevardului Lake Merced, dar era despărțită de drum de un șir de chiparoși pitici.

Lexus-ul se apropie de zona aceea, apoi se opri brusc. Dooher trăsese mașina chiar la marginea ei.

În locul acela, o prelungire estică a lacului ajungea aproape de gardul care îl înconjura. Fiind inaccesibil dinspre mal, în lac se pescuia rareori. Apa era adîncă, iar fundul apei forma o pantă abruptă chiar de lîngă țărm. Prin ceață, lacul se vedea doar din cînd în cînd.

Dooher opri mașina, dar nu și motorul. Mîinile îl dureau sub mănușile de șofat, dar nu sîngerau. Ieși din mașină și se duse către mal, uitîndu-se la apă, apoi în jurul său. Totul era ca de obicei. Nu se vedea țipenie de om.

La marginea parcării, panta cobora destul de brusc vreo cincisprezece metri, fiind acoperită cu rogoz și cu tufăriș mărunt. Dooher coborî pe panta aceea cu mîinile în buzunare. Cînd ajunse cu capul sub nivelul parcării, zgomotul și așa redus de pe drum se risipi, iar Mark auzi deodată plescăitul apei din lac.

Aici ascunsese el dovada.

După douăzeci de minute, Dooher intră în garaj, puse pantofii într-o pungă, peste ei așeză mănușile, iar deasupra împături cu grijă pardesiul gen San Spade, astfel încît să încapă în sacoșă. Puse punga pe scaunul din dreapta al Lexus-ului și merse un kilometru pe Ocean Avenue, unde lăsă pachetul lîngă ușa din spate a magazinului economat al bisericii St. Vincent de Paul.

Cînd se întoarse în bucătărie, își dădu seama că i se făcuse foame, așa că își turnă un pahar cu lapte și luă o mînă de prăjituri de ciocolată congelate, apoi se duse la telefon, s-o sune pe Irene Carrera, să afle dacă aceasta primise vreo știre de la fiica sa.

52

Trei generații de Glitsky erau la cinematograf și se uitau la *James și piersica uriașă,* cînd pagerul de la centura lui Abe începu să vibreze. Locotenentul se aplecă peste fiul său cel mai mic și-i șopti tatălui său, arătîndu-i cutiuța neagră:

– Mă întorc în cinci minute.

Nat, atent la desenul animat, se mulțumi să dea din cap.

Cînd ieși pe hol, Glitsky se simți dezorientat, ca întotdeauna cînd se ducea la film în timpul zilei – fie ea chiar și o zi întunecată, ca aceea. Dar ochii i se obișnuiră cu lumina și reuși să citească mesajul. Se duse la un telefon public și formă numărul.

– Domnule locotenent, sînt Sam Duncan. Prietena lui Wes Farrell.

– Da, îmi aduc aminte. Wes e acolo?

– Nu. De aceea v-am sunat. Nu știam ce să fac. Mark Dooher l-a sunat pe Wes ceva mai devreme și i-a cerut să se întîlnească.

Glitsky își dădu seama că mușchii fălcilor i se încordaseră.

– L-a convins pe Wes că vrea să se predea poliției.

– Știu.

– Ce?

– Știam toate astea. Wes mi-a transmis un mesaj prin pager, iar eu l-am sunat. Era într-un bar. Mi-a povestit totul. Nu s-a întors încă?

– L-ați lăsat să se ducă? Cum ați putut să faceți așa ceva? Mark Dooher e un asasin!

– Probabil că mai este încă la Dooher. Trebuia să se întîlnească acasă la acesta. Ați sunat acolo?

– Am încercat. Nu-i nimeni acasă, nu răspunde nimeni. Wes mi-a spus că o să fie acasă după două ore. Apoi m-a sunat ca să-mi spună că o să întîrzie. Au trecut patru ore de atunci. De aceea v-am căutat. S-a întîmplat ceva, altfel, m-ar fi sunat iarăși. Știa că-mi fac grij. Mi-ar fi dat telefon.

Glitsky rămase tăcut un timp.

– Domnule locotenent....

– Mai sînt pe fir. Mă gîndeam. Ați sunat la biroul lui Wes?

Sam oftă, exasperată, apoi răspunse:

– Am telefonat pretutindeni. Dooher l-a sunat, Wes s-a dus să-l întîlnească și...

Glitsky se mai gîndi două, trei secunde, apoi se decise. De data asta intenționa să acționeze înainte să fie sigur că avusese loc un delict. Dacă era *înainte*. Dacă nu era prea tîrziu...

Irene Carrera se gîndise toată noaptea ce să facă. Nașterea copilului reprezenta o experiență care lega foarte strîns un cuplu. De aceea nu știa ce să facă.

Mark o sunase din nou. O rugase, o implorase să-l anunțe de îndată ce avea să afle ceva. Era disperat. Avea nevoie de soția lui.

Îi mai spusese Irenei că, deși Christina nu-și dădea seama, și ea avea nevoie de el.

Irene se simțise groaznic să-l mintă pe Mark, să nu-i spună că avea noutăți despre Christina. Dar ce putea să facă?

Irene se chinuia și nu reușea să se lămurească. Își dorea să fi fost Bill alături de ea. Împreună, ar fi ajuns să ia decizia potrivită. Știa că o s-o sune de îndată ce va ajunge în San Francisco, dar înainte de asta trebuia să ia trenul care făcea naveta între Santa Barbara și Los Angeles, apoi de acolo să ia avionul, deci nu putea ajunge la capătul călătoriei decît seara tîrziu.

Irene știa că, dacă fiica ei năștea fără ca soțul ei să fie lîngă ea, existau mari șanse ca relațiile dintre cei doi să nu se mai îmbunătățească vreodată.

Pe de altă parte, dacă Mark ar fi fost alături de ea, dacă ar fi trecut prin încercarea aceea împreună, ca soț și soție, ar fi existat o șansă ca fiica ei să fie fericită. Chiar dacă acest lucru s-ar fi întîmplat împotriva dorinței exprimate de Christina.

În momentul roz, Irene se plimba la marginea proprietății sale, privind valea și chinuindu-se să-și dea seama ce-i mai bine să facă.

Glitsky îl lăsă pe Orel cu bunicul său la cinematograf și fugi pînă în locul unde își parcase mașina de serviciu. Ajunse la locuința lui Dooher pe la ora șapte. Ar fi trebuit să primească un semn de viață de la Paul Thieu. Încercă să-l caute prin pager și nu primi nici un răspuns.

Ce se întîmpla? De ce mergea totul prost?

Lui Glitsky nu-i păsa că s-ar putea certa din nou cu Dooher. Avea de gînd să-l aresteze sub un pretext oarecare și să-l țină închis, înainte să omoare pe cineva.

Casa din Ravenwood era cufundată în întuneric. Dooher nu se afla acolo.

Dar Glitsky coborî din mașină, dorind să fie sigur. Traversă curtea din față, se duse pe verandă, sună și aștepta.

Nu era nimeni în locuință.

Nu avea cum să-și justifice acțiunea, dacă ar fi fost descoperit. Putea să fie pedepsit, poate chiar concediat.

Își puse mănușile și intră în casa unui suspect. Intră fără să i se dea voie și fără mandat. În privința asta greșea.

Ușa laterală, de lîngă alee, fusese lăsată descuiată. Vasăzică, Dooher nu mințise mereu în timpul procesului. Declarase – iar Glitsky își amintise, în timp ce stătuse în curtea rece și întunecoasă – că lăsa de obicei ușa laterală descuiată, atunci cînd pleca, și alarma dezactivată.

Locotenentul stătea în bucătăria în care discutase și băuse ceai cu Sheila Dooher. Cînd intră, aprinse lumina.

În drum spre locuința lui Dooher se gîndise să se oprească și s-o sune din nou pe Sam Duncan, ca să afle ultimile știri despre Farrell. Dar nu avea ce să afle despre Farrell. Acesta avea să moară, dacă nu era deja mort. Ce să-i spună lui Sam? Putea s-o sune peste o oră, cînd avea să știe ceva concret.

În bucătăria aceea îl copleșiră grijile. Își aminti de ultimele momente petrecute alături de Flo, cînd nu putea să facă nimic, doar să stea lîngă patul ei și s-o țină de mînă, sperînd că aceasta simte în ultimele ei secunde, că o iubește, iar acest lucru contează pentru ea...

Căută în buzunar și găsi hîrtia pe care scrisese numărul lui Sam. Intenționa să-i spună ceea ce știa.

Traversă bucătăria din cîțiva pași, ajunse lîngă telefon, ezită o secundă, apoi ridică receptorul.

Dar, în loc să formeze numărul lui Sam, se uită la butonul de reluare a ultimului apel și, fără să se gîndească prea mult, apăsă pe el.

Se auziră unsprezece țiuituri scurte. Un apel interurban.

– Alo? zise o voce plăcută de femeie.

– Sînt locotenentul Abraham Glitsky, Departamentul criminalistică din San Francisco. Cu cine vorbesc?

– Oh, Doamne, Criminalistica!

– Da, doamnă. Din San Francisco. Cu cine...

– Christina e bine? Spuneți-mi că-i bine!

– Christina?

– Christina Carrera, fiica mea. E bine?

– Nu știu, doamnă. Sper că da. În acest moment încerc să dau de soțul dumneaei, Mark Dooher. Știți unde ar putea fi?

– A spus că se duce direct la spital.

– La spital? Ce spital? De ce să se ducă la spital?

– Ca să fie alături de Christina. Ea e la St. Mary. Naște.

– Iar Dooher știe că-i acolo?

– Da, i-am spus eu...

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Nu știu exact. Poate acum o jumătate de oră... oricum, nu mai mult de-o jumătate de oră. M-a sunat, iar eu m-am gîndit...

Glitsky nu avea nevoie să afle mai multe amănunte.

53

Diane se afla într-un salon pentru lăuze. O prinse pe Christina de mînă și-i zise:

– Totul e bine. Poți să plîngi. E un băiat minunat. Adică frumos.

– Minunat, zise Christina.

Jess Yamagi se aplecă spre ea, mîngîie obrazul copilului și-și puse mîna pe umărul Christinei.

– Te las să-l ții în brațe vreo două minute. Are temperatura puțin mai scăzută, dar asta e ceva normal. O să-l punem sub lampă și o să-l încălzim pînă se stabilizează.

– Și după aceea?

– O să-l spălăm, o să-l înfășăm și o să ți-l aducem. Între timp, încearcă să te odihnești. Te-ai descurcat bine, Chris. Și tu, Diane.

Christina nu-și lua ochii de pe copilul ei, care părea că o privește și el. Crezuse că pruncii se nasc cu ochii închiși, dar fiul ei avea ochii mari și se uita la ea.

O asistentă medicală îi arătă Christinei mica etichetă din plastic care fusese prinsă de încheietura mîinii copilului: Băiețelul Dooher. Christina fu șocată văzînd numele soțului ei, dar eticheta fusese făcută deja, iar modificarea ei nu era deosebit de importantă.

– Toți sînt îngrijorați că am putea să schimbăm copiii în maternitate și v-am arătat eticheta ca să fiți liniștită, îi spuse asisten a.

– Toți copiii au cîte una, interveni și Diane.

Christina își privea fiul, cu ochii împăienjeniți.

– O să-l recunosc oriunde, o să-l găsesc și printre o mie de copii.

Asistenta zîmbi din nou și spuse:

– Știu că poți să-l găsești, scumpo! O să-l aduc repede înapoi, n-ai de ce să fii îngrijorată, adăugă ea și luă băiețelul.

Christinei i se rupea sufletul că i se lua copilul, dar știa că nu va dura mult și că era o procedură normală. Se întoarse către Diane, care fusese tare ca o stîncă, și o prinse de mînă, simțind că o cuprinde oboseala.

Închise ochii pentru o clipă...

În viață totul e simplu, dacă e făcut cu eleganță și cu siguranță de sine. Dooher era tatăl legal al copilului, deci avea tot dreptul să se afle acolo.

– Îmi pare rău că am întîrziat, îi spuse el asistentei de la intrare, după ce-i arătase un act care dovedea cine este. Vin direct de la aeroport. Am fost toată săptămîna în est. Știam că-i gata să nască, atunci cînd am părăsit orașul. Știam! Cum se simte Christina?

Asistenta se uită încă o dată la actele sale, apoi la fișa de internare a Christinei. Da, era soțul ei, locuiau la aceeași adresă. Personalul spitalului era foarte atent, se știa că puteau să dispară copii...

Mulțumită, asistenta păru că-l vede pentru prima oară pe tatăl acela îngrijorat și-i explică:

– Soția dumneavoastră a fost mutată într-un salon, acum cîteva minute. Camera 412, chiar pe holul acesta. Se simte bine. Se odihnește. Felicitări, aveți un băiat!

Doctorul Yamagi își spuse că locotenentul era gata să facă o criză de isterie. Avea ochii albaștri holbați și fața, neagră. O combinație neobișnuită.

Individul, pe nume Glitsky, nu venise ca toți oamenii. Intrase pe ușa pentru cazuri de urgență, care era un loc amuzant, mai ales în serile de sîmbătă. Probabil că intrase pe acolo ca să parcheze cît mai aproape de spital. Ca să nu piardă timpul.

– Da, am asistat nașterea băiatului Dooher, spuse Yamagi. Acum vreo patruzeci și cinci de minute.

– Mama se simte bine?

– Da. De ce?

Glitsky nu răspunse la întrebare, pentru că avea el însuși o mulțime de întrebări:

– L-ați văzut pe tată? Pe Mark Dooher? A fost aici?

– Nu. Christina a fost ajutată de o prietenă. Diane.

Numele nu-i spuse nimic locotenentului.

– Vreau s-o văd. Să vorbesc cu ea.

– Probabil că doarme.

– O s-o trezesc, zise Glitsky.

Doctorul îl conduse cu liftul pe locotenentul morocănos. Trecură pe lîngă asistenta de la intrarea în secție fără să-i spună un cuvînt, iar Yamagi îl îndrumă pe Glitsky în maternitate, trecînd prin ușa dublă care separa secția în care se aflau proaspetele mămici de bolnavii sau răniții din spital.

Aceasta era partea fericită a spitalului, cu pereți zugrăviți în culori vii și cu holul plin de flori, de baloane, și în care plutea un sentiment de optimism.

Glitsky remarcă toate astea, fără a le reține. Yamagi deschise o ușă la capătul holului. Ușa camerei 412. Lumina din tavan fusese stinsă, dar Glitsky o recunoscu pe Christina în pat. Femeia stătea cu ochii închiși.

Altă femeie citea *Modern Maternity,* la lumina unei veioze. Își ridică privirea din revistă la intrarea lor, îi zîmbi lui Yamagi și-l privi întrebător pe Glitsky. Își puse revista în poșeta care se afla pe podea, lîngă scaunul ei, și se ridică.

– Bună, domnule doctor. Doarme.

– Nu, Diane, sînt trează.

Christina se ridică, gata să-și ia fiul în brațe.

– N-ați adus copilul?

Se uită în jur, îi privi pe Diane și pe Yamagi, apoi clipi, ca și cum ar fi avut tulburări de vedere.

– Locotenentul Glitsky?

Acesta dădu din cap și o salută.

– Ce căutați... Fiul meu! Fiul meu e bine?

– E bine, o liniști Yamagi. O să vi-l aducem peste cîteva minute.

Christine se rezemă de pernă, cu o expresie de ușurare pe chip.

Medicul veni lîngă patul ei, apăsă pe butonul care ridica un capăt al patului și o așeză pe Christina într-o poziție mai comodă.

– Te-ai odihnit vreun pic?

– Doar un pic.

– Ești pregătită să-ți primești copilul?

– Vă rog să-l aduceți.

– Bine. O să spun să ți-l aducă. Domnule locotenent, vi se pare că lucrurile sînt în regulă?

Glitsky se uitase deja prin colțuri. Era o încăpere în care nu exista nici o ascunzătoare. Mark Dooher nu era acolo.

– Bine, spuse Yamagi, uitîndu-se la ceas. Christina, să ceri ajutor, dacă o să ai nevoie de ceva. Putem aduce încă un pat, dacă Diane vrea să mai stea. O să mă întorc mîine-dimineață. Vreți să vă conduc, domnule locotenent?

Lui Glitsky nu-i plăcea situația. Nu știa ce se întîmplase cu Farrell. Dooher aflase că soția sa se afla acolo, dar se părea că nu venise la spital. Ceva nu era în regulă.

– Aș vrea să mai rămîn un minut. Am cîteva întrebări...

Yamagi nu ar fi vrut să-l lase pe polițist să rămînă, dar Christina îl văzu nehotărît și interveni:

– Eu sînt de acord.

Yamagi cedă:

– Bine, dar să nu dureze mult.

După ce ușa se închise în urma medicului, Glitsky făcu un pas spre pat.

– L-ai văzut pe soțul tău? Sînt sigur că a venit aici.

– Ce să caute aici? Nu știe că sînt în spital.

– Ba știe. I-a spus mama ta.

Urmă o tăcere mormîntală.

Dooher nu se duse direct la Christina. Sigur, trebuia s-o întîlnească, să-i explice, dar dorea mai întîi să vadă copilul. Asta ar fi clarificat și mai mult lucrurile.

Se uită prin geam și citi eticheta de identificare. Băiețelul Dooher se afla sub lumina care-l încălzea. Avea pe piept un dispozitiv în formă de inimă, care-i controla temperatura.

Dooher deschise ușa camerei pentru nou-născuți. Apoi rămase liniștit – tăticul cel mîndru, copleșit de emoție, puțin zăpăcit...

O asistentă tinerică și frumușică se apropie de el și-l întrebă:

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Dooher continuă să-și joace rolul și-i zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Băiețelul meu! L-am văzut prin geam. Abia am sosit. N-am fost aici cînd s-a născut. Aș putea să-l țin puțin în brațe? E băiețelul Dooher.

Scoase din nou actul, iar asistenta se uită la el, apoi i-l dădu înapoi. După care clătină din cap.

– Îmi pare rău, dar regulile nu-mi permit.

Dooher oftă, mîhnit, și o privi în ochi. Era proaspăt bărbierit și se îmbrăcase elegant. Arăta bine și știa acest lucru.

– Bine, nu vreau să încalc nici o regulă.

Asistenta se uită în jur, apoi se aplecă spre el.

– O să vă dau o mască. Vom face o excepție de la regulă. Trebuie să vă spălați pe mîini.

Urmau să înfețe copilul imediat. Mama ceruse să-l vadă. Dorea domnul Dooher să ducă băiatul la soția sa?

– Ar fi minunat! exclamă el.

Dooher își spuse că trebuia să se poarte ca și cum Christina nu l-ar fi părăsit, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Dorea să-i arate că o înțelegea, că-și dădea seama că fusese copleșită de emoții și că intrase în panică.

Acum Christina era vulnerabilă, iar el nu voia s-o sperie. Dorea să fie blînd și amabil, plin de solicitudine. Trebuia să-i dovedească faptul că putea să aibă încredere în el. Christina avusese întotdeauna încredere în el. Iar el nu intenționa să-i facă nici un rău, indiferent de ce făcuse ea pînă atunci.

Situația era în avantajul lui. Urma să intre în camera ei cu copilul în brațe. El venise să-și vadă fiul în spital, fără știrea ei. Și Christina nu ar fi putut să-l oprească, oricît ar fi vrut.

Prin prezența lui îi transmitea un mesaj. Dooher nu trebuia să spună nici un cuvînt.

Christina avea să se întoarcă la el. Iar ei nu aveau să pomenească niciodată de aceste două zile. Așa se face dresajul. Există perioade de durere, de testare, în care afli cît de mult poți să tragi de lanț, înainte să te sufoci...

Christina aflase.

Dooher nu-și amintea mare lucru despre nașterea și perioada în care fuseseră bebeluși ceilalți copii ai săi. Pe vremea aceea bărbații munceau, nu schimbau scutece.

Așa că dimensiunile copilului îl surprinseră. Băiețelul era atît de mic, aproape că nu avea greutate.

Îl înfășaseră strîns, cu brațele prinse în păturica albastră. Asistenta pe care o fermecase el ceva mai devreme îl însoți cînd ieși din încăpere, amintindu-i să sprijine gîtul copilului, să-i țină capul acoperit și să-l ferească de curentul de pe hol.

Cînd ajunse în fața ușii camerei cu numărul 412, Dooher se întoarse spre ea și o întrebă:

– Vă supărați dacă o să intru singur, ca să-i fac o surpriză?

Cum să refuzi o cerere atît de rezonabilă?

Christina se uită în spatele lui Glitsky. Ușa începuse să se deschidă. Trebuia să fie asistenta care aducea copilul.

Nu. Nu putea să fie adevărat!

Așa ceva se putea întîmpla doar în vis. Dar acesta nu era un vis.

Dooher se opri lîngă ușă.

– Ia te uită, o petrecere neașteptată, cu caporalul Glitsky!

Nimeni nu spuse nimic. Dooher închise ușa în urma sa. Se uită în încăpere și o zări pe Diane Price.

– Cine-i asta? întrebă el.

Christina se grăbi să-i răspundă:

– E o asistentă care face practică aici. M-a ajutat în timpul nașterii.

Dooher acceptă spusele ei și zise:

– Bine, mulțumesc foarte mult. Tu cum te simți, Christina?

Ea se sili să-i răspundă calm:

– Foarte bine. Totul a mers bine. Nici un fel de complicații.

– Mă bucur. N-a fost chiar așa cum am plănuit noi, spuse el, după o scurtă pauză.

– Îmi pare rău, zise Christina, fără să-și scape fiul din ochi. Mark, nu știu ce s-a întîmplat ieri. Cred că pentru un minut am pierdut legătura cu realitatea.

– Probabil. Se întîmplă uneori. Din cauza stresului.

Urmă iarăși un moment de tăcere.

– Te rog să-mi dai copilul meu. Trebuie să-l hrănesc.

– Nu-i numai copilul tău, răspunse el zîmbind, este copilul *nostru*. Nu-i așa?

– Sigur, asta am vrut să spun. E copilul nostru, zise ea, întinzînd mîinile. E flămînd, Mark. Mulțumesc că l-ai adus, dar acum îl iau eu.

Dooher clătină din cap.

– Nu, încă nu.

Dooher n-o recunoscuse.

Diane nu era pregătită să facă față valului de furie care o copleși. Dooher arăta – deși acest lucru era imposibil – exact așa cum și-l amintea din colegiu.

Și se uita la ea, fără să vadă nimic.

Își aminti totul. Experiența aceea fusese gravată în mintea ei cu acid. După ce se terminase totul, rămăsese întinsă pe pat, cuprinsă de durere. O duruse prea tare ca să plîngă.

Așa ceva nu i se putuse întîmpla tocmai ei. Bluza sfîșiată îi rămăsese încă în jurul umerilor. Își amintea bine. Își mai amintea că zăcuse într-o poziție de fetus, ținînd în pumn o fîșie din gulerul bluzei, ca și cum asta i-ar fi oferit oarecare protecție. Dooher rupsese restul bluzei.

Bărbatul își trăsese pantalonii, iar ea îi auzise respirația. Mark nu spusese nimic.

Diane se auzi vorbind, cu același ton pe care-l folosise Christina:

– Copilul trebuie hrănit, domnule.

Lui Dooher nu-i plăcu întreruperea și se răsti la ea:

– Vorbeam cu soția mea!

– Copilul trebuie hrănit, repetă Diane.

De data asta, Dooher se uită la ea și întrebă:

– Cine ești? Te cunosc cumva?

Glitsky interveni:

– Dă-i copilul, Dooher!

Mark îl privi, cu o expresie de dezamăgire:

– Nu chiar imediat, soldatule! Trebuie mai întîi să lămuresc cîteva lucruri cu Christina. Vreau să te întorci acasă, îi zise el soției sale.

Christina era atentă doar la copil.

– Îmi pare rău, Mark. Presupun că... din cauza hormonilor. Eram speriată. Sigur că mă întorc acasă. Tu ești tatăl, iar eu nu mă gîndesc să cresc un copil fără tată.

Răspunsul ei păru să-l înfurie pe Dooher:

– Încerci să pui mîna pe copil! Acum ai spune orice!

– Nu, nu-i adevărat. Mark, copilul e flămînd. N-a mîncat încă.

Christina i-o prezentase pe Diane lui Glitsky, deci știa cine era aceasta. Lucrurile s-ar fi complicat dacă Dooher și-ar fi dat

seama că Glitsky avea un pistol în jachetă. Acesta purta arma doar ocazional și nu trăsese niciodată cu ea într-un om.

Dar dacă avea s-o folosească acum pentru prima oară, trebuia să știe ce se afla în spatele țintei sale. Locotenentul se deplasă spre stînga.

– Rămîi unde ești! zise Dooher, dîndu-se înapoi. Să nu încerci să faci ceva!

– Nu fac nimic.

– Te-ai mișcat. Nu vreau să te miști.

– Și ce-o să faci dacă mă mișc? Mă amenințI că o să-i faci rău copilului?

Dooher nu căzu în capcană.

– Sergente, eu îmi țin în brațe copilul. Asta-i tot. Ce cauți aici?

– Am auzit că ești aici. Vreau să discutăm despre Wes Farrell.

– Nu știu nimic despre Wes Farrell.

Copilul scînci ușor. Christina reacționă imediat:

– Mark, te rog să-mi dai copilul!

Glitsky se uită la Christina, apoi la Dooher.

– Dă-i copilul.

Dooher zgîlțîi băiețelul, ca să tacă.

– Nu-l zgîlțîi, zise Diane.

– Taci! Acum discut cu caporalul.

Diane își imagină cum aveau să se încheie lucrurile: Dooher avea să omoare copilul.

– Bine, zise Glitsky. Atunci să discutăm.

– Ți-am spus că nu știu nimic despre Farrell. Trebuia să ne întîlnim astăzi, dar n-a venit.

Glitsky rămase calm.

– L-am găsit. Încă nu murise.

Christina se uită la Dooher și exclamă:

– Doamne! Mark, nu Wes. Nu și cel mai bun prieten al tău!

Glitsky insistă:

– Credeai că a murit în urma căzăturii?

– Nu știu despre ce vorbești.

Copilul începu să plîngă.

– Mark, te rog, lasă-mă să-l țin în brațe!

Dooher clătină din cap, se dădu înapoi încă un pas, apoi se uită la copil.

– Ssst!

După care îi spuse Christinei:

– Wes nu-mi era prieten. El a fost cel care ți-a spus minciuni despre mine, care te-a făcut să mă părăsești...

– Și de aceea l-ai ucis, zise Glitsky.

Copilul plîngea.

– Sssst!

Apoi mai brutal:

– Sssst!

– Te rog, nu-l zgîlțîi! Mark, nu-l zgîlțîi!

Dooher se întorsese către Glitsky, ținînd copilul lipit de umărul său, avînd ambele mîini în jurul trupului mititel, zgîlțîindu-l în sus și-n jos.

– Parcă ai spus că n-a murit.

– Era viu cînd l-am găsit. Am spus că atunci cînd l-am găsit nu murise. Te-am urmărit pînă la lac.

– Pînă unde? Cine? Despre ce vorbești?

– Dooher, renunță. S-a terminat. Știm unde să căutăm. O să găsim totul.

– Și ce dacă? O să găsiți un sac cu haine ude. Mare brînză! Nu puteți să faceți nici o legătură între ele și mine.

– Nici nu-i nevoie. Pot să fac legătura între Farrell și tine.

Dooher clătină din cap.

– Nu poți să dovedești nimic. Ca în cazul Trang, ca în cazul Sheilei. Te obsedează cazurile astea vechi, soldat! Prin urmare, Wes Farrell a căzut de pe o rîpă. A murit. Și ce dacă?

Cicatricea de pe buzele lui Glitsky se întinse și se albi.

– Treaba e că n-a murit.

Dooher replică imediat, cu o amărăciune amuzată:

– De parcă Wes Farrell ar conta în vreun fel!

Trase copilul mai aproape de el, ținîndu-l cu o mînă, îndreptînd-o pe cealaltă către locotenent:

– Crezi că-mi pare rău pentru ce-au pățit Sheila, Victor Trang și Wes Farrell?

Băiețelul începu din nou să plîngă, iar Dooher îl trase cu forță spre el, apăsîndu-și trupul de fața copilului.

– Mark, te rog! Îi faci rău!

Diane se mișca încet, ca într-un film. Se ridică.

Luă poșeta de pe podea.

– Stai jos! se răsti Dooher la ea.

– Nu.

Diane făcu un pas către el.

Christina începu să o roage:

– Diane, nu! Mark, lasă-l să respire! Lasă-ți fiul să respire!

Dooher se adresă soției sale:

– Trebuia să fii a mea, nu înțelegi? După proces i-am spus lui Wes că-mi pare rău că l-am obligat să treacă prin așa ceva. E adevărat că i-am făcut viața grea, dar tot eu l-am făcut celebru.

Christina întinse mîinile spre el. Copilul, copilul! Putea să spună orice, numai să-i dea copilul.

– Bine, Mark, să discutăm despre asta.

Dooher îl incluse și pe Glitsky în discuție:

– Negroteiul nu poate dovedi nimic. N-o să fiu niciodată condamnat. Christina, putem s-o luăm de la început. Pot să te fac fericită. Pot.

– Dooher, zise Glitsky. Dă-i copilul.

Diane se apropie de el.

Mark se uită la ea și-i zise:

– Ți-am spus să stai locului.

– Dă-mi copilul, replică ea.

– Dă-te înapoi! răcni Dooher, izbind cu palma în peretele din spatele său. Ce vrei să faci?

Copilul reuși să respire și scoase un țipăt pătrunzător.

Dooher îl ținea cu ambele mîini, zgîlțîindu-l.

– Taci din gură, lua-te-ar naiba! Taci!

Diane Price își aruncă poșeta pe podea și făcu un pas înainte.

Glitsky reacționă imediat, vîrîndu-și mîna sub jachetă.

Dar nu avu timp.

Pistolul era doar o lucire metalică în mîna dreaptă a femeii, lucire ce se îndrepta către capul lui Dooher. Apoi se auzi o detunătură pătrunzătoare.

Femeia lăsă arma să cadă. Aceasta zăngăni pe podea.

Diane înhăță copilul, în timp ce Dooher se prăbușea.

Încăperea rămase, pentru o clipă, într-o liniște mormîntală.

Glitsky simți mirosul de cordită. Ținea mîna pe pistol, dar nu mai avea nevoie de el. Se terminase.

Copilul începu să plîngă din nou.

Diane i-l întinse Christinei. În momentul acela ușa se deschise și în încăpere se repeziră o asistentă și doi infirmieri, atrași de zgomotul împușcăturii. Cei trei se opriră în prag.

Diane îi puse copilul în brațe Christinei și-i zise:

– Omora copilul. Trebuia să-l opresc.

Glitsky își dădu seama că aceasta va fi justificarea Dianei. O justificare convingătoare.

Diane îl privi în ochi, implorîndu-l să o înțeleagă.

– Individul zicea că-i pare rău și-și imagina că asta-i suficient! Eu nu cred că-i suficient.

Glitsky dădu din cap. Avea s-o aresteze, dar Diane nu reprezenta un pericol în momentul acela.

Locotenentul ridică mîna, făcînd semn personalului medical care se îngrămădise în fața ușii să nu intre. Traversă încăperea și se lăsă într-un genunchi lîngă trupul nemișcat. Ca și cînd abia atunci și-ar fi adus aminte de el, ridică pistolul mic de pe podea.

Apoi căută pulsul la gît, la artera carotidă. Simți o tresărire sub degete, apoi nu mai simți nimic. Se aplecă spre trup și-i șopti:

– Să știi că sînt *locotenent.*

54

După ce se certase cu Sam, Farrell sperase că Dooher voia totuși să se predea, că vinovăția reprezenta o povară prea grea. Dar, după ce se gîndise mai bine, i se păruse că-i cazul să-și ia măsuri de precauție și-l sunase pe Glitsky. Iar locotenentul îi dăduse ordinele de luptă.

În cazul în care Dooher nu mărturisea nimic și manifesta intenții agresive, Farrell trebuia să plece cît mai repede, mulțumindu-se doar să arunce momeala: „Glitsky știe unde ai ascuns dovezile". Thieu avea să-i urmărească și să aibă grijă ca pericolul în care s-ar fi aflat Farrell să fie minim.

Minim. Lui Farrell îi plăcuse cuvîntul.

Riscau, dar era singura lor șansă. Dacă Dooher mușca din momeală, dacă se ducea să verifice ascunzătoarea, Thieu avea să afle unde este și avea să-l sune pe Glitsky de îndată ce găsea ceva.

Și se întîmplase exact așa cum plănuiseră.

Însă nu și pentru Farrell.

Nu ținuseră seama de ceață și subestimaseră viteza de reacție a lui Dooher. Mark Dooher, mai puternic, mai iute și mai hotărît decît Farrell, se apropiase de acesta, ascunzîndu-și intențiile, apoi se repezise asupra lui ca un taur furios. Îi dăduse un pumn în plexul solar, apoi altul în față, care-l împinsese pe Wes în spate. Dooher îl lovise în continuare, pînă-l făcuse să se retragă de pe pavaj și să ajungă lîngă copaci, acolo unde începea rîpa.

Luni, Thieu și Glitsky jucau șah în timpul pauzei de prînz la una dintre mesele în aer liber de pe Market Street. Soarele

strălucea, nu bătea vîntul. Glitsky era convins că-şi va da adversarul mat în trei mutări, dar atenţia îi fu atrasă de un bărbat dezbrăcat pînă la brîu, cu şort şi sandale, care se opri să urmărească jocul lor. Se opri să se uite la ei, purtînd în spinare o cruce de lemn, enormă. Alături de el se afla însoţitoarea sa, o femeie de vreo treizeci şi ceva de ani, modern îmbrăcată. Glitsky observă că la baza crucii se afla o roată, pentru a fi transportată mai uşor.

Locotenentul îşi mută nebunul, dar individul clătină din cap şi-l sfătui să renunţe. Apoi plecă mai departe, împingînd crucea şi pălăvrăgind cu prietena sa. O întîmplare cotidiană într-un oraş mare.

Glitsky studie poziţia şi-şi dădu seama că individul avusese dreptate. Thieu făcu mişcarea pe care o aşteptase, iar locotenentul se străduí să nu zîmbească. Nu reuşi prea bine.

Glitsky începu să strîngă piesele. În timpul jocului, cei doi discutaseră despre tentativa lor de a-l prinde în capcană pe Dooher şi se întrebaseră cum de mersese atît de prost.

– Nu înţeleg cum l-ai pierdut pe Farrell.

Thieu puse piesele în pungă şi-i răspunse:

– Nu l-am pierdut pe Farrell. Nu l-am văzut deloc.

– Dar l-ai urmărit.

Thieu îi explică tot ce se întîmplase:

– Erau două maşini, Abe. Întotdeauna urmărirea se face cu două maşini. Ştii asta. Am aşteptat lîngă parcarea de lîngă pod, atunci cînd au oprit acolo. Cînd Lexus-ul a plecat mai departe, l-am urmărit pe Dooher pînă la Merced. N-am avut de ce să te sun, pînă nu găseam sacul. Tipii care erau în a doua maşină n-au dat imediat de Farrell, iar după aceea au avut alte lucruri de făcut decît să ne raporteze nouă. S-au chinuit să-l scoată de acolo şi au încercat să-l ţină în viaţă. Sînt curios ce-o să se întîmple cu Diane Price.

– După povestea asta, răspunse Glitsky foarte laconic, sînt mari şanse să se facă un film despre ea.

– Abe, nu asta te-am întrebat.

– Ştiu, Paul. Ştiu ce m-ai întrebat.

Traversară strada și lăsară să treacă un autocare plin cu excursioniști nefericiți. Apoi Glitsky îi spuse lui Thieu că procurorul general nu se hotărîse ce acuzație să-i aducă Dianei Price.

– Presupun că Reston o va acuza de ucidere din culpă, iar ea se va recunoaște vinovată și va fi condamnată la niște ore de muncă în serviciul comunității. Poate n-ar fi condamnată deloc, dacă eu aș avea vreo putere. Însă n-am.

– Ore de muncă în folosul comunității pentru că a omorît pe cineva?

– A folosit forța și a ucis pe cineva ca să salveze o viață. Situația impunea o asemenea acțiune. Am fost de față. Dooher era pe cale să omoare copilul. Și asta o să declar. Iar avocatul Dianei Price asta o să susțină și o să aibă succes.

Thieu era sceptic.

– Cum avea de gînd Dooher să omoare copilul? Avea un pistol, un cuțit? Ce intenționa să facă?

– Îl zgîlțîia. În fiecare zi sînt omorîți copii mici. Știi foarte bine asta, Paul. Avem un afiș frumos pe coloana noastră: „Să nu zgîlțîi *niciodată,* NICIODATĂ un copil mic". Sînt convins că l-ai văzut.

– Iar ea l-a împușcat?

Glitsky ridică din umeri.

– În momentul acela mi s-a părut că-i o idee bună.

– Arăți tare frumos, cu tuburile alea care ies din tine.

– Mmmmmmfff.

– Știu, așa cred și eu. Oh, apropo, ți-am adus un cadou. Poți să ți-l prinzi de tricoul tău pe care scrie: „Îmbată-mă, sînt acasă".

Sam scotoci în poșetă și scoase o cocardă, pe care o ținu în fața lui Wes, încît acesta s-o poată citi. Pe ea scria: „Și ce dacă ne interesează doar lucrurile ieftine și proaste?"

Două săptămîni mai tîrziu, Christina se afla în curtea părinților săi și-i dădea să sugă lui William. Tatăl ei ieși din casă, cu o tavă cu mîncare.

– Mama ta o să vină imediat, zise el, așezîndu-se pe unul dintre scaunele din fier forjat. Voiam să-ți spun că se simte vinovată pentru că i-a destăinuit lui Mark că erai în spital. Suferă mult din cauza asta.

– Tată, a făcut ce-a crezut că e mai bine.

– Tu știi asta, știu și eu, dar, indiferent ce-am crede noi, ea i-a spus lui Mark.

Christina evită să-l privească și-i spuse:

– Mama n-a avut încredere în mine. N-a crezut nimic din ce i-am spus.

Bill o aprobă:

– Ai dreptate, iar mamei tale îi pare foarte rău. Am vrut doar să știi că intențiile ei au fost din cele mai bune. Christina, vreau să-i dai voie să aibă grijă de nepotul ei. Nu are rost s-o pedepsești în continuare. Ar fi cazul să ai din nou încredere în ea. Las-o să țină copilul în brațe.

– Nu pot.

– Ba poți. Mama ta te iubește. Și eu te iubesc. Și e vorba de ceva ce poți să faci.

Christina clipi de cîteva ori. William gungurea, iar ea se uită la el. Terminase de mîncat. Christina își aranjă costumul de înot, privind în jos.

– Nu pot să fac nimic. Am reușit doar să vă necăjesc pe amîndoi. Acum o chinui pe mama și nu reușesc să fac altceva.

– Îți mai spun o dată că poți.

Christina respiră adînc.

– Nu, tată, nu mai e ca înainte. Mi-am ratat viața și o s-o fac iar și iar. Sînt o mamă singură, fără slujbă și fără carieră, iar voi aveți din nou grijă de mine.

– Asta-i treaba părinților. Tu ți-ai ascultat inima.

Christina clătină din cap:

– Ba nu. Am visat să fiu ca voi doi. Dar nu-s ca nici unul din voi. Ce-am făcut în schimb? Am jucat rolul unei femei, rolul

unei mame, rolul unei fiice – doar roluri, iar acum nu mai sînt nimic. Nici măcar lipsită de griji nu sînt.

Bill își rezemă coatele de genunchi și se aplecă spre ea.

– Știu. Eu și mama ta am crescut într-o lume diferită. Nu știu, poate că-i mai bine să ai atîtea griji și să încerci să faci ce se cuvine pe mai multe niveluri.

– Numai că eu n-am făcut ce se cuvine. Am greșit în toate privințele. Am ratat totul.

Bill o prinse de mînă și o întrebă:

– Te simți vinovată și față de William?

Christina se uită spre băiat și răspunse:

– Nu.

– Știi ce simți față de el?

– Da.

Bill se rezemă de speteaza scaunului, luă o măslină și și-o aruncă în gură.

– O să faci greșeli în ceea ce-l privește. Așa cum a făcut mama ta cînd i-a povestit lui Mark. Așa cum am făcut și eu, de nenumărate ori. Și o să mai fac. Toți greșim.

– Dar...

– Nici un „dar". Așa trebuie să fie. Vinovăția nu ajută la nimic, n-o să-l ajute nici pe William, nici pe altcineva. Nu te-a ajutat nici pe tine. Renunță la ea. Ia-o de la început.

– Asta-i problema. Nu știu dacă pot.

Irene deschise ușa și coborî treptele, venind spre ei. Își trase un scaun și zîmbi. Christina își dădu seama că plînsese, dar că se străduise să ascundă orice urmă.

– Voi doi ați apucat să discutați? întrebă ea. Ce măsline frumoase! Christina, ai gustat din ele?

Christina se ridică, copleșită de emoție. Simțea lanțul invizibil care o lega de fiul ei. Cum să-l dezlege? Era ancorată de copil.

Își trase picioarele peste marginea fotoliului și zise:

– Mamă, o să înot un pic. Vrei să-l ții în brațe pe William?

Îi întinse copilul, iar Irene îl luă. Lanțul nu se rupsese, băiețelul nu mai era în brațele ei, dar legătura dintre ei rămăsese intactă. Ochii mamei ei se umplură din nou de lacrimi.

Christina se duse lîngă bazin și rămase pe marginea acestuia.

Era momentul roz.

Roman surprinzător de la prima pînă la ultima pagină, *Vinovăția* este mai mult decît o poveste despre crimă și pedeapsă. Este o dramă despre responsabilitate morală și justiție nesigură, despre familii legate de loialitate și dezbinate de tragedie și trădare. Avînd unul dintre cele mai surprinzătoare finaluri din ficțiunea ultimilor ani, *Vinovăția* este o adevărată capodoperă a suspansului contemporan.

„Un thriller alert, în care Lescroart așază cu acuratețe pe hîrtie multe dintre dilemele morale în fața cărora viața ne pune deseori, examinînd cu realism limitele pînă la care omul este dispus să meargă pentru a-și satisface propriile scopuri."

Publishers Weekly

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-918-2

www.rao.ro
www.raobooks.com